Walter Jon Williams

SUPERCABLAT

Walter Jon Williams

Supercablat

Plin de energie, ingenios şi perfect cunoscător al regulilor jocului, Walter Jon Williams este la el acasă în SF-ul matur al anilor ’80 şi ’90.

(Enciclopedia literaturii science-fiction)

Multe mulţumiri şi jos pălăria cea mai mare pentru Terry Boren şi Laura Mixon, alias Barkonspiratorii.

De asemenea, mulţumiri speciale lui Roger Zelazny, care m-a lăsat să mă joc pe Drumul lui.

Capitolul unu

Încă dinainte de miezul nopţii, panzerboy ştie că nemulţumirea nu-l va lăsa să doarmă. A pornit din Santa Fe spre nord, peste Sangre de Cristos, pe drumul înalt croit prin Truchas, îndreptându-se către Colorado, dornic să se apropie cât mai mult posibil de cerul nopţii. Pilotează fără ajutorul mâinilor sau picioarelor, mintea lui trăind în recea interfaţă neurală care există undeva între imaginile ce trec rapid prin faţa parbrizului şi conştiinţa electrică reprezentată de trupul din aliaje şi inima de cristale lichide a Maseratiului. Ochii lui artificiali, din plastic şi oţel, privesc drumul fără să clipească, privesc făgaşele întortocheate, de noroi, gofrate de torentele primăverii, pâlcurile înalte de pini şi plopi, poienile alpine împestriţate de formele întunecoase, nemişcate ale vitelor, toate dezvăluite de lumina rapidă, aproape lichidă a farurilor puternice, în vreme ce-şi forţează Maseratiul în urcuş. Siluetele care sclipesc în bătaia proiectoarelor se conturează limpede pe fundalul negru al propriilor umbre, iar Cowboy are impresia că se poate distinge pe sine însuşi într-o lume monocromă aidoma unei imagini alb-negru, imprimate pe celuloid şi proiectate înaintea parbrizului, pâlpâind în goana maşinii. Ca şi cum ar zbura.

Atunci când a făcut rost de noii ochi Kikuyu, s-a gândit să ceară o variantă monocrom, amuzându-l ideea activării unui comutator mintal care să-l trimită în vârtejul unei fantezii alb-

negru, o veche peliculă cinematografică în care să joace tipi precum Gary Cooper sau Duke Wayne, însă solicitările pentru sistemul monocrom erau destul de reduse, şi opţiunea respectivă a fost abandonată. Şi-a dorit şi irisuri din oţel cromat, dar Coţcarul, managerul lui, l-a convins să renunţe, spunându-i că erau prea bătătoare la ochi pentru cineva cu un asemenea domeniu de activitate. Cowboy a acceptat, fără tragere de inimă, aşa cum făcea întotdeauna când Coţcarul formula o nouă restricţie asupra viselor lui şi a ales doar nişte pupile de culoarea cenuşie a norilor de furtună.

Aici însă, în aceşti munţi numiţi Sângele lui Cristos, există fantezii mai vechi decât oricare dintre cele de pe celuloid. Ele se scurg în montaj prin faţa ochilor de plastic şi oţel: o capelă străveche cu ziduri albe, având zugrăvit în jurul uşilor un paradis turcoaz, în contrast violent cu tonurile roşii şi galbene alcătuind o piramidă şi cu ochiul atotvăzător de pe bolta rotunjită a arcadei; un masiv castel sidefiu, în stil marocan, sala de spectacole a unui arab de mult dispărut; minaretele cu spirale maronii s-au năruit, iar grilajele rococo din fier forjat sunt ruginite. Pe neaşteptate, de după o curbă apar două spectre colilii, aidoma unor siluete supranaturale venite să-l avertizeze; sunt pelerini indieni, îmbrăcaţi în alb, de la panglicile textile ce le cuprind frunţile şi le sunt împletite în cozi, până la mocasinii din piele de căprioară pe care sclipesc nasturi argintii. Merg răbdători sub razele lunii, îndeplinind o penitenţă, spre sanctuarul din Chimayo, unde le vor aduce mulţumiri unor *santos* sculptaţi ori vor adresa o rugăminte Madonei. Sunt imagini precum avanposturi ale altor epoci, păstrate aici, pe vârfurile înalte ale Pământului, tremurând sub neaşteptata lumină orbitoare a ochilor lui Cowboy.

Cowboy ambalează la maximum, înroşind toate indicatoarele consolei de comandă. Călătoriile nocturne sunt specialitatea lui.

Tiuitul motorului reverberează din arbori şi coline. Vântul se năpusteşte prin geamurile deschise, aducând cu el mireasma pătrunzătoare a pinilor. Cowboy îşi închipuie pelicula din celuloid sporindu-şi viteza prin aparatul de proiecţie, deplasându-se tot mai repede, imaginile înceţoşându-se şi pierzându-şi contururile.

Mesajele neuronilor pulsează spre cristalul din craniul său, transmiţându-i voinţa spre injectoare, spre cutia de viteze, spre

roţile ce se hurducă. Maseratiul coboară panta, mărind viteza pe măsură ce goneşte pe serpentine şi, în cele din urmă, se năpusteşte prin vadul din faţa lui Peqasco, înălţând un zid de stropi fini care, pentru o scurtă clipă, reflectă în curcubee farurile; o pâlpâire halucinantă, în coada ochiului, prevestitoare de culoare aici, în lumea monocromă.

Se crapă de ziuă când vehiculul arămiu trece ca o nălucă peste frontiera statului Colorado, iar în primele ore ale dimineţii intră în Custer County. Munţii sunt acum castanii şi verzi, parcă vii sub briza ce leagănă pinii; fantezia monocromă a dispărut. Cowboy are prieteni pe-aici. Coteşte pe un drum retras, de ţară, ştiind că în jur există senzori electronici ce manifestă un interes brusc faţă de acţiunile lui.

Drumul şerpuieşte urcând şi ia sfârşit într-o pajişte alpină care a fost netezită pentru o pistă particulară de aterizare, având forma literei alfa. Prin locurile de unde, cândva, negrele aripi delta decolau spre ocultele lor misiuni nocturne, acum cresc flori şi iarbă dintre crăpăturile betonului. Printre plopii strălucitor de verzi se poate încă întrezări o porţiune defrişată; este locul unde un jocheu a depăşit pista cu delta lui defectă, strivindu-se împreună cu încărcătura, pe aproape un kilometru de versant, însă lăstarii au încolţit deja pe pantă, acoperind-o cu vegetaţie tânără. Aerodromul pare un vis îndepărtat, puţin neclar pe alocuri, dar Cowboy nu intenţionează să lase amintirile acelea să moară vreodată. Ele trăiesc pentru el aşa cum nu se întâmplă cu realitatea prezentă, şi le lustruieşte zilnic ca pe caroseria unui automobil nou şi minunat, ca să sclipească mereu.

Vreme de unsprezece generaţii, strămoşii lui Cowboy au fost fermieri în sud-estul lui New Mexico, trăind precum nişte furnici pe un şes roşiatic şi lipsit de orice forme de relief, tot atât de diferit de lumea lui Sangre de Cristos pe cât este Ucraina de Peru. Cu regularitate, câte cineva din neamul lor lua puşca la umăr şi pornea să lupte pentru Statele Unite, totuşi familia îşi rezerva majoritatea energiilor pentru conflictele cu statul Texas. Consumând mai multă apă decât ar fi putut să pună vreodată îndărăt, texanii construiau pompe gigantice la numai câţiva centimetri de frontieră, absorbind apa alcalină din New Mexico, furând ceea ce alţii păstraseră cu atâta grijă. Concetăţenii lui Cowboy se războiau cu ei, făcând tot ce se putea până când ultima pompă zăngănea secătuită, iar solul prăfos şi roşiatic se

înălţa purtat de vânt şi transforma lumea într-un uragan de nisip biciuitor.

Cowboy îşi aminteşte zilele trăite pe platoul colbuit, la ranchul unchiului, după ce tatăl său înnebunise încercând să reziste. Locuise într-o cabană rudimentară din scânduri decolorate de vreme, la marginea deşertului lăsat în urmă de texani, un loc unde pământul ruginiu se ridica în exteriorul uşii cu câţiva centimetri buni ori de câte ori bătea vântul, iar zilele treceau fără ca soarele să se vadă altfel decât sub forma unei vagi călduri stacojii, undeva îndărătul vijeliei devastatoare. Nu se putea vorbi de agricultură; familia se ocupa de creşterea vitelor, o meserie mai puţin precară. Oraşul cel mai apropiat se fălea cu numărul bisericilor sale, şi Cowboy a fost crescut într-una dintre ele, privind cum enoriaşii se mohorau cu trecerea fiecărei săptămâni, culoarea feţelor lor devenind cenuşie, iar ochii căpătând o căutătură disperată, în timp ce-l implorau pe Domnul lor să-i ierte pentru păcatul ce-l ispăşeau acum. Texanii, care cândva le fuseseră duşmani, traversau aşezarea, îndreptându-se către alte zări ori locuiau în cutii de carton sau în automobile vechi, aşezate pe bolovani în loc de roţi şi cărora nisipul le jupuise de mult vopseaua. Războiul Meteoriţilor a venit şi a trecut, iar viaţa a ajuns tot mai grea. Cu toate acestea, imnurile continuau să răsune, alcoolul şi jocurile de cărţi nu fuseseră abandonate, iar anunţurile privind scoaterile la mezat ale fermelor apăreau cu regularitate la tribunal.

Coţcarul era un bărbat în vârstă, care emigrase cândva în Colorado. Când a revenit acasă, conducea un automobil strălucitor şi nu frecventa biserica. Mesteca tutun, fiindcă mestecatul îi lăsa libere degetele mâinii stângi atunci când îşi făcea de lucru cântând la mandolină într-o formaţie ce acompania stripteuze. Oamenilor cenuşii din biserici nu le plăcea să vorbească despre modul cum îşi câştiga el existenţa. Iar într-o bună zi, Coţcarul l-a văzut pe Cowboy călărind la un rodeo.

După aceea, a venit la ranchul unchiului şi a aranjat să-l ia cu împrumut o vreme pe băiat, ba chiar a plătit pentru timpul cât acesta avea să lipsească. L-a pus să exerseze pe un simulator de zbor, apoi i-a telefonat unui terţ pe care-l cunoştea. Restul, aşa cum ar fi spus Coţcarul, era de-acum istorie.

Cowboy avea şaisprezece ani când a început să zboare. În

cizmele lui vechi, de piele scorojită, trecuse deja de un metru nouăzeci şi în scurtă vreme avea să atingă vreo câteva mile înălţime – un jocheu al văzduhului care-şi întindea dârele de condensare ale reactorului de la un ţărm la altul, livrând poşta… prin poştă înţelegându-se orice i se oferea. Oamenii de pe Orbitale şi vameşii din Vestul Mijlociu erau numai un alt soi de texani, indivizi dornici să-şi bată joc de toate lucrurile ce te ţin în viaţă, fără a le înlocui, şi lăsând în urmă doar pustiul. Când instalaţiile de apărare antiaeriană aflate dincolo de Hotar au devenit prea puternice, jocheii au trecut la panzere – iar poşta continuase să fie dusă la destinaţie. Noul sistem prezenta avantajele lui, totuşi, dacă ar fi fost după Cowboy, el n-ar fi părăsit niciodată cerurile.

Acum Cowboy are douăzeci şi cinci de ani – puţin cam bătrân pentru meseria asta –, apropiindu-se de vârsta când până şi reflexele neuronilor supercablaţi încep să încetinească. Dispreţuieşte căştile; în craniul său există cinci mufe pentru cuplarea direct la creier a perifericelor care-i oferă câteva milisecunde extrem de preţioase atunci când asta contează. Cei mai mulţi indivizi cu echipament asemănător poartă părul lung, ca să acopere mufele, temându-se să nu fie numiţi „butonaţi“ sau şi mai rău, însă Cowboy refuză obiceiul acesta; părul lui blond e tuns perie, iar mufele din ceramică neagră sunt decorate cu sârme din argint şi cipuri turcoaz. Aici, în Vest, unde oamenii ştiu ce înseamnă ele, este privit aproape cu veneraţie.

Are nervii supercablaţi la maximum, plus ochii Kikuyu Optics cu toate opţiunile disponibile. Deţine o casă în Santa Fe şi un ranch în Montana, condus de unchiul lui; de asemenea, a cumpărat drepturile asupra proprietăţii din New Mexico a familiei şi plăteşte impozitele cu regularitate, de parcă aşa ceva ar mai avea vreo valoare. Maseratiul este al lui, împreună cu un avion personal – un avion cu reacţie, „pentru afaceri” un portofoliu de acţiuni şi câteva ascunzători în care ţine aur.

Al lui este şi locul acesta, o pajişte din munţii Colorado; tot o ascunzătoare, aici însă doseşte amintirile care nu vor să dispară. Şi de asemenea nemulţumirea, neclară, dar sporind mereu, care l-a adus încoace.

Opreşte lângă uriaşul hangar din beton, vopsit în culori de camuflaj, şi dezactivează armamentul Maseratiului, înainte ca motorul să emită ultimul scâncet. În liniştea care se lasă, poate

auzi sunetul unei chitare electrice răzbătând din hangar, precum şi foşnetul ierbii – primele mişcări haotice ale căldurii răbufninde. Se îndreaptă spre clădire, derulează un jack din locaş, îl introduce în ţeastă şi formează codul.

Dincolo de uşa masivă de metal se află un Wurlitzer din crom strălucitor şi plastic fluorescent, viu colorat, emiţând în imensul spaţiu de catedrală un cântec vechi al lui Woody Guthrie. Sus de tot se întrezăresc formele negre, mate, ale celor trei aripi delta; siluetele lor rotunjite sunt neclare în lumina slabă, totuşi lasă o impresie de forţă enormă şi de viteză uluitoare. Depăşite în ziua de astăzi, au fost cumpărate de Cowboy – atunci când jocheii au început să folosească panzere – pentru o sumă doar cu puţin mai ridicată decât valoarea motoarelor ce le echipează.

Warren stă la bancul de lucru, în mijlocul unui spot de lumină, meşterind la piesele unei pompe de carburant. Pe chipul său brăzdat de riduri pâlpâie imagini albăstrui dinspre ecranele activate de apariţia lui Cowboy; a instalat peste tot camere video pentru securitate şi le îngrijeşte cu aceeaşi răbdare metodică cu care păstrează deltele gata de zbor.

În ziua Războiului Meteoriţilor, era şef de echipă la Vandenberg şi-şi făcea datoria ştiind că tenacitatea n-avea să-i aducă, probabil, niciun câştig, doar în ceafă, pentru o frântură de clipă, senzaţia de suprapresiune provocată de un proiectil nichel-fier ce se prăbuşea prin atmosferă, apoi moartea… cu toate acestea, a făcut ceea ce a fost instruit să facă şi şi-a ridicat cutterjocheii să lupte pentru Pământ, împotriva Orbitalelor, ţinându-le pumnii şi sperând că, poate, câţiva vor spune: „Asta-i pentru Warren”, când vor fi prăjind un duşman. Scenariul s-a dovedit însă altfel decât în aşteptările sale; când a ridicat ochii spre cerul nopţii, după meteoritul menit să-l vâneze pe el însuşi, a zărit într-adevăr nişte dâre coborând arzătoare, dar noaptea nu era luminată de bolovani catapultaţi de explozii… ci de băieţii lui şi navele lor, tinerii inteligenţi cu eşarfe de mătase azurie în jurul gâtului şi cutterele precum nişte ace ascuţite, care se prăbuşeau rupţi în bucăţi, cu sistemele avariate emiţând ultimele strigăte electronice, cu sângele ţâşnind în interiorul vizoarelor sparte, cu rezervoarele perforate de oxidant, vomitând în vid nori de cristale… Ultima speranţă a Pământului era spulberată de escadrele cavalerilor orbitali lansaţi în ariergardă.

A rămas ore întregi în Vandenberg, sperând că va apărea măcar un rănit. N-a apărut nimeni. Următoarea ştire care i-a parvenit era aceea că Pământul s-a predat. Orbitalii ocupaseră Vandenberg, Orlando, Houston şi Cuba, iar Warren supravieţuise numai pentru că se afla mobilizat într-un loc prea valoros pentru a fi distrus.

Despre Rezistenţa de mai târziu s-au spus multe. Warren însuşi a povestit destule… probabil nu doar simple fabulaţii, dacă s-ar fi putut acorda vreun credit episodului cu sabotarea navetei ce transporta un grup de executivi de la Tupolev I.G. La o întâlnire în Mojave. După aceea, relatările lui deveneau ceva mai obscure, până ce a apărut lucrând pentru terţii din Colorado şi l-a întâlnit pe Cowboy. Restul, aşa cum ar fi spus Coţcarul, fiind de acum istorie.

— Salut, Cowboy, rosteşte Warren fără să-şi întoarcă privirea de la banc.

— Salut.

Cowboy deschide panoul frontal al Wurlitzerului – încuietoarea n-a mai funcţionat de câteva decenii – şi scoate nişte fise. Pune tonomatul să cânte un disc country, plin de zgârieturi, apoi traversează hangarul întunecat.

— Turbopompa de joasă presiune, spune Warren.

Demontat, subansamblul aduce cu o trusă-jucărie pentru construcţia unei broaşte Galapagos din plastic.

— Au apărut probleme la toate testele efectuate. Vezi aici, unde luceşte metalul… unde freacă paleta? S-ar putea să fie nevoie să fac altă piesă.

— Vrei o mână de ajutor?

— N-ar fi exclus.

În lumina puternică venind de sus, chipul lui Warren apare mai colţuros ca de obicei, cu ochii şi fruntea adumbrite de cozorocul şepcii, astfel încât nasul său coroiat lasă impresia că este mult mai voluminos. Omul are ţinuta dreaptă şi hotărâtă; cu toate că pe alocuri s-a îngrăşat, acelea sunt locuri puţin importante. Înapoia lui, beculeţele în culori pastelate ale Wurlitzerului se reflectă pe botul negru, mătuit al unei delte. De fapt, Warren este proprietarul legal al aerodromului, iar Cowboy e partenerul său secret. Lui Cowboy nu-i plac lanţurile de date ce pot ţinti spre sine.

Warren suceşte o vreme piesa, apoi începe s-o măsoare.

Trece la strung şi-şi pune ochelarii de protecţie. Cowboy se pregăteşte să-i întindă sculele pe care le va cere. Piesele de schimb pentru reactoare militare sunt greu de găsit, iar ceea ce se găseşte este adesea însoţit de prea multe întrebări.

Strungul ţiuie. Scânteile se revarsă, precum nişte meteori minusculi, pe betonul pardoselei.

— Miercuri noapte plec în cursă, vorbeşte Cowboy. Peste cinci zile.

— Pot trece luni până să-ncep verificarea panzerului. E prea târziu?

— Acolo unde merg, nu prea are importanţă.

În glasul lui Cowboy răzbate indignarea.

— Tot în Iowa?

— Da, fir-ar al dracu'! Mânia scapără în sufletul tânărului. Arkadi şi ceilalţi… tot consultă analizele alea blestemate. Zic că lotrii nu dispun de fonduri, că e de ajuns s-aşteptăm şi să nu-i lăsăm să ia vreun transport.

— Și?

— E o prostie! Nu-i putem bate jucând după regulile lor. Ar trebui să intrăm în Missouri în fiecare noapte. Să le-o tragem ca lumea, să le-o înfigem în gât. Să-i bombardăm dacă-i nevoie. Pufneşte: Nu dispunem de fonduri… La încasările lor, pierderea a zece avioane nu-i mare lucru.

Warren ridică ochii de la strung.

— Miercuri noapte mergi pentru Arkadi?

Cowboy încuviinţează din cap.

— Nu-mi place tipul. Mă-ntreb ce-i cu el…

Cu gesturi studiate, Warren revine asupra lucrului. Şuviţele de păr alb ce-i ies de sub şapcă strălucesc în licărul scânteilor.

Cowboy aşteaptă, ştiind că bătrânul va continua atunci când va crede de cuviinţă. Warren opreşte strungul şi-şi ridică ochelarii peste cozorocul şepcii.

— A apărut din senin, şi acum e cel mai tare terţ din Stâncoşi. Are surse de aprovizionare pe care ceilalţi nu le pot egala. Se-mbracă după moda crio max din Zona Liberă Florida.

— Şi ce-i cu asta? Are o organizaţie ceas. Oricum, nici mie nu-mi plac hainele lui.

Warren ridică spre lumină piesa al cărei aliaj e sclipitor. Mijeşte ochii.

— Cred că face rost de ele prin intermediari. Deturnări,

executivi orbitali corupţi... Chestii de-astea... Lucruri obişnuite... Dar chiar în asemenea cantităţi? E imposibil să faci rost de aşa de multe produse fără ca Orbitalele să ştie.

O şoaptă de protest trece prin mintea lui Cowboy. „Pe mine mă interesează cursa, nu marfa.” A afirmat-o de multe ori. O etică, un soi de puritate. În jumătate din cazuri, nici măcar nu avusese habar ce transporta.

— Nu ştiu dacă vreau să mai ascult toate astea, spune el.

— Atunci nu asculta.

Warren îi întoarce spatele, revenind la pompă. Îşi pune o cască şi efectuează o serie de verificări.

Pentru câteva clipe, Cowboy se gândeşte la Arkadi, bărbatul voinic care dirijează jumătate din traficul ce traversează Hotarul în ziua de azi; trăieşte în mijlocul unui vârtej ciudat de asistenţi, bodyguarzi, ajutoare, tehnicieni şi pierde-vară lipsiţi de orice funcţionalitate aparentă, care-i imită manierismul şi hainele la modă. Femeile sunt permanent prezente, totuşi nu intră niciodată în afaceri. O existenţă lesne de înţeles în lumina a ceea ce Cowboy poate pricepe din mintea lui Arkadi: încâlcită, plină de prejudecăţi violente şi ură, furii bruşte alături de sentimentalisme neaşteptate, suspiciuni stranii, spontane, specific ruseşti, de parcă paranoia ar însemna un mod de viaţă; nu doar o serie de precauţii rezonabile, ci de-a dreptul o religie.

Cowboy nu-l place pe Arkadi, însă până acum nu s-a deranjat să-l antipatizeze. Rusul se consideră un iniţiat, un manipulator, dar se află dincolo de ceea ce contează cu adevărat; dincolo de viaţa unui panzerboy, mutantul cu plămânii-turbină şi inima o turbo-pompă de înaltă presiune, cu un cristal implantat în ţeastă, cu ochii aidoma laserelor, cu degetele dirijând proiectile şi cu alcoolul pulsându-i prin vene... Arkadi crede că el conduce lucrurile, dar de fapt nu-i decât un instrument, o scuză pentru ca orice panzerboy să-şi execute cursele peste Hotar, intrând în legendă. Iar dacă Arkadi nu pricepe asta, atunci gândurile lui nu contează prea mult în schema generală a lucrurilor.

Warren asamblează piesele pompei, gata să-şi reia testele, şi va fi ocupat un timp. Cowboy iese din pata de lumină şi pătrunde în întunericul hangarului. Deltele se înalţă deasupra lui, pregătite, lipsindu-le numai un pilot ca să se transforme în creaturi vii. Mâinile tânărului se ridică, atingând burta netedă a unui fuzelaj, un ampenaj canard din epoxid, carenajul unui

radiolocator aţintit în jos. Parcă mângâie un animal negru, o făptură pe jumătate sălbatică, prea periculoasă pentru a putea fi domesticită. Îi lipsesc doar un pilot… şi un ţel.

Mută o scăriţă de la panoul de acces al unui motor la o carlingă şi se suie în scaunul care a fost, cu ani în urmă, modelat după trupul lui. Izurile familiare de metal şi cauciuc îl învăluie prietenoase. Închide ochii şi-şi aminteşte nopţile împroşcate de lumini, flacăra bruscă a carburantului irupând, urmărirea dementă la viteze supersonice, când gonea, ridicându-se şi coborând, şerpuind printre culmile şi văile Ozarkilor, hăituit de „legiuiţi”, tăind-o spre casă…

Prima lui deltă se numea *Midnight Sun,* dar el i-a schimbat numele după ce a înţeles ce se întâmpla de fapt. El şi ceilalţi deltajochei constituiau nu un răspuns abstract faţă de condiţiile pieţei, ci continuarea unei anume mitologii. Livrarea poştei peste cupola înaltă a nopţii, în ciuda oricărui efort al opresorilor de a-i împiedica s-o facă. Păstrarea unei lumânări aprinse în beznă, speranţa sub forma unei flăcări de forţaj. Ultimii americani liberi, pe ultima autostradă…

Aşa că a început să se trăiască în conformitate cu ceea ce pricepuse în mod brusc. A acceptat porecla îngăduitoare, pe jumătate dispreţuitoare, pe care i-o dăduseră şi a intrat în rol, devenind Cowboy, jocheul văzduhului. N-a mai răspuns la niciun alt nume. A devenit cel mai bun, trăind în tării mai presus de oricare altul din competiţie. Următoarea deltă şi-a botezat-o *Pony Express.* Cu ea a distribuit poşta atât timp cât s-a putut.

Până ce vremurile s-au schimbat, iar modalităţile de livrare o dată cu ele. Până ce a trebuit să devină un „boy”, în loc de jocheu. Ochii ce se puteau focaliza în bezna nopţii, căutând să distingă amprenta infraroşie a „legiuiţilor” care patrulau preria în avioane de luptă – ochii erau acum închişi într-un lăcaş minuscul, blindat, informaţiile vizuale sosind prin senzori telecomandaţi. A rămas cel mai bun; a continuat să distribuie poşta.

Acum se foieşte în scaun. Melodia country se termină şi, în tăcerea plină de ecouri, Cowboy poate auzi numai zumzetul strungului lui Warren. Şi simte în sine agitaţia, ce-şi doreşte doar un nume…

Capitolul doi

AZI/DA

Trupuri întregi şi părţi de trupuri se învăpăiază şi mor în lumina laserelor, poleiala translucidă a unor ochi machiaţi cu praf de cărbune sau ridicaţi spre un cer mascat de plafonul pe care scânteiază stele, părul electric, înfoiat de descărcările statice la modă, sclipirea alb-albastră a dinţilor conturaţi cu foc negru, printre care iese limba mută. Este *zonedance.* Deşi formaţia cântă asurzitor şi antrenant, mulţi dintre dansatori sunt acordaţi la propria muzică prin cristale delicat cablate la nervii auditivi sau graţie căştilor ce le permit să recepţioneze oricare dintre cele douăsprezece canale ale barului... Viermuiesc în mişcări aritmice, ignorându-se reciproc. Este căutat controlul perfect, dar se mai petrec accidente – impacturi, un vârtej de pumni şi coate – şi câte cineva se târăşte afară din *zonă,* scâncind printre degete însângerate, nebăgat în seamă de haită.

Dansatorii din Aujourd'Oui îi par Sarei o masă tremurătoare de carne muribundă, însângerată, nesimţitoare, mortală. Legată de lutul planetei. Ei sunt prada. Ea vânează, iar Nevăstuică îi este prietenă.

CORPMODERNCORPMODERNCORPMODERNCO
Vă trebuie un corp modern?
Totul electric – Înlocuibil – Gata setat!
Cumpăraţi unul acum!
NCORPMODERNCORPMODERNCORPMODERNC

Designera de corpuri avea ochi violeţi, strălucitori, deasupra unor pomeţi din fildeş sculptat. Părul blond se ondula în şuviţe pe aripioara dorsală, perfectă din punct de vedere arhitectural, înălţată înapoia cefei. Muşchii îi erau aidoma celor ai unei pisici, iar gura părea o floare crudă.

— Părul mai scurt, da, a rostit ea. În imponderabilitate nu se poartă lung.

Degetele i-au ţâşnit şi au înhăţat bărbia Sarei, înclinându-i capul spre recea lumină nordică. Unghiile îi erau violete, asortate ochilor, şi ascuţite. Sara a privit-o morocănoasă. Designera a zâmbit.

— Puţină carne pe bărbie, mda, a continuat ea. Ai nevoie de o

bărbie mai fermă. Vârful nasului poate fi modificat – eşti niţel cam prea *retroussé.* Curba maxilarului trebuie puţin teşită… o să-mi aduc mâine bisturiul de sculptat. Bineînţeles, o să înlăturăm cicatricele. Vor dispărea *neapărat*!

Sub apăsarea degetelor cu unghii violete, Sara şi-a răsfrânt buza. Designera i-a eliberat bărbia şi s-a răsucit.

— Chiar trebuie să o folosim pe fata asta, Cunningham? a întrebat ea. N-are pic de stil. Nu păşeşte cu graţie. Are corpul prea mare, prea greoi. E un nimeni. O gloduroasă. De duzină.

Cunningham, îmbrăcat într-un costum maro, a tăcut, fără ca faţa lui neutră, banală, să exprime nimic. Apoi a vorbit în şoaptă, calm, totuşi autoritar. Sara s-a gândit că putea fi glasul unui computer, într-atât era lipsit de orice inflexiuni.

— Sara noastră are stil, Mugure-de-Foc, a spus el. Stil şi disciplină. Tu îi vei da formă, o vei modela. Stilul ei trebuie să fie o armă, un proiectil atractiv. Tu îl vei construi, eu am să ţintesc, şi Sara va lovi exact acolo unde dorim noi s-o facă. O privi pe fată cu ochii lui căprui, neclintiţi: Nu-i aşa, Sara?

Sara nu i-a răspuns. S-a întors către designeră şi şi-a arătat dinţii.

— Lasă-mă să te vânez într-o noapte, Mugure-de-Foc, a zis ea. O să-ţi arăt ce stil am.

— Limbaj de gloduroasă, a pufnit designera, înălţând ochii exasperată, totuşi s-a retras un pas.

Sara a rânjit.

— Încă ceva, Mugure-de-Foc, a reluat Cunningham, lasă-i cicatricele. Vor avea efect asupra Prinţesei noastre. Îi vor aminti de această crudă realitate terestră; la crearea căreia a ajutat şi ea. Şi pe care o domină. De care este, deja, pe jumătate îndrăgostită. Da, lasă-i cicatricele.

A zâmbit pentru prima dată, un rictus scurt al muşchilor obrazului îngheţat ca azotul lichid.

— Prinţesa noastră va fi înnebunită după cicatrice, a adăugat el. Le va iubi până-n ultima clipă.

ÎNVINGĂTORI/DA ÎNVINŞI/DA

Aujourd'Oui este un bar de jochei şi sunt toţi acolo: lunajochei şi mecajochei, forajochei, energojochei şi rocjochei, acceptând cu superioritate să împartă ringul cu lutoşii şi gloduroasele care-

i înconjoară, aceia care speră să devină aidoma lor, sau să-i iubească, ori pur şi simplu să fie alături de ei, să-i atingă în *zone-dance* şi să le absoarbă un fragment din aureolă. Jocheii îşi poartă culorile, vestele şi jachetele însemnate cu emblemele blocurilor – TRW, Pfizer, Toshiba, Tupolev, ARAMCO – blazoane ale învingătorilor în Războiul Meteoriţilor, arătate cu o mândrie nepăsătoare de cei care şi-au câştigat locul în ceruri. Înaltă de un metru nouăzeci, Sara păşeşte maiestuoasă printre ei, îmbrăcată cu o jachetă din mătase neagră, brodată pe spate cu un cocor alb ce se înalţă spre firmamentul înstelat, printr-un nor de caractere chinezeşti sclipind precum cromul. Este simbolul unui concern mic ce-şi desfăşoară majoritatea afacerilor în Singapore şi nu apare aproape niciodată aici, în Zona Liberă Florida. Chipul său nu este cunoscut obişnuiţilor localului, dar se speră că aceştia nu-l vor considera nelalocul lui, aşa cum s-ar întâmpla dacă fata ar purta o emblemă Tupolev ori Kikuyu Optics I.G.

Chipul sculptat al Sarei este palid – bronzul de Florida s-a dus de mult – iar ochii îi sunt tiviţi cu negru. Părul întunecat e scurt pe tâmple şi zbârlit în creştet, iar coama de la ceafă îi coboară pe spate în două codiţe subţiri. Cerceii din oţel cromat îi mângâie umerii. Mugure-de-Foc i-a lăţit şi mai mult umerii deja largi şi i-a redus lăţimea pelvisului; chipul triunghiular se ascute sub vârtejul din mijlocul frunţii şi seamănă cu o succesiune de vârfuri de săgeţi – proiectilul atractiv cerut de Cunningham. Poartă espadrile negre de dans, legate peste glezne cu şireturi, şi o salopetă purpuriu-închis, mulată pe trup, cu bretele ce-i încadrează sânii, întinzând ţesătura peste sfârcurile pe care designera i le-a făcut mai proeminente. Cămaşa este din voal presărat cu steluţe argintii, iar eşarfa de la gât din mătase neagră. La nervul auditiv are conectat un duplex şi la centrii optici ai lobului frontal e ataşat un receptor care actualmente monitorizează transmisiile poliţiei: un Times Square constant al unui LED care, la cerere, arde chihlimbariu deasupra vederii extinse a femeii.

Cadouri de la Cunningham. Nervii supercablaţi sunt însă ai ei. La fel şi Nevăstuica.

MĂ-NNEBUNESC DUPĂ OCHII MEI KIKUYU,
ZICE PORNOSTARUL ROD MELEISH, IAR CU

OPŢIUNEA INFRAROŞIE POT SPUNE DACĂ PARTENERA MEA E CU-ADEVĂRAT EXCITATĂ SAU DACĂ EU NU-S DECÂT UN ARMĂSAR DE SILICON…
- Kikuyu Optics I.G.,
Secţie a lui Mikoian-Gurevici

Prima dată l-a întâlnit pe Cunningham în alt bar, Mătasea Albastră. Sara lucrase cu Nevăstuica, conform contractului, dar s-a pomenit că victima, un curier, agent de pariuri care devenise mai lacom decât îl putea ajuta mintea, fusese el însuşi modificat – Sara era numai vânătăi. Din fericire, recuperase banii şi, întrucât contractul fusese cu terţii, plata se făcuse în endorfine, utile fiindcă îi trebuia şi ei.

…Osul din partea posterioară a şoldului îi e fisurat, aşa că nu poate sta jos; de aceea se reazemă cu spatele de tejgheaua capitonată a barului şi soarbe din romul cu lămâie. Sistemul audio al barului cântă muzică din insule, relaxându-i nervii încordaţi.

Mătasea Albastră este condus de un fost cutterjocheu, Maurice, un antilez cu ochi Zeiss, model vechi, şi care a luptat de partea învinşilor în Războiul Meteoriţilor. Pe glezne şi la încheieturile mâinilor are mufe pentru cipuri, aşa cum purtau militarii pe atunci. Pe pereţi ţine fotografii ale prietenilor şi eroilor săi, toţi cu eşarfele de mătase azurie ale trupelor de elită spaţiale; majoritatea pozelor sunt încadrate cu panglici negre de doliu, decolorate de trecerea anilor.

Sara se întreabă ce a văzut bărbatul cu ochii aceia. A zărit oare rafala de raze X ce a precedat bolovanii de câte 10 000 de tone lansaţi de propulsoarele de masă orbitale şi care au sfâşiat atmosfera pentru a zdrobi oraşele Pământului? Meteoriţii artificiali, fiecare deţinând energia unei explozii nucleare, au căzut întâi în Emisfera Estică, peste Mombasa şi Calcutta, iar cei de pe Pământ se predaseră înainte ca planeta să se rotească şi să ofere Emisfera Vestică drept ţintă; totuşi blocurile orbitale au considerat că nu-şi susţinuseră poziţia cu destulă tărie şi în Occident, aşa că meteoriţii au căzut oricum. S-a pretextat o dereglare a comunicaţiilor, însă miliardele de pământeni ştiau mai bine cum au stat lucrurile.

Pe atunci, Sara avea zece ani. Era în vacanţă, într-o tabără de

lângă Stone Mountain, când trei stânci au desfiinţat Atlanta, ucigându-i mama. Daud, care avea opt ani, a fost prins sub dărâmături, dar vecinii i-au auzit ţipetele şi l-au scos afară. După aceea, cei doi copii au trecut printr-o serie de agenţii PS, călătoria copiilor sfârşindu-se în Tampa, la tatăl Sarei, care dispăruse când ea de abia împlinise trei ani. Funcţionara de la PS a ţinut-o de mână în vreme ce suiau treptele şubrede, iar Sara îl ţinuse de mână pe Daud. Coridoarele duhneau a urină, iar pe al doilea palier zăcea o păpuşă dezmembrată, făcută bucăţi precum naţiunile Pământului, precum vieţile oamenilor de aici. Când uşa apartamentului s-a deschis, fetiţa a văzut un bărbat cu o cămaşă zdrenţuită, pătată de sudoare la subsuori, privind-o cu ochi alcoolici, apoşi. Căutătura lui lipsită de înţelegere a trecut de la Sara la Daud, apoi la funcţionară, care i-a întins actele, spunând: „Acesta e tatăl vostru. El va avea grijă de voi”, înainte de a lăsa mâna Sarei. Ceea ce s-a dovedit doar pe jumătate o minciună.

Sara priveşte fotografiile îngălbenite din ramele pline de praf, bărbaţii şi femeile moarte, cu ochii lor Zeiss metalici cu tot. Maurice se uită şi el într-acolo. Este pierdut în propriile amintiri şi pare că ar încerca să plângă; ochii îi sunt însă lubrifiaţi cu silicon şi, desigur, căile lacrimale nu mai există, aşa cum nu mai există nici visurile lui, visurile celor cinci miliarde de oameni care speraseră că Orbitalele le vor îmbunătăţi vieţile şi care acum speră doar să scape cumva, să ajungă în cobaltul îngheţat şi perfect al cerului.

Femeia îşi doreşte ea însăşi să poată plânge, pentru speranţa moartă înrămată pe pereţi, pentru ea şi Daud, pentru lucrul acela distrus în care s-au transformat aspiraţiile pământenilor, chiar şi pentru curierul acela ucis, care şi-a întrezărit şansa de scăpare, dar n-a fost îndeajuns de inteligent ca să iasă din jocul în care reprezentase miza propriilor lui năzuinţe. Lacrimile au dispărut însă de mult, şi în locul lor se găseşte dorinţa din oţel călit – dorinţa împărtăşită de toate gloduroasele şi toţi lutoşii. Ca s-o realizeze, trebuie s-o dorească mai mult decât ceilalţi şi, în plus, să deţină voinţa să facă tot ceea ce-i necesar ori să permită să i se facă ei – dacă se va ajunge până acolo. Involuntar, gândindu-se la Nevăstuică, ridică mâna spre gât. Nu, nu este vreme de lacrimi.

— Cauţi de lucru, Sara?

Glasul vine dinspre un alb, până atunci tăcut, aşezat în celălalt capăt al tejghelei. Omul s-a apropiat şi acum ţine o mână pe spătarul taburetului de lângă ea. Zâmbeşte ca şi cum n-ar fi obişnuit s-o facă.

Sara mijeşte ochii, privindu-l pieziş şi, în mod deliberat, soarbe pe îndelete din pahar.

— Nu genul de lucru la care te gândeşti tu, gabore, replică ea.

— Mi-ai fost recomandată, urmează bărbatul.

Are un glas pe care nu-l poţi uita, parcă tras pe glaspapir. Poate că niciodată n-a fost nevoit să se răstească. Ea bea din nou şi-l priveşte.

— De către cine?

Surâsul a dispărut acum; faţa inexpresivă o cercetează prudent.

— Hatmanul, îi răspunde.

— Michael? întreabă Sara.

Individul încuviinţează.

— Mă numesc Cunningham.

— Te deranjează dacă-l sun mai întâi pe Michael şi-l întreb? rosteşte Sara.

Hatmanul controlează terţii din zona Golfului şi, uneori, fata cu Nevăstuica lucrează pentru el. Nu-i place ideea că le pomeneşte de ea unor străini.

— Cum vrei, spune Cunningham. Totuşi aş fi dorit mai întâi să-ţi explic despre ce-i vorba.

— Ăsta nu-i barul unde primesc angajamente, zice ea. Caută-mă la Fata de Plastic, după zece.

— Nu-i genul de ofertă care poate aştepta.

Sara îi întoarce spatele şi priveşte în ochii metalici ai lui Maurice.

— Bărbatul ăsta, îi spune, mă deranjează.

Faţa antilezului nu-şi schimbă expresia.

— Ar fi mai bine să pleci, i se adresează el lui Cunningham.

Fără să se uite spre Cunningham, Sara percepe cu coada ochiului senzaţia unui arc destinzându-se. Individul pare mai înalt decât cu o clipă înainte.

— Îmi pot termina băutura? întreabă el.

Fără să coboare privirea, Maurice scotoceşte în sertar şi azvârle câteva bancnote pe tejgheaua întunecată a barului.

— Fac cinste. Şterge-o.

Cunningham nu spune nimic, doar fixează pentru o clipă bancnotele, netulburat, cu ochi metalici ce nu clipesc.

— Townsend, adaugă Maurice o parolă – numele generalului care l-a condus cândva împotriva Orbitalelor şi a arzătoarelor lor energii militare. Hardware-ul din Mătasea Albastră îi identifică amprenta vocală şi sistemele defensive apar din locurile unde stau pitite, deasupra oglinzii barului, orientându-se către ţintă. Sara se uită spre ele. „Lasere militare”, gândeşte, „de pe piaţa neagră ori poate de pe vechiul cutter al lui Maurice.” Se întreabă dacă banii dispune de suficientă energie pentru a le declanşa sau dacă totul e numai o cacealma.

Cunningham rămâne nemişcat încă o jumătate de secundă, apoi se întoarce şi părăseşte localul. Sara nu priveşte în urma lui.

— Mulţumesc, Maurice, spune ea.

Barmanul surâde amar.

— Ce dracu’, doamnă, face el, eşti clientă veche. Plus că tipu’ a fost pe Orbitale.

Sara rămâne surprinsă.

— E din blocuri? Eşti sigur?

— Innes, pomeneşte Maurice un alt nume din trecut, şi laserele se retrag. Mâna lui se întinde şi ia banii de pe tejghea. N-am zis că-i din blocuri, Sara, dar a fost acolo. Destul de recent. Dacă ai ochiul format, îţi poţi da seama după felul cum păşesc toţi ăştia.

Ridică spre tâmplă un deget noduros.

— Urechea internă, ştii? Gravitaţia creată de forţa centrifugă e niţel diferită. Durează niţel până te readaptezi.

Sara se încruntă. Oare ce fel de slujbă îi oferea individul? Ceva îndeajuns de important ca să-l facă să străbată atmosfera pentru a angaja o gloduroasă şi Nevăstuica ei? Puţin probabil.

În sfârşit… Dacă va mai apărea la Fata de Plastic, urmează să vadă ea atunci! Deocamdată n-are de ce să-şi facă griji. Îşi mută greutatea de pe un picior pe altul, simţind fulgerele de durere ale muşchilor chiar şi prin pâcla endorfinelor. Întinde paharul.

— Încă unul, Maurice, te rog.

Cu o graţie lentă, care trebuie să-i fi stat bine în noaptea veşnică, înaltă şi înstelată, Maurice se răsuceşte către oglindă şi se întinde după rom. Până şi într-un gest atât de simplu există tristeţe.

VIVE EN LA CIUDAD DE DOLOR?
IDEJENOS MANDARLE A HAPPYVILLE!
- Pointsman Pharmaceuticals A.G.

Ia un taxi spre casă, încercând să ignore privirea calmă a lui Cunningham care-i fixează ceafa, în vreme ce ea îi spune şoferului adresa. Individul se găseşte pe trotuarul de vizavi, sub o copertină, prefăcându-se că citeşte o revistă. Oare la cât a dat Sara cu piciorul în clipa asta? Nu se întoarce să vadă dacă bărbatul e dezamăgit de plecarea ei, totuşi, cumva, se îndoieşte că expresia lui s-a modificat.

Sara locuieşte împreună cu Daud într-un apartament de două camere care zumzăie. Bâzâie condiţionarea şi reciclatorul, peste care se suprapun ţiuiturile micilor roboţi strălucitori ce se deplasează aleatoriu, ştergând praful şi lustruind, distrugând insectele sau curăţind pânzele de păianjeni din colţuri.

Ea are un compdeck modest în camera din faţă, la care Daud a cuplat un sistem audio uriaş, cu un ecran de doi metri pentru proiecţiile video. Este activat acum, dar fără sunet, afişând şabloane de culori generate de computer, proiectându-le pe pereţi şi tavan prin intermediul laserelor optice. Computerul rulează spectrul roşului, şi zidurile ard cu un foc tăcut şi rece.

Sara închide videoul şi priveşte compdeckul, nuanţele stacojii dispărându-i treptat de pe retine. Goleşte scrumierele murdare lăsate de Daud şi se gândeşte la bărbatul în maro, la Cunningham. Efectul endorfinelor s-a diminuat, şi fisura osului din şold o loveşte ca un ciocan la fiecare pas. E timpul pentru altă doză.

Caută în ascunzătoarea ei, o cutie de zahăr de pe un raft, şi constată că două dintre cele douăsprezece fiole de endorfine au dispărut. Le-a luat Daud, cu siguranţă. Într-un apartament de dimensiunile astea nu există prea multe locuri unde să ascunzi ceva, chiar dacă e vorba de obiecte micuţe. Oftează, apoi înnoadă garoul deasupra cotului. Introduce o fiolă în injector, programează doza dorită şi apasă ţeava pe braţ. Instrumentul bâzâie şi Sara vede o bulă de aer înălţându-se în fiolă. Pe injector apare luminiţa avertizoare, iar fata simte o înţepătură uşoară când acul pătrunde în venă o dată cu anestezicul rece pulverizat. Desface garoul, priveşte LED-ul injectorului pulsând

de zece ori, apoi simte un văl lunecând între ea şi durere. Răsuflă adânc şi tremurat, după care se ridică. Lasă injectorul pe canapea şi revine la comp.

Michael Hatmanul se află în biroul lui. Ea îi vorbeşte în spangleză, şi bărbatul râde.

— Mă gândisem eu c-o să te aud azi, *mi hermana*, îi spune.

— Da? replică ea. Îl cunoşti pe-un orbital, Cunningham?

— Aşa ş-aşa. Am făcut câteva afaceri cu el. Are recomandări de la cel mai înalt nivel.

— Adică de la cine?

— De la cel mai înalt nivel, repetă Hatmanul.

— Deci mă sfătuieşti s-am încredere în el?

Râsul bărbatului pare isteric. Sara se întreabă dacă nu-i drogat.

— Eu nu dau niciodată asemenea sfaturi, *mi hermana.*

— Ba da, replică femeia. Ai face-o, dacă ai avea vreo cotă-parte din afacerea lui Cunningham. Aşa însă, îi faci doar o favoare.

— *Dosvidania,* surioară, rosteşte Michael, pe un ton ce pare iritat, şi întrerupe legătura.

Sara priveşte încruntată receptorul care bâzâie. Îndărătul ei, uşa se deschide, iar Sara se răsuceşte şi-şi adoptă poziţia de luptă. În prag apare nepăsător Daud. Înapoia lui, ducând şase cutii de bere, vine managerul său, Împăiatul, un tânăr micuţ, cu ochi alunecoşi.

Daud o priveşte şi vorbeşte fără să scoată ţigara din gură.

— Aşteptai pe altcineva?

— Nu, răspunde Sara relaxându-se. Sunt doar puţin încordată. Am avut o zi proastă.

Ochii lui Daud se plimbă prin apartamentul micuţ. Şi-a modificat culoarea irisurilor, din căprui în bleu-pal, tot aşa cum şi-a schimbat şi nuanţa părului, sprâncenelor şi genelor, în blond decolorat, aproape alb. Este bronzat, iar părul încâlcit îi atârnă pe umeri. Poartă sandale de piele, lucrate manual, şi cămaşă din plasă neagră, scoasă peste pantalonii albi mulaţi pe picior. Ia inhibitori hormonali; deşi are douăzeci de ani, pare numai de cincisprezece – obrazul îi este spân.

Sara se apropie de el şi-l sărută.

— Lucrez diseară, o anunţă Daud. Tipul vrea să cinăm. Nu pot rămâne mult.

— Cineva cunoscut? întreabă ea.

— Da. Zâmbeşte pe jumătate, căutând să o liniştească. Ochii lui albaştri clipesc: Am mai ieşit cu el.

— Nu-i vreo pleată?

Daud i se desprinde din îmbrăţişare şi se aşază pe canapea.

— Nu, mormăie el. E-un puriu. Cred că se simte singur. Uşor de mulţumit... Mai mult decât orice, vrea să stea de vorbă cu cineva.

Zăreşte pacheţelul de plastic cu endorfine şi-l ridică, scotocind prin el. Sara vede cum alte două fiole dispar între degetele băiatului.

— Daud, rosteşte ea cu un glas uşor ameninţător. Astea-s mâncarea şi chiria noastră... trebuie să le plasez.

— Numai una, face tânărul.

Lasă o fiolă în pacheţel şi o ridică pe cealaltă, arătând-o Sarei. Scrumul ţigării pluteşte spre podea.

— Ţi-ai luat deja porţia, spune Sara.

Ochii lui decoloraţi clipesc pe faţa oacheşă.

— Bine, încuviinţează, dar nu lasă fiola.

Are prea multă nevoie de ea. Sara coboară ochii şi clatină din cap.

— Una, aprobă. Bine.

Daud o strecoară în buzunar, apoi ridică injectorul încărcat şi programează o doză – o doză mare, ghiceşte fata. Rezistă impulsului de a verifica instrumentul, fiind conştientă că, într-o bună zi, dacă lucrurile continuă aşa, Daud va intra în comă, dar ştiind în acelaşi timp cât de mult i-ar dispreţui el îngrijorarea. Priveşte cum endorfinele i se suie la cap, iar tânărul se lasă pe spate şi suspină, fără pic din agitaţia anterioară.

Îi ia injectorul şi scoate fiola, apoi o pune în pacheţelul de plastic. Daud o priveşte şi surâde încet.

— Mulţumesc, Sara.

— Te iubesc, îi răspunde ea.

El închide ochii şi-şi freacă spatele de canapea, precum o pisică. Scânceşte încetişor. Sara ia punguliţa şi intră în camera ei. Acolo aruncă fiolele pe pat. Un val de tristeţe îi murmură prin vene ca un drog al melancoliei. Daud nu va mai trăi mult, iar ea nu-l poate salva.

Cândva, a stat între el şi viaţă; acum endorfinele sunt cele care-l izolează de lucrurile ce vor să-l atingă. Tatăl lor fusese

nebun şi violent, iar jumătate din cicatricele ei ar fi trebuit să fie ale lui Daud; Sara le-a căpătat în locul lui, apărându-i de pumnii tatălui. Bătăile dementului au învăţat-o să se lupte, făcând-o rapidă şi dură, dar nu s-a putut afla acolo tot timpul. Bătrânul a simţit că în Daud exista o slăbiciune şi a găsit-o. Când a împlinit paisprezece ani, Sara a dispărut cu primul băiat care i-a promis un loc ferit de suferinţe; după doi ani, când a izbutit să se elibereze de primul contract şi s-a întors după Daud, acesta era deja distrus, cu acul în braţ, fără nicio speranţă de salvare. L-a dus în casa cea nouă unde lucra – era singurul ei cămin – şi acolo băiatul a învăţat să-şi câştige existenţa tot aşa cum învăţase şi ea. El însă a continuat să fie o epavă, şi atâta vreme cât vor rămâne la genul ăsta de viaţă, Sara n-avea cum să-l vindece.

Dacă ea n-ar fi cedat, dacă n-ar fi fugit de acasă, poate că ar fi reuşit să-l protejeze. N-o să mai cedeze niciodată.

Revine în cealaltă odaie şi-l vede pe Daud întins pe canapea; o sanda îi atârnă, agăţată de degetul mare de la picior. Fuioare de fum i se ridică lent din nări. Împăiatul stă alături de el şi bea bere. O priveşte.

— Parc-ai şchiopăta, zice. Nu vrei să-ţi fac un masaj?

— Nu, răspunde ea imediat, apoi îşi dă seama de pripeală. Nu, repetă şi-i zâmbeşte. Mulţumesc, dar am o fisură la un os. Dacă m-atinge cineva, urlu.

VISE ARTIFICIALE

Fata de Plastic este imaginea proprie unui proxenet asupra traiului de lux. Există o sală pentru *zonedance*, alături de căşti care te cufundă în stări euforice, ori pornografii, sau orice altceva ai avea nevoie şi ţi-e frică să-ţi injectezi în vene. Companiile farmaceutice orbitale asigură în mod gratuit efectele, ca reclamă pentru produsele lor. Balerine dansează pe tejgheaua cu oglinzi a barului din spate, un bar echipat cu jocuri electronice. Când câştigi, un şiret din îmbrăcămintea unei balerine se rupe şi articolul respectiv cade; dacă dai lovitura, le dezbraci pe toate dansatoarele.

Sara se află în salonul cel mare din faţă: muzică de *café-concert,* separeuri tapisate în piele roşie, ornamente din alamă. Nu are, şi probabil nu va avea niciodată, acces la încăperea tăcută din spate, mobilată cu aluminiu lustruit şi lemn întunecat ce ar putea fi ultimul mahon din Asia de Sud-Est – odaia aceea

este a barosanilor care conduc lumea asta rapidă şi periculoasă şi ei nu au nevoie de niciun indicator ACCESUL INTERZIS. Sara e independentă şi impune o anumită doză de respect, dar în final rămâne tot carne de închiriat, deşi la un nivel superior celui de pe timpuri.

Totuşi salonul roşu este drăguţ. O mulţime de holograme, culori şi spirale aidoma unor modele ADN plutesc cu puţin deasupra nivelului ochilor, împrăştiindu-şi luminile multicolore prin paharele de cristal şi lichiorurile scânteietoare din mâinile patronilor. Fiecare masă are mufe pentru compdeckuri, astfel încât clienţii să se poată ţine la curent cu evoluţia acţiunilor, iar fete cu sâni şi chipuri reconstruite trec pe la toate mesele, în corsetele lor mulate, din plastic, aducându-ţi paharul şi privind cu surâsuri identice şi strălucitor de albe cum le introduci în tabulator jackul de credit şi adaugi un bacşiş generos printr-o lovitură de unghie.

Sara este pregătită să-l întâlnească pe Cunningham; poartă o jachetă bleumarin, garantată pentru protecţia împotriva unor violenţe cinetice de maximum o mie două sute douăzeci de jouli, precum şi pantaloni rezistenţi până la o mie. A mai investit nişte endorfine şi a închiriat o pereche de tovarăşe de-ale ei: tipele se plimbă de colo până colo prin bar, gata s-o scape de Cunningham sau de prietenii acestuia, dacă va fi nevoie. Sara ştie că-i trebuie mintea limpede pentru discuţie, aşa încât a redus doza de endorfine. Durerea o face nervoasă şi nu poate sta jos. Îşi bea lângă o măsuţă romul cu lămâie, aşteptând.

Cunningham se iveşte pe neaşteptate. Chip inexpresiv, ochi căprui, păr şaten, costum maro. O voce şoptită ce trimite cu gândul la toate locurile curate unde ea n-a fost niciodată; locuri strălucitoare şi confortabile pe fundalul diamantului negru şi pur.

— Ei bine, Cunningham, spune Sara. Să discutăm despre afaceri.

Ochii bărbatului privesc scurt în oglinda dinapoia ei.

— Prietenele tale?

— Eu nu te cunosc.

— L-ai sunat pe Hatman?

— Te-a vorbit de bine, încuviinţează ea, însă nu lucrezi pentru el. Poate că-şi răscumpără vreo datorie. E normal să fiu prudentă.

— Te-nţeleg.

Scoate un compdeck dintr-un buzunar interior şi-l cuplează la masă. Pe tăblia întunecată se aprinde un ecran chihlimbariu pe care se afişează un şir de cifre.

— Îţi oferim suma asta în dolari, rosteşte bărbatul.

Sara simte un fior metalic de-a lungul nervilor, pe vârful limbii. „Lovitura”, îşi spune, „adevărata lovitură.”

— Dolari? întreabă ea. Fii serios!

— Aur?

Alt şir de cifre. Sara soarbe din rom.

— Prea greu de transportat.

— Acţiuni? Medicamente? Alege ce vrei.

— Ce fel de acţiuni? Ce fel de medicamente?

— De care vrei.

— Fenildorfin-polimixin. În clipa de faţă nu se găseşte.

Cunningham se încruntă.

— Cum doreşti. Dar în cel mult trei săptămâni, piaţa o să fie plină.

Sara îl înfruntă cu privirea.

— Le-ai adus de pe orbită?

— Nu, răspunde bărbatul fără să-i tresară niciun muşchi de pe faţă, dar în locul tău aş alege cloramfenildorfin. Pfizer aranjează pe piaţă o criză artificială, care va dura câteva luni. Uite cifrele. Calitate farmaceutică, produs nou-nouţ, de pe orbită.

— Merge, încuviinţează Sara, privind numerele chihlimbarii. Jumătate ca avans.

— Deocamdată, zece la sută. Alte treizeci de procente la terminarea pregătirilor. Restul după execuţia contractului, indiferent dacă reuşeşti sau nu.

Femeia se uită la una dintre hologramele animate ale barului, plină de culori limpezi şi strălucitoare; atât de pure, încât par privite prin vid, „din vid”, îşi spune ea. Oferta cu acţiunile nu-i rea deloc, dar se poate descurca mai bine cu medicamentele. Cunningham i le oferă la valoarea de pe orbită, acolo unde sunt fabricate şi nu costă aproape nimic. Pe piaţa neagră, preţul lor e mult mai mare, şi cu banii obţinuţi pe ele poate cumpăra un stoc de acţiuni depăşind ceea ce i s-a oferit. Zece la sută din valoarea respectivă reprezintă mai mult decât suma câştigată azi-noapte, când s-a dus după curier.

Ca să intri printre orbitali, trebuie să posezi aptitudinile de

care au ei nevoie, aptitudini pe care Sara nu le va putea dobândi niciodată. Există însă şi o altă cale: orbitalii nu refuză pe cineva care deţine multe acţiuni. Ei sug tot ce-a mai rămas din bogăţiile Pământului, iar dacă-i ajuţi şi cumperi un stoc destul de mare, te pot elibera de lut pentru totdeauna. „Suma este aproape suficientă”, calculează Sara. „Îndeajuns pentru două bilete de ieşire din puţul gravitaţional.”

Duce paharul la buze.

— Să zicem douăzeci şi cinci la sută acum, vorbeşte ea. După aceea, o să te las să-mi faci cinste cu alt pahar şi-o să-mi poţi spune ce vrei să fac ca să-i câştig.

Cunningham se întoarce şi-i face semn unei fete încorsetate şi surâzătoare.

— E foarte simplu, începe el privind-o pe Sara cu ochii săi de gheaţă. Vrem să se îndrăgostească cineva de tine. Pentru o singură noapte.

IUBITA TA CAUTĂ PE CINEVA MAI TÂNĂR DECÂT TINE? CHIAR TU POŢI FI ACELA!

— Prinţesa are vreo optzeci de ani, continuă Cunningham.

Holograma pe care i-o întinde Sarei este aceea a unei fete blonde, de circa douăzeci de ani, îmbrăcate într-o bluză plisată ce-i expune umerii rotunzi şi adânciturile claviculelor. Are ochii albaştri apoşi, ai lui Daud, şi pistrui deasupra sânilor. Degajă un aer de inocenţă vulnerabilă.

— Bănuim că vine din Rusia, explică Cunningham, dar Biroul Korolev a fost dintotdeauna secretos şi nu deţinem lista completă a conducerii şi a designerilor lor. Când s-a pus problema corpului cel nou, a cerut ca acesta să fie de femeie. Este un personaj destul de important, aşa că i l-au acordat, însă l-au şi retrogradat – fac asta cu toate cadrele vârstnice, ca să promoveze tinerii. Acum se numără printre curieri.

„Nimic neobişnuit”, gândeşte Sara. „În ziua de azi, pornografia ţi se poate introduce direct în creier, ai de unde alege orice plăceri doreşti şi, dacă eşti îndeajuns de bogat, poţi obţine un trup nou, pe potriva gusturilor. Cu toate acestea, tehnologia transferului personalităţii este imperfectă – uneori se pierd fragmente: amintiri, aptitudini, lucruri ce ar putea fi utile. O succesiune de corpuri poate însemna senilitate progresivă.

Dacă dobândeşti un trup nou şi nu eşti chiar atât de influent încât să-ţi păstrezi poziţia, adesea eşti retrogradat până când îţi poţi redemonstra capacităţile.”

— Cum o cheamă acum?

— O să-ţi spună chiar ea, sunt sigur. Deocamdată, să-i zicem Prinţesa.

Sara strânge din umeri. Operaţiunea asta comportă o jumătate de duzină de reguli imbecile privind securitatea, şi ea bănuieşte că majoritatea există doar pentru a testa capacitatea ei de a se supune.

— Noul trup pare să-şi fi modificat nu orientarea sexuală, ci doar maniera de exprimare, urmează Cunningham. De când şi-a început noua slujbă, Prinţesa a dovedit câteva comportări caracteristice. Când coboară pe Pământ, îi place să bântuie prin mahalale. Îşi găseşte vreo muncitoare – uneori o gloduroasă, de cele mai multe ori o jochee – şi o duce la ea pentru o noapte sau două. Îi plac animăluţele, dar cele periculoase. Nu tocmai curate… Niţel vulgare… Nu prea îndepărtate de stradă, totuşi îndeajuns de civilizate ca să ştie cum să aducă plăcerea. În niciun caz vreo pleată.

— Şi asta o să fiu eu? întreabă Sara, deloc surprinsă. Noul ei amuzament?

— Ţi-am studiat cu atenţie dosarul. Vreme de cinci ani ai fost prostituată cu autorizaţie. Extrem de apreciată de patroni.

— Cinci ani şi jumătate. Dar n-o făceam cu femei.

— De fapt, e vorba de un bărbat. Mai exact, un bătrân. De ce ţi-ar fi mai greu?

Sara priveşte holograma blondei pistruiate, încercând să-l găsească înapoia ochilor acesteia pe rusul cel bătrân. Privirea care era întotdeauna aceeaşi, dorind ca Sara să facă parte dintr-o fantezie sexuală proprie, reală şi totuşi nu foarte reală, cu orgasme adevărate, însă niciodată cu pasiune adevărată. „Fata din plastic”, un obiect pentru ceea ce creştea tăinuit în minţile lor, ceva de care puteau scăpa iute şi nu trebuia luat acasă. Deveneau cumva tulburaţi dacă nu le înţelegeai imediat dorinţa. După o vreme, Sara a ajuns s-o înţeleagă.

„Nicio diferenţă faţă de ceilalţi bătrâni”, gândeşte ea privind imaginea. „Oricum, nu o diferenţă prea mare. Nu doresc decât puterea – asupra propriului trup şi asupra celui al altora. Plătesc nu atât pentru actul sexual, cât pentru puterea asupra sexului,

asupra a ceea ce ameninţă să-i subjuge şi să-i domine pe ei. Aşa încât îşi utilizează propria pasiune ca să-i controleze pe alţii.” Sara înţelege perfect chestiunea dominării.

Se uită spre Cunningham.

— Ţi-au dat şi *ţie* un trup nou? îl întreabă. Garantat ca să nu bată la ochi? Sau ai pus-o pe Mugure-de-Foc să te-aranjeze ca să n-ai nimic aparte?

Bărbatul o priveşte fix, cu aceiaşi ochi calmi. Se pare că nimic nu-l atinge.

— Nu-ţi pot spune.

— De cât timp lucrezi pentru ei? continuă Sara. Cândva ai fost lutos – n-ai ţinuta *lor.* Totuşi acum lucrezi pentru ei. Asta ţi-au promis? Un corp nou, atunci când o să-mbătrâneşti? Iar dac-o să mori aici, în lut, o înmormântare mişto, cu imnul corporaţiei?

— Cam aşa ceva, încuviinţează el.

— Ţi-au cumpărat inima şi sufletul, este?

— Aşa fac ei.

Acceptă sec. Îşi cunoaşte preţul biletului.

— Este vorba de control, spune Sara. Tu înţelegi lucrul ăsta. Eşti proprietatea unor oameni care proslăvesc dominarea şi, ca atare, te stăpâneşti bine. Eşti însă ca o oală sub presiune, iar aburii s-au adunat. Şi tu golăneşti în timpul liber, aşa cum face Prinţesa? Te duci prin cluburi, prin bordeluri? Eşti unul din vechii mei clienţi? îi fixează ochii inexpresivi: S-ar putea… Niciodată n-am ţinut minte feţele.

— Întâmplător, nu sunt, răspunde bărbatul. Înainte de a primi această însărcinare, nu te-am văzut niciodată.

Începe să pară că-şi pierde răbdarea. Sara rânjeşte.

— Nu-ţi face griji, spune ea şi azvârle holograma pe masă. O să le dau motive proprietarilor tăi să se simtă mândri.

— Sunt sigur de asta. Altceva nici n-ar accepta.

ÎN ZONĂ/DA

Precum neoanele din Times Square, LED-ul chihlimbarul pulsează deasupra limitei superioare a vederii Sarei, acolo unde ar trebui să se găsească umbra sprâncenelor ei.

PRINŢESA CIRCULĂ PRINŢESA CIRCULĂ PRINŢESA CIRCULĂ…

Aujourd’Oui e localul favorit al Prinţesei, dar există şi altele. Sara trebuie să fie gata oricând să plece în altă parte.

Toaleta de la Aujourd’Oui este un conglomerat de oglinzi şi lumini albe, blânde, fulgi roşii pe tapetul auriu, robinete din

bronz şi aparate cromate ce oferă şerveţele ca să-ţi aranjezi machiajul. Sara intră deschizând uşa cu umărul, şi două gloduroase, aflate înaintea oglinzilor, o privesc. O cercetează cu invidie şi un soi de adulaţie disperată, apoi ochii le revin, resemnaţi, spre oglinzi. Jacheta din mătase reprezintă ceva ce-şi doresc şi, probabil, nu vor avea niciodată: libertatea cocorului alb de a urca în cer printre sclipirile argintii ale stelelor. Brusc, Sara devine conştientă de nişte scâncete ce sunt amplificate de plafonul jos şi muchiile rectilinii ale încăperii. Ochii gloduroaselor rămân fixaţi la propriile reflexii, când Sara trece pe lângă ele şi intră într-o cabină.

Fata din cabina alăturată este cea care plânge, oprindu-se doar ca să inspire adânc şi gâfâit, înainte de a elibera din nou aerul prin muşchii torturaţi ai gâtlejului. Sara ştie cât de dureros este să plângi în felul acesta. Cabina vibrează când fata se loveşte cu capul de perete, şi Sara ştie că fata caută durerea, poate ca să alunge o durere de alt fel.

Sara nu încearcă să se aşeze între oameni şi nevoile lor.

Ia inhalatorul de la brâu, îl duce la nas şi apasă butonul. Se aude fâsâitul scurt al gazului comprimat. Îşi lasă capul pe spate, simţind fluxul de focviu năpustindu-i-se în lungul traiectelor nervoase. Cabina se cutremură. Sara inhalează din nou, de data asta cu cealaltă nară, şi trapul i se încălzeşte, apoi se răceşte, iar firişoarele de păr de pe antebraţe i se zbârlesc. Buzele îi dezgolesc dinţii, şi imediat se simte anormal de sensibilă şi anormal de dură, de parcă pielea i-ar fi alcătuită din lame de ras ce pot depista fiecare grăunte de praf. Are nevoie de muşcătura drogului, care să-i confere o convingere suplimentară. Nu i-a pomenit nimic despre asta lui Cunningham. Să-l ia dracu' – o s-o facă aşa cum ştie ea…

PRINŢESA CIRCULĂ PRINŢESA CIRCULĂ…

Plânsetul celeilalte fete este un sunet ţiuit şi scârţâit, aidoma unui ferestrău care taie un os, alternând cu bubuitul isteric ce-i însoţeşte neîncetatele izbituri în perete. Sara poate zări stropi de sânge pătând pardoseala cabinei alăturate. Deschide uşa şi traversează toaleta, trecând pe lângă gloduroase ai căror ochi se holbează spălăciţi din mijlocul fardurilor întunecate, privindu-se una pe cealaltă şi întrebându-se ce să-i facă rănitei care scânceşte. PRINŢESA LA AUJOURD'OUI REPET AUJOURD'OUI TREC PE TRANSMISIUNILE POLIŢIEI SUCCES LA VÂNĂTOARE

CUNNINGHAM.

Sara clipeşte intrând în semiîntunericul clubului, simte cum foculviu îi pune membrele în mişcare, şi călăreşte drogul precum un jocheu flacăra unei trepte auxiliare, urcând către marginea cerului şi rămânând stăpân pe situaţie. Colţurile localului, dansatorii şi mobilierul pâlpâie aidoma unui caleidoscop de cristale lichide.

Apoi Prinţesa apare şi Sara încremeneşte. Prinţesa este înconjurată de bodyguarzi lutoşi, dar se distinge limpede prin întuneric – are o aură, o strălucire proprie. Este imaginea pe care nu o are niciunul dintre ei, o emanaţie blândă, vorbind despre lux, bucurii facile şi plăcute, libertate până şi faţă de forţa gravitaţională. Un mod de viaţă pe care nici măcar jocheii nu-l pot împărtăşi. Parcă şi muzica se opreşte, iar cei din încăpere îşi ţin răsuflarea, uluiţi. Două sute de ochi pot vedea strălucirea, şi o sută de guri, flămânde după ea, încep să saliveze. Sara îşi simte trupul înfiorându-se – flăcărui de căldură în vârfurile degetelor. Este pregătită.

Râde uşor pentru sine, ca şi când victoria i-ar fi deja asigurată, şi păşeşte cu picioarele ei lungi prin localul întunecat, aşa cum a învăţat-o Mugure-de-Foc, legănându-şi umerii în contratimp cu şoldurile, insinuant, animalic. Zâmbeşte larg spre bodyguarzi şi-şi ridică braţele cu palmele desfăcute, ca să le arate că nu-i înarmată, după care ajunge în faţa Prinţesei.

Aceasta e cu zece centimetri mai scundă, şi Sara o priveşte de sus, cu mâinile în şolduri, provocatoare. Părul blond şi moale al Prinţesei este lung, iar cârlionţii îi joacă pe obraji, peste urechi. Ochii îi sunt înconjuraţi cu flori mari de fard purpuriu şi galben, ce par vânătăi, făcând publică dorinţa secretă a unui chip alb, translucid, care n-a cunoscut nicicând durerea. Gura este un boboc violet, o altă rană. Sara îşi lasă capul pe spate şi râde înăbuşit, dezgolindu-şi dinţii, gândindu-se la sunetele scoase de hienele plecate la vânătoare.

— Dansează cu mine, Prinţesă, rosteşte către ochii mari, de albăstrele. Sunt visul tău cel mai sălbatic.

PRACTICA DUCE LA PERFECŢIUNE
PERFECŢIUNEA CREEAZĂ PUTEREA
PUTEREA CUCEREŞTE LEGEA
LEGEA CREEAZĂ RAIUL

Nicole ţine o ţigară în colţul gurii şi poartă o jachetă din piele maro, scorojită. Are păr blond-închis, care-i coboară pe spate în şuviţe roşietice, şi ochi prelungi, cenuşii şi adânci, ce o privesc pe Sara fără să clipească.

Cunningham stă înapoia ei, împreună cu cei doi secunzi. Unul este uriaş – un bodyguard fără gât. Celălalt e micuţ şi blond, părând chiar mai inexpresiv decât Cunningham. Pe el îl consideră Sara cel mai periculos.

— N-ai voie să eziţi nici măcar o clipă, îi spune Cunningham. Nici măcar o fracţiune de secundă. Prinţesa va observa imediat şi-şi va da seama că ceva este în neregulă. De asta am adus-o pe Nicole. Trebuie să exersezi cu ea.

Sara o priveşte pe Nicole; pentru un moment e surprinsă, apoi sloboade un hohot scurt de râs, aidoma unui lătrat. Furia clocoteşte în ea, albă, rece, ca flăcările pe orizontul nopţii.

— Bănuiesc că ţi-ai propus să asişti, Cunningham, rosteşte ea.

— Da, încuviinţează el. Împreună cu Mugure-de-Foc. La început, când ai auzit că trebuie să faci dragoste cu o femeie, ai ezitat.

Nicole trage încet din ţigară, fără să spună un cuvânt.

— Poate faci şi o înregistrare video? întreabă Sara. Să-mi pui note, dup-aia? îşi răsfrânge buza. Asta-i plăcerea ta secretă, Cunningham? Genul ăsta de casete video îţi alungă coşmarurile?

— O să distrugem împreună înregistrările, dacă doreşti… dar după aceea, răspunde bărbatul.

Secundul fără gât rânjeşte. Celălalt o priveşte la fel de plat ca şi şeful său.

Sara s-a antrenat timp de două luni, trupul i-a fost modificat chirurgical şi tot timpul s-a purtat ca o gloduroasă ascultătoare. Totuşi, oricât de multe candidate ar fi existat în dosarele lui Cunningham, este convinsă că acum ea reprezintă singura speranţă, unicul proiectil pe care acesta îl va fi pregătit până la următoarea coborâre a Prinţesei de pe orbită, şi mai ştie că acum deţine propria ei putere. Va trebui să fie de acord cu ea, altfel planul le va eşua, şi este momentul ca ei s-o afle.

Clatină încet din cap.

— Nu cred asta, Cunningham. În noaptea aia o să fiu

pregătită, dar acum nu sunt şi nici n-o să fiu. Nici pentru tine şi nici pentru camerele video.

Cunningham nu-i răspunde. Mijeşte ochii de parcă, brusc, lumina s-ar fi înteţit. Nicole priveşte la Sara cu ochi fumurii, după care îşi scutură pletele lungi şi rosteşte:

— Atunci măcar dansează cu mine.

Cuvintele ei sună puţin neaşteptat, ca mânate de disperare, şi Sara se întreabă ce i s-a promis, cum a devenit vulnerabilă în faţa *lor.* Când vorbeşte, glasul o trădează; este cu mult mai tânără decât atitudinea pe care o adoptă.

— Măcar dansează puţin, spune ea. O să fie bine.

Sara priveşte de la Cunningham la Nicole şi îndărăt, apoi încuviinţează.

— Câteva dansuri te mulţumesc, Cunningham? întreabă ea. Sau încheiem acum programul?

Maxilarele bărbatului se încleştează şi, pentru o clipă, Sara crede c-a reuşit, că s-a terminat. După aceea, el aprobă din cap, continuând s-o privească:

— Bine. Dacă aşa trebuie să fie…

— Aşa trebuie să fie, repetă ea.

Urmează un moment de tăcere, iar Cunningham încuviinţează din nou, parcă pentru sine, şi întoarce capul. Nicole zâmbeşte nervoasă, dorind să placă, fără să ştie cine este biletul ei pentru ceea ce visează. Cunningham se apropie de audiodeck şi apasă o tastă. Muzica se revarsă din pereţi. Bărbatul se întoarce şi încrucişează braţele, aşteptând.

Nicole închide ochii şi lasă jacheta să-i cadă de pe umeri. Fie că s-au străduit din răsputeri să găsească o femeie cu constituţia Prinţesei, fie că au fost norocoşi. Sara o priveşte legănându-şi trupul în ritmul muzicii, fată de plastic, aşteptând orbeşte ştanţarea.

Înaintează şi-i apucă mâna.

URGENŢĂ DELTA TREI ÎNCERCARE DE
SINUCIDERE ÎN AUJOURD'OUI URGENTĂ

Absorbită de *zonedance,* Sara scutură din cap pentru a îndepărta transpiraţia care-i intră în ochi şi percepe foculviu muşcându-i venele. Prinţesa i-a fost parteneră toată noaptea. Saltă şi se roteşte, iar Prinţesa o admiră cu ochi strălucitori. Sara

se simte precum cocorul de pe propriul ei bluzon, şi braţele i se întind ca să zboare pe aripi din argintul cel mai pur. Schimbă zonele, şi Prinţesa o urmează, lăsând-o pe ea să le denumească mişcarea, arabescul fluid. O apropie pe Prinţesă mereu, până ce, aidoma unui talaz, se poate prăbuşi asupra ei de pe creasta de spumă albă.

În zonă se simte o interferenţă, încercarea unui intrus de a modifica tiparul. Sara se răsuceşte, cotul ei i se afundă adânc în coaste, iar zonbăiatul se încovoaie sub lovitură. Ea fulgeră cu tăişul palmei în ceafa lui, şi tipul o şterge din zonă, scâncind. Prinţesa priveşte, pierdută într-o admiraţie radiantă. Sara vine spre ea, o prinde de mijloc şi, laolaltă, se rotesc precum patinatoarele pe muchiile lamelor ascuţite.

— Eu sunt primejdia pe care ţi-o doreşti? o întreabă.

Ochii albaştri oferă un răspuns. „Te cunosc eu, bătrâne”, gândeşte Sara triumfătoare şi se apleacă pentru a devora buzele violete, înfruptându-se aidoma unei fiare din prada ei. Ochii Prinţesei se dilată, pironiţi sub cei ai Sarei. Buzele ei au gust de sare şi de sânge.

CORPMODERNCORPMODERNCORPMODERNCO
Nu vă puteţi declara CIBORG până ce nu aveţi un
IMPLANT SEXUAL CORPMODERN
Imposibil de detectat…
Vă oferă puterea de a rezista toată noaptea…
Opţional, cipuri orgasmatice…
Partenerul vă va mulţumi pentru aşa ceva!
ORPMODERNCORPMODERNCORPMODERNCOR

Automobilul lui Cunningham şuieră prin noapte, pe roţi înceţoşate de viteză. Hologramele alunecă pe lângă parbriz în curcubee de neon. Sara priveşte ceafa şoferului, revărsată peste guler.

— Ar fi mai bine să intri singură în club, îi spune Cunningham. S-ar putea ca Prinţesa să trimită pe cineva mai devreme, şi nu-i bine să fii văzută întovărăşită.

Sara încuviinţează. Bărbatul i-a mai spus toate astea şi ea poate să-i repete instrucţiunile cuvânt cu cuvânt, ba chiar să-i imite destul de bine şoapta monotonă. Aprobă din cap pentru a dovedi că este atentă. Ceva mai devreme, în cursul după-

amiezei, a ridicat a doua rată de cloramfenildorfin, şi acum se gândeşte doar la modurile de plasare.

— Aş vrea să iei ăsta, continuă bărbatul, scotocindu-se într-un buzunar. Pentru orice eventualitate…

Îi întinde un spray micuţ.

— Ce-i? întreabă ea.

Îşi pulverizează puţin pe dosul mâinii, atinge locul şi-l miroase.

— Lubrifiant siliconic. Mirosul este cel cuvenit şi efectul durează câteva ore. Foloseşte-l în baie, dacă vezi că nu eşti chiar… excitată.

Sara pune capacul atomizorului şi i-l restituie.

— Nu intenţionez s-ajung până acolo.

Cunningham clatină din cap.

— Pentru orice eventualitate. Nu ştim ce se poate întâmpla când o să ajungeţi acasă.

Sara rămâne cu braţul întins, aşteptând, apoi, când el nu se clinteşte, strânge din umeri şi strecoară atomizorul în buzunarul centurii. Îşi lasă bărbia pe podul palmei remodelate şi priveşte afară, reclamele holografice reflectându-i-se în ochii întunecaţi, până ce maşina se opreşte la uşa apartamentului ei.

Se întinde către încuietoarea portierei, o deschide şi păşeşte afară. Căldura din exterior o învăluie ca o pătură sufocantă şi simte sudoarea ţâşnindu-i din porii frunţii. Cunningham rămâne ghemuit pe locul său, cumva împuţinat. Până acum, până în momentul lansării proiectilului modelat de el, fusese şeful – de acum însă a pus-o în mişcare pe ea şi nu poate decât să privească rezultatul şi să spere că a calculat corect traiectoria. Muşchii maxilarului i se încordează într-un surâs strâmb şi ridică braţul, salutând-o.

— Mulţumesc, spune Sara, ştiind că i-a urat succes fără să forţeze norocul rostind-o ca atare.

Se întoarce, expiră şi simte o bună dispoziţie în tot trupul şi în minte, de parcă forţa gravitaţională însăşi s-ar fi redus într-un mod necunoscut. De acum au rămas doar ea şi lucrul ce trebuie săvârşit. Nu mai este nevoită să-i cânte în strună lui Cunningham, s-a terminat cu regulile şi antrenamentul, nu mai trebuie s-o asculte pe Mugure-de-Foc criticând-o până şi pentru felul cum păşeşte sau pentru ţinuta capului. Toate au rămas în urmă.

Apartamentul este o explozie de culori video – Daud a venit acasă. A debarasat măsuţa pentru cafea, din mijlocul încăperii, şi-şi face exerciţiile fizice; are ganterele în mâini, iar hologramele arzătoare îi conturează trupul dezbrăcat şi organele genitale spâne. Sara îl sărută pe obraz.

— Mâncăm împreună?

— Plec cu Împăiatul. Vrea să mă-ntâlnesc cu cineva.

— Unul nou?

— Da. O grămadă de lovele.

Lasă ganterele, se aşază pe podea şi-şi fixează de glezne alt set de greutăţi. Sara se încruntă.

— Câte? întreabă ea.

El o priveşte iute, un foc verde, de lasere, clipind dinspre albul ochilor săi, apoi pleacă fruntea. Vorbeşte către duşumea:

— Opt miare.

— O grămadă…

Daud încuviinţează din cap, se întinde cu spatele pe duşumea şi-şi ridică picioarele îngreunate. Ţine labele întinse, şi Sara îi vede muşchii coapselor încordându-se. Îşi scoate pantofii şi-şi flexează degetele pe covorul gros.

— Ce vrea să faci?

Tânărul strânge din umeri. Sara se ghemuieşte pe vine şi-l fixează atentă. Simte o gheară în piept. Repetă întrebarea.

— Împăiatul o să fie în camera de alături, răspunde el. Dacă ceva nu-i în regulă, o să-şi dea seama.

— Tipu-i o pleată, aşa-i?

Îi vede mărul lui Adam deplasându-se atunci când Daud înghite nodul din gât, apoi aprobă din cap. Ea inspiră adânc şi-l priveşte trăgând de greutăţi. După aceea, Daud se ridică în capul oaselor. Ochii lui sunt reci.

— Nu eşti obligat s-o faci, spune Sara.

— Sunt o grămadă de lovele, repetă el.

— Eu îmi termin treaba mâine. O să câştig mult, cât să ne ajungă destulă vreme… aproape destul pentru două bilete afară.

El clatină din cap, apoi sare în picioare şi-i întoarce spatele. Porneşte către duş.

— Nu vreau banii tăi, îi zice. Şi nici biletele.

— Daud, rosteşte ea.

Tânărul se răsuceşte, şi Sara îi zăreşte furia.

— Treaba ta?! scuipă el. Crezi că nu ştiu cu ce te-ocupi?

Sara se ridică şi, pentru o clipă, desluşeşte în ochii lui teamă. Îi este frică de ea? Un tăiş de îndoială i se strecoară în minte.

— Da, ştii ce fac. Mai ştii şi *de ce* o fac.

— Pentru că o dată un tip s-a făcut pleată, răspunde el. Iar când ai scăpat, l-ai omorât şi ţi-a plăcut. Ştiu ce se vorbeşte pe la colţuri.

Fata simte din nou gheara în piept. Clatină încet din cap.

— Nu. O fac pentru *noi,* Daud. Ca să ieşim de-aici, s-ajungem pe Orbitale. Se apropie să-l atingă, dar el se fereşte. Lasă mâna să-i cadă. Acolo unde-i curat, Daud. Acolo unde nu mai suntem ai străzii, pentru că nu există străzi.

— Nu există străzi? pufneşte el dispreţuitor. Şi-atunci *noi* ce-o să facem? O să apăsăm taste într-un birouaş? Nu, Sara. O să facem ceea ce-am făcut dintotdeauna, dar o s-o facem pentru *ei,* nu pentru noi.

— Nici vorbă! O să fie cu totul altceva. Ceva ce noi n-am cunoscut încă. Ceva mai rafinat.

— Păcat că nu-ţi poţi vedea ochii când spui toate astea. De parcă ţi-ai fi băgat acu-n vene. De parcă speranţa asta-i drogul tău şi nu mai poţi scăpa de el. O priveşte cu seriozitate; furia i-a dispărut: Nu, Sara, eu ştiu ce sunt şi mai ştiu şi ce eşti tu. N-am nevoie nici de speranţa şi nici de biletele tale. Mai ales de nişte bilete mânjite cu sânge.

Îi întoarce iarăşi spatele, iar răspunsul ei ţâşneşte iute şi mânios, căutându-i punctul slab, căutându-i inima. Aidoma unei nevăstuici.

— Am observat că nu te-a deranjat să-mi furi endorfinele mânjite cu sânge.

Spatele băiatului se încordează pentru o clipă, după care Daud se îndepărtează. O căldură înţeapă ochii fetei care clipeşte repede, stăpânindu-şi lacrimile.

— Daud, spune ea, nu ieşi cu o pleată. Te rog!

El se opreşte lângă uşă, cu mâna pe clanţă.

— Care-i diferenţa? o întreabă. Care-i diferenţa între a ieşi cu o pleată şi a trăi lângă tine?

Uşa se închide, iar Sara rămâne locului, luptându-se inutil cu furia şi cu lacrimile. Se răsuceşte şi porneşte spre camera ei. Nervii supercablaţi îi pârâie, adrenalina îi declanşează reflexele şi de abia se stăpâneşte să nu lovească cu pumnul în perete.

Simte gustul morţii pe vârful limbii şi-şi doreşte s-o alerge pe Nevăstuică cu maximum de viteză.

Holograma Prinţesei se află pe servantă. O ridică şi o priveşte, zărind albeaţa umerilor şi inocenţa azurie a ochilor, o inocenţă tot atât de falsă ca şi cea a lui Daud.

MÂINE/NU

Sara şi Prinţesa îi urmează pe brancardierii care ies din Aujourd'Oui, purtând-o pe fata din cabina toaletei. Aceasta şi-a zgâriat cu unghiile obrajii şi sânii. Faţa îi este un vălmăşag de vânătăi umflate, iar nasul carne învineţită; buzele i-au crăpat şi sângerează. Continuă să încerce să plângă, dar nu mai are putere.

Sara poate vedea excitarea licărind în ochii Prinţesei. Astea sunt semnele lumii după care tânjeşte – lume fierbinte, asudată şi reală, condimentată cu însuşi solul străvechiului Pământ. Prinţesa se opreşte pe trotuarul încins, în vreme ce lutoşii ei le înconjoară protector şi cheamă maşinile. Sara o cuprinde cu braţul şi-i şopteşte în ureche, spunându-i ceea ce ştie că vrea să audă:

— Sunt visul tău.

— Mă numesc Danica, rosteşte Prinţesa.

Pe bancheta din spate a automobilului miroase a transpiraţie şi a parfum scump. Sara începe s-o devoreze pe Danica, lingând-o, muşcând-o şi absorbind-o o dată cu răsuflarea. A uitat sprayul cu silicon acasă, dar nu va avea nevoie de el; Danica are ochii, părul şi pielea moale ale lui Daud şi Sara se trezeşte dorindu-şi s-o atingă, să se înfrupte din ea.

Maşina trece lin prin porţile din aliaj durificat şi soseşte în cuib. Niciunul dintre oamenii lui Cunningham n-a ajuns atât de departe. Danica apucă mâna Sarei şi o conduce. Unul dintre paznici insistă s-o controleze; Sara îl priveşte dispreţuitor şi-şi desface pulpanele jachetei, lăsând jucăria electronică să-i cerceteze trupul. Ştie că Nevăstuica nu poate fi descoperită în felul acesta. Individul îi confiscă inhalatorul. Perfect, este astfel construit încât să nu-ţi păstreze amprentele.

— Ce-s astea? întreabă el, ridicând cubuleţele negre şi dure, cu cristale lichide, gata să fie introduse într-un compdeck.

— Muzică, răspunde Sara.

Individul ridică din umeri şi i le restituie. Prinţesa o apucă iarăşi de mână şi urcă pe o scară lungă.

Odaia ei este numai moliciune şi azur. Danica râde şi se întinde cu braţele desfăcute pe cearşafurile de culoarea ochilor ei. Sara se apleacă şi-i gustă cerul gurii. Cealaltă geme încetişor, aprobator. Este un bătrân, şi încă unul puternic, iar Sara îi cunoaşte jocul. Meseria lui e siluirea Pământului, dorinţa – să fie tot atât de puternic pe cât este aliajul fabricat pe orbită, iar punctul său slab, cel pe care-l tăinuieşte, sunt visurile pornografice. A-şi lăsa trapul nou şi strălucitor în mâinile unei sclave reprezintă o slăbiciune pe care şi-o doreşte chiar mai mult decât viaţa.

— Visul meu, murmură Danica, şi degetele ei urmăresc cicatricele de pe obrajii şi bărbia Sarei, pe care o priveşte cu ochii umeziţi. Exact ca ai lui Daud.

Sara inspiră adânc. Limba i se retrage în teaca de implastic a Nevăstuicii, şi capul ciberşarpelui se închide deasupra ei. Sara o rostogoleşte pe Danica dedesubt, ţinând-o de încheieturi, mulându-se după trapul de fată al bătrânului. Îşi apasă gura peste a Danicăi, simţindu-i freamătul limbii, şi atunci Nevăstuica ţâşneşte, descolăcindu-se, din ascunzătoarea aflată în gâtul şi pieptul Sarei. Fata îşi ţine răsuflarea în timp ce traheea artificială, elastică, i se contractă. Ochii Danicăi se cască, atunci când aceasta simte în gură atingerea Nevăstuicii; deşi are aceeaşi temperatură ca şi corpul Sarei, animalul pare cumva mai rece şi mai dur. Degetele asasinei strâng încheieturile Prinţesei, care scoate un strigăt înăbuşit când capul Nevăstuicii îi năvăleşte în gâtlej. Trapul i se încordează o dată şi încă o dată, gâfâind fierbinte în obrazul Sarei. Nevăstuica se descolăceşte în continuare, urmându-şi programul, lunecând în jos, în stomac, senzorii ei căutând viaţa. Ochii lui Daud fac promisiuni disperate. Prinţesa geme înspăimântată şi se zbate să o răstoarne pe gloduroasă, să scape de greutatea ei. Sara o ţine răstignită. Nevăstuica se răsuceşte după ce a pătruns în stomacul Danicăi, îl perforează ieşind, caută vena cavă inferioară şi o face ferfeniţă. Danica scoate nişte bolboroseli şi, cu toate că Sara ştie că aşa ceva e imposibil, că limba ei este retrasă adânc în baza Nevăstuicii, are impresia că simte gustul sângelui. Nevăstuica urmăreşte vena, spre inima Danicăi. Sara o pironeşte locului pe victimă, propriu-i piept părând gata să explodeze, lipsit de aer, până ce zbaterile încetează, iar ochii albaştri ai lui Daud se înceţoşează şi mor.

Vederea Sarei este tivită cu negru şi purpuriu. Fata se ridică de pe pat, retrăgând parţial Nevăstuica, şi inspiră prin spaţiul strâmt din gât. Se împleticeşte către baie, cade şi se loveşte de chiuvetă. Şocul îi goleşte plămânii de aer. Răsuceşte cu ambele mâini robinetele. Fără să vadă, numai pe pipăite, aşază Nevăstuica în chiuvetă şi simte apa curgând, rece ca gheaţa. Respiră sacadat, gâfâind. Nevăstuica este învelită într-un gel homeostatic, care împiedică aderenţa sângelui sau a altor substanţe, totuşi Sara doreşte să elimine orice eventualitate ca vreo bucăţică din carnea Danicăi să ajungă în gura ei. Ciberşarpele o smuceşte de piept. Apa vuieşte până ce femeia nu simte decât viteza cu care se prăvale în neant, apoi cade pe spate, o absoarbe pe Nevăstuică înăuntru şi respiră din nou, bucurându-se de aerul răcoros şi tămăduitor.

Pieptul i se zbate convulsiv, iar ochii îi sunt încă înceţoşaţi. Ştie că Daud este mort şi că ea are o sarcină de îndeplinit. Scutură din cap, străduindu-se să şi-l limpezească, încercând să iasă din prăpastie, dar Nevăstuică îi mănâncă inima, şi durerea o împiedică să gândească. Îşi poate auzi propriul scâncet. Simte pe ceafă gâdilătura covorului, atunci când ridică braţele deasupra capului şi caută să se târască, să se îndepărteze, pe când Nevăstuica îi pulsează în piept precum tunetul şi i se pare că-şi aude inima crăpând.

Treptat, Sara îşi revine, şi petele negre îi dispar dinaintea ochilor. Zace pe spate, iar apa continuă să huruie în chiuvetă. Se scoală în capul oaselor şi-şi pipăie gâtlejul. După ce s-a hrănit, Nevăstuica se odihneşte. Sara se împleticeşte înapoi până la chiuvetă şi închide robinetele. Ţinându-se de ele, se ridică în picioare. Are încă treabă de făcut.

În camera ei, Prinţesa zace răşchirată pe pat. Acum, moartă, este mai uşor să vezi bătrânul din ea. Sara simte cum stomacul i se întoarce pe dos. Ar trebui s-o tragă peste pat şi s-o vâre sub pături, întârziind momentul descoperirii, totuşi nu se poate convinge să atingă pielea care se răceşte; ferindu-şi privirea, trece în odaia alăturată.

Se opreşte, acomodându-şi ochii cu lumina slabă, şi ascultă atent. Casa este tăcută. Parcurge luminile chihlimbarii de deasupra imaginilor vizuale proprii, dar e vorba doar despre comunicaţii de rutină. Scoate o pereche de mănuşi din buzunarul centurii şi se apropie de compdeck. Îl porneşte, apoi îi

deschide capacul şi scoate unul din cuburile muzicale cu cristale lichide primite de la Cunningham. Îl introduce în fanta aparatului şi aşteaptă semnalul deckului.

Folosit de altă persoană, cubul ar fi conţinut într-adevăr muzică, însă Sara posedă codurile de convertire. Apare semnalul READY.

Introduce codurile, apăsând aproape neauzit pe taste. În colţul ecranului pulsează o luminiţă slabă: RUNNING. Femeia se lasă pe spate în scaun şi suspină.

Prinţesa era un curier ce aducea de pe orbită un cub de cristale lichide, conţinând instrucţiuni complexe, pe care compania ei nu îndrăznea să le încredinţeze nici măcar transmisiunilor radio codificate. Danica nu ştia ce transportă, dar era probabil vorba de baze de date, strategii pentru manipularea pieţelor de desfacere, instrucţiuni adresate subordonaţilor, strategii de achiziţii şi vânzări. Informaţii valorând, pentru orice concurenţă, milioane. Cubul de date ar fi căpătat o nouă configuraţie îndată ce informaţiile ar fi fost transferate în computerul companiei – ce nu putea fi accesat din exterior, ci doar de la terminalele din apartamentele conducerii.

Nici Sara nu are habar ce se găseşte în propriul ei cub. Bănuieşte că este vorba de un puternic program spărgător, care poate străpunge barierele ce înconjoară informaţiile, astfel încât să le copieze. Nu ştie nici măcar cât e de bun; dacă a declanşat toate alarmele din Florida sau dacă-şi rezolvă treaba pe neobservate. Dacă e foarte bun, nu se va mulţumi să copieze informaţiile, ci le va altera, strecurând mai multe inexactităţi în inima codului duşman, modificând eventual până şi instrucţiunile, sabotând schemele de marketing ale concurenţei.

În vreme ce luminiţa RUNNING clipeşte, Sara se ridică şi cercetează fiecare colţişor din apartament pe care l-ar fi putut atinge, ştergând cu degetele înmănuşate orice suprafaţă aptă să reţină vreo amprentă. Casa şi Prinţesa sunt tăcute.

Durează unsprezece minute până ce computerul anunţă READY. Sara scoate cubul şi-l strecoară înapoi în centură. I s-a spus să aştepte câteva ore, însă în odaia de alături este un cadavru, şi toţi nervii ei răcnesc îndemnând-o să părăsească locul. Se aşază lângă compdeck şi-şi coboară capul între picioare, inspirând adânc. Tremură, fără să-şi poată explica motivul. Se luptă cu adrenalina şi cu nervii, gândindu-se la

bilete, la bezna rece a spaţiului, cu mingea albastră a Pământului hăt dedesubt, de neatins pe vecie.

După două ore, cheamă un taxi şi coboară scara rece şi răsunătoare. Când o vede ieşind, paznicul încuviinţează din cap; meseria lui este de a-i opri pe oameni să între, nu să le împiedice plecarea. Ba chiar îi restituie inhalatorul.

Sara schimbă o duzină de taxiuri, spre o duzină de locuri diferite, abandonându-şi într-unul jacheta de mătase, în altul strângându-şi talia şi scoţându-şi bretelele, întorcând pe dos tricoul şi centura într-un al treilea – acum ambele strălucesc galben, aidoma unor lumini de avertizare. Personajul jocheului a dispărut; Sara a redevenit o gloduroasă. Îşi încheie călătoria la Fata de Plastic, unde activitatea continuă şi la patru dimineaţa. Când intră, o asaltează zgomotele vieţii gloduroşilor şi se relaxează. Aceasta e lumea ei şi cunoaşte toate locurile călduţe unde se poate ascunde.

Închiriază o cameră în spate şi-l sună pe Cunningham.

— Vino să-ţi iei cubul, îi zice, apoi comandă un rom cu lămâie.

Până când soseşte bărbatul, Sara a închiriat un analizor şi câteva gorile. Cunningham vine singur, cu un pachet în mână. Închide uşa înapoia lui.

— Prinţesa? o întreabă.

— E moartă.

El încuviinţează din cap. Cubul se află pe masă, în faţa Sarei. Fata întinde o mână.

— Să vedem ce-ai adus.

Controlează trei fiole la întâmplare, şi analizorul îi spune că este cloramfenildorfin, puritate minim nouăzeci şi opt la sută. Zâmbeşte.

— Ia-ţi cubul, îi spune, dar el îl introduce întâi în deckul mesei, asigurându-se că este ceea ce trebuie. După aceea îl pune în buzunar şi porneşte spre uşă.

— Dacă mai ai ceva de lucru, rosteşte Sara, ştii de unde să mă iei.

Cunningham s-a oprit cu mâna pe clanţă. Clipeşte. Fata simte dinspre el un soi de tristeţe, de parcă ar jeli pe cineva care tocmai a murit.

Ştie că bărbatul nu e decât extensia terestră a unui bloc orbital; habar n-are care anume. Este o unealtă harnică şi ascultătoare, iar Sara şi-a arătat dispreţul pentru asta, totuşi nu

poate ascunde ceea ce cunosc amândoi – faptul că ea ar fi gata să cedeze conţinutul pachetului şi orice altceva pentru a prelua slujba lui Cunningham, în aceleaşi condiţii.

— Peste o oră sunt pe rampă, spune el. Mă întorc pe orbită.

— Poate c-o să ne-ntâlnim pe-acolo, rânjeşte ea.

Cunningham încuviinţează, fixând-o atent. Este cât pe ce să mai spună ceva, apoi se opreşte, parcă dându-şi seama de inutilitatea gestului.

— Ai grijă, rosteşte şi pleacă fără să privească îndărăt.

Una dintre gorile bagă capul pe uşă.

— E-n ordine, spune Sara, şi tipul aprobă din cap.

Fata priveşte averea din mâna ei şi se simte golită pe dinăuntru. În loc de bucurie, în inimă are un vid. Băutura pe care a comandat-o aduce a apă minerală trezită, şi o durere de cap pulsează în ritmul LED-ului ce-i arde Sarei sub frunte. Îi plăteşte pe bodyguarzi şi ia un taxi până la o bancă deschisă non-stop, unde depozitează endorfinele într-un seif. După aceea merge acasă.

Apartamentul zumzăie încetişor, a pustiu. Sara caută telecomanda LED-ului şi-l stinge, apoi îşi azvârle hainele la gunoi. Complet goală, intră în cameră şi vede pe noptieră holograma Prinţesei. Ezitând, întinde mâna, apoi o întoarce cu faţa-n jos şi se cufundă în mult aşteptata beznă.

DRĂGĂSTOS ŞI AŞTEPTÂNDU-TE
TERRY ESTE ASPRU ŞI TANDRU
ACUM

Este încă noapte când o trezeşte zgomotul uşii.

— Daud? întreabă ea şi-i răspunde un geamăt.

Tânărul e înfăşurat într-un cearşaf pătat cu sânge. Împăiatul îl sprijină, gâfâind, cu tendoanele gâtului încordate.

— Nenorocita' dracu', spune el.

Sara îl ridică pe Daud ca pe un copil şi-l duce în patul ei. Sângele îi pătează braţele şi sânii.

— Nenorocita' s-a făcut pleată, continuă Împăiatul. N-am lipsit decât un minut...

Femeia îl aranjează pe Daud în pat, apoi îi trage cearşaful. Un scâncet involuntar îi răzbate din gâtlej. Duce palma la gură. Daud e acoperit cu dungi sângerânde; probabil că pleata a

întrebuinţat un bici plumbuit. Tânărul încearcă, fără putere, să se mişte, ridică un braţ parcă vrând să se apere de lovituri.

— Stai liniştit, vorbeşte Sara. Eşti acasă.

Chipul băiatului se crispează de durere.

— Sara, şopteşte şi începe să plângă.

Ea simte lacrimile înţepându-i ochii şi clipeşte des, stăvilindu-le. Ridică privirea spre Împăiat.

— I-ai dat ceva? îl întreabă.

— Endorfine. Primul lucru…

— Câte?

O priveşte inexpresiv.

— Multe. Nu ştiu…

— Era vorba că nu te mişti din camera alăturată.

— A fost o noapte grea, îşi fereşte el ochii. N-am lipsit decât un minut.

— Pentru ce i-a făcut ăla, se uită Sara spre Daud, n-ajungea un minut. Şterge-o-n mă-ta de-aici!

— N-a fost… În ochii fetei licăreşte o lumină sălbatică. Ar vrea să-l rupă în bucăţi, dar are lucruri mai importante de făcut.

— Şterge-o-n mă-ta de-aici, repetă ea.

Împăiatul ezită o clipă, apoi pleacă.

Sara curăţă rănile şi le dezinfectează. Daud răcneşte mut, şi gâtlejul i se zbate. Sara îi caută injectorul, îl încarcă cu endorfine din borseta lui şi dozează din ochi. Îl injectează în braţ, iar băiatul îi murmură numele şi adoarme. Ea îl veghează un timp, asigurându-se că doza n-a fost prea mare, după care îl înveleşte şi stinge lumina.

— Stai cuminte, îi spune. Am făcut rost de preţul biletului tău.

Se apleacă şi-i sărută obrazul spân. Azvârle la gunoi cearşaful însângerat.

De obicei, Daud doarme pe canapeaua extensibilă din cealaltă odaie. După ce se asigură că a adormit, Sara trece acolo şi se culcă pe sofa, fără s-o mai întindă. Încăperea zumzăie, şi Sara o ascultă multă vreme.

TOTALUL DE PESTE NOAPTE DIN TAMPA, LA ORA 8 AZI-DIMINEAŢĂ: DOISPREZECE MORŢI ÎNTRE HOTARELE ORAŞULUI… NOROCOŞII CÂŞTIGĂTORI ÎNCASEAZĂ LA COTA 5 LA 3.

Explozia are suficientă forţă, încât să azvârle canapeaua până în peretele opus. Sara simte o vijelie fierbinte ce-i smulge răsuflarea din gât, apoi încearcă senzaţia dintr-un lift ce urcă prea repede, urmată de impactul final cu zidul. Ţipetele ricoşează din fiecare colţ, toate zbieretele pe care Prinţesa n-a mai apucat să le scoată. Flăcările pâlpâie precum nişte raze laser roşii.

Se ridică anevoie şi aleargă în cealaltă cameră. Patul care arde oferă destulă lumină ca să se poată distinge detalii. Daud este răşchirat într-un colţ, şi unele părţi ale trupului său sunt deschise, iar altele împroşcate pe pereţi. Sara urlă după ajutor, totuşi reuşeşte de una singură să arunce prin gaura din zid patul incendiat. Afară, limbile fierbinţi ale dimineţii se înalţă dinspre est. I se pare că-l aude pe Daud strigând-o.

UN CORP CE TREBUIE OPERAT?
CHEMAȚI-NE!

Şoferul ambulanţei cere să fie plătit în avans, şi Sara deschide prin compdeck portofoliul şi transferă suma fără să se tocmească. Daud moare de trei ori până să fie scos din apartament de cele două ajutoare ale şoferului, şi de fiecare dată când ei îl reînvie, preţul creşte.

— Ai bani, cucoană, aşa c-o să scape, zice şoferul, privindu-i apreciativ goliciunea. Putem face şi alte înţelegeri.

Mai târziu, Sara stă în sala spitalului, îi priveşte pe medici operând şi află care sunt onorariile. Va trebui să vândă rapid endorfinele, în următoarele zile. Aparatele ataşate la Daud fâsâie şi şuieră. Poliţiştii o înconjoară şi doresc să afle ce motiv ar fi avut cineva să lanseze o rachetă individuală spre apartamentul lor. Sara le spune că habar n-are. Ei pun multe întrebări, dar aceasta anume se repetă cel mai des. În cele din urmă, fata îşi lasă capul între palme şi şi-l clatină; poliţiştii se foiesc puţin, apoi pleacă.

Sara tânjeşte după inhalator; simte nevoia muşcăturii foculuiviu, care s-o păstreze vioaie şi să-i menţină mintea în funcţiune. Gândurile o izbesc precum nişte ciocane. Dacă oamenii lui Cunningham i-au vizitat apartamentul, atunci au ştiut că ea doarme în camera din spate, iar Daud în cealaltă. Au aşteptat să se stângă luminile şi i-au lăsat fetei timp să

adoarmă, după care au tras cu o armă ce putea perfora zidul şi împroşca înăuntru schije de oţel arzător. N-au avut încredere că Sara nu va povesti cuiva episodul ori că nu va încerca să folosească pentru o mică manevră în scopuri personale cele câteva informaţii dobândite.

„Cui să-i fi spus?” se întreabă ea.

Şi-l reaminteşte pe Cunningham în acel ultim moment de la Fata de Plastic, tristeţea din ochii lui... El ştiuse. Încercase, în felul lui, s-o avertizeze. Poate că hotărârea nu-i aparţinea; poate că fusese luată în ciuda obiecţiilor sale. Ce mai conta pentru Orbitale o gloduroasă, când uciseseră deja câteva milioane, cruţând restul doar atâta vreme cât reprezenta o utilă monedă de schimb?

Hatmanul alunecă în odaie precum o felină. Poartă un cercel din aur, iar ochii lui atotcunoscători sunt înconjuraţi de păienjenişurile vieţii lutoase a bătrânului proxenet.

— Îmi pare rău, *mi hermana,* îi zice. N-am avut niciun indiciu că se va ajunge la aşa ceva. Vreau să-nţelegi...

— Ştiu, Michael, încuviinţează ea, pierdută.

— Am relaţii pe coasta vestică, continuă Hatmanul. Îţi pot asigura de lucru acolo, până ce Cunningham şi ai lui vor uita de existenţa ta.

Sara se uită o clipă la el, apoi priveşte patul şi maşinăriile care zumzăie şi şuieră. Clatină din cap.

— Nu pot pleca, Michael.

— Faci o mare greşeală, Sara. Vor mai încerca, spune el cu blândeţe.

Fata nu răspunde, simţindu-şi doar golul din suflet, ştiind că acesta nu va dispărea niciodată dacă-l va părăsi iarăşi pe Daud. Hatmanul mai întârzie un moment stânjenitor, după aceea dispare.

— Am avut biletul, murmură Sara.

Afară poate zări lutul fierbând sub soarele dement. Toată prăsila Pământului, căutându-şi biletele, cuplându-se la orice le-ar putea oferi un fragment de vis personal. Cu toţii jucând după regulile altora. Sara are biletul ei, însă regulile i s-au întors împotrivă aidoma unei nevăstuici, iar ea trebuie să-şi rupă biletul şi să-l vândă pe stradă bucăţică cu bucăţică; să-l vândă, astfel încât să poată privi maşinăriile zumzăind şi şuierând şi menţinând în viaţă ceea ce iubeşte. Pentru că nu există

alternativă, iar fetele n-au de ales, ci trebuie să urmeze instrucţiunile şi să joace cât pot mai bine.

Capitolul trei

Pe când Cowboy aşteaptă în vara fierbinte din estul lui Colorado, undeva, în fundul minţii lui, o chitară din oţel cântă un cântec singuratic.

— Faţă de lege am un anumit respect, rosteşte el. Faţă de mercenari, absolut nimic.

Arkadi Mihailovici Dragunov îl fixează timp de o jumătate de secundă. Ochii îi sunt mijiţi din pricina strălucirii soarelui. Albul lor pare fildeş de Faberge îngălbenit, iar irisurile sunt din oţel vechi, brumat, aidoma celui de săbii. Apoi încuviinţează din cap. Este răspunsul pe care îl aştepta.

Nemulţumirea creşte în Cowboy ca o dună mişcătoare de nisip roşu. Nu-i place bărbatul acesta şi nu-i împărtăşeşte învrăjbirile ciudate, suspicioase, complicate. Aţâţarea îi furnică prin braţe, prin minte, prin cristalul din craniu. În sfârşit, Missouri… Arkadi însă este indiferent la măreţia celor ce se vor petrece; el doreşte doar să îngrămădească peste Cowboy propria-i imagine, să-i reamintească acestuia de faptul că el, Arkadi, nu este numai un şef, ci şeful cel mare, iar Cowboy îi datorează atât credinţă, cât şi servitute. Este un joc pe care Cowboy nu-l va juca.

— Aşa-i, ce mama dracu’, spune Arkadi. Ştim foarte bine că ăştia îşi oferă serviciile în Iowa şi Arkansas. Iar noi nu vrem aşa ceva.

— Dacă mă găsesc, voi face tot ce pot, vorbeşte Cowboy, ştiind că în asemenea afaceri discuţiile sunt, în mod obligatoriu, eliptice. Dar mai întâi e necesar să mă găsească, iar planul meu ar trebui să-mi ofere o şansă reală de a-i evita.

Arkadi poartă o cămaşă din mătase violacee, descheiată la gât, cu mâneci evazate – atât de largi, încât par să aspire praful –, o eşarfă georgiană brodată, înfăşurată de două ori în jurul taliei, şi cizme căzăceşti, strâmte şi lustruite, peste pantalonii negri cu vipuşti tighelite şi mulaţi pe picior. La răstimpuri, părul i se zburleşte şi emite descărcări de electricitate statică, de fiecare dată în alte culori. Ultima modă din buticurile havaneze ale Zonei Libere Florida. „Crio max”, spune el mândru. Cowboy ştie că Arkadi n-ar putea fi crio max nici dacă ar încerca asta

toată viaţa; nu-i genul lui. În materie de modă, este un executant, nu un lider. Aici îi impresionează doar pe ţărănoi şi pe linguşitorii săi.

Rusul e un bărbat mătăhălos, cu gesturi repezite, căruia îi place să atingă şi să strângă în braţe oamenii cu care vorbeşte; are însă o inimă precum hardware-ul supraconductibil şi ochi pe potrivă – ar fi o greşeală să-l consideri amic. Terţii n-au loc de prieteni.

Arkadi striveşte tubul din carton al unei ţigări ruseşti şi aprinde un chibrit. Părul i se zburleşte, devenind portocaliu strălucitor. „Imită flacăra chibritului”, gândeşte Cowboy, iar chitara continuă să-i trimită note prin minte…

Coţcarul apare dinspre panzerul care este încărcat pentru cursă.

— Vino să vezi dacă-i echilibrat, zice el.

Cowboy încuviinţează.

— Ne vedem mai târziu, Arkadi.

Părul rusului se colorează în verde.

— Mi-am dat seama că-ţi pierdeai răbdarea, rosteşte managerul după ce ies din raza auditivă a lui Arkadi. Încearcă să nu mai te dai întruna mare, da?

— E greu să nu mă dau, mai ales când e şi el de faţă.

Coţcarul îl priveşte dezaprobator.

— Probabil că s-a frecat cu unt pe cur, ca să între în pantalonii ăia, adaugă Cowboy.

Zăreşte liniile din jurul ochilor Coţcarului încreţindu-se, când celălalt încearcă să-şi stăpânească râsul.

Coţcarul este un bărbat în vârstă, uscăţiv, cu frunte înaltă şi păr negru, uşor grizonant. Atunci când e-n formă, are un stil poetic de exprimare. Cowboy îl place – şi se încrede în el, cel puţin până la un punct: până la a-i da codurile de acces la portofoliul lui. Poate că este naiv, dar în niciun caz fraier.

Asistă la încărcarea ultimelor mărfuri, asigurându-se că panzerul este echilibrat, că totul e pregătit pentru cursa pe Drumul Iadului, aşa cum, cuprins de amintiri, l-a botezat cândva Coţcarul.

— Ce duc? întreabă Cowboy. Zâmbeşte timid, întrebându-se dacă celălalt e capabil să-i citească, înapoia ochilor artificiali, gândurile. Suspiciunile, nemulţumirile… Vreau să ştiu aşa, de curiozitate…

Coţcarul retează concentrat o bucată de tutun.

— Cloramfenildorfin, răspunde el. Pe coasta estică o să fie criză. Spitalele vor plăti oricât. Cel puţin aşa se zvoneşte… Rânjeşte: E cazul să fii vesel. Datorită ţie, o mulţime de bolnavi vor supravieţui.

— Îmi place să fac şi chestii de-astea oarecum legale, comentează Cowboy. Aşa, ca o schimbare…

Priveşte panzerul – numai blindaje unghiulare şi culee, urât şi lipsit de graţie prin comparaţie cu aripa unei delte. Este proprietatea lui, dar nu i-a dat niciun nume; nu se gândeşte la el aşa cum face cu deltele. Panzerul nu-i decât o maşină, nu un mod de viaţă. Nu poate fi comparat cu zborul.

Acum, Cowboy îşi spune *sieşi* Pony Express. Este indicativul lui radio, o altă poreclă. Doreşte să păstreze vie ideea, chiar dacă nu-şi poate desface aripile.

Se urcă pe panzer, se strecoară prin trapa din spate şi se aşază în compartimentul frontal. Introduce un jack în tâmpla dreaptă şi vederea i se extinde brusc, de parcă ar avea doi ochi în ceafă şi un altul în creştetul capului. Apelează hărţile pe care le-a stocat în comp şi afişajele încep să-i pulseze în craniu aidoma unor stroboscoape. Capul i s-a transformat într-un cub ROM, în interiorul căruia vede cisternele cu carburant plasate de-a lungul Drumului, gata să intervină atunci când va trebui să alimenteze; tot acolo este şi traseul stabilit, cu devierile şi variantele de rezervă marcate cu dungi groase colorate, ca şi hambarele vechi sau viroagele adânci, pătând displayurile precum o acnee, toate cartate de cercetaşii lui Arkadi.

Pescuieşte din buzunarul jachetei un cub de date şi-i dă drumul în fantă. Pe afişaj înfloresc alte punctuleţe. Sunt propriile-i ascunzători secrete, cele pe care preferă să le folosească, cele pe care le actualizează prin incursiuni personale de recunoaştere. Este convins că Arkadi doreşte ca el să reuşească, totuşi Cowboy nu-i ştie pe toţi cei din organizaţia terţului şi e posibil ca unii dintre ei să fi fost cumpăraţi de lotri. Preferă să meargă prin locurile sigure.

Panzerul se leagănă uşor şi Cowboy aude sunet de paşi pe blindajul Chobham Şapte. Ridică ochii şi vede prin trapa din spate silueta Coţcarului.

— E vremea să pleci, spune bărbatul, apoi scuipă tutunul într-o parte.

— Gata, încuviinţează Cowboy.

Decuplează şi se ridică în picioare în compartimentul îngust. Pupilele Kikuyu i se contractă la dimensiunile unor gămălii de ac atunci când scoate capul pe turelă şi se uită către vest, în direcţia Stâncoşilor întunecaţi ca vinul, despre care ştie că se găsesc undeva sub linia orizontului. Simte din nou moleşeala ciudată cuprinzându-i inima, o nemulţumire faţă de felul cum merg toate.

— La dracu', mormăie, şi înjurătura pare nostalgică.

— Mda, aprobă Coţcarul.

— Aş fi preferat să zbor…

— Mda. Coţcarul priveşte gânditor. O să vină şi vremea aia, Cowboy. Deocamdată aşteptăm ca tehnologia s-ajungă iar de partea noastră.

Cowboy îl zăreşte pe Arkadi transpirând la umbra unui plop, lângă Packardul lui blindat, şi, deodată, nemulţumirea îi capătă un nume.

— Cloramfenildorfin, rosteşte el. De unde-l are Arkadi?

— Nu ne plăteşte ca să ne intereseze chestiile astea, răspunde managerul.

— În cantităţi aşa de mari? Glasul lui Cowboy devine gânditor, în vreme ce tânărul priveşte peste peticul de cer senin ce-l desparte de rus. Să fie adevărat, continuă el, că Orbitalele îi manevrează pe terţi, aşa cum fac cu toate?

Coţcarul se uită nervos spre Arkadi şi strânge din umeri.

— Nu-i bine să faci cu voce tare speculaţiile astea.

— Vreau doar să ştiu pentru cine lucrez, spune Cowboy. Dacă mişcarea clandestină e condusă de ăia de sus, atunci înseamnă că noi lucrăm pentru cei împotriva cărora luptăm, *qui no*?

Coţcarul îl priveşte şiret.

— Habar n-aveam că ne luptăm cu cineva.

— Ştii bine ce vreau să spun.

Dacă terţii şi panzerboy-ii participă la o regrupare a finanţelor în folosul blocurilor orbitale, atunci visul de a fi ultimii americani liberi pe ultimul drum liber nu reprezintă decât o autoamăgire prostească, romantică. Şi în această eventualitate, ce este Cowboy? O marionetă, un clovn călărindu-şi hovercraftul. Sau şi mai rău: o unealtă…

— Cowboy, zâmbeşte obosit managerul, eu zic mai bine să te concentrezi asupra lotrilor. Eşti cel mai bun panzerboy de pe

planetă. Ocupă-te de lucrurile la care te pricepi.

Cowboy se sileşte să surâdă, îi face semnul cu degetul, apoi închide trapa. Se dezbracă şi-şi lipeşte electrozii pe braţe şi picioare, după aceea le trage firele până la brăţările de pe încheieturile mâinilor şi gleznelor. Ataşează un cateter, îşi pune costumul antisuprasarcină şi cizmele, se aşază în fotoliul de accelerare, cuplează cablurile la brăţări şi se fixează cu centurile de siguranţă. În timp ce trupul îi rămâne imobil, muşchii îi vor fi stimulaţi de electrozi, pentru a menţine circulaţia sângelui. Pe timpuri, înainte de apariţia acestei tehnici, jocheii foloseau căştile cu care ieşeau din puţul gravitaţional al Pământului în noaptea lungă de diamant, alegându-se uneori cu cangrenarea braţelor şi picioarelor. După aceea, conectează jackurile la mufele argintate din tâmple; câte două deasupra fiecărei urechi, iar a cincea la baza craniului. Îşi pune casca de protecţie, atent să nu atingă fibrele optice ce-i ies din cap. Închide masca facială. Simte gustul cauciucului şi aude fâsâitul anestezicului, răsunând puternic aici, în spaţiul închis al căştii.

În timp ce el va străbate Drumul, corpul său o să doarmă. Atunci va avea de făcut chestii mai importante decât să-i poarte de grijă.

Tânărul execută totul rapid, cu gesturi automate. Permanent îl însoţeşte senzaţia că a făcut lucrurile acestea de prea multe ori ca să nu ştie despre ce-i vorba.

Neurotransmiţătorii îi trezesc cele cinci mufe din ţeastă şi Cowboy îşi priveşte interiorul craniului strălucind cu o lumină incandescentă; cristalele lichide ale matricelor de date ale panzerului se adaptează la configuraţia creierului său. Inima îşi iuţeşte zvâcnetele; trăieşte din nou în interfaţă, în i-faţă, şi mintea lui extinsă goneşte precum electronii prin circuite, pătrunzând în miezul din metal şi cristal al maşinii. Deţine vedere integrală, de trei sute şaizeci de grade, în jurul panzerului, iar în spaţiul său mental aparte există şi alte afişaje pentru motor şi sistemele tancului. Verifică sistemele, compui şi armamentul, urmărind şirurile lungi de luminiţe verzi ce se aprind pe rând. Percepţiile lui fizice nu mai operează tridimensional; afişajele se suprapun şi se întrepătrund, ieşind şi intrând în interfaţă, oglindind realitatea subatomică a componentelor electronice şi datele ce reprezintă ziua care se sfârşeşte în exterior.

Neurotransmiţătorii ling cu limbile lor chimice metalul şi cristalul din capul lui Cowboy, iar electronii ţâşnesc din cipuri, gonind prin cabluri până la startere. Printr-o duzină de senzori, tânărul simte paletele turbinelor începând să se mişte greoi, în timp ce starterele gem, apoi flacăra pârjoleşte pereţii camerelor de ardere, şi turbinele ţiuie asurzitor când pornesc să se rotească. Cowboy supraveghează eşapamentul urlător, care vomită flăcări. Pe afişajele mentale, îi zăreşte pe Coţcar, Arkadi şi echipa de sol privind panzerul prin perdeaua de fum a gazelor arse. Controlează părţile frontale şi posterioare, verifică displayurile motoarelor, vede o altă serie de luminiţe verzi şi ştie că este momentul să plece.

Urletul motoarelor îi asaltează simţurile. Warren şi-a petrecut ultima săptămână reglându-le, verificându-le de nenumărate ori, asigurându-se că se vor comporta conform oricăror aşteptări. Sunt reactoare militare din surplusurile armatei, nişte monştri… N-au fost concepute pentru a funcţiona atât de aproape de sol, şi dacă n-ar fi Cowboy care s-o ţină în frâu, pe fiecare centimetru al drumului, această creatură mutantă ar fi în stare s-o ia razna cu el cu tot.

În interiorul măştii cu gust de cauciuc, buzele tânărului se depărtează, dezgolindu-i dinţii, şi el rânjeşte; va conduce fiara pe Drum şi prin păienjenişul de capcane instalate de partea asta a lui Mississippi, adăugând un alt strat de cer la distanţa ce-l separă de icoanele mai puţin glorioase ale celorlalţi panzerboy, încă o dovadă că alcoolul arzător, din porumb, îi pulsează prin piept precum sângele, că urlătoarele gaze evacuate îi curg din plămâni aidoma răsuflării, ochii îi sunt raze radar şi degetele pot zvârli proiectilele ca pe nişte pietricele. Prin senzori, Cowboy poate gusta gazele de eşapament, poate zări cerul şi amurgul în prerie, iar o parte a minţii sale simte impulsurile de energie radio ce reprezintă avioanele de cercetare duşmane. I se pare că spectatorii şi vehiculele de escortă s-au micşorat brusc, că îl despart de ei mai mult decât cele câteva sute de metri – va duce panzerul dincolo de Hotar în vreme ce toţi ceilalţi vor rămâne locului, şi-i priveşte din interiorul interfeţei sale, din incomensurabila înălţime a gloriei lui strălucitoare, compătimindu-i pentru ceea ce nu cunosc.

Pe moment, beneficiarii acestei curse – spitalele din New England, terţii, propriul buzunar, eventual chiar creaturile acelea

bolnav de lacome şi incredibil de îndepărtate, aflate în fabricile lor orbitale, şi care consideră Pământul un seif ce trebuie jefuit înainte ca valorile dinăuntru să se deprecieze – toate acestea pălesc înaintea lungilor linii deplasate spre roşu, estompate parcă de distanţă şi de flăcările din eşapamentul reactoarelor. Realitatea se găseşte aici, în panzer. Nemulţumirea este interzisă. Acţiunea reprezintă principalul… şi totul.

Deviază parţial jetul rotorului şi încă un set de ventilatoare începe să ţiuie ridicând panzerul, cu o legănătură, pe perna de aer autoetanşată. *Pony Express* va livra poşta sau îşi va vinde scump pielea.

Pe microunde, pălăvrăgelile i se rotesc în jurul urechilor aidoma unor ţânţari şi-şi doreşte să le poată alunga cu mâinile.

— Arkadi vrea să-ţi spună câteva cuvinte, se aude glasul Coţcarului, şi Cowboy îşi dă seama că managerul nu-i încântat de idee.

— Mă pregăteam de plecare, răspunde el.

— Ştiu, i se replică scurt, cu gura plină de tutun. Arkadi consideră că-i ceva important.

Cowboy încuviinţează, privind luminiţele verzui, zărind hărţi ce-i fulgeră înapoia ochilor.

— El e şeful…

Arkadi ţine microfonul prea aproape de buze. Labialele sună ca nişte detunături. „Pune-ţi dracu' casca *pe cap",* se gândeşte nervos Cowboy. „De-asta-i făcută, nu s-o ţii la gură."

— Am investit mult aici, Cowboy, rosteşte Arkadi. O să fiu în avion şi-o să te însoţesc pe tot drumul.

— Dac-am auzit asta, sunt al dracu' de liniştit, Arkadi Mihailovici.

Tânărul ştie că rusul va recupera o mare parte din cheltuieli de la ceilalţi terţi, care doresc tot atât de mult distrugerea lotrilor din Missouri. Se lasă tăcere; Arkadi îi digeră cuvintele.

— Vreau să te întorci, spune el.

Cowboy îi aude glasul nervos ca şi cum ar veni de foarte departe. Vocea terţului continuă, răpăind consoanele ca pe nişte explozii.

— Am aranjat maşina asta cu un scop anume şi nu vreau să te-ntorci fără ea. Nici nu vreau să te-ntorci fără s-o fi folosit. Ai înţeles? Lăbarii ăia de lotri să capete ceea ce li se cuvine.

— Zece-patru, zice Cowboy şi, înainte ca Arkadi să poată

întreba ce naiba înseamnă „zece-patru”, deschide clapetele, iar vuietul care se distinge extrem de limpede prin microfonul rusului îngroapă sub şuierai alcoolului cuvintele.

Deşi nu-l mai poate auzi pe Arkadi, Cowboy este aproape sigur că răcnetele îndepărtate ce-i parvin prin mufe conţin destule invective. Rânjeşte.

— *Adios, muchachitos,* râde apoi şi părăseşte şoseaua.

Fermierul de aici, un partizan adevărat al liberei iniţiative, este despăgubit pentru grâul strivit atât de des, şi panzerul va avea cale liberă până la Hotar. Radiolocatoarele detectează doar semnale slabe, de la mare depărtare, şi Cowboy ştie că nu-l urmăreşte nimeni.

Vehiculul urlă precum ultimul dinozaur rămas în viaţă şi avansează vibrând. Indicatoarele mintale urcă pe coloanele lor, de la albastru la verde, apoi la portocaliu. Spicele coapte zboară îndărăt într-o jerbă. Undeva în mintea lui Cowboy, o chitară din oţel cântă un refren singuratic. Schimbă viteza şi a depăşit o sută cincizeci la oră când fulgeră prin sârmele unui gard şi trece Hotarul.

Radiolocatorul lui este orientat frontal şi strict limitat; îl fereşte de gropi şi şanţuri şi-l anunţă dacă în cale apar clădiri sau vehicule. Emite un semnal destul de slab şi n-ar trebui să fie depistat decât atunci când detectorul se află atât de aproape, încât primul contact ar fi, oricum, vizual. Majoritatea liniilor de apărare ale Kansasului sunt pe aici şi, dacă ar fi să dea peste ceva, acum ar trebui să se întâmple asta.

Orizontul este o pâclă de pustiu întunecat, ocazional întreruptă de vreun siloz. Radarele inamice se află departe. Luna răsare, motoarele vuiesc şi Cowboy menţine viteza sub control, ca să nu ridice o dâră de praf ce poate fi reperată. Doreşte să-şi păstreze sistemele pentru adevărata încercare: Missouri… Acolo unde lotrii se cuibăresc în ceruri, mârâind, gata să ţâşnească.

Vitele fug la răgetul panzerului. Secerătoarele-robot brăzdează câmpurile, aidoma unor maiestuoase santinele extraterestre, înconjurate de lumini scânteietoare; au deplasare autonomă şi sunt incapabile să depisteze panzerul care străbate ţinutul. Cowboy înregistrează un puternic semnal radar dinspre nord şi ştie că în calea lui vine un avion de patrulare. Vopseaua de camuflaj a tancului absoarbe precum un elefant însetat unda

radar, totuşi pilotul încetineşte şi virează, micşorând amprenta infraroşie şi îndepărtându-se de orice posibile necazuri. Avionul îşi continuă ruta, netulburat.

Turnurile mobile se înalţă ca nişte monumente neolitice, sonde extrem de scumpe, construite pentru a injecta bacterii speciale în roca de sub solul erodat, organisme care vor descompune stânca, transformând-o în humus. O altă fermă afectată de eroziune şi preluată de vreun bloc orbital – micii fermieri nu-şi pot permite asemenea tehnologii de înlocuire a solului. Cowboy îşi stăpâneşte dorinţa de a intra din plin în sonde şi se mulţumeşte să răcnească spre ele.

Panzerul traversează Little Arkansas, la sud de McPherson, şi Cowboy ştie că va străbate Kansasul fără probleme. Liniile defensive au rămas înapoia lui. Singurul ghinion ar fi să nimerească exact peste camioneta vreunui poliţist statal, atunci când traversează câte o şosea, dar chiar şi atunci autorităţile trebuie să alarmeze la timp elicopterele. El nu crede că se va întâmpla aşa ceva.

Nici nu se întâmplă. Lângă Gridley, în umbrele indigo ale unui siloz de cereale năruit, panzerul apare din beznă şi-l sperie de moarte pe puştiul care doarme în cabina unei cisterne. Cowboy reduce ciclul motoarelor şi aşteaptă ca alcoolul dulce şi rece să umple rezervoarele. Simte deja radarele pulsatoare care cercetează dinspre Missouri. Sunt mai puternice decât orice a întâlnit până acum. Lotrii nu vor fi uşor de înfruntat.

„N-au fonduri”, îi spusese Arkadi. „Nu-şi pot permite să piardă echipament. Trebuie să dea multe lovituri, repede, şi să pună mâna pe nişte transporturi. Altfel au încurcat-o.”

După Războiul Meteoriţilor, S.U.A. Au fost balcanizate cu mult dincolo de visele cele mai nebuneşti din Constituţia Federală a vechilor state. Aşa-zisul guvern central nu mai controla comerţul interstatal şi a rezultat o goană nebună după impunerea de taxe vamale în tot Vestul Mijlociu. În Vest, ca şi în preajma dromurilor spaţiale din California şi Texas, unde bunurile veneau dinspre fabricile de pe orbită, nu existau taxe, însă Vestul Mijlociu nu vedea de ce n-ar profita de pe urma oricărui produs ce-i traversa teritoriul. Un impozit excesiv se aplica tuturor mărfurilor ce-i străbăteau statele în drum spre alte destinaţii.

Situaţia respectivă constituia ghinionul celor din Nord-Est în privinţa distribuirii produselor orbitale. Ciuguleau câte ceva din

dromurile spaţiale ale Zonei Libere Florida, însă aceasta se afla sub controlul blocurilor, şi Orbitalelor le plăcea să-i ţină pe consumatori înfometaţi după mărfurile lor. Soluţia o reprezenta lipsa artificială de pe piaţă, iar cei din Nord-Est îşi epuizau bogăţiile, tot mai reduse, pentru firimiturile azvârlite de Orbitale. Vestul avea ce oferi orbitalilor, iar produsele erau ieftine şi abundente acolo – îndeajuns de ieftine ca să le expedieze, pentru un profit gras, în statele lipsite de aşa ceva, cu condiţia să nu plătească prea multe vămi.

În felul acesta, primii jochei ai văzduhului au parcurs Drumul, cu deltele supersonice încărcate cu mărfuri de contrabandă. Vestul Mijlociu a replicat iniţial cu avioane radar şi interceptoare, după care, când s-a trecut de la avioane la panzere, prin întărirea sistemelor defensive terestre.

Iar acum, în Missouri, prin legalizarea lotrilor. Statele n-au putut ţine pasul cu progresele din tehnologia contrabandiştilor, de aceea au hotărât să autorizeze o corporaţie locală, care să facă treaba în locul lor. Nesocotind faptul că, prin Constituţie, doar guvernul federal are dreptul să emită decrete pentru legalizarea reprimărilor; oricum, în faţa superiorităţii Orbitalelor, Constituţia nu era decât un text mort.

Lotrii sunt autorizaţi să ucidă şi, drept recompensă, pot păstra, fără taxe, orice mărfuri de contrabandă pe care le-au confiscat. Rapoartele cercetaşilor vorbeau despre reţele impresionante de radiolocatoare aeropurtate, de senzori termici, detectoare de zgomote atipice şi avioane ticsite cu rachete senzitive şi armament.

Din Gridley, Cowboy porneşte încetişor spre nord-est, cartând pe îndelete reţelele radar aeriene. Acestea sunt staţii automate extrem de uşoare, alimentate cu energie solară astfel încât pot circula veşnic prin văzduh, ridicându-se o dată cu soarele şi lunecând nopţile pe sol, revenind la bază din două în două luni, pentru revizii. Prin intermediul microundelor, comunică permanent cu computerele de la sol, gata să alerteze avioanele dacă se iveşte ceva suspect.

Sunt atât de uşoare, încât rachetele autodirijate prin radar nu le pot găsi, iar cele antiradar sunt depistate la timp pentru ca reţeaua să-şi întrerupă funcţionarea înainte ca proiectilul să ajungă în apropiere.

Cowboy se îndreaptă către zona lată dintre New Kansas City

şi munţii Ozark. Ştie că locuitorii Ozarkilor sunt prietenoşi, având o aversiune tradiţională faţă de cei pe care ei îi denumesc „legiuiţii”; o aversiune datând cel puţin de pe timpul lui Cole Younger, însă terenul este prea accidentat ca s-o ia cu panzerul pe acolo. Cowboy preferă o cursă rapidă, peste şes. Faptul că şesul este tocmai regiunea unde lotrii şi-au concentrat forţele reprezintă o plăcută coincidenţă.

Sondele senzoriale descriu cercuri leneşe prin văzduh şi glisează spre sol, funcţionând doar cu energia acumulatoarelor, iar tânărul are impresia că desluşeşte în deplasarea lor un anume şablon care-i va permite să se strecoare într-o pată oarbă ce poate dura până ce el va depăşi cu vreo optzeci de kilometri hotarul lui Missouri. Panzerul lunecă în josul malurilor surpate din Marais des Cygnes şi străbate bancurile de noroi şi apă mlăştinoasă, în timp ce telescopează o antenă direcţională şi scuipă un mesaj codificat către vest, unde Coţcarul şi Arkadi aşteaptă în avionul rusului, rotindu-se deasupra câmpiilor din estul lui Colorado.

Semnalul de răspuns soseşte iute, o emisie puternică adresată oamenilor lui Arkadi, cantonaţi lângă frontiera Kansas-Missouri. Acolo sunt alţi panzerboy, pregătiţi lângă vehicule, aşteptând parola… Când aceasta va fi recepţionată, panzerele lor vor năvăli pe şesuri, deplasându-se cu iuţeală şi apoi oprindu-se, mergând în zigzag, înălţând nori de praf şi inducând amprente radar şi infraroşii pe displayurile lotrilor. „Legiuiţii” vor fi nevoiţi să-şi mobilizeze resursele pentru a-i urmări şi prinde. Iar când îi vor ajunge din urmă pe panzerboy-ii momeală, aceştia se vor preda ca nişte mieluşei, întrucât nu deţin mărfuri de contrabandă. Vor fi doar amendaţi pentru gardurile dărâmate, făcând şi câteva zile de închisoare pentru angajarea în acţiuni periculoase. Arkadi va plăti amenzile şi onorariile avocaţilor, ca şi salarii generoase. Dacă se întâmplă ceva rău, văduvele şi orfanii vor beneficia de asigurări. Este o slujbă bine remunerată şi un teren de antrenament pentru ambiţioşii care vor să devină poştaşi.

După semnalul către ceilalţi panzerboy, se aude glasul Coţcarului, sec precum şesurile Portales:

— Arkadi Mihailovici ţi-ar fi recunoscător pentru încă o mică informaţie, Cowboy. Vrea să ştie de ce n-ai raportat mai devreme.

— În ziua de azi, mesajele pot fi urmărite, Coţcarule.

Managerul tace o vreme, fără îndoială dăscălit de Arkadi, iar când revine vocea îi este mai puţin amuzată.

— O emisie comprimată pe microunde este aproape imposibil de reperat, rosteşte el. Arkadi spune că ar fi trebuit să raportezi după ce ai depăşit defensivele din Arkansas.

— Scuze, rânjeşte vesel Cowboy. Acum sunt al dracului de aproape de Missouri şi aş prefera să nu mai fiu nevoit să port conversaţia asta în timp ce încerc să lucrez.

O altă pauză.

— Arkadi îţi reaminteşte că a investit mult în panzerul tău şi doreşte să fie informat asupra modului cum se comportă investiţia lui.

— Intenţionez să-l ajut să-şi scoată banii, răspunde Cowboy. N-am chef să-mi pierd vremea pălăvrăgind. Pot profita chiar acum de-o pată oarbă şi vreau s-o fac. Pe curând.

Închide şi-şi notează în minte ca după ce ajunge în Est să-i trimită lui Arkadi nişte mătănii.

Panzerul iese din Marais des Cygnes şi accelerează, pornind spre răsărit. Răpăitul spicelor pe blindajul frontal sporeşte, devenind un ciocănit continuu. Indicatoarele motoarelor trec de la portocaliu la roşu. În rest, numai luminiţe verzi. În minte, chitarele electrice cântă aidoma unor îngeri, iar Missouri le acompaniază, tânguindu-se cu urletul unei sirene. Livrarea poştei este ceva superb.

Panzerele-momeală provoacă agitaţie, şi tot mai multe reţele radar sunt declanşate – cele neutilizate până acum, în speranţa că apariţia lor bruscă îi va surprinde pe contrabandişti. Pata oarbă a lui Cowboy continuă să rămână intactă. Tânărul renunţă la orice precauţii şi decide să forţeze motoarele. Un mesaj pe jumătate perceput dinspre trupul său îl anunţă că este strivit în fotoliu, dar acum are alte lucruri la care trebuie să se gândească. Mai mult de jumătate din timp, panzerul nici nu atinge solul; rade moviliţele de pământ şi zboară peste creste, azvârlind porumbul în lături şi rupând garduri de sârmă, iar glasul lui seamănă cu jelania unei bocitoare nebune.

Neuronii pâlpâie în mintea lui Cowboy, pulsând mesajele spre cristalul tânărului, menţinând vehiculul stabil în ciuda hurducăturilor. În timp ce planele de direcţie îi invadează mintea, Cowboy este cufundat adânc în i-faţă, menţinându-se

pe lama de cuţit a stabilităţii, patinând pe marginea râpelor. Cowboy ştie că, deşi pernele sunt pneumatice, va căpăta o mulţime de vânătăi pe sub centurile de siguranţă.

Traversează Missouri între Louisburg şi monumentul ruginit al Masacrului din Marais des Cygnes. Missouri cel scorojit de arid aşteaptă ploaia, iar norul de praf al panzerului se înalţă la peste o sută de metri, însă nu-i nimeni care să-l vadă. Planele de direcţie s-au obişnuit cu şocurile, şi deplasarea este mai lină.

Apoi un radiolocator pulsează deasupra lui, în clipa când o nouă sondă senzorială este conectată la reţea. Pata oarbă a lui Cowboy a devenit extrem de periculoasă, iar dâra de praf se zăreşte probabil precum o săgeată luminoasă în noapte. Tânărul reduce rapid sistemele, de la roşu la portocaliu şi chihlimbarul, încercând să se micşoreze, totuşi radarul se află chiar deasupra sa şi n-are cum să scape. Încetineşte şi plonjează peste malul lui South Grand. Jerba de stropi este cu mult mai joasă decât praful, şi Cowboy se întreabă dacă a reuşit să scape, însă în jur alte reţele aeriene încep să fie activate şi el ştie ce va urma.

Propriul radar semnalează o luntre de pescari, încremenită pe apa nemişcată, şi panzerul se repede către ţărm, evitând-o. Răceşte motoarele de la chihlimbariu la verde – e momentul să economisească carburant pentru mai târziu. O să profite ca să asculte ce discută „legiuiţii”, şi comută pe frecvenţele poliţiei. Transmisiunile lotrilor sunt codificate, dar nu şi cele ale statului şi, cu o parte a minţii sale extinse, le aude urletele de frustrare pe când încearcă, în vehicule cu patru roţi, să-i urmărească pe panzerboy-ii care gonesc prin ţinut. La răstimpuri, un dispecer al lotrilor intervine, dându-le indicaţii. Cowboy are impresia că „legiuiţii” nu-s prea încântaţi să coopereze cu forţele mercenarilor – ceea ce, într-o anumită măsură, bănuise şi el.

Acum radarele pare că se rotesc mult mai dezordonat, ca şi cum l-ar fi pierdut, cel puţin pentru moment. Panzerul intră în Johnson County şi tânărul detectează un radar deplasându-se către el dinspre est, la o altitudine destul de mică pentru a da de bănuit că a fost instalat pe un avion. Tânărul declanşează bolţurile explozive, care înlătură obloanele de pe lansatoare; panzerul va pierde din aerodinamică şi viteza va trebui controlată cu atenţie. Cowboy coboară afişajele motorului de la verde la albastru şi virează larg spre sud, sperând să evite avionul. Pentru moment, se pare că reuşeşte: aparatul continuă

să se deplaseze spre nord, însă apoi coteşte brusc, picând direct spre panzer.

Cowboy simte un val de alcool ţâşnindu-i prin inimă când displayurile motorului se năpustesc spre roşu, iar panzerul se cutremură şi scuipă flăcări. Pentru o clipă, pare că e gata să urce în văzduh, vântul vuind prin lansatoare aşa cum face briza prin velatura unei iole, dar gravitaţia trage cu putere de vectorul ei, şi tancul se prăbuşeşte înapoi pe perna pneumatică. Când indicatorii ajung la maximum, Cowboy lansează o rachetă-momeală şi virează atât de brusc la stânga, încât scuturile laterale ating solul, strivind perna de aer. Racheta continuă în linie dreaptă, cu aripile deschise larg, păstrându-se aproape de pământ. Nu are vopsea absorbantă radar, aşa încât amprenta ei trebuie să fie cam de mărimea unui panzer; în plus, jetul propulsor ar trebui să atragă atenţia oricui priveşte în infraroşu.

Cowboy ambalează ajutajele posterioare şi accelerează spre Tatăl Apelor. Înapoia lui zăreşte fulgere pe cerul nopţii; avionul a deschis focul asupra momelii. Speră că pe acolo nu locuieşte nimeni; snopurile de rachete par ale naibii de neplăcute.

Nu vede nicio explozie – o vreme, avionul lotrilor îşi continuă traiectoria, reducând viteza, iar Cowboy încetineşte la rândul său, micşorându-şi amprenta infraroşie. De deasupra continuă să sosească pulsuri puternice de radiolocaţie. Convorbirile dintre oamenii legii anunţă capturarea a doi panzerboy-momeală, ceea ce înseamnă că pentru urmărirea lui există mai multe disponibilităţi. Lotrul începe să vireze, întorcându-se către el, şi Cowboy distinge la orizont siluetele stranii ale unei păduri metalice. Schimbă din nou ruta şi plonjează într-acolo.

Este o pădure de rectene, lată de câţiva kilometri, receptând microunde de energie scăzută, de la un satelit solar aflat hăt deasupra, o stea fixă şi arzătoare simbolizând dependenţa ploconită a Pământului faţă de energia Orbitalelor. Cowboy slalomează prin păienjenişul metalic, utilizând numai senzorii video nocturni. Probabil că a derutat radarele inamice, totuşi avionul lotrului continuă să se apropie. Panzerul răzbate într-un luminiş, unde o baracă metalică pentru întreţinere rugineşte pe placa ei din beton, şi în clipita aceea Cowboy lansează drept în sus o rachetă de interferenţă a radiolocaţiei, apoi revine printre arborii din aliaje.

Racheta urcă cinci kilometri şi explodează. Brusc, senzorii lui

Cowboy detectează semnale de radiolocaţie şi microunde de energie scăzută revărsându-se din toate părţile. Coborând lent din înălţimi, conţinutul rachetei este compus din benzi de aluminiu; una din zece are încorporate un minicip şi o sursă minusculă de energie care înregistrează şi apoi reproduce orice semnal radio primit. Pe displayurile radar ale panzerului se pare că un gigantic pom de Crăciun din unde radiofonice a înflorit pe neaşteptate deasupra preriei. Probabil că tipii care controlează reţeaua energetică se dau cu capetele de pereţi. Cowboy iese din pădurea de rectene şi ambalează din nou ajutajele posterioare. Semnalul avionului s-a pierdut printre celelalte şi tânărul consideră că-i momentul s-o şteargă. Hărţile computerului indică în faţă albia unui râu. Pare un moment prielnic pescuitului.

Albia este secată şi şerpuitoare, iar Cowboy lasă mult în urmă avionul inamic, fără să fie detectat. În jurul lui se schimbă o mulţime de mesaje radio codificate, fiecare îngânat de fâşiile din aluminiu care plutesc lin spre sol. Transmisiunile par încordate, iar una dintre ele, prin care lotrii solicită asistenţa poliţiei statale, nici măcar nu e codificată, şi panglicile o repetă la nesfârşit, cu eficienţa unui ecou lunatic. Cowboy rânjeşte, părăseşte albia râului şi se îndreaptă către nord-est.

Se pare că toţi urmăritorii s-au oprit să realimenteze, fiindcă ajunge hăt dincolo de Missouri, la nord de Columbia, înainte de a apărea alte necazuri. Se aştepta la ele, a redus motoarele la verde și se foloseşte de protecţia tuturor formelor de relief, pentru că radiourile poliţiei l-au prevenit că alţi doi panzerboy-momeală au fost capturaţi, în timp ce toţi ceilalţi sunt blocaţi. Brusc, un puls radar reapare deasupra lui, iar un altul dopplerează, probabil abia decolat, dinspre orizontul nord-vestic. Cowboy încetineşte şi se întoarce; zadarnic. Caută o pădurice, însă nu găseşte nimic; din sud se arcuieşte, rapid, încă un semnal de radiolocaţie. Lansează altă rachetă de interferenţă, schimbând din nou direcţia. Pentru o clipă, cei doi urmăritori par derutaţi, apoi cel din sud îşi corectează traiectoria şi cel nordic îl imită. Pesemne că primul vehicul l-a reperat pe tânăr pe infraroşu şi-l dirijează pe celălalt.

În interiorul minţii lui Cowboy, afişajele ţintelor fulgeră ca o demenţă stacojie. Mârâitul din gâtlejul lui îngână urletul amplificat al camerelor de combustie, şi panzerul răscoleşte

pământul, virând la dreapta, spre sursa radar ce se apropie din sud. Cowboy decuplează propriul radiolocator, pentru a evita rachetele autodirijate după semnal, şi pilotează exclusiv după informaţiile video, creierul său luând decizii fulgerătoare, neurotransmiţătorii ţăcănind pe comutatoarele craniene precum grindina, interfaţa cuprinzând întregul univers pâlpâitor, panzerul şi sistemele acestuia, porumbul răpăind sub scuturile blindajului, panglicile de aluminiu coborând derutante şi cei doi lotri sclipind prin noapte. Panzerul ameninţă să părăsească Pământul; oasele lui Cowboy pârâie de tensiune, iar lansatoarele ţiuie în vânt. Văzduhul este plin de ştiuleţi spulberaţi. Striveşte două garduri, apoi silueta înaltă a unui siloz străpunge bezna, senzorii video făcându-l să pară că se arcuieşte ameninţător deasupra lui. Tânărul poate zări acum duşmanul: un elicopter convenţional, gonind la rasul copacilor, cu minitunul scânteind. Lansează între ochii lotrului o rachetă autodirijată antiradar, chiar în clipa când Chobhamul de deasupra capului său începe să răsune sub proiectile. Displayurile exterioare sunt inundate de scântei, şi Cowboy se strâmbă când îşi pierde un ochi.

Trece apoi de siloz şi, prin blindaj şi printre hurducături, poate auzi uruitul elicopterului ale cărui elice ciopârţesc cerul. Racheta lui Cowboy a ratat ţinta; fie sunt prea multe ţinte false, fie elicopterul şi-a decuplat la timp radarele. Aude însă şi un alt sunet – tonul unui vânător termic, solicitând permisiunea de decolare, iar Cowboy declanşează torpila şi virează la stânga, simţind legănatul ca din depărtare; vehiculul slalomează peste o colină, în mijlocul unei jerbe de boabe de porumb, derapând în lateral pe perna de aer.

Elicopterul moare într-o flacără de glorie orbitoare, presărând câmpul cu o erupţie de carburant şi schije. În retrovizoare, silozul rămâne ca un monument funerar, sclipind purpuriu. Transmisiunile radio au înnebunit, o microundă codificată urlă, vocea omenească e încă distinctă, amplificată şi reluată într-o demenţă cacofonică de panglicile de bruiere. Lobul din nord-vest tocmai a văzut ce i s-a întâmplat tovarăşului său. Panzerul se străduieşte să se întoarcă, inversând unghiul de bracaj, patinând pe stratul de mătase de porumb, în vreme ce gravitaţia şi inerţia încearcă să-l răstoarne. Cowboy simte în craniu rotaţia giroscoapelor, vibrând pe când vehiculul se

leagănă pe muchie.

Lotrul ţiuie deasupra, ca tânguitul unei iele, şi Cowboy îi zăreşte burta fuzelajului reflectând pâlpâiturile roşii ale rugului camaradului său. Este un coleopter cu turbinele pulsând în interiorul vârtejurilor rotitoare din capetele aripioarelor butucănoase – un reactor de vânătoare uşor, ce poate să decoleze vertical şi să plutească nemişcat, combinând calităţile unui aparat de urmărire subsonic şi ale unui elicopter, având însă un consum considerabil de combustibil. Cowboy speră să găsească o fereastră prin care să lanseze altă torpilă, dar vâlvătăile dinapoia colinei îi derutează senzorii, iar coleopterul se înclină brusc pe o parte, împrăştiind ţinte false termice, care ard aidoma unor sori miniaturali paraşutaţi, şi fereastra întrezărită pentru o clipă dispare. Panzerul se repede din nou peste creastă şi lunecă pe lângă lumina roşiatică azvârlită de elicopterul distrus, îndreptându-se spre turnul silozului din depărtare.

Prin comutatorii cu cristale lichide ai lui Cowboy, planurile circulă cu graţia fluidă, electrică, a unui trăsnet. Cel mai inteligent lucru pe care-l poate face lotrul este să menţină contactul pe panzer şi să-i dirijeze pe ceilalţi urmăritori, fără să-şi asume niciun risc. În cazul acesta, Cowboy trebuie să-l doboare; pe de altă parte, radiolocatorul continuă să fie inutil şi coleopterul nu are cum deosebi amprenta infraroşu a panzerului de cea a incendiului de la sol, iar asta reprezintă ocazia tânărului de a o şterge. Decide să ambaleze până la roşu şi să gonească în siguranţă spre Egypt, aflat de cealaltă parte a lui Mississippi.

Lotrul are însă nişte ochi unici, în stare să devoreze lumea, sau aparatul lui este dotat cu nişte echipamente remarcabile – detectoare sonice? — fiindcă revine din viraj şi porneşte pe urmele panzerului, fără pic de eroare. Cowboy decuplează ajutajele posterioare şi speră că dincolo de orizont va găsi un adăpost. Nici rachetele antiradar, nici torpilele autodirijate prin radar nu funcţionează în astfel de condiţii. Pe de altă parte, botul coleopterului nu oferă o amprentă infraroşie prea grozavă şi vânătorii termici n-ar avea mai mult succes.

Terenul este accidentat şi, brusc, porumbul lasă locul cânepei, înaltă cât un elefant şi plesnind de răşină. Solul va fi mai puţin alunecos decât porumbiştea, manevrele mai sigure.

Pilotul inamic se repede direct spre el, probabil clocotind de furie pentru soarta prietenului său, şi Cowboy ştie că poate utiliza mânia aceea tot aşa cum un maestru aikido se foloseşte de energia cinetică a adversarului, întorcându-i-o împotrivă – dar mai întâi motoarele trebuie să fie aduse la roşu, ajutajele să sângereze foc de alcool, şi panzerul să sufere.

Este purtat prin văzduh când trece peste creasta unei coline, şi o smucitură a comenzilor virează panzerul la dreapta, chiar în clipa când coleopterul trage o salvă, şi şase rachete perforante incendiază cânepa. Pe Chobham se aud răpăieli şi potopul de lumini roşii de pe displayurile lui Cowboy îl anunţă că unul dintre lansatoarele sale a fost distrus de o rafală ce a ras circuite electronice de vârf care valorează două sute de K. Senzorii ce comandă propriul său minitun sunt avariaţi înainte de a se hotărî să tragă. Neurotransmiţătorii care ţăcăne pe cipurile cerebrale fumegă cu amăreala înţepătoare a adrenalinei, dar pilotul duşman pare să-şi fi stăvilit mânia prin prudenţă, întrucât se mulţumeşte să zboare paralel cu panzerul, fără să tragă. Cowboy nu are de ales decât să gonească mai departe peste solul mănos din Missouri, sporindu-şi momentul cinetic, cotind la stânga şi la dreapta, agăţându-se de cânepă ca de o pârghie care să-i rostogolească adversarul pe saltea. Minitunul răpăie întruna. Senzorii panzerului sclipesc orbitor şi mor.

Atunci Cowboy deschide noi aducţii de alcool şi motoarele urlă torturate când, ca mânat de febră, tânărul acţionează brusc ajutajele de inversare. Chiar şi în paralizia lui chimică, trupul i se tânguie sub centurile care taie în carne. Jumătate dintre displayurile compului îngheaţă şocate. Coleopterul se clatină, străduindu-se să-şi menţină poziţia, dar este prea aproape de sol ca să mai spere că poate frâna, iar flapsurile îi sunt deja deschise la maximum. Pilotul ştie ce se va întâmpla şi lansează trasoare termice înainte ca vehiculul doar pe jumătate controlat şi iremediabil sortit pieririi să şuiere pe deasupra, vuind în cristalul auricular al Cowboyului. Rachetele sale ţâşnesc din ultimul lansator funcţional, turbina stângă explodează într-o energie roşie, iar coleopterul scânceşte de o durere metalică şi cade în vrie.

Panzerul goneşte în noaptea înroşită. Egypt este aproape, dar se apropie şi zorile. Sistemele reînvie şovăielnice; Cowboy mângâie motoarele şi reuşeşte să le ţină în viaţă. E timpul să

caute o ascunzătoare şi să aştepte căderea nopţii.

Parcurge încă optzeci de kilometri până să-l oprească dimineaţa şi presimţirea inamicilor. În regiune există mii de ferme şi hambare abandonate, vechi proprietăţi particulare ce n-au putut concura cu agriplexurile şi fermele automate controlate de Orbitale, iar Cowboy cunoaşte în apropierea porumbiştilor îngrijite de roboţi destule clădiri vechi şi pustii.

Trupul său este deşteptat şi simte un gust nou prin masca facială. Senzorii îi semnalează apariţia unui hambar, o construcţie lungă şi îngustă cu secţiune dreptunghiulară, destinată depozitării baloturilor de fân, mai înainte ca Orbitalele să fi ridicat magaziile lor gigantice, câte una pentru fiecare sută de ferme. Încet, atent şi cu precizie, împinge în lături uşile duble, grele, şi strecoară panzerul între zidurile din beton. Înainte de a opri motoarele, îşi aminteşte că a uitat să-i trimită un mesaj lui Arkadi.

N-are decât să privească ştirile şi să afle în felul ăsta. O să-i spună că nu putea emite prin panglicile de interferenţă.

Cu o umbră de regret, Cowboy se decuplează din i-faţă, şi valuri de durere întârziată îi cuprind mintea în vreme ce displayurile se topesc în noapte. Tot corpul îi este acoperit de vânătăi dureroase şi scăldat în transpiraţie. Ia carabina din toc şi deschide trapa.

Hambarul miroase a mucegai şi hidrocarburi nearse. Comută pe infraroşu ochii Kikuyu şi cercetează locul. Aude forfota şobolanilor. Cu nervii săi supercablaţi, poate ţinti perfect în orice zăreşte.

Într-un colţ, îi apar două siluete ghemuite sub paie. Cowboy se opreşte o clipă, încercând să desluşească amprentele unor arme, după care, fără să lase carabina, caută un pachet de troc.

Răcindu-se, motoarele pârâie metalic; înapoia lui, cadrul uşii se argintează sub lumina zorilor. Cowboy se împinge ieşind prin trapă şi coboară pe panta blindajului frontal, lunecând cu cizmele pe răşina lipicioasă a cânepei.

— De unde sunteţi? întreabă el.

— Din New York... Buffalo...

Glasul este tânăr şi speriat. Cowboy se apropie şi vede doi puşti de vreo şaisprezece ani, un băiat şi o fată, ghemuiţi în acelaşi sac de dormit, pe un maldăr de paie vechi. Alături de ei, două rucsacuri roase sunt aşezate unul peste celălalt.

— Mergeţi spre Vest? întreabă Cowboy.

— Da, domnule.

— Eu spre Est… Fac pariu că v-aţi săturat să mâncaţi porumb fiert.

Azvârle pachetul, care bufneşte pe beton. Cei doi tresar.

— Înăuntru e mâncare adevărată, liofilizată, în conserve. Whisky bun şi ţigări. Plus un cec de cinci mii de dolari, valabil începând cu lunea viitoare.

Tăcere, întreruptă doar de zgomotul răsuflărilor şi de forfota şobolanilor.

— În caz că nu v-aţi prins, continuă Cowboy, cecul poate fi încasat numai dacă termin cursa.

Puştii se privesc între ei, apoi se uită la Cowboy.

— Nu trebuie să ne plăteşti, rosteşte încet băiatul. Nici n-am lua… noi suntem din Est. Ştim cu ce te ocupi. Eu n-aş mai fi-n viaţă dacă n-ar fi existat antibioticele de contrabandă.

— Mda… Bine… Atunci consideraţi banii drept un gest de simpatie.

Cowboy se întoarce, instalează în exterior nişte senzori telecomandaţi şi închide uşile hambarului. E momentul să se odihnească.

Cabina panzerului miroase a transpiraţie şi adrenalină. Cowboy îşi scoate costumul, desface electrozii, apoi se spală cu un burete şi un spray. Înghite concentrate cu conţinut bogat în proteine şi bea ceva cu gust de portocale, care-i completează electroliţii. Se ghemuieşte în cuşeta micuţă.

Adrenalina l-a tensionat şi înapoia pleoapelor închise nu vede decât imaginile remanente şi sclipitoare ale hărţilor, displayurilor şi grilelor de motoare, escaladând spre portocaliu, rezervoarele de carburant explodând şi rachetele fulgerând prin noapte într-un abandon pirotehnic. Iar undeva înapoia viziunilor de neon clipitor, un ghimpe de revoltă.

Întotdeauna se mulţumise cu incursiunile pe Drum, contopindu-şi sufletul cu turbopompele pulsatoare şi ajutajele urlătoare, purtând poşta dintr-o zonă liberă în alta. Cursele aveau o etică proprie, pură şi limpede. Îi ajunsese faptul că era un jocheu liber pe un drum liber, războindu-se cu cei care l-ar fi îngrădit ţinându-l legat de Pământ ca pe un simplu lutos. Nu contase ce anume transporta. Important fusese să ştie că, indiferent de starea restului ţării, cerul albastru de deasupra

capului său reprezenta libertatea.

În ultimul timp însă apăruse bănuiala că aderarea la etică putea să nu fie de ajuns. Cowboy ştie că una este să fii un luptător nobil şi fără de prihană, şi cu totul altceva să fii o marionetă.

Să presupunem că eşti un producător orbital, interesat în păstrarea controlului asupra pieţelor tale de desfacere de pe planetă. Ai câştigat tot suportul politic necesar şi menţii preţurile ridicate, prin limitarea livrărilor. Eşti însă îndeajuns de inteligent ca să înţelegi că lipsa produselor de pe piaţă duce la apariţia bursei negre. Majoritatea produselor – în mod sigur, medicamentele şi componentele hardware, dacă nu chiar şi aliajele speciale – pot fi fabricate și pe Pământ, dar la preţuri mult ridicate.

Ştiind că bursa neagră va apărea oricum, de ce să n-o ajuţi chiar tu? Poţi continua să-i aprovizionezi pe terţi cu un flux firav de produse, suficient ca să-i îmbogăţeşti. Îţi poţi permite nişte duri care să mai reducă din concurenţă, iar între timp nu numai că domini piaţa legală, dar o controlezi şi pe cea clandestină. Poţi crea şi rezolva o solicitare pe două pieţe separate, cea legală şi cea ilegală.

„De unde a obţinut Arkadi marfa?” Întrebarea începe să aibă o importanţă esenţială.

Acum însă adrenalina din trapul lui Cowboy s-a consumat şi durerile îl copleşesc. Ştie că nu într-un hambar părăsit din Missouri va găsi răspunsurile, şi gândurile i s-au înceţoşat. E momentul să se strecoare sub pătura îngustă din lână, însemnată cu dunga ce aminteşte că, odată, valoarea ei era egală cu cea a unei piei de castor, şi să-şi pregătească mintea şi trapul pentru ultimul sprint pe Dram.

Când se trezeşte, este după-amiază târziu şi puştii au plecat. Cecul postdatat flutură într-o antenă a panzerului. Cowboy îl desprinde de acolo, îl priveşte şi se gândeşte la etică şi datorie, la simboluri şi acţiuni, la ceea ce, pe timpuri, se numea onoare. Ştie că undeva, prin apropiere, există un alt petic de cer liber şi lucid.

Trece la treabă, înlocuind senzorii distraşi de lotri, răzuind răşina cânepei, porumbul, grâul şi fragmentele de aluminiu ce s-au lipit pe ea, pulverizând vopsea antiradar peste zgârieturile Chobhamului. Minitunul i-a fost pus serios la încercare şi-a avut

noroc că nu s-au avariat mai multe sisteme. Arsenalul rămas este destul de împuţinat, însă de Marele Mâlos îl mai despart doar câţiva kilometri.

Se aşază în fotoliul capitonat şi intră în i-faţă, ascultându-şi senzorii vreme de câteva minute. Conversaţiile par normale dar, pe măsură ce trece ziua, recepţionează un număr sporit de convorbiri ale unui turn de control aerian din apropiere. Se găseşte probabil la doar câţiva kilometri, deoarece Cowboy distinge limpede fiecare silabă. Discuţiile nu sunt codificate şi par banale, totuşi destule avioane au aceleaşi prefixe. Tânărul consideră chestiunea interesantă.

Să presupunem că eşti comandantul lotrilor, furios datorită celor două pierderi înregistrate în cursul nopţii. Să zicem că bănuieşti că panzerul pe care-l urmăreai a fost lovit, poate chiar avariat, şi oricum n-a reuşit să traverseze Mississippi înainte de răsăritul soarelui. Să mai presupunem că doreşti să te răzbuni pentru prietenii tăi, carbonizaţi astă-noapte într-o porumbişte din Missouri.

Ţi-ai concentra toate forţele pe aerodromul cel mai apropiat de locul unde panzerul aşteaptă căderea nopţii şi ai trimite câteva avioane de recunoaştere cu tehnologii sofisticate de detecţie, să investigheze zona. Restul ar aştepta pe pistă, gata să pună cap compas spre panzer atunci când acesta este reperat, pentru a-l transforma într-un terci de blindaj unsuros pe preria pârjolită. Asta ai face…

Cowboy apelează o hartă pe display şi descoperă ceva numit Aerodromul Comunităţii Philadelphia, la doar şapte kilometri depărtare. Este mult prea mic ca să aibă un asemenea trafic aerian, iar până acolo sunt numai o creastă şi câteva pădurici. Cowboy începe să zâmbească.

La sosirea amurgului, este deja fixat în centuri. Motoarele se încălzesc lin. Cuplează marşarierul şi iese din hambar, după care porneşte cu viteză redusă, traversând câteva garduri din sârmă ghimpată şi apucând-o de-a lungul crestei, fără a îndrăzni măcar pentru o clipă să-şi ridice amprenta radar deasupra acesteia. Găseşte drumul de ţară însemnat pe hartă şi-l urmează printr-un pâlc de pini ce poartă cu ei amintirea miresmelor şi foşnetul brizelor dulci, stratul moale de cetină sub tălpi… Părăseşte drumul, alegând o râpă umedă, unde uruitul motoarelor este înăbuşit de frunze şi muşchi. După aceea,

descrie un ocol şi escaladează un platou împădurit, frecându-se de lăstarii pinilor, iar vederea lui extinsă distinge un turnuleţ radar conturat pe orizontul asfinţitului.

Sunt toate acolo: peste o duzină de vehicule de luptă, ghemuite aidoma unor lăcuste metalice rele, cu razele apusului reflectându-se pe fuzelajele lor lustruite, pe ţevile tunurilor şi pe vârfurile ascuţite ale proiectilelor din lansatoare. Pe boturi au lozinci şi desene evocând violenţa rapidă, mecanică – *machismo* al luptătorilor – sau încrederea jucătorului pătimaş în instrumentul pasiunii sale:

Moartea Aeriană, Panzerblaster, Scumpa Judy Ochi-de-Şarpe, Asul de Pică. Pe pistă umblă câţiva tehnicieni cu scule în mâini. Cowboy, scăldat în adrenalină, îşi permite un moment de triumf, înainte de a se năpusti.

În momentul când panzerul vibrează pe marginea lizierei, Cowboy îşi imaginează pentru o clipă un sprinter, sprijinit în vârfurile degetelor răşchirate, cu picioarele în blocstarturi, trupul modelat după muşchii unde aşteaptă energia înmagazinată, o perfecţiune absolută gata să sfâşie nemişcarea. Descătuşează puterea şi o rafală de pietricele ţâşneşte ca o jerbă de sub botul panzerului. Ciclul motoarelor urcă de la murmur la tunet şi răcnet, iar Cowboy îi poate zări pe tehnicienii încremeniţi de spaimă, când tancul irumpe dintre copaci, strivind un gard – precum un ciclon blindat, o răzbunare mecanică urlătoare venită din infern – apoi indivizii în salopete se împrăştie, strigând avertismente.

Prea târziu. Vehiculul traversează terenul cu peste o sută cincizeci la oră, după care izbeşte primul elicopter. Panzerul este mult mai masiv şi *Asul de Pică* se boţeşte ca nişte elitre uscate, goale şi albe, abandonate de o insectă. Cowboy a dat la o parte trapa care ascundea turela minitunului şi trage, incendiind rezervoarele de carburant ale unei noi victime. *Scumpa Judy Ochi-de-Şarpe* se năruie sub plăcile blindate frontale, apoi un coleopter numit *Moartea Aeriană* şi un altul, *Judecătorul Călău.* Printr-un senzor, Cowboy întrezăreşte piloţii ieşind în goană din cantină, ţinând încă ceştile de cafea, cu ochii şi gurile căscate spre dezastru. Flăcările rezervoarelor încep să detoneze muniţia, iar piloţii dau cu ceştile de-a azvârlita şi se împrăştie în toate direcţiile, căutând adăpost.

Schijele de oţel şi aliaj de aluminiu incendiate răpăie pe

Chobham. După ce termină treaba, Cowboy numără pe pistă paisprezece ruine. Mai striveşte câteva garduri şi urmează cursul lui Salt River până la Părintele Apelor, traversând între ecluzele 21 şi 22, fără să fie deranjat de vehiculele care zboară prin noapte. Deşi soarele a apus de mult, orizontul vestic se poate zări, purpuriu, încă din inima lui Illinois. Bănuieşte că nu va mai auzi de lotri.

Liniile de apărare din Illinois sunt orientate spre nord, împotriva unor panzerboy blonzi şi cu obraji rumeni care traversează Hotarul ducând brânză şi unt, şi Cowboy nu se aşteaptă la necazuri. Oprindu-se lângă un şlep-cisternă de pe râul Illinois, decide să înfrunte scandalul şi telescopează o antenă direcţională pentru microunde, îndreptând-o către vest.

— Aici *Pony Express,* rosteşte el. Scuze pentru întârziere, dar mi s-a distrus o antenă.

Îi răspunde un mormăit static furios, cu *b*-urile şi *p*-urile aidoma unor focuri de Magnum, iar Cowboy rânjeşte, reduce volumul şi continuă, acoperindu-i pe celălalt:

— Nu v-aud prea bine, dar e okay. Acum sunt în Illinois şi m-am gândit să vă zic că-s gata să ies de pe Drum. În ultimele douăzeci şi patru de ore, mi-am trecut la activ şaisprezece avioane ale blestemaţilor ăia lipsiţi de capital. Puteţi citi-n ziarele de mâine. Să-mi opriţi şi mie nişte exemplare pentru albumul de amintiri.

În mod miraculos, bâzâitul din urechi amuţeşte şi Cowboy surâde din nou.

— *Adios,* spune el şi închide radioul.

Rămâne în liniştea dulce şi binecuvântată, privind indicatoarele de carburant care urcă spre locul unde el pluteşte în cer, un punctuleţ îndepărtat în ochii celorlalţi panzerboy, atât de sus în azurul pur de oţel, încât este invizibil pentru lutoşii şi gloduroasele Pământului – un simbol al eliberării. Nu numai că a străbătut Drumul, ci a înfrânt, a zdrobit noul sistem de oprimare, transformându-l într-un morman de bare pe jumătate topite şi plexiglas înnegrit, în mijlocul unui lac de carburant arzând şi muniţie detunând spre cer.

Kentucky este un stat care preferă să câştige mai mulţi bani de pe urma terţilor cheltuitori şi a panzerboy-ilor decât să vămuiască acţiunile acestora, aşa încât drumul de la Egypt până la Ohio este floare la ureche. Traversând în trombă râul, Cowboy

nu întâlneşte niciuna dintre patrulele umblând în vehicule cu aripi portante şi pe care Ohio le menţine pe aici. Pătrunde în statul liber, urmând albia unui pârâiaş fără nume, până ce întâlneşte un drumeag de ţară, iar acolo emite alt mesaj, explicând unde se află.

Ceea ce face este legal în Kentucky, totuşi statul nu apreciază între graniţele sale prezenţa unor potenţiale surse de violenţă, astfel încât tot ce tânărul are în lansatoare este extrem de ilegal. Cowboy trebuie să rămână pe loc până soseşte o echipă care să demonteze armamentul. În timp ce aşteaptă, scoate din buzunar cecul zdrenţuit şi-l priveşte îndelung. Până la apariţia unei camionete cu lutoşi, hurducându-se pe drumul plin de hârtoape, tânărul s-a hotărât.

A decis ce este important. E important să afle de unde provine cloramfenildorfinul şi cine-l finanţează pe Arkadi. În mâna lui Cowboy există ceva ce reprezintă o datorie obscură, nedefinită, faţă de cei doi şobolani anonimi de pe Drum, o datorie tot atât de dură şi tăioasă ca o lamă Solingen.

Acum, obligaţia lui este pur şi simplu să descopere adevărul.

De aici înainte nu mai e suficient să fie cel mai bun. În aceeaşi măsură, contează să fie şi înţelept. Să ştie pentru cine ridică sabia.

Şi dacă găseşte adevărul cel mai rău? Dacă află că terţii nu sunt decât măşti ale puterii Orbitalelor?

Atunci va trebui achitată altă datorie. O datorie a cărei dobândă în sine este copleşitoare, care poate dura ani până ce să fie plătită. Cu toate acestea, de prea multă vreme s-a autointitulat „cetăţean al cerului liber şi nepătat” pentru a mai putea accepta ideea că lumea lui aeriană are gratii.

În trapă se aude un ciocănit politicos, şi Cowboy strecoară cecul în buzunar. Lutoşii îl anunţă că-i timpul să plece. O chitară din oţel cântă undeva, în străfundul minţii sale…

Capitolul patru

Oraşul se topeşte: contururile îi sunt neclare în dogoarea de august, iar clădirile se leagănă. Sara închide ochii şi-şi reazemă tâmpla de rama metalică, rece, a ferestrei. Înapoia pleoapelor îi pulsează imaginile unor flăcări portocalii şi roşietice. Imediat sub pervaz, grila rece a conductei de condiţionare pare că-i şopteşte într-un grai ciudat, neclar, zorind-o să acţioneze. Fata

nu ştie ce vrea de la dânsa. Scutură din cap, simţind cum epuizarea o copleşeşte.

— Oamenii lui Cunningham oferă bani pentru tine, *mi hermana,* se aude glasul moale al Hatmanului. Am făcut cunoscut că oricine le acceptă oferta nu-mi mai este prieten. Asta nu-i poate include însă pe toţi. Există mulţi alţii gata să le facă treaba. Şi e suficient să stea cu ochii pe Daud…

Sara deschide ochii. Oraşul se topeşte.

— Ştiu, spune ea.

Se răsuceşte către Hatman. Stau amândoi de vorbă într-o nişă din sala de aşteptare, o încăpere circulară construită în consolă, sus, deasupra oraşului, într-un colţ din turnul spitalului; geamurile ei reflectorizante sunt îndreptate într-o duzină de direcţii, precum ochii multifaţetaţi ai insectelor. Într-un alt colţ, pălăvrăgeşte un video la care privesc fără interes două surori cubaneze, ambele machiate ţipător în jurul ochilor şi cu sprâncenele pictate sub formă de aripi. Tatăl lor se află în ultimul stadiu al maladiei virale Huntington; cu minţile rătăcite, crede că fetele sale sunt harpii venite să-i sfârtece ficatul, în vreme ce el este înlănţuit de stânca bolii. Pasive, fiicele îi aşteaptă de la distanţă moartea. Alături, un tânăr plânge încetişor, udând nenumărate batiste din hârtie. Lângă picioarele lui, culori pastelate şi boţite acoperă podeaua precum nişte flori mototolite.

Ochii lui Michael sunt apoşi, congestionaţi. Bărbatul se mişcă dezarticulat. Sara bănuieşte postefectul unui drog.

— Am o treabă pentru tine, spune el. Nu-i nici măcar ilegală şi se plăteşte în aur… foarte bine.

Rosteşte o sumă, iar din mărimea ei Sara deduce că există un ridicat factor de risc. Michael este un individ cinstit, cel puţin printre terţi, totuşi filantropia nu face parte dintre calităţile lui.

Se apropie de un scaun şi se afundă în el. Portocaliul pernelor din plastic încearcă să trezească veselia. Pleacă fruntea. Aerul este îmbâcsit de iz stătut de ţigări.

— Pentru cine-o să lucrez? întreabă fără speranţe.

Daud se află într-o rezervă, la câteva uşi depărtare, înconjurat de ochii clipitori ai instrumentelor. Acum este conştient, cu durerile calmate de doze de endorfine mult mai mari decât luase chiar în anii de dependenţă maximă. Trupul îi este brăzdat de ţesuturi trandafirii strălucitoare, nou-nouţe, din fabrică. Un

braţ i-a fost transplantat din cot şi picioarele îi sunt încă bandajate în gel, aşteptând grefa de muşchi şi ţesuturi. Iar grefele înseamnă alţi bani…

Sara nu face mare lucru cu cloramfenildorfinul. Ar fi trebuit să fie greu de procurat şi extrem de cerut, dar s-a ivit o sursă nouă tocmai când ea avea de plătit primele intervenţii asupra lui Daud, şi preţul a căzut. În condiţii obişnuite, ar fi aşteptat o nouă creştere, însă maşinilor şuierătoare care-l ţin pe Daud în viaţă nu le pasă de condiţiile pieţei… Fata a fost nevoită să vândă dorfinele pe stradă, la cotaţia cea mai redusă din ultimele luni. Se întreabă dacă nu cumva tot Cunningham a aranjat şi asta.

Este marcată acum şi o ştie prea bine. Sursele ei obişnuite de venituri au dispărut. De obicei, lucrează ca bodyguard, dar cine ar mai vrea un paznic asupra căruia se poate trage oricând? Iar în privinţa slujbelor speciale… n-a mai primit nicio ofertă. S-a răspândit zvonul că e amestecată în chestii de care toţi se feresc, că a devenit prea cunoscută. Poate încheia câteva afaceri mărunte, pentru indivizi care nu vor să acţioneze în mod direct, totuşi acestea nu sunt de ajuns pentru plata spitalizării, şi o expun, o aduc prea mult în luminile rampei, fără să aibă habar dacă vreunul dintre cei pentru care intermediază nu-i tentat să încaseze recompensa oferită de Cunningham.

Asta e. „Pentru cine-o să lucrez?” De parcă ar mai avea vreo importanţă.

Michael Hatmanul se uită pe fereastră, cu chipul decolorat de razele soarelui.

— Pentru mine, răspunde el. E o chestie… Se strâmbă şi ridică din umeri: S-ar putea să fie ceva necurat. Nu-mi dau seama. Totul *pare* în regulă, dar intuiţia îmi spune altfel. Vreau s-arunci un ochi pentru mine.

Sara îl priveşte atentă, gândindu-se dacă nu cumva este un alt avertisment indirect, precum cel primit de la Cunningham. Poate că Michael consideră că-i prea periculos s-o mai adăpostească, poate că i se forţează mâna de către asociaţii în afaceri. Vrea s-o trimită într-un loc expus, unde să fie o ţintă.

— Cine plăteşte?

De parcă *aşa ceva* ar fi important. Va accepta oferta, indiferent cât de suspect ar mirosi.

— Am preluat un transport nou, zice bărbatul.

Se încruntă şi ia loc pe scaunul alăturat. Cizmele din piele moale, înalte până la jumătatea gambei, îi scârţâie când se aşază.

— Matrice din cristal pentru calculatoare, continuă pe un ton gânditor. Cincisprezece mii de bucăţi. Calitatea întâi, de la un furnizor care n-a livrat niciodată atât de bine. Poate că-s nişte băieţi noi, de-abia ajunşi pe piaţa cea mare. Sau o fac pe terţii pentru altcineva... nu-mi dau seama...

— Vrei să le păzesc?

— Printre altele. Hatmanul oftează şi-şi freacă bărbia: În mod normal, ar dura destul până să desfac cantitatea asta. Câteva luni...

Însă cineva din Nord, din Pennsylvania, care l-a abordat pe Andrei, caută asemenea marfă. Plăteşte bine.

Privirea lui lichidă o cercetează pe Sara.

— N-am niciun motiv să nu le vând. Andrei vrea neapărat să facem târgul. Totuşi mie mi se pare că-s cam prea multe coincidenţe, *mi hermana.*

Ea ştie că Andrei este unul din locotenenţii lui Michael. Îl priveşte pe Hatman scotocindu-se prin buzunare după o ţigară roşească.

— S-ar putea să fie vorba de cineva care încearcă să-mi întindă o cursă, dar nu-mi pot imagina cine ar fi sau pentru ce s-o facă.

Striveşte cartonul gol al filtrului. Aprinde cu un chibrit care tremură. Dosurile palmelor îi sunt acoperite cu pete hepatice – mâini de om bătrân.

— Tipii cu care tratez sunt mărunţi şi, dacă au furat marfa, n-or să reziste mult. Doar dacă n-au protecţie. Niciunul însă n-are genul ăsta de putere, iar în clipa de faţă eu sunt prieten cu toţi de pe coasta de aici. Nu se vede niciun semn c-ar pregăti ceva. Aşa încât s-ar putea să n-ai nimic de făcut.

— Nici tu nu crezi asta, Hatmanule, spune Sara. Altfel nu m-ai angaja. În niciun caz la preţul ăsta.

Bărbatul o priveşte prelung şi inexpresiv, cu pleoapele tresărindu-i nervos la cuvintele ei; fumul ţigării pluteşte spre tavan. Îndărătul lor, videoul începe să facă reclamă unui nou substituent de cocaină, garantând non-dependenţa. Coloana sonoră răsună de fâsâiturile savuroase ale gazelor comprimate şi de exclamaţiile încântate ale unei perechi de tineri, în mod

evident îndrăgostiţi. Ţigara se leagănă în colţul gurii lui Michael când el începe să vorbească.

— Angajez un panzerboy. Dacă vor încerca o deturnare şi se aşteaptă să dea peste un camion, vor avea o surpriză. Andrei se ocupă de afacere, de bani. O să aibă prieteni care să-l apere, dar vreau ca tu să mergi în panzer. Să asişti la schimb şi să-l supraveghezi pe panzerboy. Eşti cablată pentru arme de foc?

— Pistoale şi arme automate, răspunde Sara şi înalţă din umeri, adăugând: Armele sunt lipsite de stil.

Hatmanul surâde uşor melancolic, de parcă ar fi auzit declaraţia asta de multe ori, însă ştie că, în cele din urmă, armele contează întotdeauna.

— O să-ţi fac rost de un Heckler-Koch de şapte milimetri. Te poţi antrena cu el?

— Când e plecarea?

— Sâmbătă.

— O să m-antrenez mâine. Dacă-mi faci rost de armă până atunci…

— O să trimit un băiat să te ducă la poligon şi să-ţi dea pistolul după ce te obişnuieşti cu el. Când să te caute?

— Mâine la amiază, la Fata de Plastic.

Bărbatul trage din ţigară şi încuviinţează din cap. Sara vede în ochii lui reflexul videoului şi aude reluarea iritantă a unei comedii sud-americane, râsetele răguşite din studio răspunzând replicilor stridente în spaniolă.

— Sper că mă-nşel, *mi hermana,* vorbeşte el. Glasul îi este plin de o tristeţe rusească, adevărată, în ciuda teatralităţii ei. Mi-ar părea rău să asist la un alt război. Tocmai când se părea că lucrurile s-au liniştit puţin…

Un război ar însemna de lucru pentru Sara, totuşi nici ea nu-l doreşte. Ştie că singurul război cu adevărat important s-a terminat deja; atât ea, cât şi Michael l-au pierdut, iar orice confruntări de aici, din Concesiunile Americane, sunt cauzate de firimiturile pe care Orbitalele le-au abandonat pentru că le-au socotit lipsite de interes.

Hatmanul se scoală în picioare, gesticulând nervos. Sara se ridică o dată cu el.

— Mă duc s-aranjez pentru armă, spune bărbatul.

Un vierme prelung de scrum îi cade din vârful ţigării, lăsându-i pe vestă o amprentă de pulbere cenuşie. Dacă cedează

presiunilor, gândeşte Sara, dacă este gata s-o trădeze, atunci lucrurile se vor petrece mâine. Când emisarul va veni cu pistolul, îl va folosi. Va încerca să fie pregătită, gata să reacţioneze dacă într-adevăr aşa cad bobii. Duce mâna la gâtlej, la fel cum o ţigancă atinge fierul.

Ochii lui nu sunt focalizaţi; n-o priveşte pe Sara, ci viitorul care, judecând după direcţia căutăturii sale visătoare, pare a aştepta deasupra umărului stâng al femeii. Ea are senzaţia că ar trebui să se întoarcă şi să se uite ce se află acolo.

— Mulţumesc, Michael, rosteşte.

El îşi coboară către ea ochii înţelepţi, dar nu spune nimic. Sara se luptă cu impulsul de a-l îmbrăţişa, de a căuta puţină alinare aici, în strălucirea sterilă, nesocotind faptul că-i vorba de afaceri şi că este posibil ca acest bărbat să fi pus deja la cale asasinarea ei… Ar fi însă o moarte pe care e gata s-o accepte cu braţele deschise; simte că propriul ei suflet a părăsit-o când a văzut ochii lui Daud devenind sticloşi, iar acum este pierdut undeva, laolaltă cu toate celelalte lucruri ce păruse că-i conferă înţeles. Încotro se îndreaptă pulberea proiectilului după ce şi-a îndeplinit misiunea? Se împrăştie fără să-i pese de oţelul ucigaş, fiecare urmându-şi calea. Resturi căutând uitarea…

Cândva, se gândeşte cu tristeţe, existase un scop. Viaţa ei avusese un ţel, o deschidere mai largă. O direcţie – în sus, afară din puţul gravitaţional şi către puritatea neagră, învăluitoare, a vidului. Acum perspectiva s-a îngustat. A rămas un singur imperativ: Supravieţuieşte-i Clipei Prezente. Trecutul abia dacă mai contează; viitorul va fi rezolvat, moment cu moment, pe măsură ce soseşte. Fiecare ticăit al ceasului – o nouă povară, o nouă aplicare a imperativului. Hatmanul o va ajuta să străbată actualul moment, îi va oferi un alt scurt răgaz. Supravieţuieşte până mâine, prezintă-te la întâlnirea de la Fata de Plastic. După aceea, dacă este posibil, supravieţuieşte întâlnirii.

Băiatul din partea opusă a sălii sfâşie o altă batistă de hârtie.

— Inteligent din partea lor, spune Hatmanul, să acţioneze prin intermediul lui Andrei, să nu vină direct… Ştiind că Andrei va contribui şi el cu insistenţa lui personală…

Glasul îi este meditativ, căutând în eter duşmanul ce poate exista acolo, încercând să-i înţeleagă judecata.

— O să mă-ntâlnesc cu omul tău, zice Sara şi pleacă înainte ca durerea din gâtlej să i se elibereze.

Daud se găseşte la numai o duzină de uşi depărtare, împărţind rezerva cu un bătrân căruia i se reconstruiesc şoldurile. Florile aduse de Sara şi de copiii bătrânului nu acoperă pe de-a-ntregul izul chimicalelor dezinfectante. Într-un colţ al plafonului, videoul prezintă aceeaşi comedie stupidă ce rula în sala de aşteptare. Bătrânul priveşte concentrat şi nu bagă în seamă apariţia fetei.

— Bună, Daud, rosteşte ea.

În colţul lui pulsează LED-uri verzi, iar maşinăriile ticăie, îndeplinind sarcini necunoscute. Un monitor afişează o serie de parabole neregulate. De câteva zile, tânărul respiră fără ajutor, şi inima îi bate singură. Deasupra capului îi sclipeşte o structură din oţel inoxidabil: barele şi greutăţile cu care ar trebui să exerseze noul braţ. Chimicalele pe care le lua ca să-şi altereze culoarea părului au fost sistate şi în locul firelor de păr rase au început să-i crească altele, castanii; deasupra unei tâmple există un petic spân, unde pielea nouă străluceşte trandafiriu. Un bandaj este fixat cu leucoplast peste orbita care va primi în curând un implant Kikuyu. De sub el, un fir şerpuieşte până la computerul de pe tăblia patului, menţinând în viaţă nervul optic. Cearşaful se mulează peste cioturile picioarelor, iar de dedesubt răsar conductele ce păstrează ţesuturile şi osul în învelişul din gel.

Sara se apleacă deasupra patului şi-l sărută pe Daud. Scoate din buzunar un pachet de ţigări, aprinde una şi o pune între buzele băiatului. Ochiul lui îi urmăreşte alert mişcările; a dezvoltat o remarcabilă toleranţă la dozele de endorfine primite.

Daud înghite un nod. Pe gâtul lui există un buton din plastic, acolo unde i s-a făcut traheotomia, locul prin care maşinile i-au introdus aer timp de săptămâni. Glasul îi sună aspru, forţat prin traheea nevindecată, părând mai răguşit din cauza fumului de ţigară.

— Unde-i Împăiatul? întreabă el. Mi-a zis c-o să vină.

— Nu l-am văzut.

Femeia nu vrea să-i spună că Împăiatul nu va veni probabil niciodată, că şi-a găsit de mult alt băiat cu care să-l înlocuiască pe Daud. De mai multe săptămâni, Împăiatul nu este decât o voce la telefon, răspunzând fără entuziasm la apelurile fratelui ei, întrerupându-l din pricina unor probleme de afaceri, a unor musafiri neaşteptaţi ori solicitări de la clienţi. Cineva mai puţin

izolat decât Daud, cineva mai puţin disperat ar fi priceput de mult mesajul. Împăiatul îl va vizita atunci când va aprecia că Daud e în stare să câştige bani pentru el.

— În următoarele zile, putem să-ţi refacem picioarele, vorbeşte Sara. Unul câte unul, pe rând, de cum îţi recapeţi puterile. Tocmai am pus mâna pe o slujbă. Încearcă să zâmbească: Vrei să-ncepem cu dreptul sau cu stângul?

— Nu contează, clatină el din cap.

— Eu o să lipsesc câteva zile. Începând de sâmbătă…

— Cu slujba…

Daud întinde braţul cel nou şi rozaliu şi scutură scrumul ţigării.

— Da.

Fata simte o agitaţie înapoia ochilor lui, o intensitate disperată acumulându-se. Daud întinde palma sănătoasă spre unul din mânerele aparatului cu greutăţi, îl strânge cu putere, apoi îl împinge cât colo. Când vorbeşte, ţine dinţii încleştaţi pe ţigară, parcă muşcând din fiecare cuvânt:

— Împăiatul mi-a promis nişte inhibitori hormonali. Poţi să mi-i aduci tu? Mâine, înainte de-a pleca?

Sara îl priveşte, surprinsă de disperarea lui, de lipsa simţului realităţii. Se apropie şi se aşază pe marginea patului. Îi caută mâna, dar băiatul şi-o smuceşte.

— O să-mi aduci? strigă el.

Ea se străduieşte să răspundă calm, în ciuda nodului din gâtlej.

— Daud, nu-ţi poţi inhiba hormonii tocmai acum, când încerci să-ţi reconstruieşti ţesuturile musculare.

— Nu pricepi!

Este de-a dreptul furios. Izbeşte cu pumnii în saltea, tresăltând la fiecare lovitură. O luminiţă roşie de avertizare porneşte să clipească pe un aparat, însoţită de un ţiuit slab. Vecinul de pat se foieşte nemulţumit, întrerupt de la video.

— Îmi creşte *barba*! Sunt *bărbierit* în fiecare dimineaţă! *Îmbătrânesc!* Întoarce capul, gâfâind şi încercând să-şi tragă răsuflarea; în traheea operată, îi hârâie flegma. Clienţii mă vor tânăr. Împăiatul n-o să mă mai vrea decât dac-o să rămân tânăr!

— Daud...

Băiatul tuşeşte prea tare ca să mai poată vorbi. Sara ia ţigara

şi-o striveşte, apoi îi prinde mâna între propriile-i palme. El o lasă acum, îi permite s-o ducă la pieptul ei, să-i mângâie tuleiele cu dosul degetelor. Bâzâitul de avertizare încetează şi luminiţa redevine verde.

— O să fii puternic, spune Sara. O să fii tânăr. O să fie bine. N-ai de ce te teme.

Este o rugăciune de speranţă, pe care trebuie s-o repete zilnic, nădăjduind că se va adeveri sau cel puţin că Daud va ajunge să creadă asta.

— Nu vreau să merg cu ăia cărora le plac schilozii…

O şoaptă stinsă, un ultim protest prin gâtul sfârtecat. Sara îi sărută mâna şi-i mângâie braţul, fără un cuvânt. Nu zice absolut nimic; limbajul ei se rezumă la mângâieri tăcute, la atingeri alinătoare, până ce vine timpul să plece.

Din sala de aşteptare, comandă un taxi, îi comunică locul de întâlnire şi iese prin uşa de serviciu a bufetului expres. Nervii o furnică atunci când se apropie de rampa de descărcare a alimentelor; se uită rapid în stânga şi-n dreapta, căutând chipuri pe care nu le-a mai văzut până acum. Trage fermoarul şi ridică gulerul jachetei blindate. Oferă o imagine stranie; cei care lucrează aici au mai văzut-o procedând astfel, totuşi nu reuşesc să priceapă despre ce-i vorba. Sara le ignoră căutăturile, priveşte în ambele părţi şi împinge cu toată foiţa în uşa metalică.

Căldura aproape că-i taie răsuflarea. Brusc, trupul îi este scăldat în transpiraţie. Se strecoară pe lângă o maşină parcată, pătrunde pe o stradelă, nu zăreşte pe nimeni şi înaintează rapid pe betonul pârjolitor. Spitalul este imens şi are o sumedenie de ieşiri. Oamenii lui Cunningham nu le pot supraveghea pe toate.

Străduţa duhneşte a gunoaie, urină şi *frangipani.* Fata rămâne nemişcată o clipă, aşteptând, şi ochii ei examinează ferestrele goale de deasupra, în căutarea vreunei mişcări, a glonţului văzut printr-un efect de racursi… În mai puţin de un minut, taxiul soseşte şi Sara aproape că plonjează înăuntru. Se simte în siguranţă aici, deşi ştie că este doar o iluzie. Ultima dată au folosit o *rachetă*; portierele fragile ale unei maşini n-or să le oprească armele, dacă acestea vor cu adevărat să pătrundă până la ea. N-ar trebui nici măcar să-şi descheie fermoarul jachetei, totuşi o face.

Priveşte peste umăr când taxiul demarează şi, prin valurile de

aer cald ce se înalţă, vede o mişcare – un Mercury vechi, pestriţ, a cărui principală culoare pare cenuşiul grundului, se desprinde de lângă trotuar înainte ca portiera de lângă şofer să se poată închide…

Înţelege imediat.

Este vânată. Acum, în clipa prezentă, nu într-un viitor nedefinit. Spre surpriza ei, prima reacţie este una de uşurare. Ghemul de încordare din ceafă i-a dispărut; şi muşchii par să i se relaxeze, mişcându-se mai fluid. Aşteptarea a luat sfârşit; cunoaşte situaţia şi va fi capabilă să acţioneze.

Poate însă că se pripeşte. Mai întâi, trebuie să aibă o confirmare.

— Prima la dreapta. Acum, la stânga.

Şoferul o priveşte în oglinda retrovizoare, totuşi îi ascultă instrucţiunile. Mercury-ul îi urmează, păstrând o distanţă destul de mare, dar fără s-o piardă din ochi. Sara scotoceşte în buzunar după telecomandă şi activează scanerul de frecvenţe ale poliţiei, introducându-şi semnalele direct în nervii auditivi – deocamdată n-are nevoie să asculte altceva. Aude destule convorbiri, însă nimic care să pară că provine de la urmăritori. Schimbă pe mai multe canale. Nimic…

— Drept înainte.

Are aproape certitudinea că Mercury-ul e singur, că nu există alte maşini de susţinere. Ridică mâna spre gât, unde trăieşte prietena ei. „În curând o să te chem, Nevăstuico.”

— La stânga.

Şoferul o examinează din nou în retrovizor. Se îndreaptă direct spre veneţie.

Fiecare oraş de pe coastă are câte o veneţie: cartierul cel mai coborât, prea întins ca să fi fost îndiguit atunci când nivelul oceanului planetar a început să crească – doar New Yorkul a încercat să oprească Atlanticul, prin imensul său zid circular, dar barajele au fost sparte în cursul Războiului Meteoriţilor şi Manhattan a devenit principala veneţie. Aproape jumătate din insulă e acoperită de apele cenuşii ale mareelor de primăvară, crestele albe, înspumate ale talazurilor urcând pe străzile pustii, învolburându-se printre ruine, înhăţând gleznele celor care continuă să locuiască acolo, martorii lentei eroziuni, ai cedării celui mai măreţ oraş din legende…

În Tampa Bay, fluxul nu este însă prea înalt, doar patru-cinci

centimetri, iar veneţia de aici e mai stabilă, golful mulţumindu-se să înfulece treptat oraşul, rezervându-şi înghiţiturile mari pentru furtunile verii. Când apele au început să crească, portul a fost dragat şi adâncit, însă cartierelor rezidenţiale şi comerciale li s-a permis să dispară, valoroasele proprietăţi de pe ţărmul apei pierzând câţiva milimetri la fiecare maree. Distrugerile se văd progresiv către Atlantic – clădirile cele mai îndepărtate nu sunt decât mormane de dărâmături, dintre care răsar câteva hornuri, iar blocurile aflate spre interiorul uscatului se apleacă spre apă, anticipând parcă inevitabila prăbuşire, ori îşi dezvăluie interioarele jefuite după năruirea peretelui dinspre ocean. Unele sunt aproape neatinse: zidurile masive din piatră ale unor vechi instituţii rămân în picioare, pătate, dar sfidătoare, iar mai departe de mal, unde apele unduiesc la o jumătate de metru deasupra caldarâmului, casele sunt intacte, pot fi chiar locuite.

Desigur, au fost despuiate de mult, golite de mobilier, lemnărie şi cabluri electrice. După război, blocurile de apartamente au reprezentat adăposturi pentru miile de refugiaţi sosiţi din Nordul devastat în Florida neatinsă, dar ocupată, iar disperarea noilor locatari nu le-a îmbunătăţit. Fugarii au lăsat în urmă propriile lor mormane de rămăşiţe, mobile încropite manual sau de furat, saltele, pături putrede, maldăre de haine mucegăite. Obiecte ce vor putea fi de folos unei alte generaţii de refugiaţi.

Acum în veneţie trăiesc puţini oameni: câţiva excentrici încăpăţânaţi, pribegi aflaţi în trecere spre alte locuri sau inşi urmăriţi, care n-au unde să se ascundă. Fugari precum Sara.

Taxiul merge pe digul carosabil, construit deasupra liniei fluxului, mai degrabă un drumeag pietruit ce şerpuieşte în oraşul ruinelor, flancat de apa străvezie, traversând în cele din urmă golful către St. Petersburgul înecat. Ochiurile sparte ale ferestrelor parcă se zgâiesc spre ei.

— Opreşte aici, spune Sara şi, când volantul maşinii debreiază, împinge bancnotele prin geamul antiglonţ ce o desparte de şofer.

Dacă va fi ultimul ei bacşiş, se gândeşte, atunci să fie unul ca lumea. Şoferul numără banii surprins, iar femeia se lasă să lunece în josul digului, unde apa o învăluie caldă, în vreme ce conversaţiile radio pârâie şi-i trosnesc în cap. Porneşte prin golfuleţul puţin adânc dintre două blocuri, şi nuferii îi

îmbrăţişează gleznele. Aude înapoia ei şuierul lin al Mercury-ului pe drumul pietruit, însă nu îndrăzneşte să privească. Intră pe sub o arcadă în holul unui bloc, şi semnalele audio din minte îşi reduc intensitatea.

Încăperea este cufundată în penumbră şi zgomote acvatice extrem de distincte. Mâlul se ridică în jurul picioarelor Sarei, iar reflecţiile vălurelelor dansează pe plafon. Mucegaiul escaladează tapetul străvechi, degradat, şi algele devorează obscenităţile mâzgălite de ultimii locatari. Un peşte idiot îi atinge de mai multe ori tibia, gustând ceva ce-şi doreşte. Uşile liftului sunt deschise, dezvăluind oglinzi sparte şi un cablu ce atârnă moale. Păşind prudent pe mocheta acoperită de aluviuni, fata suie pe scară până la primul palier şi se uită pentru două secunde printr-un geam spart, cu cioburile asemănătoare unor pumnale.

Merc-ul s-a oprit la vreo trei sute de metri depărtare de locul unde a coborât ea şi a tras pe dreapta. Două capete privesc afară, printre maşinile care circulă. Sara pipăie telecomanda din buzunar şi închide vocile din minte. Cei doi ocupanţi ai automobilului îl părăsesc şi se întorc pe marginea şoselei. Sara urcă pe scară.

Ecouri ale propriei copilării răsună dinspre pereţii găuriţi şi gunoaiele împrăştiate pe paliere. Oare câţi ani a trăit ea într-un asemenea loc? Pitită prin unghere năruite ori jucându-se pe holurile acoperite de cioburi? Acum s-a înapoiat, neavând – iarăşi – niciun alt refugiu. Revenind pe coridoarele unor amintiri din copilărie, se întoarce pentru a se juca iarăşi de-a v-aţi ascunselea.

Scara este bine luminată prin ferestrele sparte, iar pereţii poartă urmele tuturor ploilor. La fiecare etaj, ciupercile cresc într-o abundenţă ce frizează nebunia. Scândurile uzate se curbează sub carpeta pătată. Sara lasă urme în toată mizeria aceea umedă – indicii pentru hăitaşi.

Trucul este unul dintre cele mai vechi: să laşi urme pe un coridor, apoi să revii pe ele, mergând cu spatele. Fata umblă cu uşurinţa deprinsă în copilărie, izuri familiare şi amintiri înălţându-se atunci când calcă prin gunoaie. După aceea sare într-o parte, într-un apartament cufundat în beznă, şi aşteaptă încordată, gata să acţioneze. Câte o doză mică de focviu în fiecare nară, pentru a declanşa nervii supercablaţi, pentru a

biciui neurotransmiţătorii ce gonesc clincănind prin reţeaua de comunicaţii neurale. Ascultă. Simte gustul transpiraţiei de pe buza superioară. Frecvenţele bătăilor inimii şi cea a respiraţiei cresc silenţioase prin angrenaje, gata să asigure ţesuturilor sânge şi oxigen la momentul cuvenit…

De câte ori a făcut asta pe când era doar o fetiţă? Ascunsă într-o cameră întunecată, în vreme ce uraganul beat care era tatăl ei turba afară, răcnindu-şi ameninţările şi lovind uşa, iar braţele lui Daud o strângeau tremurătoare şi groaza le era aproape palpabilă? Acum însă, amintirilor copilăriei li se suprapun imagini de o violenţă mult mai întunecată: curieri zăcând însângeraţi în fundături, alături de gentile cu marfă, fugari prinşi în strălucirea de sodiu a proiectoarelor poliţiei, în timp ce tălpile lor încearcă să facă priză pe betonul umed, Nevăstuica executându-şi purpuriile misiuni cibernetice în bezna unei inimi înspăimântate… Şi totuşi nimic nu se compară cu frica aceea veche, nopţile albe cu taică-său, teroarea când uşa dormitorului ceda în cele din urmă, ţâţânile smulgându-se printre aşchiile din lemn albite de razele lunii, iar în lumina gălbuie a holului se contura silueta cu o sticlă spartă în mână…

Cei doi sosesc; Sara le poate auzi paşii pe mocheta distrasă. Clipeşte, îndepărtând sudoarea din ochi, deschide gura larg şi se străduieşte să respire adânc, fără zgomot. Nevăstuica i se foieşte în gât, înghiţindu-i limba. Este posibil ca urmăritorii să aibă arme şi asta va însemna, în cele câteva secunde cât îi va zări, o evaluare extrem de rapidă a forţei lor, eventual chiar modificarea tacticii. Drogul îi aţâţă nervii, zorind-o să acţioneze. La periferia vederii îi dansează fantome. Sara se sileşte să rămână nemişcată.

Primul dintre ei apare, concentrat asupra urmelor de paşi – o siluetă Conturându-se preţ de numai o secundă – şi Sara vede un tânăr cu ochi nervoşi şi buclă blondă *pompadour* dată cu fixativ, vestă din piele, tatuaje pe antebraţele vânoase, un ciomag – nu, un baston de baseball – ţinut neglijent în mâna stângă. Apoi în cadrul uşii se iveşte cel de-al doilea şi fata sare.

Trimite Nevăstuica spre ochii lui, o lovitură rectilinie precum pâlpâitul unui fulger, însă urmăritorul a zărit-o cu coada ochiului şi reuşeşte să-şi mişte capul, iar Nevăstuica îi atinge doar obrazul, lăsând o dâră roşie… Atacul l-a făcut însă să ridice mâinile, ferindu-se, lăsându-l descoperit înaintea loviturii de

picior pe care Sara i-o trimite în abdomen cu toată forţa trupului ei aflat în plină mişcare. Individul se clatină, bătând aerul cu braţele. Sclipirea de gheaţă a unui cuţit reflectă cioburi de lumină peste mochetă, după care dispare în întuneric. Sara retrage Nevăstuica şi inhalează adânc, rotindu-se deja spre tânărul cu baston de baseball. Îşi dă seama că amândoi sunt mai scunzi decât ea; va căuta să profite de orice avantaj al alonjei.

O privire peste umăr – pentru o lovitură cu călcâiul în burta cuţitarului; impactul o propulsează pe ea înainte, iar pe asasin în direcţia opusă. Acesta aterizează pe spate, icnind, în timp ce Sara zboară precum o lance către ţintă; dar pompadourul este mai iute. Bastonul lui descrie un arc şuierător, chiar înainte ca băiatul să vadă ce-l atacă, şi Sara ştie că va fi atinsă. Încearcă să amortizeze cu braţul, însă primeşte aproape întreaga forţă a loviturii în partea laterală a trupului; jacheta ei de protecţie distribuie impactul, totuşi nu îndeajuns. Plămânii îi sunt brusc goliţi de aer şi ea se pomeneşte proiectată în perete, dar când ricoşează revine fulgerător în raza de acţiune a bastonului. Simte aroma de liliac a fixativului din părul individului şi se repede cu unghiile spre ochii lui.

El dă drumul bastonului – lucrul pe care-l dorise Sara – şi-i prinde încheieturile mâinilor, trăgându-le în jos şi apoi depărtându-le, răstignind-o pentru cuţitul care o caută dindărăt. Tatuajele de pe braţe îi unduiesc în lupta cu Sara. Ea încearcă să-l izbească cu genunchiul sub pântece, însă băiatul răsuceşte şoldul şi recepţionează lovitura în coapsă. Rânjeşte acum, în parte e doar un rictus de încordare, totuşi Sara îşi dă seama de încântarea lui că are o femeie aşa cum îşi doreşte, neajutorată, răşchirată dinainte-i.

Îi trimite Nevăstuica prin ochiul stâng, şi rânjetul băiatului devine un zbieret bolborosit. Pompadourul cade, un ghem de mişcări aleatorii, sângele irupând prin orbita distrasă – este posibil ca Nevăstuica să-i fi muşcat şi o parte din lobul frontal. Sara o retrage, ca s-o trimită din nou, şi se roteşte la timp pentru a bloca o lovitură cu piciorul şi un pumn din partea cuţitarului, însă un alt pumn îi nimereşte sânul, şi ea simte durerea sfârâind prin nervii mult prea eficienţi.

Îşi dă seama imediat că tipul este cablat. Reflexe de doi *dan* sau cam pe-acolo, implantate în cristalul din telencefalul

supercablat pentru a-i amplifica viteza. Cu toate acestea, fără un antrenament susţinut, reflexele specifice unui coreean de un metru cincizeci şi cinci nu se adaptează de la sine unui occidental de un metru optzeci, iar genul acesta de disciplină nu-i caracterizează pe majoritatea golanilor întâlniţi vreodată de Sara... Ea şi-a suprapus propriile reflexe celor asigurate de cipuri, asimilându-le pe cele supercablate şi integrându-le tiparele cu acelea ale Nevăstuicii.

Lupta este dură şi se poartă din apropiere, sângele de pe obrazul tânărului împroşcând-o pe fată atunci când se lovesc, se înhaţă, parează. Nevăstuica lasă urme însângerate pe antebraţele adversarului, de fiecare dată când încearcă să-i respingă atacurile. Sara se apropie şi mai mult şi-l pocneşte cu fruntea în faţă, apoi rămâne deasupra trapului inconştient, gâfâie şi ascultă liniştea care a venit atât de brusc, încât pare că vuieşte.

La periferia câmpului vizual îi pâlpâie steluţe. Durerea, alungată de frică, se răzbună acum. Sara îşi masează sânul şi coastele, răsuflând din greu, rezemându-se, pentru un binecuvântat moment, de peretele acoperit cu mucegai. Caută cuţitul şi bastonul de baseball... şi, vreme de o clipă, se întreabă ce fel de mesaj doreşte să lase în urmă.

În mod evident, aceştia nu sunt oamenii lui Cunningham, doar două haimanale vânând recompensa, fără să aibă habar că s-au amestecat în liga profesioniştilor. Deşi sunt depravaţi şi proşti, fata nu se poate convinge să lase două cadavre aici, în coridorul năruit, şi, pe de altă parte, ar fi util să dea un exemplu pentru alţi derbedei care s-ar putea gândi să încerce acelaşi lucru. Două lecţii extrem de vizibile, îmbrăcate în ghips, pot face minuni.

Pompadourul şi-a pierdut oricum o parte din creier, aşa că Sara se mulţumeşte să-i rupă, cu bastonul de baseball, braţul stâng. Cuţitarul se va trezi cu claviculele sfărâmate. Sara azvârle bastonul prin uşa unui apartament, îşi recuperează portofelul şi pleacă, luând cheile Merc-ului.

În timp ce urcă panta digului, coastele îi pulsează cu fiecare pas. Scaunul şoferului este lipit cu bandă izolatoare şi-i frige coapsele cu fierbinţeala lui. De oglinda retrovizoare atârnă un talisman *Miraculous Medal.* Este nevoită să gliseze scaunul înapoi ca să-şi facă loc picioarelor lungi.

Porneşte motorul şi goneşte pe şosea, îndreptându-se către St. Petersburg, trecând pe lângă cochiliile devastate ale veneţiei. Briza oceanului năvăleşte pe geam, răcorind-o. Efectul foculuiviu se disipează, nervii i se destind, iar valul de adrenalină o clatină pe muchia prăbuşirii, aşa încât scoate inhalatorul şi trage încă o doză care s-o poarte peste apele golfului.

Dinaintea ei, un oraş se topeşte în arşiţa după-amiezei. Sara gustă curentul de aer şi se înalţă deasupra apei. În curând, ştie asta, va atinge vârful şi va începe căderea. Dar asta nu chiar acum. Deocamdată vrea doar să urce, întruna.

Capitolul cinci

Arnold este o panzergirl tânără, cu braţe subţiri, dar vânoase, şi păr negru, tăiat scurt în jurul mufelor. Are o reputaţie bună, de câţiva ani e liber profesionistă. De două zile participă la petrecerea lui Cowboy.

Un chef care durează de zece zile, o serie de chiolhanuri printre Stâncoşi, la care participă, ca pe bandă rulantă, o mulţime de panzerboy, mecanici, terţi şi deltajochei retraşi care n-au putut deprinde noua tehnologie… reţeaua aceea mare, destinsă şi nomadă, căreia îi place să se autointituleze „clandestinii”. Toastează pentru noua lor legendă, bărbatul care le-a deschis traficul de noapte prin Missouri. În acest moment, petrecerea se desfăşoară la barul din hotelul Murray, în Livingston, statul Montana, şi probabil va rămâne aici vreo două zile, în timp ce oamenii vin şi pleacă, făcându-i cinste lui Cowboy şi încercând să absoarbă o parte a gloriei sale.

Panzerul lui se află într-un hambar secret din West Virginia. Este prea periculos să-l ducă înapoi, chiar şi într-o cursă legală, fără încărcătură, aşa că tânărul a luat trenul-glonţ de la Pittsburgh la Santa Fe, şi de atunci îşi poartă Maseratiul în sus şi-n jos prin statele muntoase, de la o adăpătoare a panzerboy-ilor la alta.

În principal, stă de vorbă cu oamenii. Are motivele lui.

— A fost cu probleme la ultima cursă, aşa-i? întreabă el.

Arnold zâmbeşte în bourbonul ei cu gheaţă. Dinspre ringul de dans bubuie *hob country,* iar panzerboy-ii şi localnicele îşi consacră mai multă energie examinării reciproce decât dansului. O puştoaică blondă poartă cercei cu lasere, care

descriu focuri roşii peste pereţi şi ceilalţi dansatori, peste chipul surprins al barmanului. La răstimpuri, Cowboy o poate întrezări prin mulţime.

— Acum două curse, îl corectează Arnold. Una dintre cisternele de aprovizionare ale lui Moş-Ene n-a apărut la timp. A trebuit s-ascund panzerul, două zile, într-o nenorocită de râpă. Oraşul era chiar dincolo de ea. Orice fermier m-ar fi putut lua prin surprindere.

— Moş-Ene trebuia să-ţi fi plătit o primă pentru chestia asta.

Ea îl cercetează dispreţuitoare.

— Ăla? Faci mişto?

— Cineva ar fi trebuit să-l oblige, rosteşte încet Cowboy.

Bourbonul se opreşte în drum spre buzele lui Arnold. Fata lasă paharul şi se uită la Cowboy.

Cerceii-laser ai dansatoarei blonde descriu un rotocol purpuriu pe obrazul lui Arnold. Cowboy mimează indiferenţa şi-i cere barmanului să le mai aducă un rând.

— Poate că *noi* ar fi trebuit să-l obligăm, adaugă el.

Fata pare surprinsă de idee.

— Noi doi?

— Noi doi… şi alţii.

Arnold priveşte peste umăr, nu zăreşte pe nimeni, totuşi coboară glasul.

— Ce vrei să zici?

— Doar atâta: că treaba asta s-ar cuveni să fie organizată ceas. Terţii au reţelele lor pe ambele ţărmuri. Dau mită, au laboratoare şi lucrează prin intermediari. Îi angajează pe alţii să dea lovituri pentru ei. Nu ies în faţă – toţi distribuitorii lucrează pentru unul sau altul, iar Orbitalele îi au la degetul mic pe jumătate din oamenii legii. La urma urmelor, ce riscuri îşi asumă tipii ăştia?

— Niciunul, răspunde Arnold – exact ceea ce dorea Cowboy să audă.

— Noi ieşim în faţă, continuă tânărul, şi muncim în acord, mână de lucru închiriată. Uneori avem un agent care lucrează pentru noi, cum e Coţcarul, dar dacă el pune mâna pe o afacere care nu-i garantată, nu poate face absolut nimic. Suntem mai slabi decât ei, şi de multe ori plătim pentru chestia asta. Ţi-ai petrecut două zile expunându-te, într-o nenorocită de râpă, fără să fi fost vina ta.

Barmanul le aduce încă un rând. Fata se uită din nou peste umăr.

— Nu ştiu dac-ar trebui să te-ascult, rosteşte ea. Pe mine mă interesează cursa, nu marfa.

— Eu propun doar ca tipii care riscă s-aibă şi ei un cuvânt de spus.

— Adică un sindicat?

— Nici vorbă! O asociaţie de independenţi. Numai ca să-i ţinem pe terţi la respect. Să le reamintim că, dacă n-am fi noi, ei n-ar mai avea parte de limuzine, cabane şi crio maxuri. Cowboy ciocăneşte tejgheaua barului cu degetul, pentru a-şi sublinia spusele: Noi creăm legendele, dar terţii frig votci cu scorţişoară răsturnaţi pe scaune capitonate.

— Votci cu scorţişoară? Crio max? zâmbeşte Arnold. Te referi la cineva anume?

Cowboy îşi dă seama că nu este încă pregătită pentru ceea ce are el de spus despre Arkadi.

— Nu, îi replică.

Fata se apropie de el, punând cotul pe tejghea.

— Dacă n-ai fi tu, aş pleca din bar chiar acum.

— Noroc că-s eu, surâde tânărul.

Ochii ei artificiali îl fixează.

— La câţi ai povestit despre chestia asta?

— La vreo cinci-şase. Nu dau sfoară-n ţară.

— Nici n-ar fi bine. Drace! Dă peste cap restul bourbonului, apoi întinde mâna spre paharul cel nou: Cred totuşi c-ar trebui să plec de-aici.

— Dă-i drumul.

Ea îl priveşte din nou şi-şi muşcă buza. Cowboy îi susţine căutătura până când Arnold pleacă ochii.

— O să mă gândesc, îi spune. Asta-i tot ce-am de zis.

— Gândeşte-te cât vrei. Mai ales data viitoare, când o să rămâi în altă râpă…

Arnold scutură din cap şi râde.

— Dacă n-ai fi tu la mijloc, Cowboy…

Tânărul zâmbeşte şi soarbe din pahar.

— Ba sunt, îi răspunde. Din fericire, că exist.

Privirea de avertizare a fetei apare brusc, precum un minitun culisant. Arnold îşi lasă mâna pe braţul lui.

— Unii n-o vor considera deloc fericire, dacă chestia asta a ta

o să reuşească.

— Ştiu.

— Dacă află ce pui la cale, n-o să rezişti nici douăzeci şi patru de ore.

— Ţi-am spus: sunt atent. Bea din bourbon. Cu cine crezi c-ar trebui să mai vorbesc? Cine-i sigur?

Ea priveşte prin încăpere, muşcându-şi uşor buza. Lumina roşie a laserului îi străfulgeră peste ochi.

— Vlemk… poate. Ella… Soderman… Penn nu, e prea apropiat de Pancho.

— Jimi Gutierrez?

Arnold clatină din cap.

— E greu de zis ce gândeşte băiatul ăsta. E prea ţicnit ca să-i meargă bine. Are instincte valabile, da-i place să vorbească prea mult.

Mai propune câteva nume, dar Cowboy le respinge. Arnold pare mulţumită că nu acceptă toate sugestiile ei, că este într-adevăr discret.

Cu un bubuit final, melodia se termină şi dansatorii încep să se risipească. Cowboy îşi termină băutura.

— Gândeşte-te şi vorbim mai târziu, spune el. Deocamdată vreau să dansez.

— Bine. Discutăm mai încolo.

Ochii lui Arnold sunt pierduţi, muşchii feţei încordaţi. Este cufundată în gânduri.

Cowboy se îndreaptă spre fata cu cercei-laser. Poartă un veston ciudat şi nu aduce a localnică; nici n-a mai văzut-o vreodată în lumea panzerelor. Îl priveşte venind, şi tânărul îi remarcă părul cârlionţat şi inhalatorul din mână. Ea îşi declanşează două rafale sub năsucul cârn, apoi îi întinde inhalatorul.

— Cocatrăsnet, rosteşte. Vrei?

— Aşa te cheamă? întreabă el luând aparatul.

— Ar fi destul de adevărat, chicoteşte fata scurt, metalic. De fapt, mă numesc Cathy.

Cocatrăsnetul îi amorţeşte nările şi-i aprinde nervii. Muzica porneşte să izbească dinspre pereţi. Cathy se dovedeşte o dansatoare surprinzător de energică, executând salturi şi paşi care fac laserele cerceilor să joace, roşii, pe pereţi. Dansează următoarele două melodii, după care Cowboy îi oferă ceva de

băut. În vreme ce se îndreaptă către bar, o întreabă despre veston.

— Sunt locotenent în Paza de Coastă.

Cowboy este surprins. N-avea habar că Paza de Coastă mai există.

— I-auzi! Povesteşte-mi şi mie.

Află că fata are un cuter în Norfolk şi culege marinarii ghinionişti din valurile lui Hatteras, înalte de cincisprezece metri şi având culoarea oţelului. Acum este într-o permisie de trei săptămâni, hoinăreşte prin Vest şi se distrează făcând escalade libere pe feţele verticale ale stâncilor.

— Mâine plec în Yellowstone, să urc pe Medlicott Dome. Îl priveşte; cerceii ei îl orbesc. Nu vrei s-asişti?

— N-am niciun program.

În clipa aceea, în bar intră un alt val de panzerboy, veniţi direct din Dakota, unde au terminat o cursă. Unul dintre ei este Soderman, şi Cowboy vrea neapărat să discute cu el. Mai cumpără nişte cocatrăsnet pentru Cathy şi-şi cere scuze.

— Afacerile… Ştii cum este…

— Poate vorbim mai târziu, strânge ea din umeri şi lansează alte două torpile care să-i ţină companie.

Reacţia lui Soderman este asemănătoare cu cea a lui Arnold. Îl priveşte pe Cowboy cu respect, dar în acelaşi timp cu o stânjeneală ce aduce a frică.

— Nu ştiu ce să zic, replică el. Dacă altcineva mi-ar fi pomenit despre una ca asta…

Cowboy a auzit replica de la aproape toţi cei cu care a stat de vorbă, şi ea are efecte extraordinare asupra încrederii în sine însuşi. Se gândeşte că deţine suficient prestigiu ca să pună pe roate organizaţia şi s-o facă să meargă; destui panzerboy vor considera că e util să se alăture asociaţiei. În acelaşi timp, ştie că terţii n-o vor înghiţi şi s-ar putea să considere drept o regretabilă necesitate asigurarea că el nu va mai reveni din următoarea cursă. De aceea, se mulţumeşte doar să răspândească ideea. Fără multă vâlvă. Sperând s-o transforme în realitate înainte ca anumite persoane să afle despre ea.

După ce termină de discutat cu Soderman, priveşte spre ringul de dans, căutând-o pe Cathy, dar n-o mai zăreşte. „Sportivii”, îşi spune, „se culcă devreme.” Dansează cu Arnold şi două localnice şi acceptă un Stetson alb pe care i-l dăruieşte

cineva. Îl împinge pe ceafă şi urcă în camera lui de la etajul doi.

La câteva minute după ce stinge lumina, în fereastră răsună o ciocănitură şi, surprins, vede chipul surâzător al lui Cathy privind înăuntru, cu nasul cârn lipit de geam. A escaladat zidul din cărămidă, ţinându-se doar în degetele mâinilor şi picioarelor. Cowboy deschide fereastra şi o lasă să între.

— Îmi place pălăria, îi spune fata.

Espadrilele îi sunt atârnate de şireturi în jurul gâtului; a vârât în fiecare câte o sticluţă de bourbon. Cowboy închide fereastra şi după cincisprezece secunde sunt împreună în pat.

Cathy are un trup musculos, iar tânărul este surprins de forţa ei.

— Fac multe tracţiuni ţinându-mă numai în unghii, explică ea. O să vezi mâine, dacă vii cu mine.

A doua zi, Cowboy îşi mută petrecerea în Yellowstone şi priveşte cu o spaimă neajutorată cum Cathy îşi petrece majoritatea zilei escaladând liber faţa de granit a lui Medlicott Dome, cu cizmele atârnând în gol, în timp ce se susţine doar în vârfurile degetelor. Nu întrebuinţează nici măcar corzi de siguranţă. Când coboară, Cowboy se duce s-o îmbrăţişeze şi rămâne îngrozit de starea palmelor ei, de unghiile rupte şi sângele ce-i curge pe încheieturi... O ia în braţe şi o duce la chiuvetă, dă drumul apei calde, îi săpuneşte şi îi spală mâinile.

— Faci asta ca să te *distrezi*? o întreabă.

Ochii ei zâmbesc.

— Când sunt pe cutter, fac totul după regulament. Răspund şi de soarta echipajului. Însă aici îmi place să mă caţăr peste tot fără corzi de siguranţă.

Îşi pune mâinile pe umerii lui, şi Cowboy simte săpunul şi apa îmbibându-i cămaşa.

— Peste tot, repetă Cathy şi sare pe el, sărutându-i, înconjurându-i gâtul cu braţele ude şi strecurându-i limba în gură.

Este îndeajuns de micuţă pentru ca el s-o ţină fără dificultate şi fac dragoste în picioare, lovindu-se la răstimpuri de obiectele din baie. Mai târziu, în cursul nopţii, tăieturile ei nevindecate se redeschid şi dimineaţa Cowboy îşi descoperă urme de sânge pe piept şi pe spinare.

După două zile, constată că nu rezistă s-o vadă escaladând New Dimensions, aşa încât îşi petrece toată ziua în barul

hotelului, cu prietenii, continuând chiolhanul. Cathy apare spre seară, cu un *burrito* într-o mână luxată şi cu un inhalator de cocatrăsnet în cealaltă. Îşi petrec noaptea escaladându-se reciproc, explorând hornuri, versanţi, crevase. Cowboy o consideră absolut nebună.

Cu toate acestea, este o petrecere reuşită.

Peste încă o săptămână, Cowboy priveşte cum o lună gigantică îşi descrie lenta patrulare în azurul după-amiezei, încadrată pe poteca ei de două puncte argintii – sateliţi energetici geostaţionară, ce-şi introduc drogurile în venele acoperite de cicatrice ale Pământului. Dedesubt, plopii tremurători freamătă pe Western Slope, străduindu-se să mângâie chipul lunii în creştere, sortiţi însă eşecului de către gravitaţie. Tot ce se găseşte pe orbită în jurul Pământului este considerat ostil, de aceea plopii sunt colaboraţionişti.

Este o concluzie inevitabilă, tristă, dar adevărată. Tânărul clatină mâhnit din cap şi mai bea un mescal.

Împrejurimile îi reamintesc de dependenţa lui, şi asta îl acreşte. Amestecă bere şi mescal pe terasa unui bar din Colorado, alături de ultimii participanţi la chef. Cu o seară în urmă, locul era ticsit, dar acum au mai rămas doar trei.

Cathy a plecat pe munte cu Arnold, cu care s-a împrietenit. Cowboy a rămas în bar, căutând răspunsuri la anumite întrebări. Le-a pus mereu în ultimele săptămâni, fără multă vâlvă – în vreme ce petrecerea cutreiera Stâncoşii în lung şi-n lat – prefăcându-se că, de fapt, răspunsurile nu înseamnă nimic pentru el.

Jimi Gutierrez are optsprezece ani, e un puşti spirt de neastâmpărat, cu un set nou de mufe implantate în craniu; operaţia e atât de recentă, încât în jurul fiecărui porţelan băiatul are pielea încă rasă, firele de păr n-au apucat să crească. Surâde larg, dezvelindu-şi proteza dentară metalică, şi priveşte lumea prin ochii înfierbântaţi de drog. Se zice că este iute, totuşi prea instabil ca să i se încredinţeze transporturi importante.

Celălalt panzerboy e Chapel, un tip mătăhălos, care a început să se îngraşe, apropiindu-se de treizeci de ani. Poartă la brâu o cutiuţă neagră, din care iese un fir cuplat la craniu. Este dependent de un drog electronic, fără de care nu mai poate trăi.

Butonaţii îl irită pe Cowboy; în general, nu se încrede în dependenţi şi are o aversiune specială faţă de genul respectiv –

îl consideră aproape o blasfemie, un abuz al interfeţei. I-faţa trebuie folosită ca să te extinzi, să atingi lucrurile îndepărtate venind din interior, să accezi la lumea electronilor… să te simţi mişcându-te *cu viteza luminii*! Cursa peste Hotar este singura dependenţă care-i trebuie lui Cowboy şi reprezintă ceva real, nu doar stimularea electronică a centrilor plăcerii moşteniţi de la reptile.

Îl tolerează totuşi pe Chapel. Individul lucrează aproape exclusiv pentru Arkadi – în ultima vreme este liber profesionist doar cu numele – şi s-ar putea să deţină câteva dintre răspunsurile dorite de Cowboy.

— Sâmbătă plec cu un convoi în Florida, spune el. Nu-i cine ştie ce scofală, deşi Coţcarul zice c-ar fi rost de o grămadă de bani.

— La-nceput, escortam convoaie prin Utah, intervine Jimi. Camioane blindate, tipi fără ceafă, cu puşti de vânătoare… Clatină din cap, apoi toarnă mescal într-o cinzeacă. Totuşi n-aş mai face-o. N-am nevoie de aşa ceva.

Cowboy îi întinde lămâia.

— Panzerul e-n Est, aşa că de ce nu? rosteşte el. Nu-mi place să stea locului prea multă vreme. Nici el şi nici eu. Ne punem în mişcare pentru o zi, luăm şi nişte lovele…

— Mda… Am uitat de panzer. Aşa mai merge.

Jimi linge sarea, dă mescalul peste cap şi muşcă din lămâie. Strălucirea din ochii lui se înteţeşte.

— Bineînţeles, eu am început direct pe delte, spune Cowboy. N-a fost nevoie să-nsoţesc convoaie. Trebuia să fi văzut însă cum erau reţelele de distribuţie pe vremea aia. Ieşeam orbeşte din canioanele de pe rezervaţiile indienilor… Convoaiele mergeau, cu farurile stinse, pe porţiuni vechi din autostrăzile statale… Pe-atunci nu concurenţa te ataca, ci refugiaţii. Cine-i putea învinui? Jumătate din vreme stăteam pe marginea şoselei, mult după miezul nopţii, aşteptând marfa. Şi dacă n-apărea, toată misiunea se ducea naibii.

— Mda… face Jimi şi, sacadat precum un rapper, se porneşte într-un monolog rapid, despre modul cum se face distribuţia în ziua de azi.

Cowboy zâmbeşte şi ridică degetul, comandând încă un rând de beri. Primeşte o încuviinţare tăcută din partea barmanului, un refugiat navajo, cu ochi ce par încă debusolaţi. Un om lipsit

de un centru, de un cămin, şi indiferent despre câte cărări ar cânta *The Singers,* asta nu-i va schimba situaţia. Jumătate din rezervaţia lui este tot atât de stearpă ca şi Luna, exploatată la sânge de către Orbitale după război, iar restul e otrăvit de maldărele de reziduuri ce ticsesc parcările ori arid precum Sahara, fiindcă minerii au stors toată apa pentru operaţiunile lor. „Texani”, se gândeşte Cowboy, „lăsând în urmă blestematele lor de câmpii de colb şi urmele cizmelor cu toc înalt, de aici şi până la mama dracului de Nix Olympica.”

Băuturile sosesc şi el soarbe, ascultând poveştile lui Jimi. Când şi când, aruncă vreo întrebare, dar în majoritatea timpului îl lasă pe celălalt să vorbească. Istorii despre misiuni nocturne în docurile de încărcare orbitale, cu paznicii plătiţi să privească în altă parte, trădări, grafice date peste cap, raiduri ale poliţiei în depozitele terţilor, aranjate chiar de aceştia din urmă pentru ca „legiuiţii” să facă impresie bună, iar mărfurile să fie răscumpărate ulterior. Erori, afaceri ratate, raiduri adevărate, trădări… Doi terţi trimiţându-şi panzerboy-ii în aceeaşi zonă şi în aceeaşi noapte, niciunul neavând habar de celălalt până ce strălucirea radarelor de deasupra i-a dezvăluit pe amândoi.

— La Arkadi însă, spune Cowboy, reţelele merg strună. Nu-i aşa, Chapel?

— Exact, încuviinţează Chapel. Din câte ştiu eu, n-a ratat nicio afacere.

Este mai puţin guraliv decât Jimi, dar pare să ştie destule. Cowboy a început să-şi formeze o imagine. Cantităţi mari de produse, toate de calitate orbitală, trecând din California spre Est… Depozite dincolo, în Vest. Anturaj permanent de ajutoare şi asistenţi ai lui Arkadi, care apar pe traseul cursei, dând îndrumări, de fapt ţinându-i pe toţi sub observaţie.

Cowboy ştie că Arkadi n-are cum obţine asemenea cantităţi fără ştiinţa şi cooperarea Orbitalelor. Totuşi cine se foloseşte de cine? Oare rusul a găsit, pur şi simplu, surse pe care ceilalţi nu le cunosc, achiziţionând surplusurile orbitalilor şi distribuindu-le ori aceştia îl lasă s-o facă, asigurându-se că toată „clandestinitatea” este în mâna lor, că ei controlează atât oferta cât şi cererea?

Dă peste cap încă un mescal şi reflectează o vreme, încercând să nu plece privirea în faţa ochilor ficşi ai Lunii. Marfa lui Arkadi soseşte indiferent de fluctuaţiile preţurilor pieţei,

aşadar nu poate fi vorba de surplusuri. Iar asta înseamnă că el are inima ipotecată, că mâinile şi picioarele îi sunt legate de fire ce coboară dinspre nişte degete reci ca gheaţa, aflate deasupra puţului gravitaţional.

— E o afacere, spune Chapel. Arkadi o tratează ca pe oricare altă afacere, asta-i tot.

Jimi îi întoarce spatele, cu o strâmbătură dezgustată. Cowboy îşi păstrează chipul inexpresiv. N-a pornit ca o afacere – el şi Jimi ştiu asta; iniţial a fost o cauză. Localizarea verigilor şubrede din sistemul orbital de distribuţie, descoperirea indivizilor slabi sau coruptibili, cei care puteau fi cumpăraţi... Alimentarea sistemului cu ceea ce-i trebuia, nu doar cu nesfârşita plăcere mecanică pe care Orbitalele voiau să ţi-o cuplezi în ţeastă sau s-o injectezi în venele distruse. S-au confruntat cu problemele oricărei burse negre: teritorialitatea, trădările, concurenţa ce depăşea limitele strictei prietenii. S-a manifestat, permanent, suspiciunea că rezistenţa putea constitui pentru nişte păduchi umani prilejul de a profita de nefericirea unei întregi planete. Dar chiar dacă păduchii existau, poşta trebuia livrată.

În plus, era vorba de un mecanism uman, nu de o maşină. Acesta nu le aparţinea Orbitalelor şi nici lui Arkadi. Poate că o asociaţie a panzerboy-ilor avea să ajute la păstrarea lucrurilor în limite omeneşti.

Cowboy nu are de gând să-l abordeze pe Chapel cel cu creierul de reptilă: acesta aproape că este un om de-al terţilor. În plus, nu-i sigur nici de Jimi. Apreciază, pe de altă parte, că băieţandrul e prea instabil ca să poată ţine un secret mult timp. De aceea se mulţumeşte să-i asculte şi-şi mai toarnă mescal.

De aici, de pe terasă, le poate vedea pe Cathy şi Arnold coborând panta ierboasă, sub umbra plopilor de munte. În curând va începe cheful de seară.

Deocamdată Cowboy bea încă un mescal şi încearcă să doboare cu privirea Luna.

Capitolul şase

„Grozav”, gândeşte Sara, „un butonat.” Ştie că numai indivizii cu adevărat dependenţi îşi instalează mufe în creier.

Este dis-de-dimineaţă. Cowboy stă lângă Warren şi panzer, în vreme ce mecanicul îi explică ceva, gesticulând pentru a descrie o unitate auxiliară de forţă ce trimite impulsuri în componentele

servo ale unui sistem hidraulic de ardere întârziată; îl avertizează să evite pe cât posibil s-o folosească. Panzerul se află pe o fostă şosea, întreruptă acum de dune, al cărei asfalt a început deja să se topească sub arşiţă, la marginea oceanului, în nordul lui St. Petersburg, unde apele transformă un vechi cartier rezidenţial într-o barieră de recife, hornurile întunecate ridicându-se deasupra valurilor verzi şi marcând locurile unde peştii înoată printre casele din semifabricate. Blindatul este încadrat de două camionete cu steguleţe semnalizatoare – îl vor însoţi până la autostrada interstatală, aşa cum cere legea, vehiculele cu pernă de aer putând merge foarte rapid, dar având probleme la opririle bruşte.

Briza dinspre larg răvăşeşte părul Sarei. Fata priveşte de la distanţă conversaţia, stând lângă Packardul blindat al Hatmanului şi simţind pe şold greutatea nefamiliară a pistolului automat Heckler-Koch.

Este cipată cu el; cu două zile în urmă, a golit două sute de încărcătoare în poligon. Fusese supercablată cu cipurile generale pentru tipul respectiv de armă, însă acum deţine în ROM date specifice. Ştie că, dacă trage de la şold, rafala urcă şi bate dreapta, iar dacă trage de la înălţimea umărului gloanţele se comportă altfel. Cu amortizorul răspund într-un alt chip anume… Totul a fost integrat în reflexele ei. Este pregătită, pentru caz de nevoie.

Şi, lucrul cel mai important, a supravieţuit. Are o vânătaie decolorată în regiunea coastelor, însă aproape că a meritat, ca să vadă expresia de pe chipurile puţinelor ei cunoştinţe când a intrat la Fata de Plastic; nu mai fusese acolo de la ultima întrevedere cu Cunningham. A numărat câteva priviri surprinse, una sau două holbate, şoapte repezite prin colţuri, adăugate căutăturilor în direcţia ei. Persoane care o ştiau, cel puţin din vedere, care au auzit de oferta lui Cunningham. Care au aflat, poate, şi de doi derbedei ghinionişti, al căror Mercury bălţat a fost găsit în ocean, lângă Tarpon Springs. Care au examinat-o în oglinda barului, în timp ce bea un rom cu lămâie; cu spatele la perete – nu era cazul să rişte aiurea – cu şoldul arcuit în afară, de parcă purta deja o armă, şi cu un zâmbet fix ce anunţa că ştie ceva despre care ei n-aveau habar.

Omul Hatmanului a apărut şi Sara a plecat fără să-şi abandoneze surâsul, mergând cu paşii lini şi încrezători învăţaţi

de la Mugure-de-Foc, ca şi cum n-ar fi cunoscut existenţa cuvântului „frică”.

Băiatul se numea Lane. Pistolul se afla în portbagajul maşinii sale – dacă ar fi intrat cu el în bar, detectorii Fetei de Plastic ar fi răcnit o alarmă ce ar fi aţintit asupra lui colimatoarele unei duzini de sisteme defensive automate. Lane i-a deschis portiera din spate şi a părut încântat când Sara i-a cerut s-o lase lângă el, în faţă.

N-a încercat nimic suspect. A dus-o spre sud, la o fermă veche de lângă Little Manatee, a scos arma din portbagaj şi i-a arătat cum s-o demonteze şi încarce, apoi a rămas în preajmă câtă vreme ea a exersat. N-a bănuit nicio clipă că Sara îşi dăduse seama că era cablat, probabil cu arme similare Nevăstuicii, aparent invizibile. N-a ştiut nici cât de pregătită fusese fata ca, la cel mai mic gest suspect, să-i expedieze Nevăstuica în faţă şi să se lupte pentru dreptul de a rămâne în picioare, în clipa aceea, pe peticul acela de lut pământean.

Sara a supravieţuit astfel altei felii de timp, altui Moment. Şi-a cumpărat o sticlă de rom ca să sărbătorească evenimentul şi a golit jumătate din ea – nu în veneţia Tampei, ci dincolo de golf, în St. Petersburg, într-o veche şi impunătoare clădire ce adăpostise cândva birouri, la ferestre cu bronzuri coclite şi având încă un hol placat în marmură, însemnat de fluxurile primăverii. Sus, deasupra oraşului, unde putea zări soarele răsărind peste Tampa şi sclipind precum un fuior de aur peste podurile ce traversează golful.

Are motive să fie mulţumită. Avansul plătit de Hatman a intrat în contul spitalului şi mâine dimineaţă Daud va căpăta piciorul stâng. Cu restul onorariului, pe care-l va primi la încheierea misiunii, o să achite celălalt picior.

Valurile murmură pe plaja din beton erodat. Apare un alt vehicul blindat – al lui Andrei. Hatmanul deschide portiera maşinii sale şi aşteaptă.

Andrei nu se dă în vânt după moda crio max, preferând să se îmbrace conservator: blugi, cizme şi o vestă din mătase albastră peste tricoul sport. El şi cu Michael se îmbrăţişează şi discută o vreme în ruseşte. Michael pare insistent, iar Andrei caută să-l liniştească. La răstimpuri, Sara prinde câte un cuvânt. Şoferii şi oamenii lor – în principal, bodyguarzi – îi privesc din maşini. În ultima vreme, Hatmanul se deplasează într-un convoi de trei

automobile şi ţine gâtul rigid, datorită vestei blindate de sub bluza largă. Încearcă să fie pregătit pentru ceea ce i se pare că pluteşte în aer.

Un camion de cinci tone, cu escortă proprie, apare dintre copaci şi huruie coborând pe nisip. Hatmanul revine la aerul condiţionat al Packardului. Conversaţia dintre Cowboy şi Warren se încheie şi cei doi îşi strâng mâinile. Warren urcă în maşina lui şi dispare. Camionul coboară rampa de acces, iar Cowboy supraveghează transferul încărcăturii. Hatmanul, o siluetă întunecată înapoia geamului securizat reflectorizant, face un gest cu mâna – în semn de rămas-bun ori de binecuvântare –, apoi automobilul său şi escorta pleacă. Sara rămâne singură, simţind cum asfaltul i se înmoaie sub tălpi.

Priveşte atentă, încercând să sesizeze ce anume este important. Ştie că indivizii puternici au propriile lor ritualuri, propriile lor moduri de a face lucrurile. Alte poziţii ale trupului, alte stiluri… Mugure-de-Foc i-a explicat asta, insistând asupra diferenţei dintre felul cum merge o gloduroasă şi cum lunecă o jochee prin unul şi acelaşi spaţiu.

Diferenţa o intrigă pe Sara. Înţelege că aici, în această răspântie veche şi degradată, se alcătuiesc ierarhii, că se schimbă şi se validează autorităţi. Nu ştie însă ce este important şi ce nu. Warren şi butonatul au dat mâna, în vreme ce Andrei şi Michael s-au strâns în braţe. Oare îmbrăţişarea conferă un respect superior sau în lumea adumbrită a terţilor este absolut necesar un ritual mai elaborat – în lumea aceea unde prieteniile există după cum le dictează ocaziile favorabile, iar alianţele se pot nărui, aidoma veneţiei, sub o maree înaltă; acolo unde este nevoie de un efort suplimentar pentru a-ţi transmite sinceritatea de subordonat? Sau poate că nu-i decât un obicei rusesc… Nu-i sigură.

Cilindrii hidraulici, de acţionare a rampei de încărcare a panzerului, şuieră – şi trapa se închide. Butonatul priveşte peste apă, cum America se năruie treptat în golf. Femeia porneşte spre el.

— Mă numesc Sara, rosteşte ea.

Pupilele de dimensiunile unor gămălii de ac se întorc şi o cercetează.

— Să dea dracu’ dacă nu-i cel mai neted teren pe care l-am văzut vreodată.

Razele soarelui scânteiază pe argintul ce-i decorează mufele craniului. Tânărul se încruntă.

— Nu pornim? întreabă fata.

— Cred că-i timpul, încuviinţează el. Mă numesc Cowboy.

— Ştiu.

Cowboy o priveşte fără o prietenie anume. Gloduroasa este doar cu vreo doi centimetri mai scundă decât cei un metru nouăzeci ai lui şi păşeşte într-un fel oarecum arogant ce atrage atenţia, mai mult decât ar fi necesar, asupra armei pe care o poartă. În ciuda ochelarilor cu lentile-oglinzi, chipul ei vădeşte o limpezime care lui îi place, o hotărâre făţişă, aidoma unui brici vechi, pe jumătate tocit, dar încă îndeajuns de ascuţit pentru a reteza flori de munte. Deşi probabil că cicatricele sunt urme ale unor misiuni, Cowboy nu-i încântat de modul în care fata le foloseşte ca parte a unei atitudini, de parcă fiecare privire ar fi o provocare şi fiecare cicatrice o sfidare. Cu toate acestea, n-are niciun motiv să-i fie antipatică, aşa încât ajunge la concluzia că va fi în regulă – dacă ea nu va încerca cât e ziua de lungă să-şi afirme calităţile.

— Pe aici, îi spune şi urcă pe placa frontală a panzerului.

Nu se întoarce ca să-i întindă mâna în timp ce fata urcă pe blindajul încins de soare şi înclinat, iar pentru Sara ăsta-i un punct în favoarea lui. Degetele mătăsoase ale claustrofobiei îi mângâie nervii când zăreşte interiorul: locurile pilotului şi ale pasagerului sunt înghesuite între cele două motoare, plăcile de blindaj Chobham Şapte şi conductele hidraulice şi pentru carburant. Şiruri de luminiţe verzi şi roşii lucesc precum un îndepărtat pom de Crăciun. Cabina miroase a aer stătut, fluid hidraulic şi bărbat. Privind mai atentă, observă că nu există un scaun anume pentru pasager, ci doar o cuşetă îngustă, prevăzută cu chingi de imobilizare pentru virajele la acceleraţii mari.

Lângă oblonul de intrare se găseşte o carabină în toc, una dintre armele acelea făcute din aliaj uşor şi plastic, care aduc mai degrabă cu o crosă de golf.

— Ai o cască acolo, îi spune Cowboy. Poţi asculta radioul sau orice doreşti. Arată o uşiţă: Closetul chimic – probabil că eşti obişnuită cu altceva.

— Mulţumesc.

Nu-i spune că este obişnuită cu o căldare veche, într-o ruină

din St. Petersburg, placată în marmură. Îşi scoate arma, se întinde în cuşetă, punând pistolul într-un colţ, şi-şi fixează chingile de siguranţă. Se-ntreabă ce intenţionează Cowboy după livrare, dacă are de gând să împartă patul cu ea. În caz că visează la aşa ceva, îl va aştepta o surpriză.

Părerea ei e că panzerul este un loc ce i-ar putea plăcea numai unui drogat. Un uter cibernetic drăgălaş, cu izuri masculine, luminiţe clipind încetişor şi jackuri ce alimentează dependenţa. N-o interesează să afle care-i viciul lui Cowboy. Pornografie introdusă direct în telencefal, orgasme electrice prin inducţie, droguri sintetice stridente conectate în creier, visuri tehnicolor de putere, adresându-se direct instinctelor primare? Brusc, Sara priveşte cu neîncredere casca. S-ar putea să fie reglată pe canalul bărbatului, şi într-un asemenea caz n-o interesează.

Cowboy se dezbracă fără s-o bage în seamă şi-şi fixează electrozii şi un colector de urină, din cauciuc. Sara îşi aminteşte de Daud, de trupul său insensibil şi zdrobit, cu nimic mai uman decât o halcă sângerândă dintr-un porc proaspăt sacrificat. Încearcă să se ghemuiască mai adânc în cuşetă. Durerea îşi alege tocmai acest moment pentru a i se târî peste coaste. Închide ochii şi lasă capul pe o pernă neînfăţată.

Pompele încep să pulseze şi conductele hidraulice şuieră. Se aude ţiuitul unui demaror şi ţipătul motorului. O zguduitură – panzerul s-a ridicat pe perna de aer – urmată de un gol în stomacul fetei; au pornit spre autostradă. Sara îşi schimbă poziţia, şi durerea slăbeşte. Oboseala o învăluie precum o ceaţă şi încordarea i se scurge din trup. Stă comod în visul blindat al altcuiva şi este purtată spre destinaţia altcuiva. Cel puţin deocamdată, propria-i armură este inutilă.

Zgomotul motorului pare tot mai îndepărtat. Sara simte cum somnul începe să i se infiltreze sub pleoape. Este treaba altei persoane s-o poarte prin următorul Moment. Hotărăşte să se culce şi să lase pilotul să-şi facă meseria.

Cowboy a intrat în profunzimea i-feţei, fără să se mai intereseze de Sara după ce i-a arătat strictul necesar. Urmăreşte coloanele de luminiţe verzi şi imaginile video ale exteriorului. Îşi anunţă escorta asupra intenţiilor şi îi ascultă flecărelile. Echilibrează vehiculul în vreme ce funcţionează cu un singur motor, economisind carburant atâta vreme cât viteza îi

este limitată de cea a însoţitorilor.

Ajuns pe interstatală, spune *adios* escortei şi activează al doilea motor. Suprafaţa şoselei este erodată şi presărată de gropi, betonul unor plăci fiind mâncat până la fundaţie. Vehiculele cu roţi se menţin pe banda din dreapta, avansând încet, pe când şoferii blesteamă hârtoapele. Panzerul cu pernă de aer merge lin, traversând benzile exterioare spre celelalte două benzi din interiorul autostrăzii, rezervate celor care gonesc cu peste o sută cincizeci de kilometri pe oră.

Cowboy înroşeşte motoarele, grijuliu faţă de pasagera sa, şi accelerează lent până ce depăşeşte trei sute. Este mult mai rapid decât transportoarele mari cu pernă pneumatică şi slalomează printre ele cu uşurinţă, auzind prin blindaj sunetele dopplerate ale claxoanelor ce-l salută când le depăşeşte. Automobilele lente sunt obiecte staţionare. Copacii – o dungă verde, înceţoşată. Concentrarea lui se restrânge la tunelul din faţă şi cel din spate, la şoseaua fărâmiţată peste care vuieşte cu perna de aer, coordonându-şi canalul video cu indicaţiile radiolocatoarelor frontale, cu ecourile radio instantanee şi cu imaginile abstracte, fluorescente, care ar putea fi orice – nori, cutii sau spectre ale unor particule atomice în scintilatoare, suprapuse displayurilor lui video şi dizolvându-se în alte vehicule, parapete, pâlcuri de arbori, periferii lovite de război ale oraşelor lăbărţate.

Graniţa fulgeră pe lângă el – în Georgia nu există vamă, dar un şir lung de vehicule aşteaptă de partea cealaltă, pentru a pătrunde în Concesiunile Americane. Realimentează în South Carolina şi, din nou, în Virginia, pompele-robot găsind prizele de carburant şi cuplându-se fără a fi nevoie de intervenţia omului, fără o privire măcar din partea operatorului plictisit care stă în turnul antigloanţe. Pe la începutul după-amiezei, Cowboy traversează graniţa Marylandului şi părăseşte interstatala, găseşte un petic de sol neted şi dezumflă perna, aşteptând escorta. Îşi scoate casca şi se decuplează.

Spre surpriza lui, Sara pare adormită. Aproape că a uitat de existenţa ei. Deconectează cateterul pe care nu l-a utilizat şi urinează în closetul chimic. După aceea, urcă scăriţa şi deschide trapa posterioară, ca să lase înăuntru aerul proaspăt. Priveşte afară, spre ţinutul verde şi întins, brăzdat de autostrada largă şi sfărâmată, erodată aidoma unei artere.

Cu două nopţi în urmă şi-a luat rămas-bun de la Cathy. Fata a ieşit din viaţa lui tot aşa cum a intrat, prin fereastra camerei aflate la etajul şapte al hotelului din Norfolk, surâzând de sub borul stetsonului alb dăruit de el înainte ca ea să pornească spre cei zece centimetri de flux sălciu ce acopereau periodic East Main. Au pomenit amândoi ceva despre păstrarea unei legături, însă Cowboy e sigur că nu se vor mai întâlni decât accidental. El nu petrece prea mult timp în Virginia, iar Cathy nu va avea concediu decât la anul. E inutil să planifice ceva cu atâta vreme înainte. Până atunci este posibil ca „legiuiţii” să-l captureze pe el ori oceanul s-o înhaţe pe fată. Mai bine să se despartă fără probleme.

Când se întoarce în tanc, Sara este trează şi-şi desface reţeaua de chingi. Încă buimăcită de somn, pare mai puţin dură.

— Vrei să mănânci?

Ea încuviinţează din cap şi-şi trece degetele prin păr. Cowboy deschide un cheson şi scoate din răcitor câteva sandvişuri.

— Ce bei? Cafea? Suc de portocale? Ceai de la gheaţă?

— Ceai. Sara îşi coboară picioarele din cuşetă, ia conteinerul rece din plastic şi-i deschide capacul: *Gracias.*

Cowboy se reazemă de scăriţă şi desface ambalajul unui sandviş. Prin trapa deschisă aude ciripitul păsărilor.

— Ai învăţat de mică spaniola? o întreabă.

— Mai degrabă spangleza. Taică-meu era pe jumătate cubanez, pe jumătate ţigan. Mama a fost anglo.

Acum, când s-a trezit, observă Cowboy, personalitatea ei flegmatică şi-a recăpătat controlul; privirea îi este pierdută într-un loc abstract, dar nu visătoare, ci aparent implicată într-un calcul interior. Cuvintele „tată“ şi „mamă” golite parcă de orice conţinut emoţional, au avut un fel de încărcătură negativă.

— I-ai pierdut în război? ghiceşte Cowboy.

Femeia îl priveşte iute, cântărindu-l parcă din ochi.

— Da.

Răspunsul a venit prea repede şi Cowboy nu-l poate crede în întregime, dar în acelaşi timp nu pricepe de ce fata s-ar deranja să nu-i spună adevărul. Sara muşcă dintr-un sandviş şi-l priveşte surprinsă.

— E şuncă adevărată, nu soia sau altceva…

— Pe *Pony Express* se mănâncă doar lucrurile cele mai bune, spune el şi înghite salata de pui.

Îşi ascunde amuzamentul când Sara mai înfulecă două sandvişuri. Motoare cu reacţie şi elice duduitoare dopplerează pe lângă ei pe autostradă. La desert au caise. Cowboy îşi priveşte ceasul. Escorta a întârziat câteva minute.

— Te deranjează dacă mă uit afară? întreabă Sara. N-am văzut niciodată partea asta a lumii.

— E drăguţă. O regiune civilizată.

Ea îşi fixează arma, sub privirile bărbatului.

— Eşti cablată?

— Cablată şi cipată.

Privirea i-a redevenit provocatoare, de parcă el i-ar fi pus la îndoială competenţa.

— O să fie de folos, rosteşte Cowboy, prefăcându-se mulţumit să se ştie atât de bine apărat. Ai un Santistevan integral sau un Owari?

Fata îl priveşte scurt, apoi îşi pune ochelarii cu lentile-oglindă. O platoşă, gândeşte el, împotriva sentimentelor, ca şi jacheta, mersul şi atitudinea generală.

— Owari, îi răspunde.

Asta înseamnă că, înainte de a lucra eficient, supercablarea necesită un declanşator, de obicei inhalarea unei substanţe chimice, cunoscute în jargon sub denumirea „focviu”. Propria lui supercablare, mult mai scumpă, e activată de o comandă a cristalului.

Sara se strecoară pe lângă el prin coridor, suie scăriţa scurtă şi-şi reazemă braţele de marginea chepengului, privind prin tremurul aerului cald al motoarelor spre dealurile scunde, înverzite, porumbiştea deasă de dincolo de drum, ferma albă şi pătrată ce pare desprinsă dintr-o carte poştală.

— Eu am Santistevan, spune Cowboy; şi glasul îi răsună dinăuntru, înăbuşit.

— La ce-ţi trebuie? Pilotezi prin i-faţă…

— Înainte zburam cu deltele. Aveam nevoie de braţe, picioare, degete, cristal, ochi, de orice…

Sara nu şi-a dat seama că bărbatul e un veteran. Trebuie să fie extrem de bun dacă a supravieţuit atâta vreme. Se gândeşte la Maurice, cuterjocheul antilez, cu ochii lui din metal, model vechi, şi mufele militare de pe încheieturile braţelor şi de la glezne, la fotografiile camarazilor morţi agăţate pe pereţi. Pierdut într-un trecut ce fusese mai strălucitor decât toate

viitorurile lui laolaltă. Se întreabă dacă asta va fi şi soarta lui Cowboy – retragerea într-o nepăsătoare tainiţă de amintiri, o dată cu moartea ultimei fărâme de speranţă – atunci când îşi va zdrobi în cele din urmă panzerul de ceva care nu se va clinti din faţa lui.

— Mi-am dat seama ce ochi ai, zice Sara. Azi-dimineaţă priveai fără să-i mijeşti soarele ăla orbitor.

Umbre de nori lunecă peste peisajul tăcut. Porumbul foşneşte. În mod ciudat, fata se simte nelalocul ei în această scenă pastorală, neştiind la ce să se aştepte. Viaţa ei este limitată de beton, oţel, cartiere inundate, ocean… Orizontul verde şi îndepărtat de aici promite blândeţe, melodie, tihnă.

Ridică privirea şi vede sateliţii argintii de pe cer, supraveghind pentru stăpânii lor planeta; de pe un deal scund coboară un robot-secerătoare, o maşinărie imensă, construită din aliaje, cu o inimă cibernetică. Terenul nu-i lucrat sau deţinut de vreun om; căsuţa albă şi frumoasă fie este reşedinţa unui angajat care supraveghează lucrările agricole din această parte a Pennsylvaniei, fie pur şi simplu nu aparţine fermei, ci unei familii care şi-a pierdut orice drept asupra câmpurilor ce încep de sub fereastra ei.

Este la fel ca în oraş, Sara ştie asta; aceeaşi ierarhie a puterii, începând cu blocurile de pe orbite şi încheind cu oamenii care ar putea fi la fel de bine şoareci de câmp în faţa lamelor secerătorii – nenumărate vieţi inutile în calea unei structuri ce nu poate fi oprită. Simte furia încolăcind-o aidoma unei platoşe. Se gândeşte că prilejul de a se odihni a fost excelent atât cât a durat, însă acum ea însăşi trebuie să supravieţuiască unui alt fragment de timp.

Trei vehicule se desprind de pe autostradă; două arborează steguleţe roşii de avertizare. E momentul să treacă la treabă.

— Escorta noastră, rosteşte şi ridică un braţ în semn de salut.

Andrei a venit din Florida cu avionul, însoţit de bodyguarzi, şi a închiriat un automobil ce urmează escorta panzerului. Oprind pe refugiu, scoate capul pe geam, şi Sara îi spune că totul e-n regulă. Înapoia lui Andrei, secerătoarea recoltează porumbul, în stilul ei eficient, lipsit de gândire.

Fata trânteşte oblonul, îl închide şi-l blochează, văzându-l pe Cowboy deja la locul său, introducând jackurile în mufe. Pompele încep să pulseze. Sara se întinde în cuşetă, şi starterul

ţiuie. Ea ezită pentru o clipă privind casca, apoi şi-o pune, reglând în colţul gurii microfonul mai uşor decât un fulg, cu cablul subţire ca firul de păr.

O muzică îndepărtată îi răsună neclar în minte: un post de radio îndepărtat. Deasupra urechii există un selector, şi fata îl răsuceşte, auzind alte fragmente muzicale, voci răpăind într-un dialect rusesc, videoul incredibil de limpede al unei dramolete ce se petrece într-un decor luxos şi, în mod cu totul neaşteptat, un circ african. Roteşte în continuare selectorul şi pătrunde în interfaţa lui Cowboy, tresărind surprinsă când zidurile verzi ale Pennsylvaniei i se ridică de jur-împrejur, întreţesute cu coloanele, cifrele şi culorile de neon sclipitor care sunt monitoarele panzerului; totul pare pictat pe interiorul craniului ei, suprapus datelor furnizate de propriile auz şi văz. Este izolată de mintea bărbatului, o simplă observatoare pasivă, căreia i se interzice dreptul la decizia fulgerătoare în timpul pilotajului. Senzaţiile au mai puţină viaţă decât dacă le-ar fi căpătat prin mufe, precum Cowboy, introduse direct în centrii optici cerebrali, totuşi datele recepţionate sunt copleşitoare, uluind-o prin complexitatea lor, şi aproape că-şi smulge casca de pe cap pentru a pune capăt rafalei fluorescente de senzaţii.

Este totuşi obişnuită cu căştile şi cu lucrurile de care acestea sunt în stare, aşa încât, după câteva clipe, se adaptează. A participat la simulări mult mai complicate decât ceea ce se întâmplă acum: manevre orbitale, curse auto, ba chiar şi lupte. În minte îi răsună glasuri – Cowboy pălăvrăgind cu escorta – şi poate simţi, indirect, impactul opţiunilor lui, concretizate prin tresăriri ale levierelor de direcţie, mişcări ale reactoarelor, atenţia acordată anumitor displayuri. După o vreme, ajunge la concluzia că nu-i prea interesant.

Panzerul străbate aproape treizeci de kilometri de şosea degradată. Sara distinge o serie de dealuri de un cenuşiu ceţos, ridicându-se spre vest, parţial ascunse de nori. Aici însă există un jalon lângă şosea, purtând două fanioane portocalii fluorescente, ce marchează locul virajului. Camionetele escortei trag pe acostamentul acoperit de iarbă, iar şoferii flutură braţele în semn de vremelnic rămas-bun. Limuzina lui Andrei întoarce la răspântie. Panzerul trece peste şanţ şi-şi continuă drumul.

Întâlnirea are loc la altă fermă pitorească, sub umbra unor copaci. Ceilalţi au venit deja – un camion pe pernă pneumatică,

fără blindaje, aşteptând sub elicele sale cu patru pale, şi doi bărbaţi rezemaţi de un Subaru bleumarin. Atenţia lui Cowboy pare concentrată asupra terenului: apar prim-planuri amplificate ale ferestrelor casei, anumite locuri dinapoia arborilor, o creastă scundă în stânga.

Cu mintea pulsând de culori, Sara cotrobăie orbeşte prin buzunar, găseşte inhalatorul şi se pulverizează, câte o dată în fiecare nară. Nervii i se aprind, ca străbătuţi de curent electric.

Panzerul se apropie de camion şi se roteşte, ferind echipajul acestuia de duza rotorului în timp ce extinde rampa de descărcare. Apoi motorul se opreşte şi vehiculul coboară pe şorţul elastic.

— Nu-ţi scoate casca, Sara, răsună glasul lui Cowboy în centrii auriculari ai femeii. Să putem discuta.

— Nu mă poţi decupla de la displayurile tale? întreabă ea. Mă distrag prea mult.

Brusc, imaginile video dispar, culorile strălucitoare topindu-se, cu doar o vagă persistenţă. Sara clatină din cap şi coboară din cuşetă. Ridică până sub bărbie fermoarul jachetei şi verifică arma de la şold. Se uită spre Cowboy, o siluetă cu cască, nemişcată dinaintea comenzilor ce pâlpâie verzi şi roşii, şi ezită o clipă la piciorul scăriţei.

— Cowboy, rosteşte ea, cred că ar trebui să ştii ceva. Hatmanul se teme să nu fie vorba de o cursă.

El se răsuceşte în scaun şi Sara îi poate zări ochii din plastic întunecat, fixând-o de sub marginea căştii.

— Mulţumesc, spune Cowboy. Mă gândisem şi eu la asta, din simplul motiv că mă aflu aici.

Femeia îl priveşte un moment şi surpriza îi fulgeră prin minte, apoi încuviinţează din cap şi deschide trapa, suind scara şi punându-şi ochelarii. Chipuri posace o cercetează dinapoia geamurilor camionului. Ea scoate pistolul din toc şi-l ţine sub chepeng. Ferma miroase a carburant, lubrifiant şi metal încins.

Sara îşi simte omoplaţii încordându-se, parcă anticipând un glonţ. Focul îi goneşte de-a lungul terminaţiilor nervoase. Hatmanul a mirosit aici ceva în neregulă, şi ea ştie că are antenele bune. Peisajele ei interioare sunt urbane şi nu este obişnuită cu un asemenea teren, dar decide că ochiul lui Cowboy a fost îndeajuns de inteligent şi examinează ferestrele clădirii, copacii, măgura dinapoia lor, după care revine asupra

curţii.

Actorii principali sunt Andrei şi un negru slab, îmbrăcat într-un costum din mătase gri. Peste codiţele împletite poartă un fes croşetat, de lână, şi are o mustaţă Cantinflas – câte o dungă subţire de păr în fiecare parte a gurii, cu buza superioară aproape complet rasă. Îmbrăţişarea lipseşte din salutul lor; se limitează la o strângere de mână şi încep să discute în şoaptă. Negrul se întoarce spre maşina lui şi dă un ordin, iar doi oameni – un alb şi un negru – deschid portbagajul şi scot o ladă metalică grea. Prin mintea Sarei fulgeră senzaţia unei identificări; i se pare că l-a mai văzut undeva pe alb, însă cei doi au ochelari şi pălării de paie, iar ea a întâlnit în viaţa ei atâţia indivizi mătăhăloşi şi cu gât scurt, încât nu poate fi sigură asupra celui de acum. Amândoi se pare că se antrenează mult cu ganterele, totuşi gâfâie când ajung cu lada în mijlocul curţii.

Negrul se apleacă şi o deschide. Andrei se lasă pe vine şi inspectează conţinutul, în timp ce celălalt îşi îndreaptă spatele. De sub mustaţa Cantinflas îi răzbate un zâmbet superior.

Sara simte un firicel de transpiraţie prelingându-i-se pe spinare. Ochii ei sar de la curte la feţele celor din camion, înapoi la curte, după aceea la măgura din spate şi la casă. Înapoia ferestrelor flutură perdele de dantelă. Încearcă să-şi amintească dacă a mai văzut vreodată perdele de dantelă, cu excepţia acelora din filme.

Andrei se ridică şi se întoarce ca să dea un semnal spre cineva din maşina lui, care duce la buze un microfon. Glasul lui Cowboy bubuie în mintea Sarei atunci când confirmă recepţia, apoi hidraulicele şuieră şi oblonul blindat al calei panzerului se deschide.

Sara îşi plimbă întruna ochii de la ferestre la şoferi, la Andrei şi la negrul care se apropie de panzer. Personajele s-au depărtat prea mult şi nu le mai poate urmări la fel de bine. Nervii îi scapără precum nişte şiraguri de artificii. Se sileşte să-şi relaxeze muşchii braţelor. Simte că palma i-a transpirat pe patul Heckler-Kochului.

Andrei şi negrul intră în cală. Negrul va deschide câteva cutii la întâmplare, verificând sigiliile, controlând existenţa matricelor de computere. Ochii Sarei pâlpâie aidoma unui fulger: măgură, camion, ferestre. Îşi linge buzele, gustând sarea de pe ele.

Cei doi părăsesc panzerul şi revin în curte. Bodyguarzii lui

Andrei ies din automobil ca să ia aurul şi să-l ducă în portbagaj. Îndreptându-se către Subaru, negrul îşi freacă o pată de unsoare de pe cotul costumului din mătase. De cealaltă parte a camionului se deschide o portieră şi doi bărbaţi coboară pentru a transfera încărcătura.

„Atenţie”, gândeşte Sara. „Cel puţin unul dintre ei ar fi trebuit să coboare de partea asta!”

— Cowboy... rosteşte ea, cu ochii alergând nebuneşte, neurotransmiţătorii arzând pe traiectele lor, mintea străduindu-se să cuprindă curtea, în vreme ce aurul bufneşte în portbagaj şi negrul păşeşte relaxat înapoia maşinii lui, iar cele două ajutoare ale sale se apleacă pentru a lua ceva din interiorul Subarului.

Văzduhul este sfârtecat de un şuierat brusc şi Sara vede un ac de argint ţâşnind de la etajul fermei direct către maşina lui Andrei. Pentru simţurile ei supercablate, se deplasează lent, şi mintea fetei are suficient timp să răcnească până ce parbrizul automobilului se năruie înăuntru, transformându-se într-o bulboană de foc ce irupe din interior, dilatându-se, şi Sara se gândeşte: *Daud.* Globul de flăcări îi atinge pe Andrei şi pe oamenii lui; cei trei sunt azvârliţi pe jos de parcă trupurile lor n-ar mai conţine niciun oscior. Zbieretul creşte în mintea Sarei, însă ea se află deja în mişcare.

Pistolul automat este de acum ridicat şi aţintit asupra Subarului. Fata atinge trăgaciul şi arma răpăie, zguduind-o, iar ea se încordează, rezemându-se în blindajul oblonului. Nu bagă în seamă ecoul ţipătului din creier. Gloanţele scot o serie de *bang-bang-bang* metalice peste portbagaj, apoi cei doi aplecaţi deasupra portierei din spate încasează restul rafalei, şi negrul se prăbuşeşte ca o bocceluţă de zdrenţe lipsită de orice reflexe, iar tovarăşul lui cade pe spate, ridicând mâinile deasupra capului, ţinând într-una sectorul unei carabine automate. Cartuşele golite clincăne ca nişte ţurţuri pe blindajul Chobham. Sara îşi schimbă poziţia şi continuă să tragă, auzind alte *bang*-uri. Albul s-a adăpostit înapoia unei portiere blindate.

Urletul din mintea ei devine vaietul demaroarelor; rotoarele cele mari încep să se învârtă, şi Sara este cât pe aici să sară în sus când o placă de blindaj dinapoia ei culisează brusc şi o turelă răsare cu viteza unui ciocan pneumatic. Aude un semnal insistent, o sirenă de avertizare – oblonul calei şuieră închizându-se. Vocea lui Cowboy îi răsună în ţeastă:

— Înapoia ta, Sara!

Se răsuceşte în chepeng şi îl zăreşte pe unul din şoferii camionului, pitit înapoia vehiculului său cu pernă pneumatică, întinzând un pistol cu care s-o împuşte prin spate. Heckler-Koch i se smuceşte în mâini. Vede spaima din ochii bărbatului care-şi retrage capul pe când gloanţele se năpustesc *bang-bang* spre el.

Bum-bum! Sara se răsuceşte din nou, auzind sunetele unei carabine automate ce sfredelesc aerul, şi vede praful ţâşnind în sus în jurul lui Andrei. Trupul acestuia nici măcar nu tresare. Albul trage peste capota Subarului. Un mârâit aspru porneşte de lângă urechea fetei când ţeava din turela panzerului deschide focul. Gloanţele de calibru treizeci se ridică în văzduh aidoma unei fântâni arteziene şi Sara vede cum întregul etaj al fermei sare în aer, într-o volbură de praf, de parcă toată vopseaua exterioară a fost spulberată în aceeaşi clipă de pe lemn. Turela încearcă să ţintească Subarul, dar nu reuşeşte, şi fata pricepe că este un minitun antiaerian, care nu poate bascula spre ţintele terestre. Trage şi ea câteva rafale către individul pitit după automobil, însă închizătorul i se blochează şi este nevoită să armeze din nou şi să privească peste umăr, la cel de dinapoia camionului. Panzerul se clatină, înălţându-se pe perna de aer. Urletul motoarelor umple văzduhul.

Etajul fermei e ciuruit, găurile se văd la fiecare câţiva centimetri. Cel care a lansat racheta nu se poate să fi supravieţuit. Sara bagă alt încărcător, în mod reflex, legănându-se în chepeng, fiindcă panzerul s-a pus în mişcare. Traversează curtea, îndreptându-se cu botul său blindat direct spre Subaru. Sara se ghemuieşte; individul cu carabina se întoarce şi trage: *bum-bum!* Gloanţele răpăie pe blindaj. Tipul o ia la fugă.

Panzerul loveşte în plin limuzina, împingând-o ca şi cum n-ar fi mai grea decât o bicicletă. Bărbatul se năpusteşte într-o parte, căutând cu stângăcie să apuce carabina căzută pe jos. Şi-a pierdut pălăria şi ochelarii. Sara simte cipurile îmboldind-o să se ridice în picioare, să ia pistolul în ambele mâini şi să apese pe trăgaci…

Albul se roteşte în jurul propriei axe şi cade, iar Sara îi zăreşte în ochi scânteia agoniei, exact în clipa când ea însăşi tresare, recunoscându-i, şi ştie că s-a mai întâlnit cu insul acesta, că a privit aceiaşi ochi în oglinda retrovizoare, atunci când bărbatul

care moare acum conducea maşina lui Cunningham, pe străzile cu neoane, spre apartamentul ei. Este bodyguardul cel solid al lui Cunningham.

Apoi panzerul izbeşte Subarul de peretele fermei şi-l striveşte ca pe o conservă, după care reculează şi accelerează spre măgură. Glasul lui Cowboy îi răsună fetei în minte:

— Coboară, Sara, ai făcut tot ce puteai.

Ea continuă să privească îndărăt, şocată, holbându-se la tabloul distrugerilor acoperite de fum, unde şoferul lui Cunningham zace precum un sac de făină.

Turela geme iarăşi, capabilă să coboare acum, când panzerul urcă panta colinei, şi camionul pe pernă pneumatică este împroşcat, rezervoarele lui de carburant irupând în valuri de foc. Cei doi şoferi nu se mai zăresc; probabil că amândoi zac înapoia sa, leşuri ciuruite. „Omul lui Cunningham”, se gândeşte ea. „Şi racheta… *Daud…*”

Minitunul continuă să tragă în vreme ce, cu gesturi automate, Sara coboară scăriţa, căutând să nu se lovească la mişcările bruşte ale panzerului. Asigură trapa de deasupra capului ei şi plonjează în cuşetă. Cartuşe de şapte milimetri se rostogolesc zornăind pe podeaua metalică.

— E momentul să ne ascundem, Sara.

Vocea lui Cowboy se aude atât în capul cât şi în urechile ei.

— E momentul să găsim o gaură adâncă şi să ne ascundem.

„Nu poţi”, ar vrea ea să spună. „Nu te poţi ascunde de *ei.”*

Decuplează casca, închide ochii şi încearcă să evadeze în beznă.

Capitolul şapte

TOTALUL DE PESTE NOAPTE DIN TAMPA, LA ORA 8 AZI-DIMINEATĂ:
22 DE MORŢI ÎNTRE HOTARELE ORAŞULUI…
NOROCOŞII CÂŞTIGĂTORI ÎNCASEAZĂ LA COTA 18 LA 1
POLIŢIA NEAGĂ ACUZAŢIILE DE ARANJAMENT
(DETALII ÎN PAGINA 3)

Panzerul aşteaptă căderea nopţii, pitit într-o cută îngustă de teren, între Blue Mountains şi Tuscarora, unde a ajuns urmând un pârâiaş puţin adânc, printre maluri înverzite, până în văioaga

tăcută, presărată cu pini. Cowboy soarbe un lichid cu gust de portocale, care-i completează electroliţii, şi stă pe vine pe un strat aromat de cetină. Mintea îi este limpede şi detaşată, totuşi membrele îi zvâcnesc necontrolat – sunt postefectele excesului de adrenalină. Printre copaci poate zări un şoim conturat pe fundalul soarelui, cu aripile întinse pentru a beneficia de curenţii ascendenţi.

„Am avut noroc”, gândeşte bărbatul. „Am avut noroc că prima rachetă a fost trasă în Andrei. Am avut noroc că ei au crezut că panzerul nu-i înarmat, cu excepţia pistolului Sarei. Altfel, prima rachetă ar fi fost ţintită drept în poala mea. Poate că ar fi străpuns blindajul, poate că nu...” Muşchii îi tresar la acest gând.

— Tipii încercau să ne omoare, rosteşte el. Mi-am zis că-i preferabil să fim noi supravieţuitorii care povestesc ce s-a întâmplat.

Sara priveşte o pajişte pestriţă şi se încruntă. Mâna nu i se desparte nicio clipă de arma de la şold.

— Păcat totuşi de şoferii camionului... Erau în necunoştinţă de cauză.

— Atunci n-ar fi trebuit să-ncerce să se joace cu unii ca noi, replică Cowboy.

Simte cum indignarea îl furnică de-a lungul gâtului şi umerilor la gândul de a fi căzut în ambuscada unor jucători atât de jalnici. Încruntă sprâncenele spre munţii Tuscarora, ce se întrevăd în verde-albastru.

— În câteva ore, toată chestia o s-apară în tabloide, continuă el. Escortele aduse de Andrei pentru panzer nu erau oamenii lui, este? Probabil un serviciu local de pază, autorizat de poliţie, şi care-şi poate pierde licenţa dacă intră-n bucluc. Au văzut panzerul coborând la răspântie şi dup-aia au auzit cum totul sare-n aer. E clar c-or să se ducă la „legiuiţi”.

— Trebuie neapărat să vorbesc cu Michael Hatmanul, spune Sara. Asta a fost o chestie îndreptată împotriva lui şi-a fost pusă la cale de un Orbital.

Cowboy simte cum i se zbârleşte părul de pe braţe. O priveşte pe fată.

— De unde ştii?

— Albul ăla căruia i-am făcut un buzunar... începe ea şi-şi dezgoleşte inconştient dinţii, clocotind de furie, lucra pentru

Orbitale. Era din... unităţile lor de securitate. Escorta un tip pe nume Cunningham. Cred că ăsta a aranjat totul.

Cowboy se uită la imaginea lui argintie din oglinzile ochelarilor ei şi se întreabă în ce s-a băgat, cât de vizibilă este amprenta radar a acestei gloduroase. Oare cât de mult s-a mânjit prin asocierea cu ea?

Vocea Sarei se transformă într-un murmur, de parcă ceea ce spune este atât de intim, încât nu-l poate pomeni decât în şoaptă.

— S-au mai folosit de rachete. Au tras în mine.

Acum Cowboy ştie. E vârât până peste cap în beleaua Sarei şi lucrul cel mai deştept pe care l-ar putea face este să spună *adios,* să urce în panzer, să se cupleze la i-faţă şi s-o şteargă fără să privească înapoi. Indiferent cine ar fi cel care trage cu rachetele, acesta o doreşte pe gloduroasa cu cicatrice şi nu-i pasă pe cine striveşte în cale. Îşi înfrânează instinctul de a privi peste umăr.

— Care Orbital? întreabă el. Cât de puternici sunt în zona asta?

— Nu ştiu, clatină ea din cap. N-au vrut să-mi spună.

— Când anume n-au vrut să-ţi spună?

Sara inspiră adânc şi, brusc, bărbatul îi simte tristeţea; în ciuda jachetei blindate, a pistolului, lentilelor-oglinzi şi mersului, este foarte singură aici, în fundătura unei pârloage din Blue Mountains, încercând să se gândească la următoarea mişcare. Un animal al străzii, pierdut şi orb, gonind mânat de adrenalină şi instinct, ştiind că îndărătul lui se aud paşii duşmanului care se apropie.

— Când am lucrat pentru ei, îi răspunde.

Ii povesteşte cum o antrenaseră pentru o misiune dar, după ce o dusese la bun sfârşit, orbitalii consideraseră că persoana ei reprezenta un factor de risc şi-i trăseseră o rachetă în apartament, lovindu-i fratele. Conform spuselor sale, fratele nu avea niciun amestec în afacerea aceea. Cowboy simte că istoria nu-i chiar atât de simplă şi încearcă să decidă dacă ar trebui să insiste pentru a afla totul. Poate că există un amănunt care să-i salveze pe amândoi. Ştie însă că fata nu se încrede deocamdată în el şi hotărăşte să aştepte. Oricum nu intenţionează să rămână în preajma ei după ce reuşeşte să scoată panzerul de aici.

— De-asta trebuie să vorbesc cu Hatmanul, explică Sara. Să-l

anunţ ce s-a întâmplat, ca să se-mpace cu indivizii ăia.

Cowboy vede cum atitudinea ei devine distantă. Sara îşi linge buzele şi adaugă:

— Păcat că o parte din preţul împăcării o va reprezenta probabil predarea mea.

— Nu te grăbi cu concluziile, clatină din cap bărbatul. Este posibil să nu reuşească nicio împăcare, şi atunci amândoi veţi fi în aceeaşi oală.

Cade pe gânduri; nu-i place deloc încercarea de a descifra un război în care nu-l cunoaşte pe niciunul dintre participanţi. Pe neaşteptate, propria-i amprentă radar este mai evidentă decât a fost vreodată, şi el n-are habar când anume sau de unde s-ar putea abate următoarea lovitură. Înghite restul lichidului şi se ridică, strivind în pumn paharul de plastic.

— Te-aş sfătui să nu-i spui unde eşti. Avem inimile lui de computere şi-o să le vrea înapoi. Este nevoit să se asigure că rămâi în viaţă până-şi localizează marfa.

Simte un râs tăcut ce-i sporeşte, urcând prin şira spinării, şi adaugă:

— Între timp, eu o să vorbesc cu Coţcarul – un amic – care o să trimită pe cineva să ne scoată de-aici. Sau poate chiar facem o cursă peste Hotar, spre Colorado, cu tine drept marfă. Chicoteşte: Atunci Hatmanul va trebui să mă plătească să-i aduc cristalele înapoi.

Sara îl priveşte inexpresiv.

— N-am putea face cursa la noapte?

Cowboy neagă din cap.

— Nu pot face o cursă legală, pentru că „legiuiţii” or să fie pe fază. Pe de altă parte, nu pot încerca niciuna ilegală, fiindcă n-am suficient carburant, iar minitunul ăla e singura mea armă şi am folosit majoritatea muniţiei. Aşa încât va fi necesar să-i punem pe alţii să lucreze pentru noi. Probabil că ar fi cel mai bine s-ascundem panzerul aici şi să aranjăm să fie preluat ulterior.

Se opreşte, duce palma pavăză la ochi şi se uită spre soare.

— Timp de încă vreo trei ore n-o să fie îndeajuns de întuneric. Mai bine să ne odihnim. La noapte n-o să dormim prea mult.

Sara scutură din cap şi inspiră adânc.

— Mă îndoiesc că aş putea dormi, chiar dac-aş încerca, spune ea.

— Cum vrei, răspunde Cowboy.

Se îndreaptă către panzer şi suie pe blindajul frontal. Azvârle la gunoi paharul strivit şi se aşază în scaunul mulat după conturul trupului. Îşi introduce un jack în mufa din frunte şi scanează canalele, sperând să dea peste vreo emisiune de ştiri.

Găseşte un videotabloid local, iar în prezentarea holografică se roteşte chiar chipul lui, o fotografie amplificată tridimensional, despre care nu-şi mai aminteşte când a fost făcută.

„Căutat pentru relaţii”, se spune. „Alertă la nivelul statului. Patrule aeriene.”

Cowboy înţelege că indivizii n-o caută pe Sara.

Îl vor pe el.

100 000 DE NOI CAZURI ALE MALADIEI VIRALE HUNTINGTON
ÎN S.U. EPIDEMIA CONTINUĂ SĂ SE EXTINDĂ

Panzerul se află într-o văioagă întunecată, la est de principala culme a lanţului Allegheny. Cowboy şi Sara au străbătut doi kilometri din oraş, dar singurul telefon public pe care l-au găsit era despicat, probabil cu un ferăstrău mecanic. Acum examinează o cârciumă şi se întreabă dacă nişte străini ar bate la ochi aici.

Bărbatul a urmărit buletinele de ştiri şi transmisiunile poliţiei din clipa când acestea s-au dovedit interesante; se pare că doar pe el îl caută. Nu se pomeneşte nimic de existenţa altei persoane în panzer; deci chiar dacă cei ce-l urmăresc o vânează şi pe Sara, întâlnirea lor a fost doar o coincidenţă. Descrierea lui Cowboy şi a panzerului a fost transmisă poliţiei din tot ţinutul – constituie un subiect atât de fierbinte, încât tânărul poate simţi colimatoarele armelor căutându-i inima, deşi poartă peruca brunetă pe care Coţcarul l-a obligat s-o ţină în trusa de urgenţe, şi o şapcă trasă peste ochi. Sara l-a convins cu greu să renunţe la un pistol din plastic, garantat să treacă de detectoare în şaizeci la sută din cazuri, subliniind că rămânea în proporţie de patruzeci la sută posibilitatea să fie ucis din cauza armei. El însă continuă să-şi dorească să simtă apăsarea liniştitoare a ţevii pe abdomen.

Pe de altă parte, Sara este invizibilă, şi Cowboy vrea ca ea să-

l însoţească. Duşmanul va căuta un bărbat singur, iar ea îi reduce amprenta. De asemenea, Sara cunoaşte câteva feţe inamice.

Apreciază totuşi că şansele nu sunt grozave. Coţcarul trebuie să-l scoată din mijlocul acestui război din Est, înainte de a fi expediat într-un sac de plastic marcat cu însemnele morgii.

Cârciuma se numeşte „La Oliver”, şi mulţimea de sâmbătă noaptea intră şi iese, precum respiraţia, cu fiecare puls al muzicii litejack, care în măsura şapte pe şaisprezece răsună dinăuntru. Cowboy şi Sara privesc prin local o vreme, în timp ce hologramele de neon colorat pâlpâie în ferestre, iar muzica schimbă ritmul în unsprezece pe patra. Poliţiştii autohtoni trec o dată pe acolo, fără să manifeste interes faţă de clienţi.

— Haide până nu se-ntorc, spune fata, şi Cowboy încuviinţează din cap însă, cumva, nu-l prea trage inima să meargă. Sara îl priveşte cu ochi de aliaj superdur. Gândeşte-te că-s bodyguardul tău, adaugă ea. Este o chestie la care mă pricep.

Barul îi absoarbe. Hologramele fluorescente ard pe plafon şi pereţi, cu foc rece şi persistent. Constituie singura sursă de lumină, cu excepţia spotului perfect alb, aţintit asupra unui bărbat inexpresiv care stă singur pe scenă, cu cinci instrumente conectate la craniu, umbra lui monocromă întinzându-se îndărăt precum echivalentul masculin al Meduzei. Cântă simultan la toate instrumentele, acum în măsura cinci pe şapte. Dansatorii se conformează schimbărilor, până şi zonaţii urmându-i ritmurile complexe, irezistibile.

— Inima-mi e-un aliaj, recită el. Trăiesc în boxe.

Glasul este o şoaptă calmă, solitară şi ironică, diferită cu totul de restul muzicii.

Lui Cowboy îi place să audă piese vechi, dar în primul rând este recunoscător pentru întunericul dinăuntru. Sara s-a gârbovit în jacheta ei şi a abandonat mersul provocator, iar bărbatul e recunoscător şi pentru asta. Amândoi străbat localul, aparent fără să fie băgaţi în seamă. În holul ce duce la toalete există un telefon public. Cowboy schimbă la bar câteva bancnote pentru banii de cristal ai unui ac de credit şi introduce în craniu jackul audio opţional al telefonului. Jackul are un microfon subţire, pe care-l reglează în colţul gurii.

Îi răspunde nevasta Coţcarului. Jutz este o blondă vânoasă,

care conduce ranchul în absenţa soţului şi-şi cunoaşte bine îndatoririle. Vorbeşte de parcă ar fi fost trezită din somn.

— Jutz, începe Cowboy, Coţcarul e pe-acolo?

— Cowboy, răspunde ea, nu-mi spune unde eşti. Numărul nostru e, probabil, supravegheat.

Timbrul ei îi îngheaţă nervii aidoma heliului lichid. Glasul femeii tremură uşor – o spaimă menţinută sub control. Pe neaşteptate, holişorul pare mult mai strâmt.

— Ce s-a-ntâmplat? o întreabă.

— Ascultă cu atenţie!

Vorbeşte rar şi răspicat, pentru a evita repetiţiile. Tonurile de teamă se simt înapoia marginilor dure ale consoanelor. Cowboy închide ochii şi-şi lipeşte fruntea de realitatea solidă, liniştitoare a aparatului metalic.

— Coţcarul a fost împuşcat. Au încercat să-l ucidă în maşină, dar a izbutit să scape. Acum e-n spital şi l-am înconjurat cu bodyguarzi. Nu-ncerca să-l vizitezi şi nu-mi mai telefona. Găseşte un loc sigur unde să te ascunzi şi rămâi acolo până se clarifică situaţia.

Uşa toaletei se deschide şi Cowboy se uită rapid îndărăt, simţindu-şi vulnerabilitatea. Dinăuntru iese un bărbat cu privirea sticloasă, care-i zâmbeşte prietenos trecând pe lângă el. Tânărul îşi adună umerii şi şopteşte în microfon:

— Cine-i autorul?

— Se spune că-i mâna lui Arkadi. Se mai spune că se ocupă şi de ceilalţi terţi şi panzerboy. Te vrea însă pe tine.

Un chip străin, smead şi distorsionat, reflexia lui însuşi pe carcasa din metal strălucitor a telefonului, îl fixează pe Cowboy cu ochi reci, mânioşi.

— A fost gata să mă radă azi dup-amiază, spune el. Acum şi-a mutat războiul aici şi le-a transmis „legiuiţilor” faţa şi numele meu.

Are impresia că forţa gravitaţională a fost anulată, că se găseşte într-un panzer ce se desprinde de pe creasta unei culmi transformate în buza unui canion întunecos şi fără fund.

În cristalul lui auricular răsună un ton. Introduce în telefon un ac de credit şi lasă aparatul să-i ia banii.

— Ascunde-te, îi zice Jutz. Nu ştim în cine s-avem încredere şi nu putem organiza o cursă ca să te recuperăm. Arkadi a lucrat cam cu toată lumea şi habar n-avem cine sunt oamenii lui şi

care-s de partea noastră. Deocamdată, toţi stau cuminţi.

— Arkadi are un bloc întreg înapoia lui. Cowboy priveşte rapid în ambele părţi, temându-se să nu fie auzit. Spune-le tuturor chestia asta.

— Care anume bloc?

Brusc se aude un clic şi Jutz dispare. Cowboy ştie cine ascultă acum. Buzele i se trag îndărăt într-un rânjet.

— Prea târziu, spune el. M-am dus.

Se decuplează şi iese în hol. Sara examinează ringul de dans. Bărbatul îi întinde acul de credit.

— Sună-l pe Hatman, dar fii scurtă. Ne-au dat de urmă. Blocul tău stă cu degetul pe comunicaţii.

Rămâne lângă intrarea holişorului şi priveşte. Îşi spune că mai au timp destul. Au fost localizaţi, totuşi probabilitatea ca orbitalii să dispună de nişte oameni la numai câteva minute depărtare de taverna asta e nulă şi n-au nici legături cu poliţia locală. Va dura destul până vor realiza un contact cu cineva din orăşel. Cu toate acestea, simte valuri de teamă gonindu-i prin şira spinării, iar ochii lui numără ieşirile. Şi-a stabilit deja rutele de scăpare dacă apar „legiuiţii”.

— Eu am ce-ţi doreşti, insinuează glasul cântăreţului. Pot alunga flăcările.

Sara revine în mai puţin de două minute.

— Nu l-am găsit pe Hatman, rosteşte ea, în timp ce Cowboy se îndreaptă deja către o uşă. Se ascunde pe undeva, dar am vorbit cu unul din oamenii lui. Clatină din cap: E haos. A-nceput un război, însă taberele nu-s prea clare. Pentru moment, Michael şi majoritatea alor lui par în siguranţă, fiindcă el mi-a lăsat vorbă să fiu precaută. Andrei a fost singura… victimă, exceptându-i pe curieri şi alţii ca ei.

Cowboy deschide o uşă de evacuare în caz de incendii şi păşeşte într-o fundătură. Ochii i se adaptează rapid luminii reduse. Zăreşte pubele ruginite, pisici şi câţiva oameni care dorm în căldura de august ce radiază din betonul vechi, strălucitor în infraroşu. Unii sunt beţi, unii par cherchelişi, iar alţii sunt pur şi simplu fără adăpost. Ca în orice fundătură dintr-un orăşel.

— Mi-au spus să ne ascundem, continuă Sara. O să recupereze inimile după ce lucrurile se vor potoli pe-aici.

— N-avem cum ajunge acasă?

— Nicio şansă de-a scăpa întregi în clipa când apărem în Zona Liberă. Nimeni nu ştie *la* cine să se-ncreadă.

— În cine, spune Cowboy.

Merge grăbit către intrarea fundăturii, cu pumnii în buzunare, căutând să fie cât mai silenţios. Un cerşetor adormit se foieşte pe pătura lui destrămată şi strigă un nume. Pântecele dezvelit şi proeminent îi luceşte albicios în noapte.

— Aşadar suntem pe cont propriu, rosteşte Cowboy.

Ajunge la capătul fundăturii şi se uită în stânga şi în dreapta.

Dinspre bordură, răzbate râsul unei femei. El traversează strada şi pătrunde pe altă străduţă. Vocea Sarei, dinapoia sa, îl face să se oprească brusc.

— Am aflat pentru cine lucrează Cunningham.

Se răsuceşte surprins.

— Ţi-a spus-o tipul de la telefon?

— I-am zis că Orbitalele sunt implicate şi de ce anume cred asta. El îl cunoştea pe Cunningham – lucraseră împreună în nu ştiu ce problemă de securitate.

Ura din glasul ei este evidentă. În ciuda întunericului, bărbatul îi poate distinge duşmănia nedeghizată din ochi.

— E vorba de Tempel. Tempel Pharmaceuticals I.G.

Cowboy aude numele şi-şi simte bătăile inimii iuţindu-se. Undeva, în adâncul lui, se acumulează un răcnet, un urlet de triumf asemănător jeturilor panzerului atunci când deschide supapele alcoolului sub presiune. Chiar dacă în clipa de faţă nu-l ajută aproape deloc, a aflat în sfârşit numele inamicului.

WOHNEN SIE ÎN LEID-STADT?
ERLAUBEN SIE UNS IHNEN NACH
HAPPYVILLE SCHICKEN!
Pointsman Pharmaceuticals A.G.

„Tempel Interessengemeinschaft”, îşi spune Cowboy. „Corporaţia Intereselor Tempel.” Multe Orbitale au I.G. După denumiri, aşa încât nu-i nimic surprinzător în asta. Reprezintă o descriere atât de perfectă a poziţiei lor!

El şi cu Sara s-au întors la panzer; stau pe blindajul dorsal, în vreme ce pârâiaşul clipoceşte sub botul vehiculului. Sara ţine pistolul automat în braţe – un prunc rece şi ucigaş. Norii trec pe cer, acoperind stelele, iar ei doi sunt singuri în beznă.

— N-am niciun ban în afară de mărunţişul din buzunare, zice Cowboy. De obicei, port în panzer aur, pentru cazurile când e nevoie să mituiesc vreun om al legii. Clatină din cap: Însă livrarea asta trebuia să fie legală... N-aveam niciun motiv să cred c-o să-i intereseze pe poliţai. Chicoteşte fără amuzament: Astă-seară trebuia să fiu în Florida.

Sara nu rosteşte nimic, se mulţumeşte să mute greutatea armei dintr-o mână în cealaltă. I-a montat la ţeavă tubul lung al amortizorului şi pistolul nu va scoate nici măcar o şoaptă dacă va fi nevoită să-l folosească. Nici ea n-are o leţcaie şi Cowboy o ştie prea bine.

— N-o să fiu capabil să-mi umblu prin conturi, continuă el, gândind cu voce tare. Dacă toţi oamenii legii cooperează, Arkadi şi ai lui vor putea urmări orice tranzacţie, ba chiar să-mi blocheze mişcările. Am nişte aur pitit prin New Mexico şi Wyoming, dar e cam mult de mers până acolo.

— Avem matricele, replică fata. Glasul ei pare răsunător după o tăcere atât de lungă. Dacă le-am putea plasa, valorează o avere.

— Ştii pe cineva de încredere pentru asemenea cantitate? o priveşte Cowboy. Eu nu cunosc.

— Nu trebuie să vindem toată marfa. Doar atât cât e nevoie ca s ajungem acolo unde dorim.

Cowboy aude un ţânţar dansându-i lângă ureche. Toţi neuronii îi cer să ia panzerul de aici, anunţându-i că sunt prea aproape de telefonul pe care l-au folosit apelând două numere compromise.

Totuşi, până nu ştie încotro vor porni, n-are rost să mişte vehiculul. Situaţia carburantului e prea critică pentru a-i îngădui să descrie cercuri.

„Aşteaptă”, îşi spune, privind cerul. „Aşteaptă până ce norii vor acoperi totul.”

Îşi aminteşte nopţile în care zbura cu *Pony Express* prin norii de furtună, cu cristalul reglat pe frecvenţa biroului meteo, aşa încât să poată urmări vremea rea şi să se ascundă în ea. Cu delta plonjând prin ploaia ce răpăia pe cupola carlingii, prin bezna de cauciuc, atât de adâncă, atât de palpabilă, încât lumea avionului şuierător şi luminiţele palide ale instrumentelor de bord părea să reprezinte totalitatea existenţei. Graniţele Universului se aflau la numai un braţ dincolo de carlingă, iar

toate amintirile lui despre o viaţă terestră erau transformate în halucinaţii nesăbuite, îndepărtate, cu totul irelevante. Singurul lucru care mai exista în lumea aceea, pe lângă Cowboy şi avionul viu din interfaţa lor, era ecoul răsuflării bărbatului, în spaţiul închis al căştii. Îşi aminteşte erupţia bruscă de fulgere în cascadă ce luminase mai tare ca ziua cerul de catifea, transformând delta într-un ac negru şi mat, propulsat în nesfârşitul vis electric, pâlpâind într-un şuvoi opalescent… O imagine pe care n-o mai putea împărţi cu nimeni, niciodată, pe care n-o putea regăsi niciunde. O senzaţie de apartenenţă, de desăvârşire, despre care nu putea povesti nicicând. Nici măcar acelora ce zburaseră cu el. Mai rămăsese doar o strălucire în ochi, un licăr în minte. Şi uneori, era sigur de asta, în minţile celorlalţi.

— Poate că ştiu pe cineva, spune el. Cineva care a dispărut de atâta vreme din joc, încât nimeni nu se va gândi la el.

INIMI ŞI MINŢI

Sfârşitul după-amiezei. Lumea s-a oprit ca să-şi tragă răsuflarea, şi străzile din îngheţată se topesc încetişor sub razele soarelui. Locuitorii Pennsylvaniei aşteaptă, pitiţi, amurgul care va înmuia muchiile de oţel Gerber ale lumii lor.

Panzerul este ascuns într-o carieră pe jumătate inundată; vechiul drum care duce acolo este acoperit de tufişuri atât de dese, încât numai bursucii pot zări cele două făgaşuri tocite. Cowboy şi Sara merg pe lângă drumeagul de ţară ce poartă numele de şoseaua-nu-ştiu-cum. Bărbatul duce pe umăr o cutie din carton, acoperindu-şi faţa de vehiculele care trec pe drum. Sara îl urmează tăcută, cu paşii amortizaţi de iarba acostamentului. Una dintre nenumăratele perechi de refugiaţi cu rucsacuri în spate, spre care nu merită să priveşti de două ori; ei înşişi nemaideranjându-se să ridice un deget mare, dătător de speranţe.

Au pornit spre vest încă de la miezul nopţii, urcând pantele munţilor Allegheny, urmând râul Youghiogheny prin trecătorile Apalaşilor şi intrând după aceea pe vechiul făgaş al şoselei Penn Central, care şerpuieşte spre nord-vest, ducând către oraş. După decenii de declin, Pittsburgh cunoaşte acum o epocă de dezvoltare rapidă, înflorind ca o nouă capitală a Pennsylvaniei şi un nod al reţelelor de transporturi; este una din aşezările pe care Orbitalele nu s-au deranjat să le transforme în ruine.

Cowboy a văzut fotografii ale ei: o fortăreaţă din granit, ridicată pentru celebrarea fără tragere de inimă a norocului vechiului oraş, completată cu holograma Clopotului Libertăţii – originalul fiind zdrobit o dată cu Independence Hall şi apoi purtate împreună în golful Delaware de către mareele tot mai înalte, învolburându-se sub forma unor şuvoaie cenuşii în apele mâloase, alături de tonele de piatră, cenuşă şi oase carbonizate ce fuseseră cândva Oraşul Iubirii Frăţeşti.

Spre sfârşitul nopţii, carburantul din rezervoare le mai ajungea doar pentru câteva sute de kilometri, iar peisajul devenise prea urban ca să prezinte siguranţă. După ce Cowboy găsise mina aceea veche, el şi Sara dormiseră toată dimineaţa apoi plecaseră pe jos – alţi doi disperaţi căutând de lucru în oraşul aflat în expansiune, şi care vor ajunge să se înghesuie alături de ceilalţi în colibele şi cutiile de carton ce înconjoară aşezarea, mânjind zidurile verzi ale văii Monongahela cu fumul focurilor de gătit, bântuind metropola după ceva de lucru şi evitând colţurile întunecate, unde poţi fi omorât pentru mărunţişul din buzunare.

Un vechi camarad al lui Cowboy locuieşte aici, într-o suburbie. Cowboy îi găseşte adresa în cartea de telefon şi se întreabă ce legături mai are Reno cu asemenea afaceri. Pe când era deltajocheu, câştigase o mulţime de bani şi nu părea genul de individ care să-i piardă între timp. Dacă acum a trecut cu totul de partea legii, asta ar putea uşura considerabil lucrurile.

Casa lui Reno este înconjurată de un zid; într-o parte, un bătrân neras de vreo trei zile, cu o pălărie de pai găurită, stă lângă raniţa sa, fumând şi aşteptând răcoarea amurgului înainte de a-şi continua pelerinajul. Nervii lui Cowboy zbiară alarmaţi, iar el se străduieşte să-i potolească. Astfel de imagini nu sunt neobişnuite aici sau în oricare parte a lumii.

Poarta este făcută din aliaj cromat, lustruit, şi reflectă imaginea lui Cowboy, deşirat şi scofâlcit, alături de gloduroasa înaltă cu ochelari precum luciul asfaltului. Ca răspuns la întrebări, bărbatul îşi scoate şapca şi peruca. Glasul porţii bolboroseşte cu o bucurie posacă, aducând cu acela al unui om care se îneacă:

— Parcă-mi amintesc că te-am văzut la video. Sigur că da, intră.

Poarta glisează silenţios.

Reşedinţa reprezintă o odă adusă interfeţei, o singularitate geometrică realizată din cristal şi aliaje scumpe non-terestre, sugerând conexiunea minţii umane cu realitatea digitală. Antene zimţate investighează cerul, conducte din plastic transparent, aparţinând vreunui sistem de climatizare, şerpuiesc peste casă într-o configuraţie arterială complexă, purtând fluide colorate strălucitor, cu proprietăţi exotice, jeturi lichide izolate ce sugerează electroni gonind prin matrice. Aleea care duce spre clădire este pavată cu lamele, subţiri de un milimetru, din meteoriţi, acoperite cu plastic dur şi transparent obţinut din gaze planetare; vinişoarele sclipitoare de nichel şi magneziu se conturează distinct pe fierul neoxidat, întunecat, presărat cu grăunţe de crom şi siliciu. În curte, alţi meteoriţi stau încremeniţi în sticlă, pe piloni din aliaj. Uşa are intarsii, tot din aliaj lustruit. Se deschide, ca şi cealaltă, fără zgomot.

— Parc-ar fi o ilustraţie din *Cyborg Life,* murmură Sara.

În ziduri, pietrele întunecate tăiate cu laserul se contopesc cu grinzile sclipitoare din metal, aşa cum fac tencuiala şi lemnăria unei locuinţe obişnuite. Opere de artă din cristale lichide se schimbă întruna pe pereţi. Cowboy recunoaşte un desen: schiţa gigantică a unui cip de reflexe motorii pe care-l are implantat şi el.

— Vă rog să vă lăsaţi armele în hol. Nu mă voi atinge de ele.

În interior, glasul are un ton mai blând.

Sara insistase să-şi ia Heckler-Kochul în raniţă, şi acum, cu un surâs nemulţumit, lasă rucsacul pe o măsuţă. Cowboy pune alături pistolul de la brâu. Păşesc în următoarea încăpere.

Mobilierul umplut cu gelatină moale radiază albastru Cerenkov din surse de lumină interne. Acvariile cu peşti modificaţi genetic emit raze fine şi reci aidoma unui display verzui de computer. Sunete generate aleatoriu răzbat în şabloane pointiliste din difuzoare mascate. Reno pătrunde pe o uşă cu canaturi metalice.

— Salut, Cowboy. A trecut multă vreme…

— Salut, Reno. Cowboy studiază în mod deliberat odaia. Se pare că te descurci binişor.

Acum cinci ani, delta lui Reno a primit o rachetă în motorul stâng, undeva deasupra Indianei, şi s-a îngropat într-o râpă întunecoasă din West Virginia, trimiţând spre cer, sub forma unei vâlvătăi limpezi şi albastre de alcool, un profit potenţial de

două sute milioane de dolari, în medicamente. A fost unul dintre ultimele mari transporturi cu delte şi un punct de cotitură în orientarea spre panzere. Reno a părăsit avionul înainte ca acesta să se zdrobească de Cheat Mountain, dar suferise arsuri urâte căutând mai întâi să-l strunească, peste coamele împădurite, spre aerodromul din Maryland, şi paraşuta nu i s-a deschis complet. Fragmente din corpul său au fost dezlipite cu şpaclul de pe copaci. În lumea lui Cowboy, ghinionul acesta continua să fie amintit în termeni de regret.

Cowboy l-a vizitat pe Reno de câteva ori la spital, iar după aceea au vorbit la telefon, o dată sau de două ori pe an. I s-a spus că trupul lui Reno a fost reconstruit, totuşi leziunile cerebrale erau prea serioase; nu mai putea fi vorba de livrarea poştei.

Reconstrucţia arată bine. Braţele şi picioarele funcţionează fără probleme. Ochii albaştri sunt identici. Pare perfect sănătos, în pantalonii lui de flanelă şi cămaşa hawaiană. Chipul lui Reno este tânăr, exceptând reţeaua fină de linii din colţurile ochilor, iar dinţii îi sclipesc albi şi regulaţi în lumina slabă. Mufele întunecate din craniu îi sunt acoperite de pletele castanii ce-i ating umerii.

— Mă descurc cu portofoliul, răspunde el.

Înapoia ochilor i se citeşte un vid straniu.

— Reno, ea este Sara. Sara, fă cunoştinţă cu Reno.

Cei doi se salută cu o înclinare a capului, în vreme ce Cowboy pune jos cutia cu inimi şi dă mâna cu gazda.

Ceva e-n neregulă. Palma lui Reno este prea caldă, prea… uscată. Până şi cele mai sănătoase mâini tot sunt puţin umede. Cowboy comută pe infraroşu, priveşte braţul şi vede că distribuţia termică este uniformă, ceea ce nu-i cazul cu niciun braţ pe care l-a cercetat până acum.

— E o proteză, vorbeşte Reno, zărindu-i expresia nedumerită. Ăsta, picioarele şi-alte câteva chestii, pe ici pe colo.

— Dar ai fi putut avea nişte picioare adevărate…

Reno se ciocăneşte în cap cu un deget.

— *Am avut* picioare adevărate, însă leziunile cerebrale erau prea extinse. Coordonarea motorie se dusese dracului, iar pipăitul aproape că nu mai exista – pierdusem prea multă piele, prea mulţi neuroni… Pe de altă parte, Corpmodern căuta indivizi pe care să testeze cele mai recente proteze.

Strânge din umeri. Gestul i se pare lui Cowboy artificial, de parcă ar fi fost repetat în prealabil. Poate că Reno a oferit explicaţia asta de prea multe ori.

— Braţele şi picioarele sunt supercablate, iar un computer cu cristale lichide îmi înlocuieşte porţiunea distrusă a creierului. Feedbackul nu-i prea grozav în privinţa pipăitului, dar după prăbuşire nu mai puteam simţi absolut nimic. Toate sunt chestii experimentale, extrem de avansate. Aliaje superuşoare, chiar mai uşoare decât oasele şi muşchii. Sunt mult mai mobil decât înainte. Dacă vor începe producţia de serie, protezele experimentale vor fi mai ieftine decât donarea picioarelor noi şi retransplantul.

— Ştiu eu… mormăie Cowboy.

— Corpmodern îmi plăteşte o pensie frumuşică, urmează Reno. Mi-a cumpărat casa asta… Nu trebuie decât să mă prezint la un consult din două în două luni – uneori mă recablează cu câte o îmbunătăţire. În plus, organele noi vor dura mai mult decât cele originale.

„Ăsta-i viitorul”, gândeşte Cowboy. „Viaţă veşnică, într-o încarnare trupească a i-feţei, fără să fii mărginit la viteza amplificată artificial a neurotransmiţătorilor, ci apropiindu-te de viteza luminii, extinzând limitele interfeţei, ale Universului. Creierul conţinut într-un analog perfect din cristale lichide. Nervii – precum corzile unei chitare electrice. Inima – o turbopompă rotindu-se ameţitor.” Cowboyul de Oţel, trupul său un fulger monocrom ţiuitor, împărţind dreptate şi reparând erorile. *Cine era IA aia mascată? Nu ştiu, partenere, a pierdut matricea asta de argint a unui circuit de cristale.*

Lui Cowboy i se pare o chestie excelentă. Totul e să fie rezolvată problema feedbackului…

Reno îl cercetează cu ochii săi tineri/bătrâni. Ochi care erau cu mult mai tineri până ce motorul lovit şi-a vomitat în văzduhul rarefiat al Indianei rămăşiţele topite, şi orizontul a pornit să se dea peste cap.

— Aşadar, rosteşte el, v-au prins în foc încrucişat?

— Cam aşa ceva.

Ex-pilotul mijeşte ochii.

— Din câte am auzit, linia de tragere se întinde până-n California.

— O să mă gândesc la chestia asta când o s-ajung în Vest. În

plus, dacă aş fi în locul tău şi aş avea ceva acţiuni Tempel Pharmaceuticals în portofoliu, le-aş vinde cât mai repede.

Reno se încruntă spre unul din cristalele expuse în cameră.

— Staţi jos, le spune, şi spuneţi-mi despre ce-i vorba.

Se aşază unul lângă celălalt, pe două fotolii, în timp ce Cowboy recapitulează pe scurt lucrurile pe care le ştie. Sara, fără să comenteze, stă într-o poziţie semilotus, pe o canapea de un albastru de explozie nucleară. Fără să iasă în evidenţă, aşa cum trebuie să se comporte un bodyguard.

— Deci ce vă trebuie? Reno îşi freacă bărbia. Transport spre Vest? Un loc unde să v-ascundeţi?

Cowboy încearcă din nou o senzaţie ciudată. Are impresia că Reno funcţionează pe pilot automat. În ciuda aparentei disponibilităţi de a le veni în ajutor, face totul în mod reflex; în realitate, nu este prea interesat.

— Vrem să vindem ceva.

Întinde mâna spre cutia cu matricele de computer şi-i smulge capacul. Reno se apleacă şi priveşte înăuntru.

— Vrem să plasăm o mie de bucăţi, continuă Cowboy. Toate perfecte, de calitate orbitală, produse pentru Yoyodyne de sucursala lor Olivetti. OCM douăzeci şi doi, optzeci şi unu, ca să fiu mai precis.

În panzer există de cincisprezece K mai multe matrice, însă el nu doreşte să ia din proprietatea Hatmanului decât strictul necesar. N-a uitat pentru cine lucrează de fapt Sara.

— Inimi din cristale, murmură Reno şi suflă prelung printre buze. Deci pentru asta se duce lupta…

Cowboy simte că a reuşit să-i atragă atenţia.

În jurul acestor obiecte se învârteşte lumea – sunt atât de importante, încât porecla „inimi“ nu-i deloc deplasată, fiindcă dacă inima se opreşte, trupul moare. Sunt miezuri de computere, făcute din cristale lichide ce se pot autoreformata în orice configuraţie, determinând eficienţa absolută a oricărei operaţiuni cibernetice, trecând de la stocarea datelor la transferul şi analiza acestora, iar apoi la modificarea lor în forma optimă recomandată de analiză. Inimi ce pot realiza creiere, începând cu bucăţelele strălucitoare din craniul lui Cowboy, care-i permit să piloteze panzerul, şi terminând cu modelele mult mai mari, ce creează analoage funcţionale ale creierului omenesc, imensele inteligenţe artificiale care asigură mersul

lucrurilor pentru Orbitale şi guvernele planetei.

Toate acestea, într-un potenţial miniatural, aici – în cutia de carton.

— În cutie sunt patruzeci de inimi, spune Cowboy. Celelalte cutii se găsesc la loc sigur. Capeţi treizeci la sută ca să fii terţul nostru.

Reflexele cristalelor scânteiază precum nişte rubine în ochii lui Reno.

— Să vedem ce spune piaţa, rosteşte el.

Atinge două puncte de pe măsuţa neagră ca miezul de noapte din faţa lui şi în interiorul acesteia se aprinde consola unui comp, proiectându-şi culorile pe chipul ex-pilotului. Reno trage apoi de dedesubt un paralelipiped negru, cablat la computerul din masă, şi o casetă conţinând cristale cu memorii. Introduce un cub de memorie în fanta paralelipipedului, după care desprinde un jack şi-l înfige în tâmplă. Apasă câteva taste şi se lasă pe spate în scaun.

Acvariile bolborosesc într-o depărtare zumzăitoare. Trăsăturile lui Reno se destind, apoi se întunecă din nou. Rămâne multă vreme în i-faţă, pe urmă îl priveşte pe Cowboy, şi ochii săi denotă surpriză.

— De la amiază, acţiunile Tempel au crescut cu douăsprezece puncte, spune el visător, regretând parcă desprinderea din interfaţă. Intenţionează să acapareze Korolev – o tentativă importantă… În momentul de faţă, Korolev este vulnerabil… au făcut multe greşeli…

Cu coada ochiului, Cowboy zăreşte expresia surprinsă a Sarei şi-şi dă seama că femeia înţelege mai multe decât spune; va trebui s-o ia la întrebări. Vocea lui Reno continuă, monotonă:

— Tempel este puternic în produse farmaceutice şi extracţii miniere, dar departamentul aerospaţial e modest. Achiziţionarea lui Korolev l-ar întări. Piaţa pare să spună că Tempel va câştiga, totuşi eu nu cred că-i chiar atât de sigur. Korolev are o mulţime de resurse la care să apeleze… şi tipii sunt atât de secretoşi, încât trebuie să existe nişte chestii de care Tempel n-are habar.

Cowboy îşi imaginează cele două gigantice Orbitale încleştate în conflictul lor electronic, utilizând valoarea teoretică a acţiunilor drept pârghii pentru a se răsturna reciproc, alimentându-se cu date mai preţioase decât aurul; inteligenţele artificiale şi creierele corporaţiilor elaborând scheme de

manipulare a cascadelor de numere. Cumpărând acţiuni şi viitoruri prin intermediari despre care speră că nimeni nu ştie că sunt controlaţi de ele. Ambele blocuri deţin resurse aproape nelimitate, şi victoria va aparţine celui mai subtil, celui care l-a ademenit pe celălalt pe mai multe piste false, care-i cunoaşte mai bine slăbiciunile. Vocea lui Reno pare că se pierde, mintea revenindu-i în interfaţă, integrând date prin filtrul cubului de memorie. Cowboy aruncă o privire către Sara şi o vede, ca şi pe fostul pilot, concentrată spre înăuntru, absorbită pentru o clipă de propriul ei peisaj interior. Punând laolaltă piesele unui puzzle mai complet decât cel al lui Cowboy. Bărbatul ar dori ca ea să-i spună câte ceva din ce ştie.

Reno se decuplează. Culorile strălucitoare din adâncul mesei de abanos pălesc. Pune memoria de cristal înapoi în caseta ei şi inspiră adânc.

— Graniţele se destramă, rosteşte el.

Glasul continuă să-i fie visător, ochii parcă în transă, pierduţi la o mie de metri în adâncimea viziunilor sale interioare.

— După război, demarcaţia a fost clară – învingători, dispăruţi, victime… Blocurile au acceptat să nu se concureze în anumite domenii şi au format carteluri pentru impunerea dominaţiei pe alte pieţe. Au căzut de acord în privinţa zonelor de exploatare… A partajării datelor… Concurenţa s-a limitat la probleme non-vitale. Războiul a creat însă o mulţime de viduri: de putere, de distribuţie, de transmitere a informaţiilor… Orbitalele au fost absorbite în aceste viduri, dar acolo lucrurile nu mai erau chiar atât de clare. Graniţele erau… mai puţin precis definite. Învingătorii şi învinşii se distingeau mai greu. Acum blocurile s-au încâlcit prin zonele astea şi, drept rezultat, liniile de demarcaţie suferă transformări. Sistemul este supus stresurilor şi determină fisuri. Evenimentele din regiunile incomplet definite au consecinţe în tot restul sistemului. O presiune uşoară aplicată ici şi colo, în puncte critice… poate cauza diferenţe majore.

Brusc, îl priveşte pe Cowboy.

— Desigur, asta nu-i grija mea, continuă Reno. Eu intenţionez să rămân în mijloc, pe nodul staţionar al interferenţei. Deţin unele informaţii şi am o idee generală asupra modului cum merg lucrurile. Pot rămâne deasupra problemelor.

— A rămâne în mijloc înseamnă să intri în focul încrucişat,

spune Cowboy. La fel ca mine şi Sara.

— Tu n-ai fost niciodată în mijloc, Cowboy. Niciunul din deltajochei n-a fost. Terţii tind s-ajungă acolo, dar rareori izbutesc. Însă eu mă găsesc în mijloc. Spunând asta, Reno ridică braţul artificial şi-i priveşte pe cei doi cu ochi îngheţaţi: Mă găsesc acolo prin propria-mi natură – jumătate om, jumătate maşină. Eu pot sta pe nod, privind cum undele de interferenţă se ridică şi se prăbuşesc în jurul meu. Deltajocheii s-au prăbuşit, Cowboy. Tu te-ai salvat, călărind alt val, dar şi el se va prăbuşi.

„Cine vorbeşte?" se întreabă Cowboy. „Reno sau masa de cristal încastrată în creierul lui?" Acum Reno trăieşte permanent în i-faţă, şi Cowboy se întreabă dacă nu s-a rătăcit acolo, dacă nu cumva partea artificială i-a supt prea mult din personalitate, dacă nu cumva comanda s-a mutat din creier în cristal.

Simptomul se numeşte „albire". Beţia computerului. N-ar trebui să-i afecteze pe aceia precum Cowboy şi Reno, pe utilizatorii care cunosc riscurile şi zboară o dată cu interfaţa peste ţinutul adevăratei lumi, dar reprezintă un risc pentru teoreticieni, cercetători în domeniul inteligenţelor artificiale şi fizicieni – oameni ce-şi petrec majoritatea timpului în lumea abstractă. Ei pot face confuzie între imaginea electronică şi realitatea pe care cea dintâi o descrie, autodifuzându-se prin reţeaua informatică, gonind cu viteza luminii de-a lungul configuraţiilor acesteia, până ce individualitatea li se pierde, devenind atât de străvezie, încât ajunge să fie aproape intangibilă.

Cowboy simte un fior, înţelegând că Reno este un spectru cu privirea goală, un pumn de deprinderi care şi-au pierdut orice scop, limitându-se la a hrăni cristalul din creier cu datele necesare acestuia. Din deltajocheu n-au mai rămas decât reflexele înrădăcinate.

— Inimile astea de comp sunt periculoase, rosteşte el. Poate c-ar fi bine să nu le scoţi imediat.

Reno clatină din cap.

— Nici nu intenţionez să le vând, multă vreme n-am s-o fac. O să le depozitez într-un seif şi-o să le întrebuinţez ca garanţii pentru un împrumut de la o bancă din i-faţă. Cu el o să-mi măresc portofoliul de acţiuni şi, după ce-o să mă joc niţel cu banii, voi putea să achit împrumutul şi să apar cu inimile pe piaţă. Până atunci, războiul ăsta va aparţine deja istoriei.

Cowboy se lasă pe spate în scaun. Reno pare complet ieşit din transă, iar planul lui este destul de sigur.

— Până reuşesc să-nchiriez un seif, poţi aduce inimile la mine, adaugă ex-pilotul. Am sistem dublu de securitate. Primul poate fi dezactivat, dacă ştii cum. Al doilea… ei bine, la al doilea n-o să se aştepte nimeni. Oricine trece peste zidurile mele va avea nevoie de pompieri.

— Cowboy, vorbeşte Sara, şi bărbatul tresare la auzul vocii ei – se obişnuise cu semilotusul tăcut de la periferia sa vizuală. Ne trebuie un camion ca s-aducem inimile aici.

— Luaţi-l pe al meu, spune Reno. Este în garaj. Pescuieşte din buzunar o cheie – un cristal micuţ, la capătul unui ac din oţel inoxidabil. Aici sunt codurile. Eu o să vă deschid garajul şi poarta.

Se uită de la Cowboy la Sara.

— Vă e foame?

— Nu, răspunde fata, şi Cowboy rămâne din nou surprins de tonul hotărât al glasului ei. Trebuie să ne-ntoarcem la panzer. Nu-mi place să las marfa Hatmanului nepăzită.

Reno ridică braţul stâng. Vârfurile degetelor îi tremură.

— Pe acolo. La dreapta, în capătul coridorului. Bucătăria e-n stânga, dacă vă răzgândiţi.

Scotoceşte sub măsuţă, ia un Jack şi-l introduce în tâmplă. Întinde cealaltă mână spre caseta de memorii.

— Trebuie să discut cu nişte indivizi. Să văd cât pot împrumuta cu garanţiile astea.

— Fii prudent, zice Sara, însă bărbatul n-o bagă în seamă.

Ochii îi sunt deja pierduţi. Cowboy se scoală din fotoliu. Sara se descolăceşte precum o pisică furioasă; spinarea îi este arcuită şi ochii aţintiţi asupra lui Reno. Se îndepărtează, şi Cowboy îi poate distinge muşchii încordaţi ai braţelor. Revine cu rucsacul ei şi arma lui Cowboy. Reno nu reacţionează.

— Amicul tău e ţăcănit, spune ea mai târziu, pe când merg cu camionul spre sud, prin lumina încă puternică a asfinţitului. Are creierul atât de alb, încât ar fi trebuit să-mi pun ochelarii de soare ca să-l pot privi.

Cowboy şofează prin mijlocirea interfeţei, simţind hidrogenul carburant fierbând în turbine şi cauciucurile deplasându-se peste asfaltul înmuiat.

— Ştiu, încuviinţează. A avut un accident nasol.

— Acum îşi imaginează că stă pe un nod, în centrul fluxului de date cosmic. Ce s-ar întâmpla dacă matricea cerească i-ar spune să ne toarne?

— Este un prieten vechi, replică tulburat bărbatul. Noi nu facem chestii de-astea.

— Şi dacă el le face? insistă Sara. Tempel o să-i dea fără să clipească două mii de cristale în locul singurei K pe care i-o oferim noi. Şi n-ar mai fi nici împărţeala şaptezeci-treizeci.

Cowboy explodează înfuriat.

— Dacă-i un trădător, asta nu schimbă cu nimic lucrurile! N-am remarcat ca prietenii tăi să se înghesuie să ne-ajute.

Mânia tăcută a fetei constituie unicul ei răspuns. Cowboy o simte tot restul drumului, ca pe o radiaţie aproape tangibilă.

INTELIGENŢELE ARTIFICIALE SE REVOLTĂ ÎN LENINGRAD REŢEAUA DE DATE KOROLEV I.G. NU COMENTEAZĂ ASUPRA PROBLEMELOR DE SECURITATE

În bezna de la patru dimineaţa, Cowboy scoate panzerul din mână şi, împreună cu Sara, încarcă o mie de inimi din cristal în camioneta lui Reno. Ţânţarii ţiuie pe traiectoriile lor spirale, ochind încheieturile mâinilor, gâturile şi zonele dinapoia urechilor. Sara a anunţat că-i va cerceta pe vecinii lui Reno înainte de a permite camionului să între în curte.

Cercetarea nu se mai dovedeşte necesară.

Spaima năvăleşte precum amoniacul îngheţat prin venele lui Cowboy când, de la aproape un kilometru depărtare, acesta zăreşte fumul înălţându-se ca un lent spectru cenuşiu deasupra casei lui Reno; partea inferioară a norului are culoarea sângelui. Maşinile de poliţie vâjâie pe lângă ei, cu sirenele baleind întreaga gamă de frecvenţe. Sara coboară geamul portierei, şi răpăiturile îndepărtate ale unor focuri de armă răsună dinspre colinele de ardezie.

— Al doilea sistem de apărare, rosteşte Cowboy.

Ceva străfulgeră portocaliu dedesubtul norului; peste o secundă, se aude o bubuitură înfundată şi bărbatul simte cum dinţii i se dezgolesc, iar furia curge prin el aidoma focului de alcool. Întoarce camioneta şi trimite hidrogen în turbină, simţindu-se strivit în scaun. Derapează la o curbă, şi încărcătura

zdrăngăne în spate.

Dacă ar putea ajunge la panzer în timp util, ar fi posibil să-l scoată pe Reno şi să gonească cu *Pony Express* în ajutorul…

— Cowboy, spune Sara. Încetineşte. Nu vrem să ne ceară carnetul de conducere, aşa-i?

— O să-l scot pe Reno cu panzerul.

Femeia se apleacă spre el, şi ochii îi scânteiază aidoma diamantelor.

— Cu Reno s-a terminat! De-acum, nu ne mai poate aduce decât moartea. Ei sunt *pregătiţi* pentru un panzer. Au învăţat ce poate face al tău. Tunul din turelă n-o să-i ia prin surprindere.

— Există totuşi o şansă…

Ea îl prinde de braţ şi Cowboy simte durerea lunecându-i de-a lungul nervilor.

— E singur, spune Sara, şi noi suntem la fel.

Îi aude unda de regret din glas şi asta-i surprinde.

— Suntem singuri, repetă ea. Aşa cum am fost de când am părăsit Zona Liberă. Unica diferenţă este că acum o ştim cu certitudine.

Înapoia lor scapără un alt fulger, şi fumul devine opalescent, străbătut de un foc alb. Cowboy îi percepe căldura pe ceafă. Ştie că la aşa ceva nu mai poate rezista nimic. Parcă acţionând de una singură, turbina reduce tonul uruitului.

Zorii de abia îşi pornesc escalada peste Apalaşi. Asfaltul începe deja să se topească.

Capitolul opt

TOTALUL DE PESTE NOAPTE DIN TAMPA:
28 DE MORŢI ÎNTRE HOTARELE ORAŞULUI…
NOROCOŞII CÂŞTIGĂTORI ÎNCASEAZĂ LA COTA 15 LA 1
POLITIA ACUZĂ TEMPERATURILE RECORD

Răcindu-se, motoarele panzerului trosnesc încetişor, ca şi cum cineva ciocăneşte în blindaj. Pe retinele Sarei, imaginile tremurate din cauza căldurii dansează în ralanti.

— Povesteşte-mi despre Korolev, îi cere Cowboy.

Fata îl priveşte surprinsă.

— Ştiai despre Korolev ceva de care Reno n-avea habar, insistă Cowboy, concentrat şi nervos. Dacă aflu şi eu despre ce-i

vorba, capăt o şansă în plus de-a rămâne-n viaţă. Vreau să-mi spui. Am dreptul ăsta!

Au parcurs cam o sută cincizeci de kilometri spre vest, printre dealurile de ardezie, şi au găsit un şanţ acoperit de tufişuri uscate, unde s-au ascuns; sunt acum dincolo de Hotar, în Ohio, pe teritoriul vechii Păduri Naţionale, printre trunchiuri prea bătrâne şi putrede ca să merite să fie tăiate. Este sfârşitul drumului pentru panzer – rezervoarele acestuia nu mai au decât o brumă de alcool.

Sara şade în cuşeta pasagerului. Un cartuş de şapte milimetri se rostogoleşte pe podeaua metalică atunci când întinde piciorul şi ea se gândeşte la focurile de arme răsunând dinspre crestele Pennsylvaniei şi la fulgerul final, orbitor de alb, care le-a pus capăt. Tabloidele interfeţei anunţă că un grup înarmat, de origine necunoscută, a încercat să pătrundă în locuinţa lui Reno şi a fost întâmpinat de sistemele defensive ale acestuia. După aceea, poliţia a sosit la faţa locului şi a fost atacată atât de intruşi, cât şi de sistemele automate; atunci a ras totul, înainte de a fi clar despre ce era vorba. Niciun supravieţuitor.

— Corporaţia Intereselor Korolev, îi reaminteşte Cowboy, şi Sara simte cuvintele apăsându-i umerii precum oţelul.

— Bine, încuviinţează ea.

Imaginile îi fulgeră prin minte: ochii violeţi, dispreţuitori ai lui Mugure-de-Foc, emblemele companiilor pe hainele celor avântaţi în *zonedance* la Aujourd’Oui, acel ultim afişaj chihlimbariu, RUNNING, arzând de-a pururi în colţul displayului Danicăi, în vreme ce ea asculta clipele ce picurau cu greu.

— Bine, repetă.

Simte intensitatea privirii lui Cowboy şi se predă ei. „Chestii vechi”, se gândeşte. „Nu mai contează.”

— A fost vorba, îi explică bărbatului, de o operaţie de penetrare a computerului Korolev din Tampa. Securitatea din exterior era prea puternică, aşa că m-am folosit de un curier al companiei ca să intra în clădire şi de acolo să introduc un program în sistemul lor. Crezusem că era vorba de un furt de date, dar se pare c-a fost un sabotaj. Programul ţintea distragerea strategiilor Korolev, încercând să-i slăbească pe cei de-acolo în vederea preluării.

— Cu ce s-a ales curierul?

Sara simte Nevăstuica pulsând, o prezenţă apăsătoare în

gâtlej. Îl priveşte sfidător pe Cowboy, provocându-l să reacţioneze.

— Credea c-o s-o pună de-un coţăit. A pus-o de-un mierlit.

Bărbatul o priveşte fix.

— Bine, spune el.

— A meritat-o.

— N-am zis că nu.

În cele din urmă, Sara este cea care pleacă ochii. Piguleşte pătura veche din lână, de pe pat, şi simte izurile stătute şi grele din cabină: sudoarea, closetul chimic, metalul încins… Oblonul dorsal este deschis, totuşi aerul rămâne nemişcat.

— Cum de l-ai întâlnit pe Cunningham ăsta?

— Hatmanul i-a pomenit de mine. Cred că făceau afaceri din când în când.

— Acum încearcă să se omoare între ei…

— Sunt afaceri, ridică ea din umeri. Nimic personal. Cunningham nu-i genul de om care să amestece chestiile astea, şi chiar dac-ar fi, nu l-ar lăsa compania.

Cowboy îşi ia casca de pe spătarul fotoliului şi o ţine neglijent.

— Nu crezi că-i o legătură? Tempel a atacat simultan terţii şi pe Korolev.

— Nu ştiu. Îl puteau afecta pe Korolev atacându-te pe tine?

— Nu-mi dau seama în ce fel. Nimeni din ţara asta nu foloseşte motoare sau piese Korolev. Turbinele mele sunt Rolls-Royce, făcute sub licenţă, de Pratt and Whitney.

Sara se lasă pe spate, rezemându-se de batardou, şi închide ochii. Poate încă auzi urletul motoarelor şi vibraţiile metalului. Sub pleoape, mesajul chihlimbariu, RUNNING, continuă să sclipească. Scutură din cap.

— Nu văd ce legătură ar putea fi.

— Trebuie s-ajungem în Vest, Sara. Acolo am resurse.

Ea ridică o sprânceană.

— Comori îngropate?

— Să fiu sincer, da. Plus prieteni.

Femeia nu spune nimic şi închide ochii.

— Vii? întreabă Cowboy şi pare irascibil. Sau încerci să te-ntorci în Zona Ocupată?

— Fratele meu e-n Florida. Trebuie să am grijă de el.

Bărbatul se foieşte pe fotoliul din plastic expandat.

— Câţi ani ziceai că are?

— N-am zis nimic. Are douăzeci de ani.

— Atunci se poate îngriji şi singur.

Sara deschide ochii şi pufneşte.

— Se pare că *tu* ai nevoie să fii îngrijit de mine.

Cu o mişcare şuierătoare, prea rapidă pentru ca ochii ei s-o poată urmări, Cowboy izbeşte casca de braţul fotoliului.

— *Sunt o ţintă, la dracu!* Mă caută! Dacă-s cu tine, amprenta mi se modifică. Sunt mai în siguranţă.

Ea râde şi scutură din cap.

— Pentru mine, asta nu-nseamnă decât că stau lângă o ţintă. Las-o baltă! Mă descurc şi singură.

Cowboy o priveşte; muşchii maxilarelor îi joacă. Spre surprinderea fetei, în ochii lui se zăreşte o privire lipsită de speranţă, un vid ce conţine doar disperare.

— O să te plătesc, spune el. Tariful tău obişnuit pentru o treabă de bodyguard. Banii – când ajungem în Montana.

— Plus un bilet spre Florida, rosteşte Sara automat, în vreme ce mintea ei schimbă vitezele şi ea însăşi se întreabă dacă vrea cu adevărat slujba asta.

Se gândeşte la Daud, care zace în pat sub pomul de Crăciun al LED-urilor verzi, cu ochii moleşiţi de endorfine, aşteptându-l pe Împăiatul care nu va veni, neavând pe nimeni apropiat – decât pe sora de care se teme. Dorind revenirea vechii sale magii, dorind locul din stradă ce-i aparţinea, ştiind că acum l-a pierdut fiindcă regulile s-au schimbat, atât pentru el, cât şi pentru Sara, că va trebui să găsească un nou tipar, o nouă sursă pentru ceea ce-i trebuie… Ea nu vrea ca Daud să fie singur, să nu poată privi decât în neantul ceţii de endorfine.

Cu toate acestea, o slujbă i-ar mai aduce nişte bani, eventual chiar costul înlocuirii ochiului lui Daud. Probabil că drumul spre Montana nu va dura cu mult peste cel până în Florida şi, o dată ce va avea bani, poate depăşi controalele de graniţă, intrând cu mai puţine probleme în S.U. Ocupate decât dacă ar fi lefteră. Gaborilor din Zona Liberă nu le place să permită accesul sărăntocilor.

Graţie înfruntărilor din Florida, va găsi de lucru, totuşi ar putea fi periculos să meargă direct acolo; este posibil ca Hatmanul s-o predea lui Cunningham, ca parte a unui tratat de pace. Bineînţeles, afaceri, nimic de natură personală… Ca atare – cel mai bine este să accepte oferta lui Cowboy.

Un rol în decizia aceasta îl are şi privirea bărbatului; i-a atins o părticică anume, la care nu doreşte să se gândească. O părticică alături de care ştie că nu vrea să rămână în următoarea etapă a călătoriei.

Se târguieşte o vreme în legătură cu „tariful ei obişnuit”, nedorind ca bărbatul să creadă c-o obţine prea uşor. Cowboy sfârşeşte prin a plăti ceva mai mult decât ar fi făcut-o în alte condiţii, dar nu atât de mult pe cât bănuieşte Sara că ar fi putut obţine. În cele din urmă, ea se scoală în picioare şi strânge din umeri.

— Okay, te-ai făcut cu un bodyguard. Acum – ce mâncăm?

— N-au mai rămas decât raţii liofilizate. Suficiente pentru trei-patru zile.

— Soia congelată, se strâmbă Sara. Mâncarea mea preferată.

— Poate vrei să spargi o bancă, să poţi cumpăra chestii adevărate…

— E o idee, surâde femeia.

Îşi lipeşte palmele de metalul plafonului scund şi împinge în sus, simţindu-şi muşchii încordaţi. Brusc, este nerăbdătoare să pornească. E minunat să iasă din cutia de Chobham, să respire aer curat. E minunat să aibă o direcţie în care s-o apuce, chiar dacă ţelul final aparţine altcuiva.

— O bancă l-a ucis pe Reno, spune Cowboy. Încerca să împrumute bani pe inimile alea şi probabil că indivizii l-au anunţat pe Tempel.

Dacă ştiai unde să cauţi în interfaţă, puteai găsi băncile deghizate sub alte forme: companii comerciale ori brokeri care ofereau dobânzi neobişnuit de mari şi nu erau interesaţi de prea multe amănunte privind sursa banilor, ori care fie că nu-şi raportau tranzacţiile, aşa cum cereau legile, fie că acceptau nepăsători eventualele nume false ale clienţilor. Bineînţeles, nu existau niciun fel de garanţii – uneori băncile dispăreau peste noapte împreună cu conturile deponenţilor. Posibilitatea respectivă era acceptată ca unul dintre riscurile acestor speculaţii, totuşi nu constituia un caz frecvent. De multe ori, băncile se reînfiinţau sub alt paravan, iar deponenţii erau contactaţi ulterior.

— Dacă Orbitalele sunt intrate în reţeaua terţilor, atunci pot avea în i-faţă o duzină de bănci, fără s-o ştie nimeni, rosteşte Cowboy. Poate că asta-i legătura… Poate că terţii folosesc

băncile lui Korolev, iar Tempel vrea să pună laba pe tot.

Speculaţiile lui par acum de-a dreptul lipsite de sens. Sara începe să-şi cureţe Heckler-Koch-ul. Vrea să-l ia în rucsac. Este posibil ca Montana să se dovedească plină de trupele altora şi, într-un astfel de caz, doreşte ca totul să funcţioneze perfect.

RAID ÎN MIEZUL ZILEI ASUPRA UNEI ASCUNZĂTORI DE LÂNGĂ GRANIŢA STATULUI ARKANSAS
O panzergirl moare, refuzând să se predea
Confiscare de produse electronice valorând o avere
M.B.I. Neagă folosirea napalmului

Scânteind pe cerul de culoarea ardeziei ude, se zăresc constelaţiile platformelor de control, ale fabricilor orbitale, sateliţilor şi staţiilor energetice. Câteva stele timpurii oferă o concurenţă jalnică. Cu trupul scăldat în sudoare, Sara este cufundată în propria-i interfaţă, lovind din picioare, cu muchiile palmelor şi pumnii zvâcnind precum fulgerele în văzduhul umed al verii. Conjură dinaintea ei chipuri care o ajută să se concentreze în vreme ce-şi trimite loviturile prin inimile imaginate ale spectrelor. Se răsuceşte, îndoaie un picior, priveşte peste umăr, străpunge un duşman. Iarba strivită oferă o tracţiune perfectă pentru tălpile ei desculţe. Deocamdată, ţine ascunsă Nevăstuica – n-are rost să-şi dezvăluie surprizele. Cowboy priveşte de sub umbra unui ulm cu franzele arse de mană. Este obosit; au umblat pe jos toată ziua – doar un autostop sau două, scurte, pentru a alunga monotonia. Se află încă în Ohio, menţinându-se pe drumeaguri dosnice, unde pot fi găsiţi mai greu. Sperau să dea peste vreo fermă veche în care să poposească, dar se pare că Ohio le-a desfiinţat pe toate, parcă pentru a-i descuraja pe hoinari.

— Ai luat-o în serios, nu? rosteşte bărbatul.

Sara nu-i răspunde, ci continuă să lovească cu braţele şi muchiile palmelor în adversari care o înconjoară din toate părţile. Se luptă cu o armată de fantome care se ridică înaintea ei, chipuri fără nume, tot atât de lipsite de identitate precum Cunningham – glasurile lor sunt trosnetele crengilor uscate ale copacilor în vântul leneş. Puterea îi curge prin muşchi aidoma argintului viu şi fata se propulsează într-o rafală de atacuri,

rotindu-se, izbind cu picioarele, sărind, cu braţele transformate într-o ceaţă.

Se opreşte brusc, încremenită în poziţie de luptă, o hologramă îngheţată în timpul mişcării, în vreme ce armata de stafii se destramă. Transpiraţia i se prelinge pe toată lungimea sprâncenelor. În gâtlej, aerul apăsător îi pare gros ca mierea. La cincizeci de metri depărtare, printre tufişuri, se poate zări un camion hurducându-se prin gropile drumului avariat. Sara aşteaptă ca zgomotul motorului să dispară complet în noaptea care se îndeseşte.

Se întoarce spre Cowboy şi surâde:

— Acum o să mănânc, îi spune.

— Nu trebuia să faci o plecăciune sau aşa ceva?

Scoate din rucsac un pachet învelit în folie şi i-l aruncă. Nervii fetei sunt tot încordaţi, şi ea culege din văzduh pachetul, de parcă s-ar fi mişcat cu încetinitorul. Se aşază în faţa lui Cowboy, în poziţie semilotus, şi rupe folia.

Bărbatul o priveşte cu ochii săi negri, artificiali. Şi-a scos şapca şi peruca; amândouă se află pe iarbă, alături.

— Ai cristal pentru astea? o întreabă. Sau le-ai deprins învăţând din greu?

Ea rânjeşte larg şi trage cu dinţii din felia de analog de carne.

— Câte puţin din fiecare.

— Nu mă miră. Pupilele i se dilată. Cicatricea aia de pe sprânceana stângă nu pare să fi fost făcută de-un cuţit sau brici…

Sara înghite şuviţa de soia uscată şi scutură din cap. „Chestii vechi”, se gândeşte.

— A fost o sticlă, îi răspunde. Pe când eram mică, taică-meu s-a îmbătat şi m-a tăiat.

— Cea de pe obraz?

— Un cuţitar, într-o încăierare pe stradă. Cu ani în urmă…

— Sub buză?

Pentru o clipă, ea revede ochii demenţi reflectând lumina slabă, stacojie, gura băloasă repetând monoton cuvintele, ca o incantaţie: „Căţea, căţea”, briciul ţinut în mâna cu încheieturile degetelor albite. Propria ei intuiţie, ascunsă adânc în coloana vertebrală, că pierduse controlul asupra situaţiei, că până la urmă întâlnise unul dintre acei clienţi cunoscuţi sub o poreclă specială, o poreclă rostită în şoaptă, temător, chiar şi de cele

mai dure dintre colege: „Pleată”. Apoi propria-i reacţie, reflexele catalizate expediind prin aer scaunul cu contururi înceţoşate, mişcarea împrăştiind în odaie sângele ei într-o semilună scânteietoare, lăsând o dâră purpurie peste cămaşa bleu-pastel a nebunului care în clipa următoare murea la picioarele patului, cu ţeasta înfundată. Iar atunci când ea, Sara, se oprise deasupra trupului şi a scaunului rupt, cu sângele curgându-i din beregată pe sâni şi braţe, urmase revelaţia bruscă, la fel de profundă şi zguduitoare ca şi cea anterioară; aflase ce era dânsa de fapt.

Îl priveşte cu o furie sălbatică pe Cowboy.

— Ce facem? Scriem istorie? Redactezi catalogul greşelilor mele? Pufneşte şi smulge din iarbă sticla de apă, deşurubându-i capacul. Fiecare cicatrice reprezintă o greşeală, e bine? O eroare măruntă pe care-am făcut-o cândva. *Însă nu mai greşesc!* Miza e ceva mai mare acum, de-acord?

Dă capul pe spate şi bea. Apa este caldă şi are gust de plastic.

— Mă întrebam de ce nu ţi le-ai operat, răspunde bărbatul ferm, refuzând să se enerveze. Asta-i tot.

Sara îşi şterge buzele pe mâneca tricoului.

— Pentru că-s utile în meseria mea, de-aia, îi răspunde. Unii se întreabă dacă o gloduroasă nu se teme să se urâţească sau dacă rănile n-o sperie mai tare decât pe băieţi. Aşa că-mi arăt cărţile şi-o fac pe faţă. Mulţumit?

Cowboy zâmbeşte, amintindu-i Sarei de Cunningham; are aceeaşi expresie de apreciere distantă, superioară, cu buzele strâns lipite.

— Mulţumit. Nu te deranjează ca oamenii să ştie ce eşti. Şi eu sunt la fel.

Ea se uită spre mufele implantate în craniul lui, aproape invizibile în bezna tot mai deasă.

— Prima dată când te-am văzut, am crezut că eşti un butonat. Mă gândeam că va fi nevoie s-am grijă de-o reptilă.

— În Vest, mufele i-feţei înseamnă cu totul altceva. Iar dacă cei de aici gândesc greşit, îi priveşte. Nu mă văd făcându-mi griji despre opiniile lor.

Sara termină pachetul cu produse din soia şi-l mototoleşte. De undeva dinspre sud se aude geamătul unui tren, şi cei doi pot simţi vibraţiile profunde transmise prin sol. Cowboy întoarce capul într-acolo.

— Pe vremuri, am fi putut merge o bucată cu trenul, spune el. Am fi ajuns în Vest în vreo două zile.

— Ce?! Trebuie să fi fost tare demult, dacă era înainte de maşinile cu autosăgeţi neuromotorii şi mecanisme de detecţie laser.

— Nu chiar atât de demult. Pe atunci nu trebuia să te fereşti decât de poliţiştii particulari, buldogii… Un amic de-al meu are în tonomatul lui nişte cântece despre chestiile astea.

— Tono-cum? Altă chestie pe care-o aveţi în Vest?

El o priveşte gânditor.

— Aşa cred, îi răspunde.

Transpiraţia i se răceşte Sarei pe piele. Bea din nou şi-şi doreşte să nu fi terminat substituenţii electrolitici ai lui Cowboy. Nu le-au mai rămas decât pastilele de vitamine şi aspirinele din trusa sanitară a panzerului. Se apleacă în faţă şi întinde braţele, simţindu-şi supleţea muşchilor. La noapte va dormi bine pe perna ei de iarbă.

Se gândeşte că drumul acesta ar putea fi aproape ca o vacanţă. Dacă n-ar exista ceea ce-i aşteaptă la capătul călătoriei.

CEA MAI FIERBINTE VARĂ DIN ISTORIE
AL SASELEA RECORD ÎN NOUĂ ANI
Val de căldură record pe ambele ţărmuri
(Explicaţiile climatologilor în pag. 16)

Motociclistul are vreo şaptesprezece ani, e slăbănog, cu pieptul gol şi scofâlcit; bronzul lui este atât de anormal pe un asemenea trup bolnăvicios, încât pare mai degrabă pictat. Braţele subţiri ca nişte vreascuri îi sunt acoperite cu tatuaje ce urcă pe umeri – diagramele albastre ale unor circuite care, privite atent, formează feţe: diavoli, pictograme, femei cu ochi mijiţi şi limbi de cristale lichide. Propriii ochi îi sunt afundaţi în orbite şi ceva mai mult decât nebuni. Poartă doar o pereche de blugi, retezaţi grosolan deasupra genunchilor, şi bocanci masivi, cu vârfuri boante din bronz aplicate pe deasupra.

— O să vă luăm, spune el. Glasul îi este aproape îngropat sub urletul turbinei pe care o călăreşte. O să vă ducem până la râul cel mare.

Îşi spun Apaşii de Argint, iar pe şeful lor îl cheamă Ivan.

Conduce un triciclu cu turbină, care are montată în faţă o foarfecă de tăiat sârmă, de forma unui arc argintiu. Ceilalţi, bărbaţi cu acelaşi gen de tatuaje Escher, femei purtând în jurul capetelor şi sânilor eşarfe imprimate cu desene similare, au tricicluri sau motociclete de curse, strălucitoare, cu cauciucuri groase, armate cu zimţi de oţel. Mulţi sunt în i-faţă, dar unii conduc manual. Sara bănuieşte că tipii nu petrec prea multă vreme pe sol.

— Sus, pieton, spune Ivan. Ne puteţi spune Argintii… O inspectează apreciativ pe Sara: Mişto geaca blindată. Ai pe cineva?

— Nu de când m-a găsit el, răspunde femeia, şi Ivan surâde, dezvelindu-şi dinţii cafenii, încastraţi în metal.

Cowboy discută cu un Argint de culoare, ale cărui codiţe nu-i ascund complet cele două şiruri de mufe din craniu, mai degrabă o formă extremă de împodobire, fiindcă cele numai cinci mufe ale panzerboy-ului sunt suficiente pentru orice trafic în i-faţă. Sara se uită spre Cowboy şi-l zăreşte ridicând din umeri, ceea ce înseamnă o aprobare. Ea urcă pe micuţa şa rabatabilă, fără spătar, dinapoia lui Ivan. Muşchii de pe umerii bărbatului joacă sub tatuaje când el scotoceşte într-un buzunar al blugilor.

— Zoaie-de-nervi, pieton? o întreabă ridicând un inhalator plat.

— Nu, mulţumesc, scutură Sara din cap.

Combinaţia dintre drog şi nervii ei supercablaţi este prea imprevizibilă. Ivan înalţă din umeri.

— E modul cel mai tare ca s-apreciezi o cursă. Dar… cum vrei tu, pieton.

Lansează câte o torpilă în fiecare nară şi lasă capul pe spate, hohotind. Turbina se ambalează.

Apaşii de Argint gonesc cu viteză maximă, urmând un traseu aproximativ rectiliniu, sărind peste şanţuri şi brăzdând lanurile de porumb sau soia, ocolind doar aşezările sau casele locuite, triciclurile cromate cu cleşti pentru sârmă trecând în faţă ori de câte ori în cale le apare vreun gard.

— Încercăm să refacem câmpurile deschise, ştii?

Ivan râde când triciclul sfârtecă un gard de doi metri şi jumătate, sârmele tăiate biciuind înapoi şi crestându-i braţele. Vitele se împrăştie, mugind înspăimântate.

Sara caută nişte mânere, în vreme ce vehiculul trece peste şanţuri şi albii de pârâie, uneori cabrându-se pe două roţi. Fata bănuieşte că stilul Arginţilor ar trebui să fie nepăsător, piloţii gonind lăsaţi pe spate în şei şi cuplaţi la i-faţă, la fel de indiferenţi ca şi când ar urmări un video – chiar şi cei care conduc manual caută să se mişte molatic, fără efort aparent –, însă drogul inhalat de Ivan strică tot efectul; omul bate întruna, pe genunchii goi sau pe tastele cromate ale compdeckului instalat pe ghidonul inutil, ritmuri auzite numai de el.

Spre sfârşitul după-amiezei, Ivan taie gardul unei păşuni, dar Argintii nu intră, ci se opresc şi-l privesc pe motociclistul de culoare care descalecă şi-o ia la pas, purtând un baros cu mâner scurt – se repede la o junincă şi, dintr-o singură lovitură, o doboară.

— Carne proaspătă, eh? rânjeşte Ivan.

Ceilalţi îşi scot cuţitele şi se apropie.

Pachetele însângerate de carne sunt fixate cu cordoane elastice pe motociclete şi Argintii se năpustesc pe costişa presărată de tufişuri de pe malul estic al lui Wabash. Două familii de emigranţi fug, căutând adăpost, însoţiţi de un cor de zeflemeli – picioarele albe ale copiilor lucesc sub razele soarelui precum codiţele unor căprioare speriate.

— E râul *nostru*! E locul *nostru*! răcneşte Ivan, acoperind vuietul turbinei sale, şi cleştele pentru sârme face ferfeniţă o colibă construită dintr-o prelată şi lemne aduse de râu.

Sare de pe triciclu şi înhaţă rulourile de pături abandonate de emigranţi.

— Ciumeţii dracu’! Glasul îi este zbieretul unui motor. Credeţi c-o să dorm în păturile voastre puricoase? Spintecă o pătură cu cuţitul de vânătoare şi zdrobeşte sub talpă o păpuşă făcută din porumb: Uşcheala!

Ceilalţi râd sau i se alătură.

Apaşii de Argint aprind focuri din lemnele găsite pe mal şi aruncă în flăcări ultimele lucruşoare ale emigranţilor, înainte de a începe să pregătească fripturile. Câţiva se bălăcesc în apa mâloasă, curăţindu-se de colbul drumului. Sara priveşte undele răcoroase, atinge Heckler-Koch-ul greu din raniţă şi decide să rămână pe loc.

— Du-te, rosteşte Cowboy, surprinzând-o. Nu l-a auzit când a apărut în spatele ei. Stau eu de pază.

Sara scoate raniţa din spate, îşi dezbracă jacheta de protecţie şi pantalonii şi păşeşte în râul călduţ. Argintii ţipă şi se împroaşcă în apropiere dar, îndată ce fata se scufundă, sunetele se pierd şi ei i se pare că sub apă poate auzi la câţiva kilometri distanţă. Baia îi redă energia şi buna dispoziţie. Se întoarce pe spate şi pluteşte, lăsând râul Wabash să suporte povara lumii.

Ceva mai târziu, se aşază pe mal, punând rucsacul sub cap, în vreme ce Cowboy se îmbăiază. Amurgul transformă undele în argint viu. În văzduh se înalţă aromele fripturii. Sara îl priveşte pe Ivan, care străbate malul în sus şi-n jos, Uitându-se în dreapta şi în stânga aidoma unui general ce-şi inspectează trupele. Râzând destul de des, fără niciun motiv aparent. După o vreme, Ivan o vede şi porneşte spre ea rânjind.

— Ai ceva interesant în rucsăcel, pieton? o întreabă. Treci droguri peste Hotar?

— Dac-aş face contrabandă, aş fi într-un panzer care merge spre est, răspunde femeia. N-aş face autostopul în direcţia inversă.

— Asta nu-i o regulă, pieton, ridică din umeri Ivan. Şi noi facem contrabandă uneori. Putem aduce numai cantităţi mici, cât să ne-ntreţinem motoarele. Mai sunt însă destui amatori în jocul ăsta, unii care merg chiar pe jos. Mi se pare niţel curioasă şi geaca ta blindată…

— Tipul care mi-a vândut-o zicea că nu poate fi deosebită de una obişnuită. Oricum, nu umblu cu droguri.

— Să fie cum zici tu, chicoteşte bărbatul. Toţi avem secreţelele noastre.

Sara îl fixează cu privirea.

— E un secret motivul pentru care-i urăşti pe emigranţi?

El pufneşte, ridică din umeri şi se foieşte.

— Auzi? face în cele din urmă. Au pierdut, este? Şi-au pierdut slujbele, casele, maşinile… Totul! Se pleacă mai mult spre Sara şi rânjeşte cu dinţii cafenii, metalici: Da’ tâmpiţii dracu’ *le duc dorul.* Tocmai li s-a *acordat* libertatea şi ei n-o vor – vor căsuţa, slujba la companie şi un peticei de iarbă pe care s-alerge copiii. Izbucneşte în râs şi flutură din braţe. Când puteau avea asta! *Libertatea!*

Scotoceşte prin buzunar, scoate inhalatorul şi-şi lansează două torpile.

— Săptămâna trecută mi-am suflat septu-n palmă, îi zice. Cât

de curând trebuie să trec pe pastile.

Pleacă înapoi, mişcând din degete ca şi cum ar tasta pe consola unui computer. Sara caută în raniţă după sticla cu apă. Aude mersul altcuiva şi vede apropiindu-se o Apasă care ţine în mâini două sticle de bere. Sticlele nu sunt identice.

Femeia este ceva mai în vârstă decât ceilalţi, iar genele lungi îi conferă o combinaţie plăcută de trăsături orientale şi africane. Părul creţ îl poartă tuns scurt, pentru a permite accesul la mufe, iar sfârcurile sânilor mici i se disting limpede sub eşarfa udă, legată în jurul pieptului. Îi întinde o bere.

— Mă cheamă Sloe. Ca pe ginu' ăla…

— Mulţumesc. Sara ia sticla şi o examinează. De unde bere în sticle din plastic?

— E făcută de-un tovarăş ocazional de-al nostru. Sticlele trebuie să fie vechi de optzeci de ani – e plastic obţinut din ţiţei.

— Valorează o avere…

— Ştim. Nu ne pasă.

Sara dă capul pe spate şi bea. Berea este brună şi puţin dulce. Încuviinţează din cap şi-şi şterge buzele. Dinspre grătarele cu fripturi se aude hohotul lui Ivan. Sloe îşi întoarce într-acolo ochii prelungi.

— Ivan va muri, rosteşte ea. De-asta îl urmăm. Revine către Sara, purtând un zâmbet de Mona Lisa: întotdeauna îi urmăm pe cei sortiţi pieirii. Cei care ne-arată calea.

— Sunteţi Nihilişti Etici?

Sloe aprobă.

— Ai auzit de noi. E bine.

— Uneori ai voştri apar şi prin zona unde locuiesc eu, în Florida, şi-şi dau foc sau fac alte chestii de-astea. Belesc complet totalul de morţi ai nopţii… Mori spectaculos şi speri că lumea te va urma, este?

Vocea nihilistei este liniştită, blândă în siguranţa ei:

— Oricum lumea ne va urma. Noi vrem doar ca şi ceilalţi să accepte adevărul ăsta. Să moară cu puţină demnitate, anticipând niţel lucrurile.

— Nu eşti cam bătrână pentru aşa ceva?

În glasul Sarei se simte tăişul. Sloe clatină din cap. Răzbătând prin frunzişul dinapoia ei, ultimele raze de soare îi imprimă pe chip pete mişcătoare ce amintesc de tatuajele lui Ivan.

— Nu. Nu sunt încă sigură asupra felului cum doresc să

părăsesc lumea. O pot face doar o singură dată şi n-am conştiinţa lui Ivan.

— Cu arma-n mână, aş zice eu.

— Nu-i stilul meu, răspunde Sloe, zâmbindu-i blajin. Se întinde şi-i prinde mâna. Poate că mi-ar plăcea s-o fac în braţele unei străine. O străină cu cicatrice şi geacă blindată, care să strângă de eşarfa mea…

Aşază mâna Sarei pe propria-i jugulară. Sara simte pulsaţia din beregată, apoi îşi retrage degetele.

— Nu, spune ea.

— Nu-i nimic. Dacă n-o vrei…

Brusc, nihilista izbucneşte într-un chicotit feroce. Razele amurgului îi dansează în ochi.

— Să nu crezi că le-ntreb pe toate străinele.

— Ştiu. Pufneşte: A fost dragoste la prima vedere,

Sloe răspunde în şoaptă; pe neaşteptate, ochii i-au devenit nesiguri.

— Poate că da…

Se scoală şi privirea îi lunecă spre tabără. Ivan bea dintr-o sticlă pe care o ţine mult deasupra capului. Berea îi curge, în valuri cafenii, pe piept.

— Ai lui erau emigranţi, continuă ea. Şi-au pierdut ferma între eroziune şi blocuri. Au bătut ţara în lung şi-n lat, mergând pe jos şi căutând de lucru. În cele din urmă, au murit. De prea mult ghinion, cred.

Sara nu-i răspunde, ci fixează neclintită râul. Cowboy iese din apă fără cămaşă, cu blugii lipiţi de picioarele lungi. Porţiunile de piele la vedere îi sunt bronzate uniform. Sara se gândeşte la lămpile cu ultraviolete şi se întreabă dacă n-are şi el una, ascunsă alături de comoara îngropată în Montana. Soarbe din bere.

Sloe se îndepărtează, căutând să lase impresia că are o destinaţie precisă. Cowboy îşi ia cămaşa de pe un tufiş şi vine către Sara.

— M-am săturat până peste cap de tipii ăştia, zice ea şi-i oferă sticla de bere.

Bărbatul n-o întreabă asupra motivelor.

— Am încercat să discut despre război, rosteşte el. Tempel, Arkadi, toate chestiile celelalte… Speram să ne poată ajuta.

Oftează şi-şi scutură picăturile de apă de pe braţe.

— Dar n-o s-o facă, termină fata. Sunt adepţii Cultului Soni, este?

— Nihilişti Etici. Cel puţin aşa zic ei…

— Încă nu te-a rugat o tipă de-a lor s-o omori?

Cowboy o priveşte surprins, după care clatină din cap.

— Mai aşteaptă puţin, îi promite Sara.

Ia sticla şi lasă capul pe spate. Pe neaşteptate, dinspre râu se aude un vuiet; amândoi întorc capetele şi văd două patrule pe perne de aer, gonind spre sud – poartă însemnele statului Illinois şi se-ndreaptă către Ohio – către panzerul din noaptea asta. Soarele licăreşte roşu pe turelele de perspex. Cowboy, uşor încruntat, le scrutează cu ochii lui calmi, examinându-le cu o detaşare profesională.

— Tunuri vechi, cu impulsuri, spune el. N-au efect asupra cristalelor, totuşi înainte de a ne instala blindaje reuşeau să ne paradească motoarele. Bateriile de rachete sunt însă tare păcătoase dacă te lovesc.

Sara simte un val brusc de recunoştinţă faţă de prezenţa lui, faţă de conştiinţa faptului că nu este singură aici – că bărbatul e calm, cu mintea destul de întreagă şi suficient de inteligent ca să-şi piloteze panzerul, în ciuda obstacolelor de felul vehiculelor tunătoare de pe râu; este capabil să aprecieze puterea adversarilor şi şansele de reuşită, dar în acelaşi timp şi voia destinului.

Asta înseamnă că ea se poate relaxa din când în când; Cowboy va suplini momentele respective. Îşi termină berea şi lasă jos sticla veche. Stomacul îi chiorăie, cerând cina.

Se scoală şi porneşte către grătare. Simte cum muşchii umerilor i se relaxează, ştiind că există cineva care să-i asigure spatele.

INTELIGENTA ARTIFICIALĂ PIERDE PROCESUL DE PATERNITATE
„MICUŢUL MEU ANDROID ARE UN NUME”, SUSPINĂ
MAMA RECUNOSCĂTOARE
KOROLEV I.G. SE ABŢINE DE LA ORICE COMENTARII

A doua zi, Apaşii de Argint îi trec pe cei doi peste Wabash; aceştia vor să străbată Illinois în linie dreaptă, îndreptându-se către Mississippi. Ivan îi părăseşte, lăsându-le raniţele umplute cu friptură. Languroasă în şaua ei, Sloe o priveşte pe Sara cu

ochi nepăsători.

Rămaşi pe mal, Sara îl vede pe Cowboy uitându-se în direcţia lui Missouri, aidoma cuiva ce examinează un duşman pe care-l respectă. Trec podul şi intră în Hannibal, iar vameşii, obişnuiţi cu emigranţi, nu-i iau în seamă.

Următorul autostop le este oferit de doi bărbaţi cu o camionetă lungă umplută cu mobile stricate, abandonate. Cowboy stă în faţă, lângă şofer. Sara se înghesuie, alături de celălalt bărbat, pe locul din spate. Cei doi sunt voinici, arşi de soare, cu palmele bătătorite, şi doresc să discute despre Isus. Femeia le azvârle o căutătură ostilă, dar Cowboy le cunoaşte limba şi le dă speranţa unei convertiri pe parcursul călătoriei.

Şoferul le oferă mâncare şi adăpost pentru câteva zile şi coteşte spre comunitatea lui. Pare că nu-l aude pe Cowboy când acesta spune că ei vor să meargă în Vest, nu în Nord. Sara îi priveşte pe cei doi şi se întreabă cât de departe vor ajunge lucrurile. Îşi simte muşchii vibrând şi se gândeşte la drumul până în Montana cu o camionetă furată. Ar trebui să fie floare la ureche.

— Stop, rosteşte Cowboy. De-aici o luăm spre vest.

— Măcar să mâncaţi ceva înainte.

Sara examinează ceafa groasă a şoferului şi-şi încordează degetele ca pe nişte gheare. „Mai întâi cel din spate”, îşi spune, „apoi şoferul.” După aceea, se uită spre Cowboy. „Să-l las pe el s-o rezolve”, hotărăşte. „Să văd ce face.”

— Nu, zice Cowboy. Avem suficientă mâncare la noi.

Şoferul îşi umezeşte buzele şi-i aruncă o privire îngrijorată.

— O să vă placă. Să vedeţi când îl veţi întâlni pe Domnul.

Pe bancheta din faţă fulgeră ceva, nervii supercablaţi răspunzând cu o mişcare pe care ochii Sarei n-o pot urmări. Ţeava scurtă a armei lui Cowboy se lipeşte de urechea şoferului.

— Îl poţi vedea pe Isus mai târziu, vorbeşte panzerboy-ul, fără să se deranjeze să ridice tonul ori măcar să privească spre insul din spate. Sau îl poţi vedea în următoarele treizeci de secunde. Alegerea îţi aparţine.

Peste un minut, stând în norul de praf lăsat de camion şi privindu-l cum se pierde în depărtare, Cowboy surâde şi-şi strecoară pistolul la brâu.

— Am auzit de ei, îi spune femeii. Barăci, sârmă ghimpată, şi-n fiecare colţ foişoare cu paznici pe care-i numesc Copoii lui

Cristos. Aş fi trudit cât e ziua de lungă pe câmp, iar tu ai fi reparat la mobile până ce ţi-ar fi tras-o Domnul lor.

— Atunci îmi pare rău c-am scăpat ocazia. I-aş fi putut oferi Domnului o surpriză-două.

Bărbatul râde.

— Un amic de-al meu, unul Jimi, le-a intrat într-o noapte cu panzerul în tabără. A dărâmat vreo două foişoare şi le-a distrus gardurile de sârmă. Am auzit că mulţi convertiţi au profitat de ocazie ca s-o şteargă. Clatină din cap: Jimi e ţăcănit rău. N-avea nimic de răzbunat, a făcut-o doar ca să se distreze.

Îşi potriveşte rucsacul şi o priveşte amuzat.

— Hei! Crezusem că eşti bodyguardul meu… Ar fi trebuit să mă fereşti de situaţii din astea.

— Te descurcai excelent. Deşi, dac-ar fi fost după mine, aş fi păstrat camioneta.

Pornesc prin colbul de culoarea ruginii. Cowboy clatină din cap, strâmbând uşor bărbia în semn de negaţie.

— Nu. Nu vreau să atrag atenţia în statul ăsta. Dacă sunt agăţat aici, mă-mpuşcă.

— Pot să te-ntreb care-i motivul?

— Acum câteva săptămâni, am aruncat în aer şaisprezece lotri şi tipii nu-s chiar încântaţi pe chestia asta.

— Tu ai fost panzerboy-ul ăla?

Bărbatul nu-i răspunde. Continuă să meargă, scrutând orizontul pe sub cozorocul îndoit al şepcii. Sara încearcă să decidă dacă să-l creadă sau nu şi ajunge la concluzia că doar aşa lucrurile capătă sens.

— Nu-i de mirare că te caută.

— Am prieteni.

— Ca Reno? În situaţia ta, nu mai există prieteni. În cazul cel mai fericit, ai aliaţi.

Cowboy tace. Fata îl priveşte cum merge, zărind sudoarea ce i se prelinge pe gât de sub peruca prăfuită, simţind încă emoţia surprizei faţă de ceea ce a descoperit, constatând că anumite piese din puzzle îşi găsesc locul. Cowboy a devenit prea puternic şi asta au înţeles-o până şi cei pentru care era util; au acţionat, fără vâlvă, pentru a-l strivi înainte ca el să-şi dea seama câtă putere deţine. Până şi în condiţiile astea are suficientă ca să le reziste o vreme, ba poate să şi ajungă la un acord care să-i permită să se retragă viu din afaceri.

Insuficientă totuşi pentru a învinge. Sara ştie că păşeşte în urma unui bărbat aflat pe punctul de a pierde primul său război, cel mai mare de până acum. Tristeţea o atinge cu degete reci şi uscate. Nu poţi câştiga decât dacă devii unul de-al *lor.*

Se întreabă dacă el o ştie: dacă îşi continuă jocul doar fiindcă nu se pricepe la altceva ori crede cu adevărat că are o şansă. În mod ciudat, ar vrea ca el să nu ştie, să mai spere o vreme în steaua lui, să nu piardă deodată totul – toate lucrurile pentru care a muncit sau sperat… Sara cunoaşte prea bine cum e să simţi aşa ceva.

Îşi aminteşte apoi privirea lui Cowboy din ultima zi petrecută în panzer, conştiinţa propriei sale disperări, şi-şi dă seama că este pe deplin avizat cu privire la ceea ce i se va întâmpla atunci când va ajunge la destinaţie. Joacă un joc cu sine, prefăcându-se că acolo îl aşteaptă numai prieteni şi bani, precum şi ocazia de a lupta… că merge spre vest fiindcă este singura direcţie pe care o cunoaşte.

Pentru un moment lung, Sara speră că drumul va dura veşnic, că destinaţia, războiul zadarnic, deja pierdut atât în Vest cât şi în Florida, va rămâne pe vecie la orizont. Se uită din nou spre Cowboy, îi vede picioarele lungi purtându-i către ţinta pe care amândoi o disting atât de limpede, şi simte că i se rupe inima.

Bărbatul înalţă capul, privind cerul pe sub cozorocul şepcii. Pare că adulmecă văzduhul.

— O să plouă, rosteşte el.

Şi porneşte mai departe.

DACĂ-I HOB, E-ADEVĂRAT… DACĂ-I ADEVĂRAT, E MARC MAHOMED

În ziua aceea, nu mai apare nicio posibilitate de autostop, iar pe la începutul după-amiezei amândoi privesc cumuluşi enormi şi rostogolitori, descolăcindu-se deasupra preriei aidoma unor cobre ce se ridică şi-şi umflă glugile. Se întunecă şi fulgerele pornesc să sară de la un nor la altul precum mingea pe care echipa o pasează la încălzirea dinaintea meciului.

— Cred că ştiu un hambar pe-aici, spune Cowboy, dar apreciază greşit distanţa, şi ploaia începe să cadă în valuri calde, încercând să-i strivească, să-i îngenuncheze în noroi.

În urma şocului, Sara simte că-şi pierde răsuflarea. Continuă

să meargă orbeşte prin bezna lipsită de orice puncte de reper, şi doar un fulger orbitor le dezvăluie prelunga ruină din beton pe care o caută. La lumina altor licăriri, zăresc grinzile acoperişului, ticsite de cuiburile din pământ ale rândunicilor, şi colţurile acoperite cu excremente de şobolani. Ferma căreia i-a aparţinut hambarul este acum năruită ca un castel din cărţi de joc, prăbuşită în propria-i pivniţă. Găsesc un colţ uscat lângă uşă şi-şi întind sacii de dormit. Întunericul se închide în jurul lor ca o pâslă umedă. Prin găurile acoperişului, apa picură pe cimentul dinăuntru – aur topit şiroind prin noapte.

— Scuze… Crezusem că era mai aproape.

Vocea lui Cowboy răsună, lipsită de trup, dinspre pereţii de beton.

— Nu-i vina ta. Cunoşti toate hambarele din Missouri?

— E şi cazul, dacă vreau să supravieţuiesc. Am călătorit mult prin zonele astea, deşi cu alte viteze.

Deasupra capetelor lor explodează tunete, iar Sara vede perdeaua argintie de apă curgând dincolo de uşa spartă şi pe Cowboy rezemând peretele, cu un surâs trist; mufele din craniul său reflectă fulgerele în desene alb-albastre, argintii şi turcoaz, aidoma unor ochi întorşi spre interiorul capului. Femeia simte un val de milă pentru el, panzerboy-ul dezmoştenit, ale cărui cizme lasă urme prin colbul peste care zbura cândva, cu mintea gonindu-i cu viteza luminii. Se întinde să-l prindă de mână şi vede în noapte albastrul ochilor lui Daud, azurul cearşafurilor moi ale Danicăi, culoarea neîndurător de transparentă a brizanţilor lungi din Golf ce înaintează lent pe solul întunecat.

— O să-ţi călăreşti iarăşi panzerul, îi spune, şi gâtlejul o doare când rosteşte cuvintele astea.

Îl poate simţi aplecându-se înainte şi întinde orbeşte celălalt braţ, atingându-i ceafa, pipăind pielea caldă, ploaia rece. Râde:

— Nu-i cinstit. Tu poţi vedea în întuneric, iar eu nu.

— Spune-mi… rosteşte bărbatul. Spune-mi, de ce faci asta?

Glasul lui este foarte aproape. Ea îi percepe răsuflarea.

— Mergem spre Vest, răspunde Sara, iar la sfârşitul călătoriei avem de rezolvat nişte lucruri. De unii singuri.

— Bine. Ezită o clipă şi Sara îl aude înghiţind un nod – cuvintele care nu vor să iasă. Suntem prieteni? o întreabă. Sau doar aliaţi?

Ea simte un râs urcându-i din fundul gâtlejului.

— Câte puţin din amândouă.
— Mă bucur.
Cowboy se apleacă şi fata îi simte obrazul lipindu-se de gâtul ei. O cuprinde în braţe şi rămâne aşa fără să se mişte. Sara îşi trece degetele prin părul lui scurt, vede din nou albastrul Golfului şi tânjeşte după atingerea acelei purităţi nesfârşite.
Mâinile lui Cowboy încep să se mişte. Sara acceptă atingerea liniştitoare a azurului sărat.

Capitolul nouă

Stâncoşii asudă în arşiţa după-amiezei, brăzdaţi de umbre intense. Văzduhul nemişcat este plin de norişori de ţânţari şi izul tufişurilor de salvie. Cowboy studiază vechea baracă de întreţinere şi simte acut apăsarea pistolului pe pântece.
Sara stă ghemuită la vreo cincizeci de metri îndărăt, acoperindu-i, cu arma aţintită asupra vopselei scorojite de pe pereţi. Înapoia lor, vitele mugesc la baltă. Cowboy ştie că mutarea următoare îi aparţine.
Ridică din umeri şi inspiră adânc aerul apăsător, apoi se scoală şi coboară spre baracă. Este mai degrabă o cabană, şindriluită cu lemn de cedru şi vopsită în culoarea roşiatică a nisipului, nu prea înaltă, ferită de vânturile iernii. Lângă peretele vestic, un stânjen de lemne a fost stivuit grijuliu. Alături se găseşte un grajd cu patru iesle, pustiu. Cowboy deşiră un jack din cadrul metalic al uşii, îl introduce în cap şi-i dă încuietorii codul.
Înăuntru se află un dulăpior din metal ce conţine scule, scaune, o masă şi două paturi pliante înguste, întoarse pe o parte şi rezemate de zid. O plită veche din fier cu un ibric de cafea, ustensile de gătit atârnate deasupra, rafturi pe care sunt cutii cu zahăr, făină, untură, cafea şi fasole. Bărbatul iese afară, în lumina soarelui, şi-i face semn Sarei.
— Încuietoarea zice că din primăvară n-a mai trecut nimeni pe-aici, spune el. Nu cred c-a fost aranjată. Mă-ndoiesc că vor găsi locul ăsta şi, oricum, nu văd de ce s-ar fi sinchisit să monteze microfoane.
Sara priveşte în jur neliniştită, transpirând în jacheta de protecţie încheiată până la gât.
— Cum zici tu. Astea-s locurile tale, nu ale mele.
El se dă într-o parte, lăsând-o să între. Sara pune Heckler-

Koch-ul pe masă şi-şi scoate jacheta, făcându-şi vânt cu poalele tricoului.

— Baraca este locuită numai iarna, vorbeşte Cowboy. Atunci vin oamenii, ca să aibă grijă de vite.

Fata se uită prin odaie.

— Hai să facem curăţenie şi să scoatem obloanele, îi spune. Nu-mi place să stau fără să pot vedea afară.

— Mai întâi, altceva.

Se apropie de dulăpiorul de scule şi scoate un levier, cuie şi ciocan. Mută paturile pliante din locul lor şi demontează două scânduri ale duşumelei. Ia de sub ele o casetă plată din metal şi o deschide.

Bani, documente care-l identifică drept Gary Cooper, născut acum douăzeci şi cinci de ani în Bozeman, plus un ac strălucitor pe un lanţ din argint. Cowboy ridică cheiţa şi zâmbeşte spre cristalul ce scânteiază în vârful ei.

— Un seif în Butte, murmură el. Acolo unde-şi ţine economiile domnul Gary Cooper.

Sara scotoceşte prin alimentele de pe raft şi descoperă o sticlă veche de whisky, pe jumătate plină. Suflă praful de pe ea, priveşte spre bărbat şi zâmbeşte larg.

— Se pare că putem trage un chef.

Cowboy pune lanţul în jurul gâtului, ia de deasupra plitei un cuţit mare, apoi revine la dulapul metalic. În colţ există o carabină în toc; scoate arma, simţind mirosul de unsoare şi lanolină dinspre căptuşeala din lână de miel a tocului. Pe raftul superior, într-o cutie se găsesc încărcătoarele curbe. Îndărătul său o aude pe Sara deşurubând capacul sticlei.

— Mă duc să fac rost de nişte fripturi, îi spune.

Introduce un încărcător în armă. Oricum, o jumătate dintre vite e a lui.

Fluturii dansează spirale kamikaze în jurul flăcării muribunde a unei lămpi de gaz, izbindu-se de străvechea sticlă albastră. Cowboy stă întins alături de Sara sub o pătură de stofă roşie, privind bârnele negeluite, din cedru, ale tavanului şi constatând surprins că duce dorul stelelor de pe cerul nopţii.

O simte pe Sara încordându-se brusc; dintr-o mişcare, fata este în capul oaselor, întinzându-se spre armă – pătura îi cade de pe sâni.

— Ce-a fost asta? şopteşte ea.

— Nimic.

— Mi s-a părut c-am auzit ceva.

Ascultă atent, mişcându-şi ochii dintr-un colţ al încăperii în celălalt.

— N-a fost nimic, repetă Cowboy. Eram treaz.

Sara continuă să fie atentă, apoi bărbatul îi vede umerii destinzându-se şi ea se culcă înapoi. Se întreabă dacă s-o ia în braţe şi decide să n-o facă. Sunt momente în care nu doreşte să fie atinsă şi, judecând după expresia dură a profilului ei, acesta este un asemenea moment. Pare că încă mai ascultă, încă e pe jumătate alertată.

— La dracu', mormăie ea şi întinde mâna spre armă.

Cowboy o priveşte căutându-şi inhalatorul, pulverizând câte o dată în fiecare nară, apoi pornind tiptil spre uşă, desculţă. Trage cu urechea o clipă, iar lumina pâlpâitoare a felinarului dă senzaţia de mişcare, deşi ea nu se clinteşte, apoi deschide uşa şi alunecă în noapte.

Bărbatul îşi propteşte capul pe braţe şi aşteaptă. După câteva minute, Sara revine înăuntru şi propteşte de un şold patul pliant al pistolului automat, în vreme ce stă într-un picior şi-şi curăţă talpa celuilalt. Ochii ei sunt îndepărtaţi, pierduţi. Cowboy îi admiră muşchii jucând sub pielea întunecată. Fără un cuvânt, ea îşi şterge şi cealaltă talpă şi se strecoară sub pătură.

— N-o să mai poţi dormi după torpilele alea, vorbeşte Cowboy.

— Ştiu, spune ea şi fixează tavanul. Ar trebui să m-antrenez.

El bâjbâie deasupra capului, găseşte sticla şi bea o duşcă scurtă. I-o întinde Sarei, dar femeia clatină din cap.

— Îţi faci planuri?

— Încerc.

În cele din urmă ia sticla, se reazemă într-un cot şi bea. Aşază whiskyul pe pătură, între ei.

— Mă gândesc să intru în Zona Liberă prin Havana. Atunci n-o să mai am treabă cu vama din Tampa – o să iau cursa internă. Ajunsă în Tampa, mă pot ascunde până o să vorbesc cu cineva ca să aflu dacă-i prudent să apar. Cred că n-o să am probleme… Hatmanul e băgat prea adânc ca să mai poată da înapoi şi va avea nevoie de soldaţi. În plus, ştim că războiul nu se poartă pentru mine.

— Mda, dar mai ştim că aici se poartă pentru *mine.*

— Aşa-i, îl priveşte ea. Într-un fel.

Cowboy lasă capul pe braţe şi zâmbeşte, fragmente din interfaţa panzerului gonindu-i prin minte, indicatoare învăpăindu-se, monitoare căutând vehiculele duşmane… Ar fi frumos să nu piardă distracţia asta. Este oribil să se desfăşoare un război pentru trapul tău şi tu să nu-ţi poţi face apariţia. Se gândeşte la Elfego Baca, preparându-şi calm *tortillas* pentru micul dejun, în timp ce gloanţele unei gloate de texani îi ştirbesc pereţii din lut ai colibei, la vânătorii de bizoni din Adobe Walls pregătind Sharpurile pe când coaliţia indiană a lui Quanah Parker apare răcnind din noapte, la locotenentul Christopher Carson strecurându-se pe lângă lăncierii lui Pico pentru a-i aduce pe comandantul Stockton şi puşcaşii săi marini în ajutorai formaţiei lui Kearny… Indiferent cum se vor termina lucrurile, este convins că numele lui va fi pomenit aici multă vreme.

— M-am gândit ca o vreme să mă joc de-a apaşii, spune el. Să fiu în permanentă mişcare, cu un echipament minim. Oamenii mei la fel. Arkadi n-o să aibă un curier sau un pilot care să se poată deplasa fără escortă.

— Cunoşti atât de multe despre organizaţia lui?

— Nu va fi greu de aflat. O să ştim unde să căutăm. Râde: Se zice că în neamul meu există puţin sânge de apaş. Multă vreme însă aşa ceva nu era respectabil în lumea mea, ca atare nimeni nu ştie sigur. Cred c-o să aflăm noi.

Sara îl fixează concentrată, începe să spună ceva, apoi tace. După un timp înalţă iarăşi ochii.

— Cowboy, zice ea, totdeauna lasă-ţi loc de-ntors. Nu trebuie să câştigi mereu.

— Mi-am petrecut viaţa gonind. Şi câştigând, să nu uităm.

— E bine să ştii când să te-opreşti, rosteşte fata, şi glasul ei sună aspru. Să ştii când să te retragi.

Cowboy o priveşte şi se simte inundat de tristeţe.

— Nu crezi c-o să câştig, aşa-i?

Sara întoarce capul. El şi-a obţinut răspunsul. Soarbe din whisky doar atât cât să-şi umezească limba. Un fior rece i se strecoară prin spinare şi căldura băuturii moare sub atingerea sa.

— Crezi că Michael are şanse mai mari?

Sara strânge din umeri.

— Are mai multe resurse… mai multe contacte. Mai multe

posibilităţi de târguială.

— Şi în Florida tu o să-ți vezi fratele.

— Da.

Cowboy se scoală în capul oaselor, încrucişează picioarele şi bea din nou. Se uită la Sara, la umerii ei laţi, muşchii felini întinşi peste coaste, sânii care ar fi părut mari şi disproporţionaţi la o femeie mai puţin înaltă. Trece ochii pe infraroşu şi priveşte căldura degajată de muşchi, fluxul pulsator de căldură din gâtlej…

Ea îl examinează nemulţumită.

— Uite ce-i, Cowboy. La capătul drumului ăsta, vom fi din nou doar nişte aliaţi şi poate că nu pentru multă vreme. Eu îmi capăt banii şi plec spre casă, iar dup-aceea fiecare cu problemele lui.

— Ştiu. Mi-ar plăcea doar să dispun de timp ca să regret chestia asta pe îndelete – dacă n-ai nimic împotrivă.

— Numai să nu devii sentimental.

El revine la vederea normală şi priveşte duritatea de pe chipul Sarei când fata se rostogoleşte pe burtă, sprijinindu-şi bărbia de braţe, cu capul întors într-o parte.

— Am impresia, spune Cowboy, că am nevoie de un bodyguard mai mult aici decât pe durata călătoriei peste Hotar. Am nevoie de o persoană care să nu mă poată vinde duşmanului, fiindcă acesta o caută pe ea însăşi la fel de mult ca şi pe mine.

— Nu. Mai este şi Daud.

— L-ai putea aduce aici.

Femeia îl scrutează peste umăr. Glasul ei este tăios ca briciul.

— Uite ce-i, Cowboy, de-acum încolo între noi doi există doar relaţii de afaceri. Sexul nu mai face parte din ele, iar tarifele mele se majorează începând de mâine.

— Dacă aş fi ştiut că sexul făcea parte din relaţiile de serviciu, aş fi profitat ceva mai devreme…

Pentru o clipă, faţa ei devine de piatră, apoi se înmoaie.

— Îmi pare rău, rosteşte, şi-l priveşte pe bărbat. Mi-a plăcut, dar nu pot avea niciun fel de legături cu cei care mă angajează, şi tu înţelegi foarte bine motivele.

— Cred că da.

Cowboy bea din nou şi vede cum strălucirea felinarului se reflectă în interiorul sticlei ca un răsărit de soare printre nori zdrenţuiţi; pentru o clipă, îşi reaminteşte cerul, negrul acela

absolut şi stelele nemişcate, în vreme ce el îşi pilota delta peste Hotar, spre zori…

Sara revine pe pernă, cu ochii întunecaţi precum carlinga deltei şi parcă sclipind cu aceleaşi luminiţe subtile. „Devine din nou dură”, se gândeşte bărbatul, „şi lucrul e de înţeles: se va întoarce într-un loc unde nu are prieteni, unde nu există nimeni care să-i asigure spatele. Unde nu-şi poate permite să se încreadă în nimeni, cu excepţia poate a lui Daud, pe patul lui de spital…”

Ca şi Cowboy însuşi, chiar dacă acesta are ceva mai mulţi amici în care să se poată încrede, deşi cel în care se încrede cel mai mult se ascunde pe undeva, refăcându-se de pe urma gloanţelor.

În depărtare, coioţii îşi încep schelălăiturile stranii. Tânărul o simte pe Sara încordându-se, apoi destinzându-se. La auzul sunetelor familiare, Cowboy astupă sticla şi se lasă pe spate; mintea îi aleargă prin lunga serie de planuri pe care şi le-a croit în timpul călătoriei.

În primul rând, trebuie să facă rost de un vehicul.

Cowboy călăreşte din nou interfaţa, iar notele chitarei electrice îi gonesc prin şira spinării, aidoma unei furtuni de iarnă. Nu este vorba decât despre un Packard mijlociu, cu tracţiune dublă opţională, însă a revenit în i-faţă, se deplasează pe banda de asfalt sfâşiată, sub un cer liber, azuriu, şi se bucură de toate, supraveghind turaţiile turbinelor, conductele de alimentare, temperatura motorului, ca şi cum ar răsfăţa reactoarele Rolls-Royce ale panzerului său.

Sara stă pe scaunul de alături. Se îndreaptă amândoi către gara unde „Glonţul Butte“ aşteaptă s-o poarte, cu peste trei sute de kilometri pe oră, spre New Kansas City. De acolo se va îmbarca într-un avion până la Havana, în S.U. Ocupate.

Şi-a reluat îmbrăcămintea de protecţie, jacheta albastră proaspăt spălată, are gulerul ridicat, iar lentilele-oglinzi îi ascund ochii. Cu cicatrice, caustică, chip dur, uneori încleştând degetele în mod inconştient, de parcă ar strânge beregata cuiva. Cowboy aproape că vede cum îi revin amintirile fetei de pe stradă, reflexele pe care ea le abandonase treptat în ultimele săptămâni.

„Începe perioada supravieţuirii”, gândeşte. Ciudat – să

consideri drept vacanţă o călătorie pe jos de-a latul ţării. Aşa fusese însă, iar acum sosise momentul ca lucrurile să redevină serioase.

Gara subterană se întinde de-a lungul oraşului. Cowboy coboară Packardul într-un garaj adânc, simţind cum ecoul roţilor ce vibrează i se plimbă pe traiectul nervilor. Mintea îi goneşte cu viteza luminii. Vinovată este i-faţa şi absenţa lui prea îndelungată din ea.

Fără prea mult entuziasm, opreşte turbina. Palele ventilatoarelor bâzâie lin undeva în trupul vehiculului, în timp ce tânărul se decuplează din interfaţă şi priveşte spre Sara. Este pe jumătate ieşită din maşină. El îi urmează exemplul.

Fata îl aşteaptă să deschidă portbagajul. Aurul din raniţa ei, abia cumpărată din Butte, atârnă greu, totuşi nu la fel ca înainte – Heckler-Koch-ul n-ar fi putut trece de detectoare. Pe o bucăţică de hârtie are codul ce deschide cala panzerului, pentru ca Hatmanul să-şi poată recupera inimile.

Cowboy îi întinde bagajul, îi simte degetele reci apucându-l şi se gândeşte la aerul alpin, înmiresmat de plopii tremurători, la mângâierea tăioasă a vânturilor iernii în deşert, la atingerea caldă de argint viu a trupului Sarei când călăriseră laolaltă interfaţa sexului, pielea ei sclipind albă în vederea lui infraroşie, iar răsuflarea roşu-portocalie, crepusculară, înflorindu-i printre buze precum fuioarele de nori în amurg.

— Nu intenţionez să fiu sentimentală, rosteşte Sara.

— Dacă ai nevoie de mine, spune Cowboy, poţi lăsa un mesaj la numărul lui Randolph Scott, în Santa Fe. O să-l instalez peste câteva zile.

— Randolph Scott. O să ţin minte. Pentru o clipă, ochii ei invizibili par să cerceteze cerul. Eu primesc mesajele la barul Mătasea Albastră. Surâde în barbă: Proprietarul mi-e prieten.

— Bine.

Fata întinde mâna.

— Mi-a plăcut să facem afaceri împreună.

— Poate că vom mai fi aliaţi.

Cowboy îşi spune că şi el ştie să joace la fel de bine jocul acesta. Când îi ia mâna, Sara păşeşte înainte şi-l cuprinde în braţe. El îşi simte pieptul strivit de blindajul jachetei. Femeia îl sărută pe gât şi se retrage brusc. În ciuda ochelarilor întunecaţi, o zăreşte clipind rapid. Sara zâmbeşte fioros pentru sine, îşi

aranjează jacheta şi se întoarce.

Bărbatul simte o adiere în ceafă, priveşte îndărăt, dar nu vede pe nimeni. Închide portbagajul Packardului şi urcă la postul de pilotaj.

E momentul să pornească spre sud, se gândeşte. Montana va fi un loc tare singuratic.

Capitolul zece

TOTALUL DE PESTE NOAPTE DIN TAMPA, LA ORA 8,
AZI-DIMINEAŢĂ:
22 DE MORŢI ÎNTRE HOTARELE ORAŞULUI...
NOROCOŞII CÂŞTIGĂTORI ÎNCASEAZĂ LA COTA 3 LA 1

Pony Express stă ghemuită în hangarul cel mare aidoma sculpturii în abanos a unei pantere surprinse în clipa dinaintea săriturii. Luminile multicolore ale Wurlitzerului se proiectează roşii, galbene, albastre peste grinzile plafonului, iar Texas Playboys bubuie asurzitor în interiorul cavernos, alămurile ricoşând din pereţii metalici şi basul pulsând în adâncul betonului. Cowboy simte cuprinzându-l aroma familiară a carlingii când se instalează în fotoliu şi-şi aranjează Heckler-Koch-ul în poală. Îşi introduce jackurile în ţeastă şi trezeşte senzorii deltei, vederea lui extinsă suprapunându-se ca nişte calcuri în mintea lui, astfel că zăreşte doar hangarul mort, pustiu şi deltele ce aşteaptă, aripă lângă aripă.

Cuplează displayurile armamentului şi vede numai lumini roşii, rachetele sunt depozitate altundeva; în minitunurile ventrale şi dorsale nu mai există muniţie. „Perfect”, îşi spune, „nu-i nicio surpriză. Va trebui să mă descurc cu Heckler-Koch-ul.”

Aude afară ţiuitul turbinei unei maşini şi ştie că a sosit cineva. Închide fermoarul jachetei blindate cenuşii, pe care a cumpărat-o din Boulder, şi ridică gulerul, protejându-şi gâtul, apoi îşi pune casca peste jackuri. Uşa se deschide şi pe displayuri apare o singură siluetă intrând în hangar; paşii ce răsună pe beton sunt acoperiţi de melodiile country.

Pony Express îl vede pe necunoscut atât în infraroşu, cât şi cu camerele nocturne, imaginile suprapunându-se roşii şi alb-crom – o umbră cu contururi precis desenate pe strălucirea

tonomatului. Este Warren, care înaintează lent şi precaut, cu o carabină în mână. Prin simpla sa intrare aici, Cowboy a declanşat o serie de alarme, şi Warren a venit să investigheze.

„Este încă viu”, îşi spune panzerboy-ul. „Poate că situaţia nu-i chiar atât de rea.”

Declanşează o lumină de pe burta deltei şi un stroboscop roşu începe să se rotească, stropind pereţii în ritmul tobelor lui Smokey Dacus. Warren se opreşte, priveşte în lungul şirului de delte, apoi porneşte către *Pony Express,* rămânând în penumbra aripilor acestuia. Cowboy îşi activează amplificatoarele neurale Santistevan şi scoate capul din carlingă.

— M-am gândit că locuinţa poate să-ţi fie supravegheată.

Bărbatul îl priveşte de sub cozorocul şepcii.

— Salut, C’boy. Pleacă ţeava carabinei şi rânjeşte cu cioturile dinţilor: Te-au căutat nişte indivizi.

— Ce voiau?

— N-au zis. După părerea mea, cred că cei mai mulţi doreau să-ţi facă felul. Lasă carabina pe podea şi urcă până la carlingă pe scăriţa cu rotile. Arkadi a venit personal. Oferă pentru cadavrul tău două mii două sute de acţiuni Tempel.

Amuzamentul se strecoară în glasul lui Cowboy.

— Mă-ntreb cum a ajuns tocmai la cifra asta…

— Chiar săptămâna trecută a mai apărut unul dintre oamenii lui, să-şi bage nasul pe-aici. Chapel… Îl ştii pe creier-de-reptilă ăla. A repetat avertismentul şi recompensa. I-am zis că-ncerc să mă feresc de necazuri. Poate că m-a crezut.

Cowboy decuplează senzorii şi lumina de pe fuzelaj.

— Chapel, repetă el. Bun! Cine mai lucrează pentru Arkadi?

— Deocamdată pare mai mult un război între terţi. Panzerboy-ii independenţi caută să nu se bage. În privinţa terţilor, Pancho şi Moş-Ene s-au dat cu Arkadi. Georgi şi Saavedra au fost asasinaţi de la început. Făţosu, Claie şi Dmitri Săgeată sunt împotriva lui Arkadi, dar nu le prea iese. Pân-acum, majoritatea propriilor panzerboy le sunt loiali. Iar băieţii Coţcarului sunt şucăriţi rău de tot…

La numele Coţcarului, Cowboy simte un fior de tensiune străbătându-i braţele. Inspiră adânc şi întreabă:

— Cum se simte?

Warren îl priveşte atent.

— O să scape. Acum e-n ascunzătoarea lui din munţi,

înconjurat de bodyguarzi Flash Force şi de electronică. Arkadi n-o să se poată apropia de el decât dacă însuşi Coţcarul se hotărăşte să iasă de-acolo.

Tânărul îşi simte tensiunea destrămându-se.

— Trebuie să vorbesc cu el.

— Se poate aranja.

Cowboy îşi scoate casca şi, fără tragere de inimă, se decuplează din i-faţa deltei. Monitoarele roşii îi dispar din minte. Warren se uită la el şi se încruntă.

— Nu toţi vizitatorii mei au fost oamenii lui Arkadi, îi spune. De vreo două ori a venit şi Jimi Gutierrez. Părea să fie convins că ştiu de unde te pot lua – nu m-a crezut când i-am zis că habar n-am. Zicea că vrea să ţi se alăture şi mi-a cerut să-ţi transmit mesajul ăsta.

— S-a făcut. Mi l-ai transmis.

Bătrânul pare amuzat.

— Jimi e-un tip pe bune, deşi cam ţăcănit.

Cowboy îl cercetează atent, simţind pe ceafă o furnicătură de anticipaţie.

— Warren, rosteşte el, trebuie să ştiu dacă eşti de acord să m-ajuţi în chestia asta.

— Am familie... începe fostul şef de echipă din Vanderberg, plecând ochii în podea.

Cowboy simte tristeţea împovărându-i umerii. Se încruntă către panoul de comandă din faţa lui.

— E-n regulă. Te-nţeleg.

Ochii lui Warren îl fulgeră, scânteind de ambele părţi ale nasului coroiat.

— N-am zis că n-o s-o fac. Am ridicat doar o problemă... Buzele i se strâng într-o linie furioasă: Jutz zicea c-ai sunat ca să spui că-s implicate Orbitalele.

— Tempel, cu siguranţă. Arkadi e faţada lor.

— Deci de-acolo avea mărfurile, mârâie dispreţuitor Warren. Nenorocitul!

Un hohot de râs se-nalţă din inima panzerboy-ului. Tânărul zâmbeşte spre bătrân şi ridică un pumn, izbind triumfător în rama apărătoarei.

— Nu cred că vrei să scapi aşa ceva, rosteşte. Problema cu familia se poate aranja. Ascunde-i până se termină treaba.

Buzele lui Warren se strâmbă amuzate.

— Cam câţi ani crezi c-o să dureze asta, C'boy?

— Nu prea mult. Dacă-s implicate Orbitalele, n-are cum să dureze. Ele au prea multe resurse şi-or să câştige, dacă războiul se prelungeşte prea mult.

— Îhâm! Cam aşa se pare. Ai vreo idee cum să-l scurtezi?

Cowboy îl fixează cu privirea.

— Mai întâi, am nevoie de câteva chestii. Îmi trebuie un cristaljocheu să-mi deblocheze nişte fonduri. După aceea, vreau să vorbesc cu Coţcarul. Iar tu, Warren… Se uită la bătrânul care îşi freacă tuleiele bărbii. Deocamdată, vreau să nu te bagi. Arkadi şi Chapel să fie convinşi că te fereşti. Vreau însă să vii aici şi s-aranjezi deltele. *Pony Express* să fie gata de treabă.

Citeşte limpede şocul de pe chipul celuilalt.

— Deltele? repetă Warren. Începi iar să zbori peste Hotar?

— Poate că da… Cowboy se lasă pe spate în fotoliu, simţind delta ca pe o extensie neagră, mătuită a trupului său, gata să se înalţe. Lui Arkadi îi place să supravegheze totul din avion, nu? Zboară mai ales peste Colorado şi Wyoming…

Zăreşte înţelegerea licărind în ochii lui Warren. Înfloreşte acolo lent şi frumos precum un răsărit de soare.

DEPOZIT DISTRUS DE INCENDIU ÎN ORLANDO
MAI MULTE PERSOANE DISPĂRUTE
Poliţia infirmă zvonurile privind schimburi de focuri

Marc Mahomed şopteşte din difuzoare mascate; vocea lui este un mesaj subaudibil printre tânguielile subtile şi ritmurile hobului. Maurice priveşte inexpresiv fotografiile de pe perete; atât de absorbit, încât poţi crede că se uită la un videcran. La intrarea Sarei, ochii săi metalici se întorc spre ea şi un surâs uşor îi flutură pe chip.

— Rom cu lămâie? o întreabă.

Femeia încuviinţează, simţind cum răcoarea aerului condiţionat din bar îi îngheaţă transpiraţia de pe frunte. Zâmbeşte recunoscătoare către Mătasea Albastră, familiaritatea acesteia destinzând-o.

Se uită în jurul barului, zărind doar două cliente pe care le-a mai întâlnit pe aici, două rusoaice cu ochi trişti care, judecând după numele ce le punctează conversaţia – Lenin, Stukalin, Bunin, Troţki –, sunt angajate în obişnuita discuţie despre

momentul crucial când Uniunea Sovietică a greşit în misiunea ei de civilizare a restului lumii. Vechea argumentaţie, Sara o ştie, a ruşilor exilaţi prin toată lumea. O ignoră şi ia paharul aburit pe care i-l întinde Maurice.

— Pune-ţi şi ţie unul, îi spune. Fac cinste.

Maurice aprobă din cap şi se întinde către White Horse, cu graţia lentă şi precisă a unui mim care descrie un obiect invizibil.

— Nu te-am văzut în ultima vreme, domnişoară, rosteşte el.

Sara soarbe din băutură.

— Am lipsit din oraş. Afaceri… În plus, am încercat să evit nişte oameni.

— Domnul acela orbital?

Ea strânge din umeri într-un fel care poate însemna o afirmaţie.

— Nu-mi place genul ăsta de indivizi. Dau impresia că nu ştiu când să-i lase-n pace pe oameni.

— Te-au căutat şi pe la mine. Individul ăla – Cunningham… I-am spus s-o frigă dracu' de-aici.

— Mulţumesc, Maurice, surâde Sara.

— La răstimpuri, văd pe câte cineva care ar putea lucra pentru el, dar nu pot fi sigur. Scutură din cap: Totuşi, de câteva săptămâni n-am mai zărit nicio figură suspectă. Cred că Cunningham a plecat acasă.

— Sper. Deşi mă-ndoiesc.

Una dintre rusoaice înalţă mâna, solicitând votcă albastră, iar Maurice o toarnă în pahare aburite şi le-o duce la masă. Sara simte romul încălzindu-i cu blândeţe gâtlejul. Îndărătul ei, uşa se deschide aducând o rafală din arşiţa de septembrie; femeia priveşte rapid peste umăr şi zăreşte un cărucior de invalid în care se găseşte un alb de vârstă mijlocie, cu ochi din metal; picioarele îi sunt două cioturi capitonate, retezate deasupra genunchilor. Este unul din vechii camarazi ai antilezului, cineva pe care ea l-a mai văzut – i se pare că-l cheamă James. Sara priveşte în paharul ei şi-i aude salutându-se cu glasuri scăzute.

Maurice îi toarnă lui James un pahar şi-l pune pe masă, refuzând banii, în ciuda protestelor. Sara are impresia că scena aceasta nu se joacă pentru prima dată. Marc Mahomed se tânguie despre şanse irosite, pierderea iubirii, despre înţelesuri. James îşi manevrează căruciorul către toaleta din spate. Maurice

revine la bar, privind la nesfârşit, fără să clipească, spre fotografiile de pe perete, ţinând în mână paharul din care n-a gustat. Sara îşi termină White Horse-ul. Face semn, cerând încă unul.

— Maurice, spunea ea, tu locuieşti la etaj, aşa-i?

— Corect, domnişoară.

— N-ai o cameră liberă?

Inexpresivii ochi Zeiss se înalţă ca s-o privească.

— De ce întrebi?

— Mi-ar plăcea să am o locuinţă în Tampa. Un loc unde Cunningham şi prietenii lui să nu mă poată găsi. Plătesc chiria în avans.

Maurice o studiază deschis, în vreme ce ea se întreabă dacă i-a apăsat butonaşele cuvenite, dacă menţionarea Orbitalelor îl va face să reacţioneze.

— Fără afaceri, rosteşte bătrânul. Fără chestii ilegale sau indivizi pe care nu-i cunosc. Nu vreau necazuri.

— N-o să fie niciun necaz, Maurice. Doresc doar un pat.

Pune paharul pe tejgheaua barului.

— Bine atunci. O săptămână, apoi mai vedem.

Sara simte uşurarea răspândindu-i-se prin membre. Ridică romul şi zâmbeşte către barman.

— Mulţumesc, Maurice. Eşti un prieten adevărat.

Uşa toaletei se deschide şi James slalomează printre mese cu căruciorul, revenind la locul său. Maurice îl priveşte gânditor.

— Cândva, căpitanul a fost un tip tare. A-nnebunit de mai mulţi ani, pentru că nu mai poate zbura.

Femeia se uită peste umăr spre James, simţind tristeţea care este atingerea amintirii.

— Mda, încuviinţează ea. Ştiu şi eu pe cineva la fel.

TENTATIVĂ DE ASASINAT ÎN CASPER
MAIORUL ANDREIEVICI SCAPĂ CU CÂTEVA ZGÂRIETURI
„N-am duşmani în statul Wyoming”, declară el.
Poliţia este derutată.

Locuinţa Coţcarului ocupă un pisc minor pe versantul estic al lui Sangre de Cristos, de unde câmpia se poate zări ca-n palmă, pe o distanţă de o sută cincizeci de kilometri. Nu este o

coincidenţă faptul că ocupă o minunată poziţie strategică, având în faţă o vedere perfectă către poalele munţilor şi fiind apărată în spate de o creastă aproape imposibil de cucerit. Străinii n-au fost niciodată bine veniţi în această parte a lumii, iar eventualele iscoade n-ar scăpa neobservate de localnici.

Ţinând Heckler-Koch-ul în poală, Cowboy urcă versantul sudic şi forţează Packardul până la limită pe drumul în pantă, de pe care cerul pare îndeajuns de aproape ca să fie atins. Zorile împodobesc întinsele şesuri răsăritene. Pinii se ridică măreţ în jurul lui, copaci tineri plantaţi după defrişarea totală de acum câţiva ani, şi a căror creştere a fost amplificată de chimicale orbitale.

Packardul glisează pe interfaţa dintre minte şi ochi, cer şi pământ, zori şi ultima atingere îngheţată a nopţii. Ochii lui Cowboy scapără către geamurile puţinelor maşini şi camionete, căutând feţe familiare, priviri surprinse, căutături viclene. Nimic altceva decât familii îndreptându-se către biserica din oraş, pentru slujba de utrenie.

Poarta Coţcarului este străjuită de doi paznici purtând echipament militar blindat, de camuflaj, cu vizoare nocturne masive şi scanere infraroşu fixate pe frunte, ce le conferă aceleaşi avantaje ca şi lui Cowboy implanturile. Cu propriile infraroşii, panzerboy-ul are impresia că distinge într-o tranşee mascată din apropiere două siluete, înarmate cu ceva având amprenta unui lansator de rachete portabil. Ia pistolul automat din poală şi-l pune pe bancheta de alături.

Opreşte în faţa porţii şi decuplează turbina. În liniştea zorilor, bâzâitul geamului său ce coboară pare asurzitor. Cowboy priveşte la scanerele bulbucate ale bărbatului care s-a apropiat de el.

— Aş dori să-l văd pe Coţcar. Anunţă-l că-i vechiul lui prieten, Tom Mix, de la rodeo din Portales.

— Mai întâi, arma.

— Ai grijă de ea. E arma mea preferată.

Întinde Heckler-Koch-ul, iar paznicul şi-l vâră sub braţ. Cowboy examinează emblema Flash Force de pe buzunarul individului, ce-l desemnează drept unul dintre cei mai buni şi incoruptibili mercenari. Tipul transmite printr-un laringofon mesajul dat de Cowboy şi apasă casca deasupra urechii stângi pentru a auzi răspunsul. Se uită la Cowboy şi clatină din cap.

— Probabil că eşti un Înger al Domnului, amice, îi spune. Trebuie până şi să-ţi dau arma înapoi.

— Mulţumesc pentru amabilitate.

Turbina reînvie ţiuind când paznicul face un semn şi poarta începe să se ridice. Packardul împroaşcă pietriş, suind făgaşurile serpentinelor. Pe infraroşu, Cowboy vede câteva patrule, însă n-ar trebui să le observe, aşa încât le ignoră. Când opreşte în faţa casei mari, cu pereţii din buşteni, lasă pistolul pe banchetă şi aruncă peruca deasupra.

Jutz iese pe uşă cu un surâs înroşit de răsăritul soarelui, apoi ţipă şi sare, încolăcindu-şi braţele şi picioarele în jurul lui Cowboy care, zâmbind lent, stă pe aleea de zgură.

— Afurisitule, spune ea, ciufulindu-i părul scurt şi blond. Ne-ai lipsit al dracu' de mult. Îl cercetează cu ochii azurii înconjuraţi de riduri fine: Ai mâncat ca lumea? Pari în formă.

— Sunt în formă. În cea mai mare parte a timpului a trebuit să merg pe jos, dar am avut mereu un bodyguard.

Ea îşi dă drumul pe pământ şi-şi vâră degetul mare în centura Concho. Cowboy o cuprinde cu braţul pe după umeri şi pornesc împreună spre uşă.

— Ce face Coţcarul?

— Merge spre vindecare. Acum doarme, aşa c-o să-ţi dau nişte *posole* de asediu şi-o să pălăvrăgim până se trezeşte.

Trec pe sub scanerul din pragul uşii şi nicio luminiţă roşie nu clipeşte, niciun glas aspru, dirijând lasere, nu le comandă să se oprească. Aceasta e reşedinţa de vacanţă a Coţcarului, nu ranchul unde munceşte acesta; deja clădirea a căpătat aspectul unui loc prin care se circulă mult mai mult decât se intenţiona.

Pe plita din bucătărie se află o oală de şaptezeci şi cinci de litri plină cu *posole,* disponibilă oricând pentru aceia dintre oamenii Coţcarului care n-au un orar regulat, iar în cuptorul cald se găseşte un teanc de *tortillas* învelite în folie. Cowboy ia din amândouă şi bagă câteva fise în tonomatul pe care li l-a dăruit lui Jutz şi Coţcarului, de Crăciun, acum câţiva ani. Lămpile tonomatului pâlpâie urmând ritmul litejack al melodiei, în vreme ce Jutz îi spune ultimele noutăţi.

Cowboy şterge cu *tortilla* ultimele resturi de ciorbă. Se pare că trupele au obosit. Terţii au nevoie de bani ca să continue războiul şi de aceea desfac mai multe produse, iar nord-esticii îşi completează stocurile. Preţurile scad în nord-est şi simultan

cresc în vest datorită cererilor sporite. Panzerele fac curse atât de des, încât încep să apară semne de uzură: defecţiuni sau panzere-momeală ce nu pot participa întrucât piloţii n-au fost încă eliberaţi de poliţie. Unul dintre oamenii Coţcarului a fost nevoit să stea într-un hambar din Missouri timp de şase zile, cu panzerul avariat, lovit de lotri, înainte ca vehiculul să poată fi reparat şi să i se aranjeze o rută de scăpare.

— Au încercat şi razii de date prin intermediul liniilor telefonice, o dată chiar cu microunde, dintr-un avion aflat deasupra lui Wagon Mound, spune Jutz. Bineînţeles că noi ne ţinem datele în minte. De asta au încercat să-l omoare pe Coţcar.

Cowboy are senzaţia jenantă a vinovăţiei.

— Cred că e niţel în legătură şi cu mine, zice.

Femeia îl priveşte cu un surâs blând.

— Mda. Ne-am dat seama şi noi.

— Îmi pare rău c-a început din vina mea, reia Cowboy simţindu-se stingherit sub privirea ei.

Jutz râde şi-l bate pe mână.

— Oricum s-ar fi întâmplat. Poate că, dacă nu-i speriai tu, ar fi aranjat lucrurile mai bine şi ar fi ochit mai atent.

Se aude sunet de paşi; Cowboy se întoarce şi-l zăreşte pe Coţcar intrând în cameră. Poartă peste pijamaua albastră o jachetă din piele întoarsă şi pare fragil, palid şi mai slab ca oricând, cu părul ciufulit, de ins abia trezit din somn; umblă grijuliu pe carpetele Navajo. La vederea lui, tânărul simte un val de fericire atât de mare, încât izbucneşte în râs. Coţcarul se strâmbă.

— Ştiu c-arăt ridicol, spune el, totuşi nu-i cazul să fii atât de agresiv în legătură cu asta.

Cowboy a sărit deja de la locul său şi aleargă să-i scuture mâna. L-ar strânge în braţe, însă nu e sigur că nu i-ar periclita copcile.

Ochii Coţcarului se lărgesc de încântare.

— La dracu’, mormăie, mă bucur că te-ai întors.

— Am nişte idei. Şi câteva noutăţi.

— Perfect, o să te-ascult. Lasă-mă mai întâi să beau o cafea.

— Bine.

Cowboy îşi dă seama că rânjeşte cu gura până la urechi, aidoma unui butonat, la prima doză a zilei. Se întoarce şi-şi

urmează managerul în bucătărie. În timp ce Coţcarul îşi toarnă cafea, el mai bagă fise în tonomat. Simte că are chef de dans.

Revin în odaia din faţă şi Cowboy îşi explică teoriile; Coţcarul stă în scaunul lui comod, mijind ochii în vreme ce ascultă, ghemuit în jacheta din piele întoarsă, cu cana de cafea ţinută între ambele palme. La răstimpuri, încuviinţează din cap sau pune întrebări lămuritoare. Umple încă o ceaşcă, o bea şi pe aceasta, apoi se lasă pe spate în scaun, închizând ochii.

— Mda, rosteşte în cele din urmă. O s-o-ncercăm.

— Mai întâi cristaljocheul, spune Cowboy.

— Exact.

Se aude apelul simultan a două radiouri, unul la centura lui Jutz, al doilea în buzunarul Coţcarului. Bătrânul îl scoate pe al său şi răspunde. Glasul se aude limpede.

— Sunt Lockyer, de la poartă. Vă caută un anume Jimi Gutierrez. Zice că are veşti.

Pe chipul Coţcarului apare o expresie de nemulţumire.

— Bine. Percheziţionează-l şi trimite-i încoace.

— Am înţeles.

Coţcarul strecoară radioul înapoi în buzunar.

— La dracu'. Sunt prea bătrân ca să m-ocup de nenorociţi ca el.

— E de partea noastră, zice Cowboy.

— Asta-mi zice şi mie. Da' mi-o spune cu zâmbetu' ăla de nebun, şi mă gândesc întruna că-i de partea mea tot aşa cum e şi-un linx îmblânzit – până-mi bag degetele-n farfuria lui.

Apare un alt paznic, ca să-l treacă pe Jimi dincolo de detectorul din prag, apoi panzerboy-ul pătrunde în cameră. Un rânjet îi zvâcneşte mereu în colţul gurii, iar ochii îi sunt la fel de dilataţi ca ţevile unei arme de vânătoare. Poartă o jachetă blindată, blugi retezaţi şi tenişi albaştri pe piciorul gol. Îl zăreşte pe Cowboy în colţul odăii şi râde triumfător. Sârmele de metal ce-i acoperă dinţii îi scânteiază printre buze.

— În sfârşit, te-am găsit, turuie el. Hei, vreau să vin de partea ta! mai ţii minte ziua-aia pe Western Slope?

— Da. Stai jos şi zi care-s noutăţile.

Jimi e prea surescitat ca să se aşeze, aşa că ţopăie pe loc aidoma unui resort uman. Jutz îl priveşte îngăduitoare.

— Am antibiotice de-ale lui Arkadi, în valoare de zece mii K, în cala unui panzer, la o sută cincizeci de kilometri nord de-aici,

începe Jimi. Crezi că le poţi folosi, Coţcarule? Se roteşte în culmea bucuriei, cu braţele ridicate deasupra capului, şi execută un step supercablat al victoriei: Şi l-am fript pe nenorocitu' ăla de Chapel! I-am zburat boaşele până-n Mexic!

Cowboy se uită surâzând spre Coţcar. Acesta se întoarce cu spatele la Jimi şi închide ochii exasperat.

— Stai jos până nu mor de inimă, îi spune, şi povesteşte ce s-a-ntâmplat.

Fără să-şi piardă nimic din entuziasm, Jimi îi aruncă o căutătură şi se cocoaţă pe marginea unui scaun, continuând să răpăie pe podea cu tălpile din cauciuc. Moş-Ene, unul dintre aliaţii lui Arkadi, l-a angajat să treacă peste Hotar în estul lui Colorado. Când a încărcat marfa, hop şi Chapel, iar Jimi a priceput că Arkadi avea anumite interese în cursa respectivă. A pornit panzerul, după care a întors tot armamentul, inclusiv rachetele, asupra echipei de întreţinere şi i-a aruncat în aer pe Moş-Ene, Chapel şi cisterna de carburant, apoi a şters-o în Stâncoşi, căutând o ascunzătoare.

— Dintr-un foc, mi-am tras marfă de zece milioane de parai şi un panzer nou-nouţ, şi-am curăţat şi doi nenorociţi, încheie el sărind de pe scaun şi bătând din palme deasupra capului. Crezi că-n felu-ăsta intru şi eu în echipă?

— Cred că da, încuviinţează Cowboy.

Se uită spre Coţcar şi-l vede capitulând în faţa inevitabilului.

— Mda, vorbeşte bătrânul. Socotesc că te-ai descurcat bine.

Jutz se scoală şi-l cuprinde pe puşti cu braţul pe după umeri.

— Mulţumim, spune ea. E bine să ştim c-avem câţiva prieteni.

Jimi o prinde în braţe şi o învârteşte prin aer. Jutz chiuie, râzând, în vreme ce Coţcarul îi priveşte încruntat, cu un ochi mijit.

— Mă duc să bag nişte fise-n Wurlitzer, zice Cowboy. Îndreptându-se către bucătărie, aruncă o privire peste umăr: Hei, Jimi, vrei nişte *posole*?

Jimi o pune jos pe Jutz şi scoate din buzunar un flacon transparent de mescal.

— Sigur că da, încuviinţează el. Mă bucur că-s alături de voi, să ştii.

— Ştiu, confirmă Cowboy şi, scotocind prin buzunare, continuă să meargă spre luminiţele clocotitoare ale tonomatului.

PREŞEDINTELE UCRAINEAN NOU-ALES
va menţine neutralitatea
ÎN CONFLICTUL ESTONIA-RUSIA

Sara intră în rezerva lui Daud şi zăreşte un preot rus stând lângă patul unui nou internat, ale cărui braţe şi picioare sunt legate cu chingi din piele de cadrul metalic, strălucitor, al patului. „Maladia virală Huntington”, gândeşte ea, „erodarea deopotrivă a minţit şi a trupului. În cazul de faţă, a depăşit stadiul contagios.” Preotul nu-şi întoarce spre ei ochii ascunşi în chipul hirsut, ci continuă să-l privească pe muribund.

Daud are acum ambii ochi, unul înconjurat de vânătaia operaţiei de implant care s-a făcut abia ieri, plătită din fondurile virate de Sara din staţia New Kansas City a „Glonţului”. Tânărul o vede când trece pe lângă preot şi faţa i se contorsionează.

— Sara…

— Sunt aici.

Îi întinde o mână şi fata o apucă, strângând-o.

— Unde-ai fost?

Ea îl cercetează atent – pe chipul lui se duce un război interior: recunoştinţă amestecată cu resentimente…

— Am umblat, Daud.

— M-ai lăsat singur. În loc de răspuns, Sara îi mângâie cu blândeţe mâna, pielea cea nouă, trandafirie. Lua-te-ar dracu’! urmează el. De ce-ai plecat? Ai zis c-o să lipseşti numai două zile!

— Am avut probleme.

Încearcă să-l sărute pe obraz, dar băiatul îşi întoarce capul. Sara se retrage, continuând să-l ţină de mână.

— Mi-au redus doza, spune Daud. Am dureri. Mă dor picioarele, totul… Nu pot face exerciţiile pe care mi le dau.

Fata îi zăreşte, conturate de cearşaf, formele picioarelor noi, subţiri.

— Nu poţi fi externat până ce nu mergi singur, îi zice.

— Nu pot umbla deloc, dacă nu-mi dau doza!

— Daud, rosteşte ea încercând să-şi păstreze vocea calmă, nu-ţi aduc nimic. Nici inhibitori hormonali, nici endorfine.

El îşi smulge mâna. Sara încearcă să-i vorbească, dar tânărul refuză să răspundă. Ea vede cum îi zvâcnesc muşchii gâtului şi ai obrazului şi se simte copleşită de propriile-i furie şi frustrare.

Îşi repetă că genul acesta de reacţii reprezintă tot ce i-a mai rămas lui Daud, că puştiul uzează de ele fiindcă vrea să ştie dacă sora lui îl iubeşte încă de-ajuns ca să i le suporte, totuşi mânia clocoteşte în ea prea năvalnic şi, înainte de a exploda, Sara se întoarce şi iese.

Aerul rece al coridorului şopteşte, dar acum fata îi cunoaşte mesajul.

Oraşul se strânge în jurul ei, însă nu mai este nimeni care să-i asigure spatele.

TEMPEL PHARMACEUTICALS ANUNŢĂ
VINDECAREA MALADIEI HUNTINGTON
ACŢIUNILE TEMPEL EXPLODEAZĂ LA BURSĂ
Medicamentul este descris drept un virus de tipul
„caută-şi-distruge“

Thibodaux este un cristaljoc, deasupra deckului său, în maşina lui Cowboy, cufundat într-o transă interioară; un individ slab şi zelos, care, gârbovit, se încruntă şi degetele îi dansează pe tastatura ţinută în poală. Cowboy îl cunoaşte vag, de acum câţiva ani, pe când Thibodaux se iubea cu un panzerboy care avea să moară ceva mai târziu, într-un lan de grâu din South Dakota.

— Gata, băiete, spune Thibodaux. Compania anonimă din Montevideo a fost alertată. Putem începe.

— Dă-i drumul, zice Cowboy.

Ia un jack din deckul celuilalt şi pătrunde în interfaţă. Ştie că şmecheria nu-i să mute capitalul – asta-i simplu o dată ce i-a dat lui Thibodaux parolele. Chestia este să scape de programele de urmărire pe care „legiuiţii” i le-au pus pe conturi ca să-i urmărească tranzacţiile, alertând poliţia asupra localizării sale.

Operează din maşina lui, cu deckul cristaljocheului cuplat la un telefon public cocoţat pe pilonul din aluminiu pe West Alameda, în Santa Fe. „Legiuiţii” ar putea fi îndeajuns de buni ca să urmărească seriile de comenzi, de aceea Cowboy nu vrea să utilizeze liniile la care are acces în mod obişnuit.

În maşină se simte deja un iz stătut – nervii au început să-i scânteieze de adrenalină. Thibodaux intră în i-faţă şi apelează robobrokerul lui Cowboy. Cowboy eliberează prima parolă din cristal şi, în două secunde, tot stocul acţiunilor sale este

desfăcut, într-un mod complicat şi aparent aleatoriu, la bursele din Singapore, Londra şi Mombasa Nova.

Peste aproximativ trei secunde, toate acţiunile i-au fost schimbate cu altele. În vreme ce vânzările sunt completate, Thibodaux dă un semnal şi Cowboy trimite a doua parolă din cipurile lui. Titlurile de posesiune ale diverselor sale stocuri de metale preţioase, păstrate fizic în siguranţa bastiliilor subterane ale mai multor bănci din vestul S.U., sunt ofertate pe pieţele de mărfuri din Tobago.

Şirurile de date reprezentând noile posesiuni ale lui Cowboy, achiziţionate din trei locuri diferite, sunt codificate şi retransmise prin sateliţii geosincroni deţinuţi de Mikoian-Gurevici, Toshiba şi Gold Coast Maximum Law Corporation I.G. După aceea sunt revândute şi convertite în pesos mexicani, franci CFA din Bangui şi coroane islandeze.

Între timp, aurul şi argintul lui Cowboy au fost schimbate pentru şilingi ugandezi, transferaţi în Manila, unde sunt depozitaţi într-o bancă din interfaţă, ce se ascunde sub paravanul lui Greater Asian Trade Company. Şilingii sunt folosiţi drept ipotecă suplimentară pentru un împrumut ce se ridică la 99,999 din valoarea lor. Durata împrumutului este de zece secunde.

Cowboy îi dă lui Thibodaux a treia parolă şi acţiunile în clădiri cu apartamente de lux din Proiectul Feţei Luminate de pe Mediul Orbital Permanent Mitsubishi, aflat în punctul Lagrange Patru, sunt vândute, cu un profit modest, unui investitor din Zürich. Contravaloarea, în franci elveţieni, este transferată unei bănci interfaţă din Melbourne, fiind întrebuinţată din nou drept garanţie pentru un împrumut de zece secunde.

În vreme ce codurile reprezentând francii elveţieni sunt recepţionate în Melbourne, cele trei şiruri separate de informaţii reprezentând vânzarea acţiunilor la bursă circulă, cu viteza luminii, între mai mulţi sateliţi şi staţii terestre. Programul creat de Thibodaux este autonom, călătorind împreună cu datele, şi deocamdată nu are nevoie de instrucţiuni, ceea ce nu e cazul cu programele de urmărire plasate tot acolo de „legiuiţi” – la fiecare trecere de pe Pământ la satelit şi înapoi, încă o fracţiune de secundă se adaugă decalajului dintre clipa când programul detectează un transfer şi momentul când programul de urmărire principal, aflat în inima rece de cristal a unui computer uriaş de

la sol, este capabil să perceapă transferul şi să ia măsurile cuvenite.

În decursul fulgerelor dinspre Pământ spre spaţiu şi înapoi, şirurile de date trec printr-o staţie de recepţie situată pe o fostă platformă de foraj oceanic, în largul lui Big Sur. Thibodaux aşteaptă pe o linie directă separată a sondei şi, la fiecare trecere a datelor, adaugă un program nou, un nou set de date ce se ataşează primului mesaj, imitându-i forma… Printre cei de meserie, acest program este denumit „frână”.

Împrumuturile lui Cowboy sunt transferate, în etape distincte, spre bursele din Singapore şi Mombasa Nova, unde se folosesc la achiziţionarea de acţiuni ale lui Greater Asian Trade Company. Stocul de acţiuni este după aceea transferat în Manila şi vândut la valoarea reală tot către Trade Company, contra grivne ucrainene, cu care se contractează livrări de bovine din Patagonia.

Pesos, franci CFA şi coroane sfârâie cu viteza luminii spre o staţie de recepţie din insula Ascension, unde aşteaptă alt mesaj de la Thibodaux. Fiecare şir de date se rupe în două; frâna, de acum imitând programul original, se desprinde şi se îndepărtează din nou spre cerul serii, luând, cu puţin noroc, urmăritorii după ea. Simultan, datele reprezentând banii sunt retransmise de un satelit deţinut de Korolev direct către Montevideo şi o căsuţă poştală interfaţă, purtând eticheta „Compania anonimă nr. 384 673”. Un computer verifică suma, opreşte onorariul companiei şi al lui Thibodaux, şi anunţă operatorul uman – o femeie de vârstă mijlocie, plictisită, aflată lângă un deck vechi, într-o cameră ponosită, din care se poate zări digul ridicat pentru a opri apele reunite ale Atlanticului şi ale lui Rio de la Plata. Operatorul uman deschide o altă linie telefonică şi începe să introducă parole.

În timp ce femeia lucrează aplecată asupra tastaturii, computerul principal al lui Greater Asian Trade Company sesizează că împrumutul de zece secunde n-a fost restituit şi blochează ipoteca. Se speră că, pe lângă şilingii ugandezi, banca interfaţă s-a ales şi cu un urmăritor, incapabil să ţină pasul cu transferul împrumutului.

Bovinele din Patagonia sunt vândute în Namibia, pe ruble sud-africane. Rublele încep şi ele să oscileze între Pământ şi sateliţi, aidoma anterioarelor şiruri de date, trecând de asemenea prin

platforma oceanică din largul lui Big Sur şi căpătând o altă frână, ataşată similar.

Banca din Melbourne blochează a doua ipotecă şi confiscă francii elveţieni ai lui Cowboy. Femeia din Montevideo şi-a încheiat munca laborioasă de transfer manual al fondurilor către Banca Sony din Uruguay, de unde Thibodaux le mută imediat la bursa din Chicago prin câteva serii complicate şi aparent aleatorii de achiziţii de acţiuni.

Frâna ataşată rublelor sud-africane ţâşneşte către punctul Lagrange Cinci, iar rublele se despart şi pornesc spre Montevideo. Un alt şir de date apare în computerul principal al Companiei Anonime nr. 384 673. Femeia se apleacă iarăşi peste deck şi se gândeşte la următoarea ei ţigară, în vreme ce bate pe taste.

Frânele apar în birourile Newsdata din diverse complexe orbitale, prezentându-se cu marcajul PENTRU DIFUZARE IMEDIATA, sub forma unui comunicat Reuter privind turneul triumfal al lui Marc Mahomed în Malaysia.

Thibodaux retrage rublele aflate în Banca Sony din Uruguay, pentru achiziţia altor acţiuni la bursa din Chicago. Pe buza lui superioară sclipeşte o peliculă de transpiraţie. Se decuplează de la deck şi-l priveşte pe Cowboy.

— Gata, spune el. Parolează-ţi acţiunile.

Cowboy lansează o serie de parole, apoi Thibodaux scoate din fantă un cub de cristal şi i-l întinde. Panzerboy-ul iese din interfaţă şi ia cubul.

— Niciun fel de anchetă oficială probabil că n-a putut ţine pasul cu toată chestia asta. Trebuie să fi luat sfârşit atunci când banii au intrat în bancă sub forma de ipotecă pentru împrumut – mai mult ca sigur că nimeni n-a mai putut face şi saltul de la ipotecă la urmărirea banilor pe care ni i-au împrumutat băncile din i-faţă.

După aceea, datorită decalajului pe care ni l-am sporit, nu s-au mai putut deosebi datele noastre reale de acelea ale frânei, aşa că anchetatorii s-au dus după aceasta din urmă. În plus, nu văd cum ar fi putut trece de compania anonimă din Uruguay, în niciun caz cu un operator uman lucrând prin două calculatoare diferite şi care n-aveau interfaţă. Cristaljocheul pescuieşte o ţigară din buzunar şi rânjeşte: Cred chiar c-ai obţinut un profit frumuşel din toate transferurile alea de stocuri. Vreo două mii

de dolari…

— Pe mine nu oficialii mă preocupă, spune Cowboy. Vreau să scap de urmăritorii orbitali.

— Nici chiar *ei* nu se pot deplasa mai repede decât viteza luminii, zice Thibodaux. Oricum, s-ar fi blocat în Uruguay. Programul lor trebuia să fie atât de deştept, încât să verifice toate legăturile telefonice din oraş ca să afle prin care sunt transferaţi banii tăi. Clatină din cap şi urmează: La dracu', modul cel mai sigur pentru ei ar fi fost să-ncerce să între şi să fure banii în timpul unui transfer – au chestii destul de bune pentru aşa ceva, dacă-şi pun mintea s-o facă. Îl priveşte pe Cowboy şi surâde: Oricum, vei afla când o să-ncerci să umbli la acţiunile alea.

— Îhâm. Mulţam!

Cowboy intenţionează să-şi vândă toate stocurile de acţiuni mai înainte ca Thibodaux să dea colţul străzii, după care să-şi schimbe parolele. Cristaljocheul are reputaţia unui meseriaş cinstit, dar nicio precauţie nu e inutilă.

Thibodaux coboară geamul Packardului şi întinde mâna ca să-şi deconecteze de la telefon deckul. Cowboy se cuplează la vehicul. Turbina porneşte silenţios – doar o vibraţie se simte prin caroserie.

— Ştii, se încruntă Thibodaux spre deck, s-ar putea să *fi fost* nişte orbitali după tine. În mod clar, erau mai multe programe de urmărire. Ceva mai devreme, la primele mişcări, le-am simţit încercând să se agaţe.

— Da?

— Deşi unul dintre ele era destul de ciudat. Mai degrabă un fel de etichetă de mesaj… Pentru o clipă, ochii i se înceţoşează, apoi ridică privirea: Cunoşti pe cineva Reno?

Cowboy simte un fior rece pe ceafă. Îl fixează pe cristaljocheu, în timp ce teama îl străbate precum unda unui şoc hidraulic. Clatină din cap.

— Reno e mort, rosteşte el.

— Eşti sigur? Unica parte a mesajului pe care am putut s-o văd era din nou şi din nou, COWBOY SUNĂ-L PE RENO.

— Nimic altceva?

— Altceva nu m-am deranjat să citesc, rânjeşte Thibodaux. M-ai angajat să-ţi mut banii, nu să văd ce programe sunt agăţate de coada lor.

— Aşa-i.

Cowboy îşi umezeşte buzele şi încearcă să-şi concentreze din nou atenţia asupra traficului de pe West Alameda. Speculează o ocazie şi se strecoară între două maşini.

— Cred că era un şiretlic, zice el. Voiau să răspund, ca să mă poată urmări.

— Probabil. Totuşi mi se pare un mod ciudat de-a o face.

— Ciudat? Reno a fost un tip ciudat…

Pupilele lui Cowboy se contractă până la dimensiunile unor gămălii când acesta se întoarce cu faţa spre soarele dimineţii, aflat sus, deasupra verdelui îndepărtat de pe Sangre de Cristos. Simte prezenţa îngheţată, de cristal, a spectrului lui Reno, pierdută undeva prin interfaţă, întinzând degete metalice, subţiratice, din care se descolăcesc şiruri lungi, hieroglifice de date… „Nu”, se gândeşte el. „A fost un şiretlic.”

Trebuie să fi fost un şiretlic!

KOROLEV RĂSPUNDE CU ACEEAŞI MONEDĂ
NOUL MODEL AL SONDEI JUPITERIENE ANUNŢĂ
POSIBILA SCĂDERE A PRETURILOR LA
MATERIALELE PLASTICE DIN GAZE PLANETARE

Sara priveşte în jos, spre panzerul abandonat în râpă. Crengi rupte au căzut peste el, iar frunzele s-au adunat în flancul ferit de vânt. Tristeţea o muşcă precum o rafală din crivăţul Montanei. Ceva nou a început aici – o călătorie în care oraşul şi viaţa străzii s-au topit sub soarele sfârşitului de vară, iar ea însăşi a avut libertatea de a se simţi şi altfel decât o gloduroasă cu vestă de protecţie, luptându-se să agonisească banii pentru un bilet de evadare.

De dinapoia lentilelor-oglinzi îi priveşte pe cei patru oameni ai Hatmanului care au însoţit-o din Florida.

— Asta-i, le spune, hai să ne luăm cristalele.

Coboară în râpă şi introduce codul de acces la cala panzerului. Oblonul glisează, deschizându-se cu un şuier hidraulic.

Inimile aşteaptă, lipsite de apărare.

DEMEUREZ-VOUS AU PAYS DE DOULEUR?
LAISSEZ NOUS VOUS ENVOYER A HAPPYVILLE!

Conştiinţa lui Cowboy părăseşte i-faţa când Jimi pătrunde în odaie. Jimi tocmai s-a întors din cursa în Kentucky, unde a dus antibioticele furate, şi e mahmur după starea de surescitare din ultimele trei zile. Pe gât şi braţe are vânătăi de la apăsarea centurilor de siguranţă în timpul manevrelor la acceleraţii ridicate, rezultat al unei curse de urmărire, de trei sute de kilometri, prin arşiţa Nebraskăi, încheiate cu un elicopter doborât într-o porumbişte şi un coleopter care aspirând, se pare, prin priza de aer, un ghemotoc de fâşii din aluminiu, a fost silit să se bălăbănească spre casă cu un singur motor.

— Sper ca amărâtu' să fi reuşit, spune Jimi. Era un pilot dat dracu'.

Epuizarea a început să pună stăpânire pe el, făcându-se simţită atât în poziţia corpului, cât şi în pleoapele grele. Acceptă de la Coţcar un whisky cu apă şi se afundă într-un scaun.

— Mă bucură să te anunţ c-ai fost bine plătit pentru vânătăile astea, i se adresează Coţcarul. Procentajul proprietarului tău şi partea ta se ridică la peste cinci milioane.

Jimi este prea stors ca să poată măcar replica. Cowboy ştie cum trebuie să se simtă; el însuşi de abia a revenit după un drum de patru zile în Nord şi Vest, însoţit de doi mercenari Flash Force care ocupau bancheta din spate a Packardului, veghindu-l în timpul întâlnirilor cu nişte panzerboy – câte unul ori câte doi – pe care căuta să-i convingă să frâneze războiul lui Arkadi. Unii păreau doritori, totuşi nimeni nu voia să fie primul. Cowboy îşi dă seama că trebuie să formeze un soi de organizaţie care să aibă un program bine definit. În clipa de faţă, consideră că pune nişte temelii sănătoase, dar e conştient că o singură veste proastă poate da totul peste cap.

— Dacă mai aud o dată: „Pe mine mă interesează cursa, nu încărcătura”, zice el, o să sparg nasu' cuiva.

Coţcarul îl priveşte atent.

— Asta era chiar vorba ta.

Cowboy soarbe din cafeaua călduţă şi speră că, pentru alte câteva ore, cofeina îl va ţine pe picioare.

— Între timp mi s-a arătat calea cea dreaptă, răspunde el.

Jimi îşi masează muşchii gâtului. Cowboy se întreabă dacă este momentul să-i povestească despre convorbirea Coţcarului

cu executiva din Biroul Korolev, care suise muntele la invitaţia bătrânului, pentru a discuta despre un front unit împotriva lui Arkadi şi a lui Tempel. Tipa refuzase cu răceală orice fel de târg până ce Coţcarul nu accepta nişte condiţii ce ar fi însemnat predarea totală – să devină o subdiviziune a lui Korolev, nu o parte din Tempel, şi să facă asta fără luptă.

Interesele lui Korolev nu trebuia să fie ameninţate aici, pe sol, subliniase ea, şi dacă totuşi vor fi implicate, bătrâna şi ai ei voiau s-o facă pentru ceva care să merite. Coţcarul i-a respins oferta, dându-şi seama că Orbitalul în cauză se mulţumea să vadă că Tempel îşi risipea fondurile într-un război colateral încercării de preluare a lui, a lui Korolev, şi n-ar fi acceptat probabil niciodată să finanţeze o mişcare de masă împotriva unui alt bloc, chiar dacă acesta reprezenta un duşman.

Panzerboy-ii aveau să fie nevoiţi să lupte fără sprijinul blocurilor. Din punctul de vedere al lui Cowboy era acelaşi lucru; acceptul unui aranjament cu Korolev nu l-ar fi deosebit cu nimic pe el însuşi de Arkadi.

Îşi termină cafeaua şi ştie că încă o ceaşcă nu-l va putea ajuta; deja e ameţit şi vede ca prin ceaţă, dar dacă îşi activează supercablarea va străluci orbitor vreme de cel mult o oră, după care, terminându-şi rezervele, se va prăbuşi consumat. De aceea, decide să mai facă o încercare şi glisează înapoi în interfaţă, zărind cadrul colorat, grinzile, montanţii şi reţelele întrepătrunse ce reprezintă Tempel Pharmaceuticals I.G.

Thibodaux a clădit structura aceasta, o reprezentare cvadridimensională a blocului Tempel şi a filialelor sale. Majoritatea sunt de domeniul public, însă unele – mai cu seamă legătura cu Arkadi – au fost extrapolate. Ansamblul este enorm, degetele scheletice, de gheaţă, ale lui Tempel intrând în câteva mii de buzunare diferite pentru a-şi căuta profitul. Tempel este atât de divers, încât îţi vine foarte greu să pricepi fie şi o singură operaţie; aceasta se contopeşte cu altele o sută, pierzându-şi urma printre ele. Totaluri astronomice de masă monetară din conturi particulare fulgeră prin fişiere, se rostogolesc pe o mie de tobogane, dispar într-o spălătorie anonimă şi reapar în altă parte, lipsite de orice indicii privind originea lor. Diferite nume se ivesc pentru scurte perioade şi se topesc în a patra dimensiune, deplasându-se prin ţesătură o dată cu timpul, fără să urmeze ceea ce Cowboy poate discerne din structura

organizaţională. Panzerboy-ul începe să pândească nume de indivizi, căutând să întrezărească felul în care principalii actori se mişcă prin păienjeniş. Un tip pe nume Marcus Thom, ales în mod absolut aleatoriu, începe în divizia de cercetări farmaceutice din vechiul New York terestra, se transferă la Grupul de Cercetări Orbitale atunci când industria medicamentelor iese din puţul gravitaţional, după care devine vicepreşedintele personalului într-o organizaţie numită Grupul de Accelerare Maximă, condusă de un individ întreprinzător, Henri Couceiro. După şase ani petrecuţi în GAM, Thom trece la Divizia Lunară a Departamentului de Patologie. Acolo, Cowboy dă peste alt nume, Liu McEldowny, care lucrase în GAM înainte de a se transfera în Divizia Lunară cu un an în urmă. Chiar înainte de Războiul Meteoriţilor, conform documentelor Diviziei Lunare, McEldowny revine în GAM, stă o lună după capitulare, după care intră în Comisia de Control al Dromurilor Orbitale Libere, despre care Cowboy ştie că a fost grupul de organizare ce a stabilit Zonele Libere Florida, Texas şi California.

Thom rămâne pe Lună încă doi ani, apoi devine preşedinte al Comitetului de Construire a Sateliţilor Energetici Solari care, în ciuda denumirii, pare preocupat în primul rând de probleme de personal. Aici el este subordonat lui Couceiro, ivit pe neaşteptate ca director executiv al întregii divizii farmaceutice. Din Comitetul CSES, Thom face o mişcare laterală, ca vicepreşedinte în Divizia Securitate, înainte ca, peste alte două luni, să fie solicitat în consiliul directorial, în urma preluării de către Couceiro a preşedinţiei întregii organizaţii. În consiliu, Thom deţine o serie de portofolii, printre care Dezvoltarea şi, din nou, Controlul Dromurilor Libere. Unul dintre subordonaţii lui este – ce surpriză!

— Liu McEldowny.

Cowboy îl urmăreşte pe McEldowny înapoi prin timp şi găseşte o altă legătură între el şi Couceiro, când cei doi erau numărul unu, respectiv cinci, în Filiala de Control al Eroziunii, care se ocupa de ipotecarea şi apoi confiscarea a zeci de mii de pogoane din terenurile agricole ale Ucrainei. Cowboy urcă din nou scara timpului şi asistă la modificările survenite în consiliul directorial, zărind o bruscă agitaţie în preajma momentului când Couceiro devine preşedinte, întregul consiliu reducându-se de la douăzeci şi patra de membri la cincisprezece, cu o redistribuire

neînsemnată a responsabilităţilor. Îi urmăreşte pe toţi cei care au plecat şi descoperă că trei mor, iar câţiva dintre cei rămaşi sunt transferaţi în poziţii majore altundeva în companie – poziţii aflate însă în locuri precum Antarctica ori Ceres. Alţii dispar, după ce suferă transferuri cerebrale, în mediu de cristal, în alte corpuri, fiind retrogradaţi până ce consiliul hotărăşte dacă operaţia le-a afectat capacităţile de lucra. Cowboy decide că actualmente Couceiro îşi consolidează controlul asupra consiliului şi în acelaşi timp divizează opoziţia, trimiţându-i pe adversari în locaţii extrem de îndepărtate.

Cu numai doi ani în urmă, are loc o altă agitaţie la nivelul conducerii, directorii schimbând între ei portofoliile, iar unul dispărând complet. Cowboy zăreşte un indicator plutind în reţea şi atrăgând atenţia asupra unei ştiri selecţionate dintr-un raport tabloid Medianet. Urmează indicatorul şi absoarbe raportul, descoperind că această ultimă mişcare reprezintă colapsul tentativei fostului preşedinte, Albrecht Roon, de a-şi recâştiga funcţia, o iniţiativă eşuată datorită unui singur vot. Înainte de preluarea puterii de către Couceiro, Roon îndeplinise funcţia de preşedinte timp de optsprezece ani; la şaptezeci şi nouă de ani, creierul îi fusese transferat în alt corp, după care omul fusese mutat la Comisia Resurselor Asteroizilor – un post major, într-un bloc mai puternic în privinţa transportului spaţial, dar echivalând în cadrul lui Tempel cu Siberia. De acolo, Roon încearcă o revenire şi dă greş, unul dintre susţinătorii săi din consiliul directorial fiind pensionat definitiv şi înlocuit cu un om al lui Couceiro. Roon însuşi este retrogradat cu o treaptă, fiind numit la conducerea Marketingului Americii de Sud.

Asta sugerează o prăbuşire importantă – de la situaţia de preşedinte aflat în vârful puţului gravitaţional la aceea de exilat în America de Sud – în numai câţiva ani. Cowboy urmăreşte cariera lui Roon de-a lungul şi de-a latul construcţiei Tempel, apoi pe cea a lui Couceiro – ceva ce a făcut deja. Informaţiile disponibile nu par la îndemână. Va trebui să sape mai adânc.

Lasă interfaţa să-i dispară din minte şi descoperă că prietenul lui, Coţcarul, a plecat, probabil pentru siesta de după-amiază, iar Jimi a adormit în scaun, ţinând între coapse paharul pe care au început să se prelingă picături de condens. Părăseşte tăcut casa şi se suie în Packard, apoi ambalează motorul şi coboară pe serpentinele cărărilor până în vechiul Cimarron, întemeiat cu

mult timp în urmă de veselul infam Lucien Bonaparte Maxwell, prietenul lui Christopher Carson şi al lui William Bonney; orăşelul fiind construit deoarece Maxwell deţinea cea mai mare donaţie funciară din istoria lumii şi considera firesc ca pe ea să se instaleze o aşezare. Cowboy cuplează computerul Packardului la o linie telefonică şi începe să apeleze biblioteci.

Datele sunt destul de uşor de găsit acum, când ştie ce anume caută în cristalele bibliotecilor. Roon s-a născut în Bonn, a urmat şcoala în Leipzig, a obţinut licenţa în chimie şi apoi s-a alăturat lui Tempel Pharmaceuticals I.G. Chiar în anul când compania a început să-şi construiască prima fabrică orbitală de medicamente. Întâia sa misiune în spaţiu a urmat la scurt timp după aceea, iar Tempel l-a tot fâţâit în sus şi-n jos, vreme de aproape un deceniu, până ce cartierul general al companiei s-a fixat pe orbită, iar Roon l-a însoţit.

După ce a ajuns preşedintele lui Tempel, a militat pentru independenţa Orbitalelor; la un moment dat chiar le-a ordonat jocheilor săi să pătrundă în centura de asteroizi, sfidând Comisia de Control al Spaţiului, o acţiune care necesita un curaj deosebit, ţinând seama de faptul că Tempel nu era o companie minieră importantă şi că avea doar câteva nave pe care le putea trimite în misiune. Roon a fost unul dintre fondatorii primului Congres al Blocurilor Orbitale şi era al doilea ca putere după însuşi Grechko. După toate probabilităţile, multe din programele Congresului au fost iniţiate de el, totuşi a preferat să nu iasă în prim-plan, ci să-l lase pe Grechko să primească laudele. După Războiul Meteoriţilor, Roon a pornit politica balcanizării principalelor puteri terestre şi stabilirea de Zone Libere aflate sub supravegherea Orbitalelor.

Henri Couceiro s-a născut pe orbită, din părinţi brazilieni, când Roon se găsea încă pe Pământ, studiind pentru licenţă. Se mândrea cu faptul că nu pusese niciodată piciorul pe Pământ, şi una dintre declaraţiile sale publice cele mai controversate, făcute la scurt timp după preluarea preşedinţiei, denumea planeta „nimic altceva decât un asteroid mai mare”.

Declaraţia respectivă a constituit unul dintre puţinele gesturi lipsite de abilitate ale lui Couceiro. Mişcările exacte din cariera sa par ascunse din când în când, totuşi se ştie că şi-a petrecut perioada de început trecând dintr-un loc în altul al uriaşei structuri Tempel, ca un soi de director cu depanările, rearanjând

programe şi structuri, aliniind executivi şi concediind incompetenţi. Lovitura cea mare a venit o dată cu numirea lui ca şef al Grupului de Accelerare Maximă, despre care Cowboy descoperă, fără să mai fie surprins, că reprezenta o echipă de legătură cu celelalte blocuri, studiind reducerea dependenţei de Pământ a Orbitalelor, prin partajarea resurselor şi crearea de noi tehnologii. Tot GAM a conceput şi planurile militare ce au dus la victoria blocurilor în Războiul Meteoriţilor şi împărţirea ulterioară a prăzii.

După toate aparenţele, Grupul de Accelerare Maximă l-a propulsat pe Couceiro. După aplicarea strategiilor GAM, orbitalul a evitat funcţiile politice, preferând să se concentreze asupra studierii în detaliu a birocraţiei; ajungând în cele din urmă şeful Diviziei Farmaceutice şi căpătând un loc în consiliul directorial. Din poziţia respectivă, el a aranjat refuzul consiliului de a permite rămânerea lui Roon în funcţie după transferul de creier – votarea s-a făcut, se pare, după ce mintea lui Roon se găsea deja în matricea ei de cristal – şi a asigurat prima retrogradare a acestuia.

Cowboy părăseşte modelul lui Thibodaux şi se gândeşte pentru câteva clipe la Couceiro şi Roon, la ruptura dintre arhitectul independenţei Orbitalelor şi cel care a contribuit la implementarea ideilor lui. Va trebui să parcurgă încă o dată modelul, identificând aliaţii din consiliu şi din birocraţie ai fiecăruia, încercând să vadă dacă nu descoperă vreun punct slab.

Acum însă, spre surpriza lui, în complicata arhitectură a modelului se întrevede o mişcare – cifre roşii ce apar în ţesătura i-feţei, pulsând după un ritm propriu şi contopindu-se în litere care mărşăluiesc peste grinzile şi pilonii lui Tempel…

COWBOYAJUTORRENOCOWBOYAJUTORRENOCOWBOYAJUTORRENO

Adrenalina urlă, ieşind prin gâtlejul tânărului. Cowboy zbiară şi-şi smulge jackurile din cap, interfaţa dispărându-i brusc din minte. Stă în Packard, privind displayul tăcut de cristale lichide din faţa lui şi-şi aude inima bubuind în piept. Întinde peste geamul maşinii o mână tremurătoare şi trage brusc din telefon cablul computerului.

L-au găsit, se gândeşte. Ucigaşii sunt deja pe urmele lui şi el nu şi-a luat un bodyguard. Priveşte peste fiecare umăr, căutând

să hotărască dacă să plece direct spre locuinţa Coţcarului sau să încerce un traseu derutant, prin munţi.

Se lasă pe spate, rezemându-se de tetiera capitonată, şi pune mâinile pe consola de comandă, îndreptându-şi braţele, străduindu-se să le oprească tremurul. Pentru a porni maşina, trebuie să interfaţeze din nou, dar nu vrea să mai atingă jackurile, să vadă literele strălucitoare, de cristale, pulsându-şi mesajul.

Trece la fapte şi curăţă totul din RAM-ul vehiculului, ceea ce ar trebui să rezolve problema altor comunicaţii spectrale ale lui Reno, apoi se întinde şi ia jackurile. Tremurul aproape că i-a încetat.

Introduce plunjerele în cap. Porneşte direct spre Coţcar, cu viteză maximă. Este aproape sigur că, pe drum, poate scăpa de orice urmăritori.

Oricum, a sosit momentul să încerce.

CORPMODERNCORPMODERNCORPMODERNCO
Indiferent unde v-aţi afla
sau ce faceţi,
păstraţi legătura cu portofoliul Dvs.!
Dublele noastre conexiuni din platină, nervoase, vizuale şi auditive, vă pot ţine în contact cu robobrokerul dumneavoastră
24 de ore pe zi
Membrii clubului CYBORG au 20 reducere pentru orice operaţii
RPMODERNCORPMODERNCORPMODERNCORP

Michael Hatmanul îşi aprinde ţigara cu un chibrit ce tremură. Ochii îi sunt înfundaţi în orbite şi tiviţi cu purpuriu.

— Păcat, rosteşte el. Mă temusem că informaţiile mele s-ar putea să nu fie autentice. Îmi pare rău c-am avut dreptate.

— Erau nişte tipi foarte buni, spune Sara.

Teama îi goneşte de-a lungul terminaţiilor nervoase, sub forma unor rafale scurte, zbârlindu-i puful de pe braţe. Îşi înfundă mâinile în buzunare pentru a-şi stăpâni tremurul. Are gura uscată şi tânjeşte după atingerea răcoroasă a unui suc de lămâie în locul aerului uscat şi îngheţat din biroul Hatmanului.

Michael întinde mâna după o sticlă din plastic, cu votcă, şi stoarce în două pahare un jet subţire, argintiu.

— Mi s-a părut că merita o şansă, continuă el.

Sara şi-a petrecut noaptea stând ghemuită în nişa unei intrări, însoţită doar de propriile-i bătăi de inimă – numai ele şi gustul transpiraţiei. Ceva mai devreme, împreună cu alţi cinci indivizi, l-a aşteptat pe curierul lui Laffite, care trebuia să apară cu o valijoară de medicamente şi un singur paznic, neprofesionist – însă fie informaţia a făcut parte din ambuscadă, fie curierul a mirosit ceva deoarece, brusc, pe stradă s-au ivit două maşini imense, blindate, cu sirenele urlând şi ţevile armelor aţintindu-se dincolo de geamurile negre, reflectorizante; ecourile focurilor au răsunat pe faţadele dure ale clădirilor când gloanţele îmbrăcate în teflon ciuruiau betonul şi transformau cărămida în pulbere. Cei din maşini erau supercablaţi şi rapizi, şi cu toate că Sara a fost îndeajuns de prudentă ca să-şi aleagă un loc de unde să poată evada, a scăpat numai printr-un noroc; vehiculele i-au urmărit pe ceilalţi în timp ce ea alerga prin noaptea care devenise un monstru întunecat, cu răsuflare umedă şi puturoasă, cu scanere infraroşii drept ochi şi hohotind cu clănţănitul armelor automate. Lupta a durat doar câteva secunde. Restul orelor nopţii fata şi le-a petrecut în nişa uşii, simţind sub obraz asprimea umedă, urbană, a zidului năclăit de sudoare, aşteptând în vreme ce maşinile patrulau pe străzile distruse, în căutare de supravieţuitori.

Ar fi trebuit să parieze pe totalul morţilor din noaptea asta. Avea să fie mai mare decât de obicei.

Ia paharul din mâna lui Michael şi lasă votca să i se prelingă încetişor pe gâtlej, un foc îngheţat, de alcool.

— Mi-ar fi putut lungi viaţa cu încă o săptămână, spune Michael şi se aşază într-un scaun adânc, de crom şi piele neagră.

O priveşte cu ochii săi limpezi, înconjuraţi de pânza de păianjen a ridurilor.

— Am făcut socotelile, urmează încetişor. Mai am opt luni până ce totul o să se ducă naibii. Una dintre lunile astea o datorez faptului că mi-ai înapoiat inimile de cristal.

Se lasă pe spate, fixând plăcile acustice întunecate de pe tavan. Deşi ţine strâns braţele scaunului, mâinile îi tremură.

— Tempel mi-a retezat sursele, dar pentru o vreme o să mă descurc cu deturnări, şperţuri, nişte vânzări din laboratoarele mele – chestii de-astea, plus ce-am mai stocat. Imediat cum a-nceput războiul, am împrumutat cât am putut de mult, pentru

că mi-am dat seama că niciodată creditul meu n-o să mai fie la fel de bun. Doream să mă îndatorez la o grămadă de tipi. Doream ca ei să aibă tot interesul să rămân viu.

Sara închide ochii, văzând noapte, mişcări bruşte, strălucirea unor faruri, sclipirea unor holograme laser reflectându-se din caroseria lustruită a unei maşini ce goneşte.

— Pot continua războiul timp de şase luni, fără să am probleme, spune Michael, şi accentul lui moale este singurul sunet din fortăreaţa izolată acustic. După aceea, n-o să mai fiu capabil să-i plătesc pe poliţişti, şi ei vor începe raidurile. Veniturile vor scădea. După şapte luni, n-o să-mi mai pot plăti bodyguarzii de la Maximum Law şi voi fi nevoit să angajez neprofesionişti. Mai devreme sau mai târziu, unul dintre amici va decide că simpla mea rămânere în viaţă îi aduce prea multe prejudicii.

Fata deschide ochii şi vede că Michael o priveşte cu o expresie amuzată.

— În privinţa asta, continuă el, tu eşti singura în care am motive să mă încred. Eşti singura care nu mă va trăda. Ei te vor şi pe tine.

— Nu-ţi pot fi de folos, vorbeşte Sara. Nu pot modifica realitatea.

— Ştiu, încuviinţează Hatmanul. Privirea îi devine cea a unui jucător înrăit care fixează învârtirea ruletei şi aşteaptă ca bila argintie să-şi găsească locul. Putem numai să continuăm, să menţinem lucrurile suspendate. Iar când vor cădea – strânge uşor din umeri – o să-ncercăm să fugim, sperând că nu mai însemnăm chiar atât de mult pentru ei ca să ne urmărească.

Sara priveşte în paharul de votcă, zărind reflectarea biroului întunecat şi rece al lui Michael. „Încearcă să nu-nsemni mare lucru”, gândeşte ea, „poate că nu te vor mai remarca şi-or să te lase să trăieşti. Dacă ieşi în evidenţă, aşa cum fac Michael şi Cowboy, vei fi doborâtă. Doar şobolanii supravieţuiesc – leii, niciodată.”

Iar şobolanii nu-şi apără niciodată spatele unii altora.

RAID AL POLITIEI ORBITALE ÎNTR-UN DEPOZIT TEXAN
ÎNTR-UN ATELIER DE ARME ARTIZANALE SE
DESCOPERĂ RACHETE FOLOSITE PROBABIL DE
CONTRABANDIŞTI

Pony Express, un fragment mişcător de noapte, lunecă pe parabola lui precum un arcuş pe strune, scoţând o muzică delicată.

Cowboy este din nou în i-faţă, simţind cum aerul rece murmură peste fuzelajul negru, mătuit, al deltei; nervii îi sunt aţâţaţi de vântul ce-i şopteşte despre eliberare, în vreme ce el însuşi pluteşte mult deasupra Stâncoşilor. Ochii lui din metal cercetează cerul nopţii, căutând amprente infraroşii.

Acum nu mai e vorba de livrarea poştei. Acum Cowboy vânează.

După incidentul din Cimarron, a gonit ca un nebun spre casă, simţind cum Reno, sau ceea ce se afla înapoia acestuia, i se cocoaţă cu ghearele în spinare precum un val de adrenalină. N-a remarcat pe nimeni, atunci sau a doua zi, nici măcar o căutătură suspicioasă. În următoarele două săptămâni, nu s-a ivit picior de inamic. Pe de altă parte, n-a mai intrat în interfaţă prin intermediul vreunei legături telefonice. Indiferent ce s-ar fi găsit îndărătul acelui mesaj, consideră că nu vrea să aibă de-a face cu el.

Un blip chihlimbariu pâlpâie pe displayul radiolocatorului şi Cowboy îl studiază precaut. Decide că este una dintre puţinele curse comerciale; se găseşte prea sus ca să fie avionul lui Arkadi.

Delta străbate văzduhul precum o lamă ascuţită, o imensă putere silenţioasă ţinută sub control. Avionul lui Arkadi este mic, iar radiolocatoarele lui *Pony Express* nu sunt foarte eficiente şi au un domeniu limitat – până acum Cowboy a fost mai interesat în detectarea radarelor duşmane decât în folosirea alor sale. Ştie însă că rusul se află pe aici pe undeva. Operatorul radio al aerodromului, omul Coţcarului, i-a dat de ştire că avionul a decolat cu puţin înainte de apus, iar terţul se găsea la bord, cu părul mereu zbârlit şi modificându-şi culoarea la fiecare câteva secunde.

Neurotransmiţătorii stimulează cristalul lui Cowboy, iar *Pony Express* se apleacă într-o parte şi virează către est, peste Medicine Bow. Urechile electronice se extind pentru a capta transmisiunile prin microunde. Radare îndepărtate pulsează anemic pe învelişul absorbant al deltei. În interiorul glugii negre, etanşe, a căştii, Cowboy aude numai ecoul propriei respiraţii,

gustă doar cauciuc şi anestezic.

Mintea îi jubilează, simte puterea deltei vibrând, ţinută sub control. Nervii îl furnică de plăcere. A trecut prea mult de când n-a mai stăpânit cerul…

Un punct argintiu se deplasează pe fundalul rotitor al stelelor, şi Cowboy îl priveşte atent. Într-adevăr, este o amprentă infraroşie şi tânărul ridică botul deltei pentru ca radiolocatoarele frontale să poată vedea mai bine; forţele g îi trag pielea din jurul pleoapelor. Pe displayuri apare un cerculeţ chihlimbariu, cu contur nesigur. Cowboy se închipuie ca un şoim ce-şi strânge aripile, pregătit să se năpustească asupra unei prăzi îndepărtate.

O chitară din oţel cântă în mintea lui pe când inundă motoarele cu carburant, iar avionul cel mare urcă spre stelele diamantine. Scâncetul vântului se transformă într-un şuierat. Coloana vertebrală a lui Cowboy simte vibraţii delicate ce se deplasează în lungul avionului, dinspre bot spre coadă, pe măsură ce fuzelajul absoarbe tensiunile suplimentare. Se gândeşte că Arkadi e orb în privinţa lui şi n-are cum să ştie ce se întâmplă. Nu poate ajunge în niciun top, gândeşte doar în termenii banilor şi ai modei – hainele crio max, despre care speră că-i vor cumpăra un bilet pentru lumea unde se petrec lucrurile adevărate –, iar în acest timp panzerboy-ii îşi clădesc şi trăiesc propria legendă, pe când terţul este încremenit în afara cercului, încercând să pretindă că deţine vreun rol.

Amprenta infraroşie este şi mai aproape, scânteind alb în vederea lui Cowboy. Un bimotor. Acum el se găseşte deasupra şi îndărătul ţintei, în vârful unei parabole prelungi; pleacă botul deltei şi taie droselele, zgomotele motorului dispărând aproape complet, rămase mult în urma dârei de condensare.

Ţinta este extrem de aproape. Cowboy coboară flapsurile şi simte cum *Pony Express* se împotriveşte frânei, trepidând. Amprenta infraroşie este apropiată – aidoma unor ochi de pisică în noapte. Tânărul comută vederea de pe infraroşu şi zăreşte silueta întunecată apropiindu-se. Trebuie să se asigure că este cea căutată.

Neurotransmiţătorii activează un comutator şi electronii gonesc prin circuite pentru a declanşa strălucirea iodurii de cuarţ a luminilor de aterizare. Brusc, noaptea este incendiată de forma unui fuzelaj alb cu albastru. Avionul lui Arkadi –

configuraţie corectă. Cowboy poate vedea capete holbându-se pe hublouri. Aparatul se înclină pe o aripă şi încearcă să între în picaj, îndepărtându-se.

Prea târziu. Deja gâfâie, aerul revărsându-se prin găurile din fuzelaj făcute de minitunul lui Cowboy ce bâzâie în turela dorsală. O aripă se frânge, un motor izbucneşte în flăcări şi se rupe în bucăţi, scuipând foc şi aliaj topit. *Pony Express* se arcuieşte şi ranversează peste vehiculul care cade, astfel încât Cowboy să-i poată urmări prăbuşirea. Ştie că va dura cel puţin o jumătate de oră până va lua contact cu solul, undeva pe hotarul Nebraskăi, înconjurat de o grindină de cartuşe de treizeci de milimetri, cu părul lui Arkadi zbârlit la fiecare câteva secunde, preschimbându-se în portocaliu, verde, albastru, într-o serie lipsită de noimă, dar la modă…

Îi priveşte căderea, iar regretul lent îi atinge deja mintea. Arkadi este mort, totuşi lucrurile au mers prea simplu. Terţul se găsea într-un reactor civil, lipsit de apărare, opus unui monstru blindat şi docil. Nervii lui Cowboy continuă să sfârâie; este încă gata de luptă, fără să-şi dea seama că de acum aceasta s-a şi terminat.

Simte radarele de pe Drumul Iadului încercând să-l atingă cu gheare furioase, de microunde, şi undeva în adâncul lui se înalţă dorul de a relua cursele peste Hotar, de a simţi din nou structura deltei gemând sub tensiunea virajelor supersonice, de a dansa printre suliţele rachetelor duşmane, gustând focurile albastre de alcool ce erup înapoia sa pentru a-l scăpa… Aceste simple interceptare şi distragere n-au fost pe măsura puterilor lui *Pony Express,* n-au constituit un apogeu înflăcărat al luptei.

Coboară botul deltei şi porneşte spre Colorado. Şi-a îndeplinit misiunea – l-a scos pe Arkadi din scenă, iar acum Coţcarul şi aliaţii săi pot să beneficieze de un moment de respiro.

Îl linişteşte gândul că n-a fost ultima înfruntare. Tempel l-a susţinut pe Arkadi şi va aduce în curând pe altcineva.

Cowboy a obţinut doar o păsuire şi speră că aceasta o să-i ofere suficient timp pentru a-şi organiza solia la Albrecht Roon.

MARC MAHOMED VĂ SPUNE CINE SUNTEŢI

Sara se furişează prin intrarea din spate a barului Mătasea Albastră, zărind cutiile cu băuturi şi droguri stivuite în rânduri de

carton îngheţat. Închide fără zgomot uşa şi strecoară cheia în buzunar.

Odaia ei de la etaj are numai o masă, un compdeck cuplat la telefon, un scaun, un răcitor din plastic cu sertare şi o saltea îngustă, aşezată direct pe podea. Muzica pulsează, ridicându-se dinspre salonul de jos – un canal de bas, deconectant. Femeia s-a purtat ca un şobolan, ascunzându-se când terrierul adulmecă pe deasupra lui.

Îşi scoate jacheta şi tricoul şi se întinde după un prosop, ştergându-şi transpiraţia. A fost la Daud şi a petrecut o oră cu el, timp în care băiatul i s-a plâns de spital şi tratament, de felul cum îl chinuie terapeuţii şi-i reduc dozele, de împăiat care nu i-a răspuns la apeluri, punându-l pe un băiat nou să răspundă la telefon, unul al cărui ton nu i-a plăcut deloc lui Daud… Era un lung monolog pe care-l revărsa la fiecare vizită a ei, aidoma unei benzi ce poate reproduce doar acelaşi eveniment, mereu şi mereu. Sara se simte vlăguită.

Aruncă prosopul pe jos şi deschide frigiderul pentru o bere, înainte de a remarca luminiţa mesajului de pe deck. Smulge cu dinţii folia de pe gâtul sticlei, se întinde şi apasă butonul care va afişa mesajul trimis de Maurice; când acesta licăreşte pe monitor, femeia simte un val de căldură urcându-i prin nervi, distinct şi real ca atunci când inhalează ceaţa unui drog rafinat:

MÂINE, ORA TREI, MĂTASEA ALBASTRĂ. LASĂ MESAJ DACĂ NU POŢI VENI. RANDOLPH SCOTT.

Capitolul unsprezece

Cowboy stă neliniştit pe bancheta din spate a maşinii, privind cum vântul poartă frunzele căzute ale palmierului muribund din faţa Mătăsii Albastre. Paraziţi statici pârâie dinspre receptorul radio de pe scaunul de lângă şoferul Flash Force. Oglinzile negre ale vitrinelor barului reflectă strada arzătoare şi imaginea laser strălucitoare a fantomei holografice tridimensionale ce defilează afişând prin faţa trecătorilor numele localului.

Înăuntrul barului se găseşte un alt Flash Force, încercând să miroasă o eventuală ambuscadă. Cowboy se foieşte nervos şi speră că bodyguardul n-o va speria pe Sara, că femeia nu se furişează deja pe străduţa din spatele Mătăsii Albastre, cu mintea ticsită de imagini ale unor asasini.

Două rafale scurte trosnesc dinspre receptorul şoferului, atunci când mercenarul dinăuntru plescăie de două ori – semnalul că totul e-n regulă, expediat de transmiţătorul încastrat în craniul lui. Şoferul porneşte maşina, avansează în lungul trotuarului îngust şi opreşte în faţa barului. Scanează mulţimea din jur şi încuviinţează din cap, iar Cowboy ţâşneşte de pe banchetă, pătrunzând prin intrarea răcoroasă, ademenitoare, a barului.

Sara nu este înăuntru, doar nişte oameni de afaceri înfulecând un prânz întârziat, un bărbat în cărucior de invalid privind fix locul unde îi erau cândva picioarele şi bodyguardul de la Flash Force – aplecat deasupra unui Canadian cu sifon – tăcut şi stând cu spatele la perete. Cowboy se apropie de tejghea şi-i comandă o bere negrului cu ochi din metal.

Până să fie servit, a examinat fotografiile de pe perete şi bănuieşte că ştie de unde provine denumirea localului.

— L-ai cunoscut pe un tip, Warren? întreabă el. A fost şef de echipă la Vandenberg în timpul războiului.

— Nu, domnule, răspunde Maurice. Cutterul meu a decolat din Panama.

— Ai fost cu Townsend? Atunci trebuie să fi făcut destule chestii…

— Al dracu’ de puţine.

A vorbit invalidul din cărucior, cu bărbia sumeţită într-o mândrie reflexă la menţionarea numelui lui Townsend. Cowboy priveşte, surprins, într-o pereche de ochi Zeiss ce sclipesc cu o furie stranie, plină de o animozitate ce nu pare pe de-a întregul sănătoasă.

— M-au pârlit devreme şi n-am apucat să sui puţul, continuă bărbatul. M-am prăbuşit aici, în Florida. Maurice a fost unul dintre tipii care au ras SPS-urile chinezeşti, dar l-au lovit la coborâre şi-a aterizat forţat în Orlando.

Cowboy se întoarce către Maurice. Ştie că numai vreo duzină de piloţi a supravieţuit înfruntării cu SPS-urile.

— A fost o chestie dată naibii, spune el.

— Războiul se terminase înainte să decolăm, numai că noi n-am ştiut-o.

Glasul moale al barmanului e străbătut de o amărăciune obosită. Cowboy îşi închipuie vocea aceea răsunând în căştile controlorului de zbor din Orlando, anunţându-şi calm aterizarea

forţată, în vreme ce aparatul său incendiat brăzdează cu o linie de foc cerul fierbinte al Floridei. Soarbe din bere, apoi rosteşte:

— Şi eu sunt pilot. Jocheu aerian.

— Mi-am dat seama. Maurice îşi ridică un deget spre ochii de metal inexpresiv: Am văzut că ai tot echipamentul.

Vorbesc despre zboruri, în timp ce Cowboy bea jumătate din bere. Apoi ridică privirea spre Maurice şi coboară glasul. Presimţirea îi încinge nervii.

— Sara e aici? O poţi anunţa că Randolph Scott vrea să-i vorbească?

Maurice indică din bărbie spre bodyguardul de la Flash Force care-şi vede de paharul său, într-un colţ.

— E al dumitale?

— Da.

— Bine. Mă gândisem că s-ar putea să fie din nou vorba de… hm… ceilalţi. O clipă, domnule.

Se întoarce către casa de înregistrare şi bate cu unghia un cod pe tastatură. Ochii îi reflectă un mesaj chihlimbariu de pe ecran.

— E-n regulă, domnule Scott. Ia-o pe uşa din spate, spre toaletă, apoi pe cea pe care scrie INTERZIS, şi urcă la etaj.

Cowboy termină berea.

— Mulţumesc. Vorbim mai târziu.

Se îndreaptă către uşă, fără să arunce vreo privire spre bodyguard, şi pătrunde în partea din spate a localului. Poate auzi înapoia lui pocnetul zăvorului electronic închizându-se. În aer se simte un iz slab de haşiş. În jur se disting, neclar, lăzi cu sticle de băuturi şi droguri legale. Urcă pe nişte trepte înguste şi o vede pe Sara pe palier, conturată de lumina unui bec gol.

Poartă un tricou roşu, cu mânecile retezate, şi blugi albi din bumbac moale. E desculţă. Părul i-a crescut; câteva şuviţe îi ating locul dintre gât şi umăr. Când Cowboy păşeşte pe palier, femeia zâmbeşte, întinde mâna şi atinge umărul jachetei lui blindate.

— Văd c-ai trecut pe la croitorul meu…

— Da, mi-am tras un sacou şi două perechi de pantaloni.

Sara se întoarce şi porneşte pe un coridor ticsit cu alte lăzi de băuturi.

— Hai la mine-n cameră.

Cowboy o urmează, privindu-i mersul felin şi precaut. Rămâne

surprins de dimensiunile reduse ale odăiţei cu pereţi albi şi fereastră zidită cu cărămizi, de lipsa mobilierului. Îşi scoate jacheta grea şi se aşază pe singurul scaun. Sara îi oferă o bere din frigider, apoi se instalează, în semilotus, pe salteluţă. Smulge cu dinţii folia ce astupă berea ei şi-l priveşte pe bărbat.

— Aşadar cu ce ocazie prin Florida?

— Vreau să discut cu Michael Hatmanul.

— Despre ce anume?

— O modalitate de-a câştiga războiul.

— Aşa-i bine, râde ea. Mă temusem c-ai devenit sentimental.

„Din nou acelaşi joc”, îşi spune Cowboy. Perfect, şi el este un jucător destul de priceput.

— Sentimental? Poate doar gândindu-mă la berea Apaşilor de Argint, replică şi o cercetează atent. Continui să lucrezi pentru Hatman, aşa-i? N-ai trecut de cealaltă parte?

O clătinătură scurtă din cap.

— Suntem încă-n aceeaşi echipă. Oricum, partea cealaltă nu m-ar dori.

— Deci am rămas aliaţi.

— Da, cred că da.

Sara îşi permite un surâs scurt. „Unu-zero pentru mine”, gândeşte Cowboy şi soarbe din bere.

— Când mă poţi pune în legătură cu Michael?

— Întâmplător, ştiu că lipseşte din oraş. Până diseară n-o să pot da de el.

Cowboy bea o duşcă prelungă, apoi pune sticla jos. Îşi comută ochii pe infraroşu şi vede sângele arzând argintiu în obrajii femeii.

— Arkadi e mort, spune el. I-am doborât avionul.

Sara tace câteva clipe şi peste chip îi trec configuraţii termale.

— E bine, rosteşte ea, totuşi asta n-o să pună capăt problemelor din partea ta de lume, aşa-i?

— Probabil că nu, având în vedere cine era înapoia lui. Dar am mai câştigat nişte timp.

Revine la vederea normală. Ochii întunecaţi ai Sarei îl fixează atent.

— Timp pentru ce anume? întreabă ea.

Aşa încât Cowboy îi povesteşte despre Tempel, despre Henri Couceiro aflat în locuinţa lui din Lagrange, de unde priveşte

Pământul cu ochii reci ai celor născuţi în spaţiu, despre Albrecht Roon alimentându-şi mintea printr-o matrice de cristal, într-un trup nou şi tânăr, despre portofolii, birouri şi urzeli de manipulare, despre ceea ce crede Cowboy în legătură cu voturile din consiliul directorial, ce ar putea fi influenţate dacă s-ar întâmpla anumite lucruri, despre acţionarii ai căror mandatari ţin balanţa puterii. Totul nu este decât pură intuiţie, idei despre indivizii pe care i-a studiat, totuşi crede că nu greşeşte.

Ritmurile şoptite ale muzicii hob pulsează în sus prin duşumea, în vreme ce Sara ascultă tăcută, rămânând în semilotus, abia mai sorbind din bere. După ce bărbatul termină de vorbit, ea încremeneşte, cu ochii pironiţi mult timp asupra podelei.

— Și dacă nu tine?

— O să pierdem mai curând decât o facem acum. Şi atunci ne oprim şi o ştergem.

Sara se uită la el.

— Atâta vreme cât ştii când să te-opreşti… Daud şi cu mine nu intenţionăm să ne facem seppuku prin intermediul tău, şi cred că nici Hatmanul.

— Ai posibilitatea să ieşi oricând vrei. Nu te pot opri şi nici n-o să-ncerc.

Ea continuă să-l privească, cu chipul concentrat, apoi încuviinţează din cap.

— Ţi-am zis-o ca să ştii.

Îşi descolăceşte picioarele lungi şi se scoală, se apropie de fereastra zidită, se reazemă cu umărul de pervaz şi priveşte în depărtare, ca şi cum în faţa ei ar exista un geam.

— Tu crezi că putem câştiga războiul ăsta? îl întreabă încetişor, de parcă ar vorbi cu sine.

— Da. Dacă Roon ne dă ceea ce ne trebuie.

— Eu nu planificasem o victorie. Voiam doar să rezist până-i făceam rost lui Daud de-un tichet pe orbită. Dup-aia… Clatină din cap: Dup-aia, parcă nu mai conta ce se-ntâmpla. Cred că aş fi încercat s-o şterg când ai noştri ar fi fost învinşi.

— Un loc în cer? Asta-ţi doreşti?

Sara se întoarce spre el, rămânând sprijinită de perete.

— Rahat, nenicule! Pentru un bilet, mi-am vândut *sufletul.* Atâta doar că tipii cărora l-am vândut nici măcar nu-l voiau. Probabil că era prea murdar pentru ei… Spune asta în timp ce

un rânjet amar, ca de schelet, i se întinde pe chip. Pe Daud însă or să-l ia, dacă vine cu destul mălai. Poate c-or să strâmbe din nas în faţa mirosului, da' or să-l ia.

— Asta-şi doreşte *el*?

Un oblon cade peste faţa femeii.

— Asta-i cel mai bine. Dacă rămâne cu mine, va muri.

Cowboy învârte în palme sticla rece din plastic şi simte picăturile condensului prelingându-i-se pe degetul mare.

— S-ar putea să nu-i faci o favoare trimiţându-l afară din puţ, vorbeşte el. Cei de sus nu sunt oamenii noştri.

— Oamenii *noştri*, pufneşte ea, sunt învinşii. Au pierdut în urmă cu doisprezece ani şi continuă să piardă şi-acum.

Bărbatul simte că i se încleştează muşchii maxilarului, iar palmele i se transformă în pumni. Se uită la Sara.

— Războiul ăsta îl putem câştiga, îi spune.

Sara ridică ochii, cercetându-l pe îndelete. Din bar se înalţă un lung solo de bas, care umple tăcerea.

— Da, rosteşte ea. S-ar putea. Măcar o dată putem termina înaintea lor.

Cowboy aproape că zăreşte părul Sarei zbârlindu-se la vederea celor doi Flash Force, totuşi fata îi salută cu o încuviinţare scurtă din bărbie, iese din bar şi intră în limuzină, întorcând capul în stânga şi-n dreapta pentru a privi siluetele care se deplasează cu încetinitorul pe strada cufundată în umbră. Cowboy o urmează pe bancheta din spate şi şoferul porneşte maşina.

— Un telefon sigur, spune panzerboy-ul, dorindu-şi să fie în interfaţa vehiculului şi să conducă el, dar şoferul lunecă cu uşurinţă prin trafic, aruncându-şi des ochii în oglinda retrovizoare, pentru a depista eventualii urmăritori.

Se îndreaptă spre un telefon public, situat lângă sediul vechi al unei bănci nonstop, unde vor fi protejaţi nu numai de către Flash Force, ci şi de sistemul de securitate al băncii. Sara iese din maşină zornăindu-şi mărunţişul din buzunare. Se reazemă de telefon, tastează numere, vorbeşte în şoaptă. Când revine, zâmbeşte către bărbat.

— Se droga cu nişte amici ruşi, şi a zis să vă-ntâlniţi mâine dimineaţă. M-am gândit că dimineaţă o să fie mahmur sau tot pe orbită, aşa c-am aranjat pentru dup-amiază. Cred c-atunci o

să-l găsim mai receptiv. În regulă?

— Perfect.

Sara închide portiera, iar zăvoarele automate bufnesc înfundat, cu sunetul rece al aliajului impenetrabil – închiderea coliviei denumite Securitate.

— Te duc înapoi la Mătasea Albastră, întreabă Cowboy, sau mai întâi te invit la cină?

Ochii ei se îndreaptă întrebători către bodyguarzii Flash Force de pe locurile din faţă.

— În camera mea din Ritz Flop, adaugă el. Oricum nu m-ar lăsa în locuri publice.

Fata se lasă pe spate pe bancheta capitonată, trecându-şi degetele peste suprafaţa pieii artificiale.

— E bine, încuviinţează.

Volantul cuplează lin şi maşina se îndepărtează de bordura măcinată a trotuarului.

Aliajele sclipitoare alternează la Ritz Flop cu sticla obsidian – o serie de parabole dulci, pe jumătate îngropate, scunde şi apropiate de sol, lipsite de orice linie dreaptă, o lume Lagrange adaptată gravitaţiei. În odaia lui Cowboy, ca în toate camerele de altfel, nu există unghiuri drepte, doar curbe line ce se contopesc precum norii în visul unui zbor de noapte. Lemnul întunecat al mobilelor se dovedeşte a fi metal răcoros, ce vibrează slab sub degetele bărbatului, de parcă ar avea o viaţă de colibri, ultrarapidă, undeva în domeniul ultrasonic, dincolo de percepţia oamenilor.

El porneşte compui din tăblia patului şi comandă friptură western, carne garantată că n-a crescut în cuvele vreunui agriplex, şi o sticlă de Crio White. Un Flash Force intră în încăpere o dată cu room service-ul, şi Cowboy vede strâmbătura Sarei când mâncarea le este examinată electronic. Fata pare să se relaxeze după plecarea bodyguardului, îşi scoate jacheta şi-şi aruncă părul peste cap. Priveşte cenuşiul închis, mătuit, al plafonului curbat.

— Eu eram mult mai puţin bătătoare la ochi atunci când te-am păzit, pufneşte.

Se întinde după White şi bucăţele de gheaţă cad de pe flaconul din metal când îl ridică deasupra pocalului şi apasă trăgaciul de azot. Spuma albă ţâşneşte peste buza cupei şi cade pe degetele lui Cowboy. Acesta le duce la buze şi simte şocul

răcelii străbătându-i nervii, dinţii.

După cină, caută prin bagajul său după un inhalator de luminădulce, un stimulent chimic ce nu afectează nervii supercablaţi. Sara îşi termină Crio White-ul, apoi inspiră două torpile. Lasă capul pe spate, scutură părul şi zâmbeşte. Cowboy apasă de două ori pe inhalator şi simte focul savanei, aţâţat de vânt, ce-i pârjoleşte ambele emisfere cerebrale.

— Mai ţii minte?… începe Sara.

— E bine că suntem din nou aliaţi.

După aceea se încolăcesc pe pat, Cowboy privindu-i în infraroşu trapul, zărindu-i sângele ce se năpusteşte spre suprafaţa pielii în pâraie de argint, formând băltoace scânteietoare în sâni şi vintre, şerpişori lucioşi care-i urmează vârfurile degetelor oriunde ar atinge-o. Scotoceşte într-un compartiment al tăbliei patului, scoate o cască şi jackuri, intră în interfaţă şi pune casca pe tâmplele femeii. Ochii ei visători se dilată brusc; ridică mâinile şi smulge casca.

— Nu, Cowboy.

În glasul ei există teamă, şi bărbatul încearcă un fior de surpriză. Comută ochii în spectral normal. Chipul Sarei este învăluit de umbre.

— M-am gândit că ne putem cupla minţile, rosteşte el.

O simte pe Sara scuturând iute din cap.

— Nu. Inspiră adânc şi-i atinge obrazul cu palma. Nu sunt… Clatină iarăşi din cap: În mintea mea există lucruri despre care n-ai dori să afli.

Îşi lipeşte fruntea de aceea a bărbatului, privindu-l drept în ochi. Vorbeşte sec, totuşi cu glasul încărcat de regrete. Răsuflarea ei îi mângâie buzele.

— Lucruri din trecutul meu, chestii care n-au nicio legătură cu tine. Atât doar că… uneori sunt acolo. Chiar atunci când doresc să nu fie. Şi nu ţi-ar plăcea.

— Am văzut multe locuri, zice el.

— Nu şi genul ăsta de locuri. Altfel n-ai fi încercat să ne pui pe amândoi în aceeaşi i-faţă.

Cowboy ridică încet mâinile şi se decuplează de la interfaţă. Braţele Sarei lunecă în jurul lui. Simte mătasea caldă a coapsei femeii suindu-i pe şold şi comută pe infraroşu, vede argintiul şi ruginiul alcătuind desene strălucitoare în întuneric. Se gândeşte la cămăruţa Sarei de deasupra barului, la unicul scaun, la

salteaua îngustă şi lipsită de aşternut. Ştie că nu va fi poftit în patul acela, că între ei sexul va trebui întotdeauna să rămână pe un teren neutru. Asta fiindcă ea va avea mereu nevoie de un locşor, o odăiţă goală unde să se poată ascunde fără ca nimic s-o atingă.

Se rostogoleşte deasupra Sarei şi o pătrunde, o zăreşte sclipind pe cearşaf, cu pielea înflăcărată. Orbitele ei au un violet cianic, rece, ferestrele minţii îi sunt ferm închise.

Peste câteva ore, trezindu-se, o găseşte pe fată cufundată în propriu-i ritm, cu nervii activaţi şi corpul transformat într-o ceaţă de lovituri date cu picioarele şi cu pumnii, desfăşurându-şi în mijlocul camerei exerciţiile de violenţă mimată, încleştată în luptă cu noaptea, cu spectrele ce încearcă s-o atingă.

O priveşte mişcându-se în semiobscuritate şi simte prin şira spinării vibraţia lui Ritz Flop. Se întreabă ce vede Sara în faţa ochilor atunci când îşi lansează atacurile – ce feţe sunt conjurate în legiunea de inamici invizibili? Se întreabă dacă chipul lui se află printre ele, ţinut mereu în şah.

Zăreşte apoi fulgerul negru dintre buzele ei şi fiorii îl cuprind cu degete subţiri, precum piciorușele de păianjen. Comută pe infraroşu şi vede şfichiul cibernetic care este Nevăstuica, ciberşarpele, executându-şi mişcările iuţi şi ucigaşe, la unison cu loviturile mâinilor stăpânei, năpustindu-se asupra fantomelor care umplu odaia.

Teama îl copleşeşte, vârfurile degetelor îi amorţesc, îngheţate. Priveşte tăcut din locul unde se află, înţelegând că Sara a avut întotdeauna în minte faţa aceasta, o bucată de demenţă din aliaj rece şi plastic, inserată în gâtlej, ascunsă sub limba caldă şi umedă… Inima îi bubuie, cerându-i să fugă de aici. Se gândeşte ce ar însemna să se înfrunte accidental cu ciberşarpele, să-i simtă mintea rece, din cristal, străpungându-i orbitele… *„În mintea mea există lucruri despre care n-ai dori să afli.”* În mintea şi în capul ei, da, şi în gât, şi-n inimă. Ascunse înapoia ochilor de culoarea cianurii.

Sara îşi termină exerciţiile şi suge Nevăstuica înapoi. Cowboy închide ochii şi speră că ea îl va crede adormit. Fata merge tiptil la duş, lăsându-i lui Cowboy timp să-şi regăsească respiraţia normală.

Când revine în pat, bărbatul se întoarce, făcându-i cât mai mult loc.

Capitolul doisprezece

Sudoarea inundă buza superioară şi fruntea lui Daud. Ochii lui albaştri sunt împăienjeniţi de durere. Muşchii braţelor i se reliefează când încearcă să-şi sprijine greutatea pe barele sclipitoare din metal, în vreme ce picioarele noi, cu pielea trandafirie, fac câţiva paşi prudenţi.

— Aşa, Daud! Ai prins şpilul.

Blondul terapeut bodybuilder, stând alături ca să preîntâmpine o eventuală cădere, îl încurajează să continue. Sara face acelaşi lucru, iar Daud păşeşte încet până la capătul barelor, apoi se întoarce, cu sforţări supraomeneşti, la scaunul cu rotile.

— A fost foarte bine, îi spune Sara puţin mai târziu, împingând scaunul spre lift. Cel mai bine de pân-acum.

Capul tânărului se leagănă pe tetieră.

— Nu ne putem opri să luăm nişte ţigări?

— Am luat eu.

Întorşi în rezerva lui Daud, fata îl ajută să urce în pat, după care desface unul din cele două pachete de ţigări pe care le-a adus. Pe al doilea îl lasă într-un sertar, la îndemâna lui. Patul vecin este gol, şi Sara se aşază pe el.

Un infirmier slab şi bărbos intră, purtând un lighenaş pentru baia lui Daud.

— N-ar trebui să fumaţi în pat, vorbeşte el dojenitor şi începe să pună prosoapele teanc pe noptieră.

— O să-l spăl eu, intervine Sara.

Se scoală şi se întinde după lighean. Bărbosul o priveşte surprins.

— Avem ceva de discutat, continuă Sara. Între patru ochi.

Ochii nesiguri ai infirmierului se îndreaptă către Daud, şi tânărul încuviinţează din cap.

— Mie mi-e totuna, ridică din umeri infirmierul. Se uită către femeie: N-aveţi voie să staţi pe paturi.

— N-o să se mai repete.

Infirmierul pleacă. Sara trage în jos cearşafurile ce-l acoperă pe Daud şi-i descheie nasturii pijamalei, dezgolind pieptul alb şi slab, brăzdat de cicatricele roz făcute de schije. Îl spală, în timp ce Daud fixează tavanul, cu o ţigară în colţul gurii.

— Ar trebui să faci mai multe exerciţii, spune fata. Când locuiam împreună, exersai tot timpul. Te-ar ajuta să umbli mai

repede.

— Mă doare prea tare. Suflă fumul spre plafonul înalt: Îmi reduc întruna dozele.

Sara spală picioarele lungi, gambele slabe şi albicioase, lipsite de greutate în braţele ei.

— Va trebui să plec din nou, vorbeşte ea. Nu ştiu cât voi lipsi.

Daud clipeşte fără să întoarcă privirea.

— Ştiam c-o să pleci, îi răspunde. Au fost nu mai ştiu câte după-amieze în care n-ai putut să vii la mine pentru că aveai întâlniri.

Ea întinde mâna, îi ia ţigara şi scutură îndelung scrumul într-o tavă.

— Trebuie să-ţi plătesc spitalizarea, Daud.

Tânărul înghite un nod. Sara îi priveşte venele gâtului, apoi îi restituie ţigara.

— Nu pleca, spune el. Nu mă părăsi din nou aici.

— Întoarce-te pe o parte.

Îi spală spatele, scobitura adâncă şi albă dintre omoplaţi.

— Există un număr unde poţi lăsa un mesaj, continuă femeia. E din New Mexico. Poate c-o să-ţi poată face direct legătura cu mine, poate că nu. Oricum, eu voi primi mesajul şi-o să te sun, indiferent unde m-aş găsi. E bine?

— Cum spui tu.

Inexpresiv, prefăcându-se că nu-i pasă.

— O să-ţi dau numărul, zice Sara. O să-l memorezi – nu ţi-l pot scrie. În plus, să nu suni din camera asta. Este posibil ca telefonul să-ţi fie în continuare supravegheat. Iei căruciorul, cobori în sala de aşteptare şi telefonezi de-acolo. O să-ţi dau un ac de credit. Ai înţeles?

— Da, am înţeles.

Glasul lui Daud este o şoaptă. Băiatul se întinde către noptieră să ia un prosop, îl trage, dar foloseşte noul braţ stâng, şi mişcarea îi este lipsită de precizie. Prosopul se desface, şi Sara zăreşte sclipirea de cristal şi metal înainte ca fiola să cadă pe podea şi să danseze sub masă. Zornăitul îngheţat al sticlei pe gresie pare să dureze o veşnicie. Sara simte pe nervi fiorul rece al metalului.

— Nu, protestează Daud. E-a mea. Nu te uita!

Scânceşte încetişor când ea se apleacă după fiolă şi o ridică în lumină. Polimixin-fenildorfin N.U., concentraţie doisprezece la

sută. La vechiul nivel de dependenţă, i-ar fi ajuns lui Daud aproape o zi. Acum, mult mai puţin. Nu-i cine ştie ce surpriză, dacă fata se gândeşte mai bine.

Tânărul geme când ea scotoceşte printre prosoape şi prin pat, găsind sub pernă încă o fiolă neîncepută şi una aproape goală.

— Nu... îi spune. Uite ce-i... Joseph îmi făcea un simplu serviciu...

Zăreşte răceala de pe chipul ei şi amuţeşte.

— Tu n-ai bani, Daud, spune Sara. Cum o să-i plăteşti?

El îşi încleştează maxilarele şi clatină din cap. Sara îşi dă seama că a rămas cu prosopul în mână şi i-l repede peste faţă. Daud retrage capul şi buzele îi tremură.

— Spune-mi!

Înghite un nod şi încearcă să se ferească. Sara şfichiuieşte din nou cu prosopul, care vâjâie prin aer.

— Păi, ştii... o s-adauge costul la spitalizare. Cheltuieli mascate... Joseph are un amic la birouri. Nu ţi-ai fi dat seama niciodată. Vorbeşte tot mai repede: Am făcut nişte progrese extraordinare de atunci. Realmente...

— Te mut de-aici. Te duc undeva, într-o clinică de refacere. Oricum nu mai ai nevoie de îngrijire intensivă.

— Sara...

— Nu!

Ea îşi ridică mâna încleştată în jurul prosopului, simţind cum furia face să-i tremure pumnul. Mototoleşte prosopul şi-l azvârle într-un colţ, apoi se răsuceşte şi iese pe coridor.

Îl găseşte pe Joseph în alt salon, spălând muşchii deşiraţi ai unei victime a circulaţiei, cu ambele picioare ridicate în tracţiune.

— Hei, Joseph! strigă şi azvârle una dintre fiole spre capul infirmierului.

Acesta se fereşte, holbând ochii, şi flaconul se sparge de perete. Încăperea se umple cu iz chimic, de glicerină.

Sara se mişcă prea rapid pentru ca bărbatul s-o poată evita. Primul picior îl loveşte în mijloc, iar al doilea în faţă. Cade în genunchi, iar fata se aşază călare pe el, înşfăcându-l de guler, strângându-l atât de puternic, încât îi taie pielea din jurai gâtului.

— Ar trebui să-ţi bag restu-n vene, zice ea. Cum ţi-ar plăcea o supradoză de endorfine, ia zi?

Pacientul bâjbâie, cu singurul său braţ teafăr, după cordonul de alarmă. Sara dă drumul infirmierului, ia cu blândeţe cordonul şi-l îndepărtează de pat. Joseph duce o mână la gât şi gâfâie căutând să-şi recapete suflarea. Sara revine la el.

— Ţin-te departe de frate-meu, Joseph. N-are nevoie de tine şi nici de lucrurile pe care i le piteşti printre prosoape.

— Eu doar…

Sara îl pălmuieşte violent peste faţă şi-l poate simţi pe omul din pat tresărind la auzul loviturii.

— Fără comentarii – doar ascultă instrucţiunile! Frate-meu n-are nevoie de drogurile pe care le vinzi, iar preţul celor vândute până acum să dispară din costul spitalizării. Nu vreau s-aud nimic; doar să mişti din cap dac-ai înţeles sau nu.

Joseph ridică ochii spre ea şi încuviinţează încet din cap.

Sara îşi îndreaptă spatele, ia cordonul de alarmă şi-l pune în mâna accidentatului.

— Scuzele mele, îi spune. A fost nevoie s-ajung la o înţelegere cu traficantul local de 'dorfine. Îi zăreşte ochii surprinşi şi adaugă: Verifică atent nota de spitalizare înainte s-o plăteşti. S-ar putea ca Joseph să-ţi fi adăugat nişte cheltuieli mascate.

Se întoarce şi părăseşte salonul; furia mocnită i s-a transformat în tristeţe. Nu are cum să-l ferească pe Daud de endorfine, nici chiar dacă ar sta cu el. De acum, acestea fac parte din ceea ce-l ţine pe tânăr în viaţă. El nu mai are ce aştepta – doar următoarea injecţie ori vizita surorii sale, iar Sara nu doreşte altceva decât să-l facă să simtă din nou, să-l readucă în lumea suferinţelor, unde între el şi oraş nu se mai găseşte nimic. „Nu-i de mirare”, gândeşte ea, „că a făcut târgul cu Joseph. Eu sunt o parte a oraşului, oraşul care vrea să-l înhaţe. Joseph reprezenta singura lui şansă de scăpare.”

Capitolul treisprezece

— Coţcarul?

Cowboy priveşte la telefon, surprins.

— Cine altul? răspunde bătrânul.

Cowboy zâmbeşte auzindu-i vocea.

— Mă bucur să aflu că ai ieşit. Sper că băieţii tăi de la Flash Force te păzesc la fel de bine ca pe mine.

— N-ai motive să-ţi faci griji, spune Coţcarul. Lui Cowboy îi parvine zgomotul tutunului mutat dintr-o parte în cealaltă a

gurii. Nişte mercenari de-ai *lor* au încercat să-ntindă o ambuscadă pe drumul spre Mora, pe fostele terenuri ale lui Bob Aguilar. Auzisem de asta de la mai mult de şase inşi, mai ales de la Bob, aşa c-am angajat înc-un pluton pentru o dup-amiază şi-am sărit pe ei. O luptă cablată – n-a ţinut cu totul mai mult de zece minute. A fost nevoie să-l încui pe Jimi în baie ca să nu intre-n panzer şi să se ducă şi el. Nu cred că amicii noştri or să mai revină prin munţi. Străinii sunt prea bătători la ochi pe-aici.

Cowboy râde şi-l felicită. Vorbeşte de la un telefon public, din dromul de intrare în Orlando, pe linia lui Randolph Scott din Santa Fe. Ora apelului a fost stabilită din timp, permiţându-le oamenilor Coţcarului să programeze în aşa fel numărul lui Randolph Scott, încât acesta să prindă legătura în Mora, ori Cuibul Vulturului, ori la alt telefon public lângă care se afla bătrânul.

— Întâlnirea cu Roon a rămas valabilă pentru mâine, spune Cowboy. Am un cub cu datele privind înţelegerea la care vrem s-ajungem. Eşti pregătit de recepţie?

— Oricând.

Tânărul închide peste cub clapa fantei şi expediază informaţiile către New Mexico. Vocea Coţcarului îl anunţă că propunerea i-a intrat în cristal.

— Michael a păţit-o nasol ieri noapte, zice Cowboy. Unul dintre ai lui a trecut în tabăra cealaltă, cu oameni cu tot, plus un depozit de inimi şi antibiotice.

— Noi ne-am descurcat ceva mai bine.

În ciuda veştii primite, glasul Coţcarului pare foarte bine dispus. „Probabil”, se gândeşte Cowboy, „fiindcă după luni de zile bătrânul şi-a părăsit, în fine, locuinţa.”

— Poştaşii sunt pe punctul de a ieşi din gruparea lui Arkadi.

O satisfacţie lentă pulsează în mintea lui Cowboy. Sunt panzerboy-ii care-l urmează. Pot desfiinţa pentru totdeauna afacerea lui Arkadi.

— După ce Jimi a făcut… ceea ce-a făcut, Arkadi a început să insiste ca la fiecare cursă să participe şi un om de-al lui – înarmat, în vehicul. Piloţii n-au fost deloc încântaţi. După ce s-a prăbuşit avionul rusului, ai lui au devenit tot mai agitaţi. Înlocuitorul lui Arkadi a şi apărut.

Instinctiv, buzele lui Cowboy se retrag, dezvelindu-i dinţii. Tempel începe să intervină.

— Cineva cunoscut? întreabă el.

— Se pare că un orbital, Calvert. A mai fost văzut uneori cu Arkadi, dar nu-l cunoaşte nimeni. Nu-i rus, şi ruşii lui Arkadi nu-l înghit.

— Crezi c-o să se răzgândească în privinţa loialităţii?

Îl simte pe Coţcar ridicând din umeri.

— Ruşii sunt atât de paranoici şi trădători, încât eu zic că se poate întâmpla orice. Totuşi Calvert îi cunoaşte prea bine pe oamenii lui Arkadi – ştie unde locuiesc şi cu cine-s combinaţi. Ei sunt vulnerabili în faţa lui, fără ca, în acelaşi timp, să-l cunoască pe el ori slăbiciunile sale. E un individ periculos. Niciunul n-are chef să-l trădeze acum, după ce l-au întâlnit. În plus, şi-a adus şi nişte tipi noi, orbitali. A zis că dacă poştaşii obişnuiţi n-or să mai lucreze pentru el, cursele peste Hotar vor fi făcute de echipa lui.

— Atunci o să piardă o grămadă de marfă.

— Pentru *ei,* nu-i decât mărunţiş. Dacă ajung la concluzia că există un profit pe termen lung, îşi pot permite să piardă vreme de ani de zile.

Cowboy îşi freacă bărbia. Simte pe ceafă un fior de avertizare.

— Cum arată nenea ăsta… Calvert?

— De înălţime mijlocie. Dur de tot. Vorbeşte mai degrabă-n şoaptă. Se pare c-a început ca lutos înainte să iasă din puţ.

Ochii lui Cowboy se ridică spre Sara care, aflată la vreo cinci metri de el, loveşte absent cu piciorul în postamentul din granit al cabinei, aşteptându-l pe tânăr să termine.

— Cred că pe aici individul este cunoscut sub numele de Cunningham, rosteşte el. E băgat şi-n războiul ăsta.

— M-am gândit şi eu la o asemenea posibilitate. Dacă-i adevărat, este un om tare ocupat.

— O să-ncercăm să-l ţinem şi mai ocupat.

— Aşa-i. Coţcarul îşi drege glasul: Warren spune să-ţi transmit că a şasea deltă e gata de zbor. Se zvoneşte că oamenii lui Arkadi încearcă să asambleze delte din orice componente găsesc. Ai avut o idee bună să cureţi piaţa înainte de a porni împotriva rusului.

— E şi nostalgia bună la ceva, încuviinţează Cowboy.

Pe displayul de deasupra capului poate vedea pâlpâirea unei luminiţe care-l anunţă că îmbarcarea în navetă a început. După ce se desparte de Coţcar, flutură mâna în semn de rămas-bun spre bodyguarzii Flash Force de la poartă.

Roon le-a promis, lui şi Sarei, protecţia sa, dar Cowboy se gândeşte că ştie ce înseamnă asta. Dacă Roon vrea să-i vândă, el şi Sara vor muri. Prezenţa unor Flash Force n-ar constitui niciun fel de diferenţă, decât în ceea ce priveşte numărul cadavrelor.

Capitolul paisprezece

Locuinţa lui Roon este un tesseract, încolăcindu-se în sine, cu logica unui coşmar infinit. Un vis negru şi argintiu, care invadează mintea lui Cowboy, arzându-l prin cristal. Impunându-şi arhitectura *sa,* logica *sa,* structura *sa.* Tânărul este pierdut înăuntru, neajutorat în volbura timpului.

— Pământul, rosteşte Roon, şi ochii tiviţi de kohl îi sunt umezi. M-am născut în puţ, m-am maturizat pe orbită şi am renăscut în cristal. Până atunci nu am înţeles.

Aşezat la masă în faţa lui, Cowboy îi simte mirosul neplăcut al răsuflării. Roon întinde o mână tremurătoare ca să atingă părul scurt şi blond al fetiţei ce-i ţine paharul cu vin. Cowboy o vede tresărind, îi zăreşte ochii dilatându-se, gura deschizându-se într-o inspiraţie mută, preludiu al unui ţipăt care nu mai vine.

— Înţeleg cum putem lucra împreună, continuă Roon. Voi şi Pământul reprezentaţi trecutul. Eu şi cerul suntem prezentul. Voi sunteţi lut, eu sunt viziune. Eu doresc să modelez Pământul, să-l formez după o imagine corectă. Să construiesc o arhitectură a viitorului.

Sudoarea fricii se strânge sub gulerul lui Cowboy. Tânărul examinează cupa de cristal din mâna lui, imaginându-şi uşurinţa cu care ar putea lovi paharul de marginea mesei, modul cum ar cânta sticla când cioburile ar luneca peste lemnul lustruit şi printre farfuriile din plastic nepreţuit, făcut din ţiţei, fragmentele cu muchii ca briciul răsturnând lumea, reflectând plafonul diafan şi adumbrit, privirea ochilor largi şi temători ai fetiţei, pulsul din gâtlejul lui Roon când Cowboy s-ar repezi peste masă cu cristalul ascuţit în mână, şi, în sfârşit, sângele arterial strălucitor care ar ţâşni pretutindeni, inundând risipitele lumi cristaline, stingând într-un flux purpuriu fiecare luminiţă miniaturală…

Anticiparea gestului îi vibrează în palmă. Încleştează degetele în jurul cupei, căutând să se stăpânească. Apa din pahar tremură, reflectând luminile de deasupra într-o semilună precum marginea unei planete îndepărtate.

Cowboy ridică privirea spre Sara, văzându-i chipul impasibil, ochii rămaşi, cu precauţie, inexpresivi. Se gândeşte la lucrul ucigaş din gâtlejul ei şi la demenţa pe care lucrul ăsta o implică. Demenţa lumii sau a fetei? Amândouă deopotrivă? Se întreabă cum ar reacţiona Sara dacă el ar ataca, se întreabă dacă ciberşarpele ar şfichiui spre Roon ori în apărarea acestuia.

Coboară cupa de cristal, o aşază pe masă, îşi duce mâna în poală şi o strânge cu cealaltă pentru a le domoli. Ce contează? Se întreabă şi ştie că a făcut primul compromis cu această demenţă, cu această oroare.

— Ceea ce fac, fac cu dragoste, urmează Roon. Mângâie părul fetiţei. Lacrimile îi întind kohlul pe obrajii spâni. Vă iubesc pe toţi, aşa cum un tată îşi iubeşte copiii. Vă iubesc foarte mult.

*

Cilindrul prelung al navetei suborbitale Florida-Zona Liberă Venezuela este plin cu directori orbitali călătorind gratuit, jochei în jachete blazonate, trecând dintr-un drom liber în altul, precum şi un amestec de Americani Ocupaţi, cu profesiuni îndeajuns de bănoase pentru a-şi permite călătorii aeriene, proxeneţi şi cartofori purtând crio max, curieri afişând nonşalanţă, cu valijoare autodetonante încătuşate de încheietură, funcţionari ai guvernelor colaboraţioniste, care stau, într-o izolare transpirată, între indiferenţii executivi ai blocurilor şi codoşii cu rânjete carnivore.

Cowboy priveşte în jos, la orizontul curbat spre cerul negru, la muchia de ceramică albastră a Pământului, îndulcită de pâcla transparentă a atmosferei. Dedesubtul lui, norii sunt aşezaţi în şiruri neplauzibil de regulate, ticsiţi deasupra unui front cald ce avansează către Antilele Mici, colbuita insulă brun-verzuie cocoţată pe marginea oceanului care străluceşte turcoaz. Când naveta începe căderea lentă către Pământ, tânărul îşi simte corpul trăgând de centuri, căutând să-şi continue urcuşul, dar puţul a înşfăcat din nou vehiculul, iar trupul lui porneşte şi el să coboare. Se întoarce spre Sara aflată pe scaunul de alături şi vede nostalgia cu care ochii ei negri se uită pe hublou, o dorinţă pe măsura propriului dor pentru puritatea întunecată, lipsită de aer…

— Lua-i-ar dracu’, şopteşte fata scuturând din cap şi, fără să întrebe, Cowboy ştie la ce se referă ea.

Naveta se leagănă uşor, îndreptându-se spre punctul de

aterizare situat în La Gran Sabana, înaltul platou venezuelean de lângă ecuator, unde Orbitalele şi-au construit principalul drom spaţial. Ţinutul verde pare cutat precum pielea unui prunc, brăzdat de râuri ce seamănă cu picături de argint viu înşiruite pe o salbă. Cowboy zăreşte marginea lungă şi neregulată a podişului Roraima înălţându-se în hubloul din stânga, în vreme ce naveta coboară şi atinge lin fundul de beton şi aliaj al puţului.

*

— Dintotdeauna arhitectura Pământului a tins către cer. Gândiţi-vă la ziguratele Babilonului şi la piramidele Egiptului… Catedralele din Evul Mediu, pagodele chinezeşti… Degete ieşind din puţ, îndreptate către libertate… Roon clatină din cap: Nu mai este necesar. Omenirea s-a înălţat spre cer şi l-a atins. Însă aceia care locuiesc în ceruri s-au despărţit de cei ce continuă să trăiască pe sol. Este necesară o viziune nouă şi, o dată cu ea, o nouă arhitectură. Ca aici – o metaforă a fuziunii dintre pământ şi cer. Dominând până şi munţii pe care se sprijină. Arhitectura a devenit pasiunea mea.

Cowboy şi Sara îl urmează prin volutele locuinţei sale, pe coridoare din aliaj ce zumzăie încetişor, sub ochii holografici ai copiilor Pământului. Roon ridică un deget.

— Arhitectura în toate formele ei. Incluzând-o pe cea a cristalului perfect, a datelor din inima maşinii. Acolo se găseşte adevăratul mediu. În trecut, omenirea a fost inhibată de compasiunea cărnii pentru carne, de înţelegerea plină de simpatie a fiecăruia faţă de slăbiciunile organice ale altora. Acum însă ne putem integra conştiinţele cu perfecţiunea imaculată a datelor. Barierele Pământului sunt dizolvate. Niciun trup nu se poate împotrivi supremaţiei cifrelor. Acţiunea făcută din înţelegere nu mai reprezintă o posibilitate. Cristalul recunoaşte doar logica necesităţii.

Îi priveşte cu ochii săi machiaţi şi repetă:

— Necesitatea! În lumea cristalului, necesitatea este totuna cu inevitabilul. Orice lucru necesar se va concretiza, indiferent care vă sunt sentimentele sau acţiunile. Zâmbeşte: Aşa cum inevitabilă este revenirea mea la putere. După cum propriile voastre inimi de cristal sunt îndeajuns de înţelepte ca să v-o spună.

*

Roon locuieşte departe în vestul dromului spaţial din La Gran

Sabana, în celălalt capăt al ţinutului, în Cordiliera Orientală. A aranjat pentru Cowboy şi Sara un transport particular, un reactor pictat într-un negru leit cerului Orbitalelor, cu excepţia emblemelor Tempel, albastre, de deasupra ampenajelor canard. O gloduroasă în uniformă se grăbeşte să le ducă bagajele înăuntru. Pilotul este un jocheu cu mersul lunecat al celor născuţi în spaţiu, un bărbat slăbuţ şi distant, cu însemnele companiei pe jachetă şi ochi japonezi precum nişte pietricele. Îl priveşte pe Cowboy cu un dispreţ glacial şi vorbeşte monosilabic. Furia lui Cowboy creşte; simte cristalul arzându-i în creier în vreme ce umerii îl dor, parcă supuşi încordării din timpul manevrării unei delte, şi-şi doreşte din tot sufletul să-l întâlnească în cer pe tipul cu pricina, să-l opună pe *Pony Express* cutterului acestuia. Vede chipul Sarei înăsprindu-se, degetele ei arcuindu-se în încercarea de a deveni gheare şi ştie că femeia se gândeşte la străzile asudate ale propriului ei oraş, plasându-l pe jocheu printre monştrii jilavi ai nopţii.

Zborul durează numai douăzeci de minute, avionul mergând în linie dreaptă deasupra ţinutului, într-o tăcere atât de adâncă, încât pare că nici văzduhul nu-i poate atinge învelişul de obsidian lucios ca oglinda. Cowboy, invidios, vrea să poată simţi în ţeastă jackurile aparatului. Sara se ridică de pe scaun să vadă ce conţine barul. Tânărul scutură din cap la întrebarea ei, iar Sara revine cu un rom cu lămâie şi-l bea în tăcere; clinchetul gheţii este sunetul cel mai puternic din avion. Cowboy priveşte în jos, către regiunea verde-închis, pătată de semnele eroziunilor, râurile argintii sufocându-se, întunecate de aluviuni. Acul negru ţese prin nori. De deasupra Sierrei Nevada, Cowboy poate zări palatul lui Roon scânteind argintiu printre versanţii abrupţi şi verzui, o piesă din aliaj şi cristal orbitale, aidoma unui jack înfipt în sol.

În faţa lor se interpune un pisc; strălucirea dispare. Avionul virează printre munţi, spiralând silenţios în josul unei văi. Cuburile de gheaţă ale Sarei cântă la aterizare, dar Cowboy abia dacă simte impactul. Ridică privirea spre munţii înconjurători, căutând sclipirea argintie, şi vede baliza lui Roon strălucind printre copaci…

*

Printr-o uşă holografică, ce se evaporă când le sesizează prezenţa, Roon i-a introdus într-o odaie animată de holograme

de cristale, care se modifică, cresc şi se întrepătrund. Scânteierile lor lucesc în ochii bătrânului, în ochii celor doi copii care stau nemişcaţi dinaintea consolei unui computer. Fata are vreo zece ani şi pielea măslinie: poartă o rochie albă. Băiatul este îmbrăcat în cămaşă albă şi pantaloni închişi la culoare. Ambii sunt desculţi. Părul lor negru este tuns scurt în jurul mufelor craniene. Pe ecranele de cristale lichide pâlpâie programe interactive de învăţat.

— Ea este Lupe, spune Roon. Am numit-o aşa pentru că are ochi de lup. Fratele ei este Raul.

Îi priveşte pe copii şi surâde.

— Ei sunt discipolii cei mai vârstnici din templul meu, continuă Roon. I-am găsit pe stradă, trăind precum nişte rozătoare.

Câtuşi de puţin o existenţă omenească. Părinţii le erau morţi, rudele nepăsătoare. Probabil că ar fi pierit de subnutriţie ori boală, înainte de a ajunge la maturitate. Dacă ar fi supravieţuit, ar fi făcut-o la marginea societăţii, devenind criminali sau dependenţi… poate că s-ar fi vândut singuri. Fata putea naşte o jumătate de duzină de copii înainte să împlinească douăzeci de ani. Scutură din cap: Acum posibilităţile lor sunt… nelimitate. Îi hrănesc, îi educ. Le fixez şablonul pe care ei, ca şi întregul Pământ, trebuie să-l urmeze.

Coboară din nou ochii asupra celor doi fraţi.

— Raul s-a născut imediat după război. Şi-a petrecut întreaga viaţă în sânul noului ordin. Un lut nou, care să fie modelat de mâinile Orbitalelor. Ridică privirea spre Cowboy şi Sara: Cei bătrâni… au absorbit prea multe din concepţiile învechite ale părinţilor. Minţile lor rezistă noilor învăţături, voinţei profesorului. Cu aceştia însă…

Surâde cu dulceaţă, mândru, către copii şi-şi înalţă braţele într-un gest de binecuvântare, de posesiune. Tutorialele pâlpâie din matrice.

— Ei pot conduce Pământul prin epoca schimbărilor. Spre noua relaţie cu cerurile.

Îl priveşte pe Cowboy. Ochii săi distanţi îl examinează din orbitele afundate, tivite cu kohl.

— Ai văzut ţinuta pe care i-am învăţat s-o adopte, vorbeşte el. Ca soldaţii, în poziţia de drepţi. Disciplinaţi! Ascultători, totuşi mândri în servitute.

Ochii lui radiază bucurie. Răsuflarea puturoasă îi pluteşte prin încăpere.

— Noua relaţie. Tiparul la care va adera viitorul.

*

Jocheul nici măcar nu-i priveşte când iese din cabină şi apasă butonul ce deschide uşa presurizată, apoi depliază scara din aliaj, cu aspect fragil. Îşi înfundă pumnii în buzunarele jachetei şi păşeşte pe scară, îndreptându-se către clădirea piloţilor. Sara ridică privirea.

— Hei! spune ea şi glasul îi şuieră prin aer precum un brici.

Jocheul se întoarce şi rămâne pe jumătate în prag.

— Ne-ai uitat bagajele, continuă Sara.

Chipul pilotului este împietrit. Cowboy simte un surâs trăgându-i colţurile gurii.

— Nu-i treaba mea, răspunde orbitalul.

— Treaba ta este ca oaspeţii domnului Roon să fie mulţumiţi, zice fata. Oaspeţii domnului Roon nu-şi! Cară! Propriile! Afurisite! De! Bagaje!

Ochii ei sunt mai reci decât băutura din mână, iar rânjetul cel al unui tigru.

Sângele năvăleşte în obrajii jocheului. Acesta din urmă se gârboveşte în jachetă şi scotoceşte în compartimentul pentru bagaje. Sara se ridică şi zâmbeşte, cu o dulceaţă îngheţată.

— Mulţumesc foarte mult.

Cowboy o urmează afară. Chiar lângă avion îi aşteaptă un elicopter, o barză negru-argintie, ghemuită pe platforma metalică din faţa hangarului. Rezemat de aparat şi fumând o ţigară cu cofeină se află un individ pe care Cowboy îl recunoaşte de acum ca fiind un bodyguard mercenar lutos, un bărbat cu umeri laţi, îmbrăcat elegant, cu batistă şi aparat dentar asortate. Deschide compartimentul calei şi-l urmăreşte pe jocheu împingând bagajele înăuntru.

Sara lasă o monedă de argint în palma jocheului şi-i zăreşte maxilarele încleştându-se. Cowboy nu se poate abţine să zâmbească. Jocheul se îndepărtează şi se aude un zăngănit metalic ricoşând pe suprafaţa pistei. Mercenarul pare amuzat de furia pilotului.

— Mă numesc Gorman, spune el şi deschide uşa elicopterului.

*

— Infiltrare, rosteşte Roon. Contopirea atacatorului şi a ţintei.

Încolăcirea subtilităţii în subtilitate. Ea a devenit metafora epocii noastre. Simpla acţiune este grosolană, prostească. O irosire de energie.

Oftează, ţinând pocalul de cristal în aer. Cowboy vede în marginile-i teşite stelele holografice.

— Couceiro şi oamenii lui din Grupul de Accelerare nu înţeleg aspectul acesta, n-au subtilitate. Ei tratează totul de parcă ar fi în război. Războiul este singura problemă pe care o pot înţelege. Atacurile lor sunt directe, brutale, îndreptate întotdeauna asupra ţintelor evidente. N-au priceput niciodată că, dacă terenul este pregătit corespunzător, nu va mai fi necesară o lovitură directă. Doar Grupul de Accelerare ar fi încercat să lupte simultan pe două fronturi: împotriva lui Korolev şi a terţilor. Războiul cu terţii se pregătea de mai multă vreme şi planurile ar fi avut de suferit în caz de întârziere.

Înalţă o sprânceană.

— Exact ca maladia Huntington, continuă el. Bolile care acţionează prin atacuri violente sunt prea uşor de combătut – pentru a supravieţui în ziua de azi, o boală trebuie să fie subtilă. Să se infiltreze în ţintă cu ani buni înainte de atac, să vegeteze în creier şi în ţesuturile nervoase. Iar apoi să devină contagioasă, împrăştiindu-şi sporii în oameni care n-au fost avertizaţi, înainte de a învia pe neaşteptate – un cuib de sabotori virotici ce doboară ţinta. Maladia exista în populaţie cu ani înainte ca oamenii să fie măcar conştienţi de existenţa ei. A fost răspândită de postefectele războiului. Au fost infectaţi milioane care habar n-au.

Râde.

— O puteam învinge doar fiind mai subtili decât ea. Creând un virus la comandă, un micuţ infiltrator ce-l poate imita pe Huntington. Care foloseşte cifrele Huntington chiar împotriva lor. Care se poate apropia de ţintă şi injecta duşmanul cu o versiune de ADN concepută în laborator, ce se va ataşa adversarului şi-i va determina o mutaţie. Îl va modifica din negru în alb, dintr-un virus Huntington într-unul de-al nostru. În felul acesta, celula infectată devine un nou infiltrator, schimbându-şi loialitatea şi trecând de partea vieţii.

Surâde încântat şi-l priveşte pe Cowboy.

— Îmi place planul tău, pentru subtilitatea lui, spune Roon. Îmi place ideea de a folosi medicamentul viral drept modalitate de

a-l doborî pe Couceiro. Asmuţind împotriva lui cel mai mare triumf al său.

Mângâie absent spinarea purtătoarei de cupă, fără să-şi întoarcă ochii către ea.

— Îţi voi introduce planul în cristalul meu, adaugă bătrânul. Voi confrunta logica ta cu cea a datelor. Surâde cu dinţi cafenii: Apoi vom vedea dacă arhitectura ta merită cerul.

*

Gorman pilotează manual, fără să se cupleze la interfaţă nici măcar printr-o cască. Se luptă cu elicopterul de parcă acesta ar fi un aligator. Cowboy se crispează în faţa stângăciei sale.

Din văzduh, reşedinţa lui Roon este în acelaşi timp sculptură şi locuinţă, un hiperboloid răsucit, înfipt în pământ, ale cărui suprafeţe – păienjenişuri argintii susţinând sticlă neagră – pare să tindă spre o singularitate incredibilă. Este construită din aliaje orbitale patentate, în curbe gaussiene îndrăzneţe, aparent posibile doar în absenţa gravitaţiei; niciun metal terestru n-ar putea suporta structura arhitecturală. Solul e sterp; numai metal întunecat împletit cu argint, ca şi cum clădirea s-ar fi lăţit, întinzându-se peste ţinutul din jur. Cowboy se gândeşte la modelul cvadridimensional al lui Tempel, realizat de Thibodaux, la geometriile şi interrelaţiile sale complexe. Adus aici, pe Pământ, un analog al puterii Orbitalelor.

Gorman se luptă cu vântul în rafale şi aterizează cu chiu, cu vai. În timp ce palele elicelor scâncesc oprindu-se, pilotul priveşte peste umăr şi caută în buzunar altă ţigară de cofeină.

— Domnul Roon vă va spune că locuinţa lui este o metaforă, rosteşte el. Nu-l contraziceţi.

— Bine, înalţă din umeri Cowboy. Dacă-i important…

Ochii artificiali, discreţi, ai lui Gorman îl fixează.

— Lutoşii umblă precauţi pe aici. I-aţi făcut o chestie drăguţă lui Hideo, dar nici să nu vă gândiţi la ceva similar în preajma lui Roon. Îşi descheie centurile de siguranţă şi deschide uşa, suflând fum mentolat: Dacă nu-i place de voi, mă va pune probabil să vă ucid. Şi pentru că nu mă plăteşte în plus pentru aşa ceva, aş prefera să n-o fac.

Cowboy îl examinează curios.

— O s-o faci în beciuri, fără zgomot, sau Roon va dori să privească?

Gorman cade pe gânduri.

— Depinde ce lecţie vrea să dea. E tare-n lecţii.

Cowboy şi Sara coboară din elicopter. Tânărul găseşte metalul curţii răcoros sub tălpile cizmelor, în ciuda soarelui după-amiezei. Probabil că dedesubt există un absorbant termic. Este surprins să zărească doi copii, de nouă-zece ani, traversând grăbiţi curtea metalică, îndreptându-se spre ei. Sunt îmbrăcaţi identic, în pantaloni negri şi cămăşi albe scrobite; au părut tuns scurt. Abia când ajung la vreun metru, Cowboy poate deosebi băiatul de fată. Un alt val de surpriză îl încearcă la vederea mufelor din tâmplele lor.

— Faci parte dintre oamenii lui Roon, aşa-i? îl întreabă Sara pe Gorman. Nu eşti de la securitatea companiei.

— Securitatea companiei este condusă de Couceiro. Ştii cine-i, nu? Roon nu-i vrea pe tipii ăia prin preajmă.

— Mă bucur s-o aud, comentează Cowboy.

Băiatul şi fata se apropie de elicopter, deschid trapa calei şi iau bagajele. Pornesc tăcuţi înapoi, spre casă. Gorman închide trapa în urma lor.

— Mergeţi după puşti, le spune. Şi mulţumiţi-i Domnului că v-aţi născut înainte de război.

— Nu mă gândisem niciodată că ar trebui să fiu recunoscător pentru asta, vorbeşte Cowboy.

Priveşte spinările alb-strălucitoare ale copiilor îndepărtându-se peste metalul argintiu, apoi îl izbeşte un gând. Se răsuceşte spre pilot:

— Să-nţeleg că te rogi adeseori, Gorman?

Mercenarul pufneşte într-un râs înfundat, furios:

— Aici? Doar în fiecare blestemată de zi!

*

Fereastra din dreptul lui Cowboy este orientată spre est. El stă în picioare şi priveşte lumina palidă dinaintea zorilor, iar deasupra piscurilor umbrite poate distinge un diamant zgâriind o linie pe emisfera de sticlă a bolţii. Dâra de condensare a unei rachete înălţându-se din La Gran Sabana, transformându-se, în văzduhul rece şi rarefiat, în cristale ce reflectă razele soarelui, ridicându-se către ultimele steluţe neclare şi către constelaţiile înalte ale lumilor orbitale. Simte că aici lucrurile nu sunt la locul lor, îi fug de sub tălpi.

— Nu ştiu, rosteşte Cowboy şi clatină din cap. Nu ştiu ce se-ntâmplă aici. Copiii… felul cum vorbeşte el… Chiar locul ăsta…

Au curăţat odaia de microfoanele instalate de Roon, iar pe cele care le-au scăpat le bruiază cu aparatura electronică primită de la Flash Force. Acum încăperea este sigură – pe cât poate fi orice loc din reşedinţa bătrânului.

— Chiar nu-nţelegi ce se-ntâmplă? Sara îşi descolăceşte din aşternuturile patului picioarele lungi. Nu-nţelegi ce face?

Vine înapoia tânărului şi-i cuprinde umerii cu braţele. El îi simte obrazul coborându-i pe umăr. Se gândeşte la lucrul din gâtlejul ei. Priveşte curcubeul dârei de condensare, şi dorul îi creşte în inimă…

— Îi fute, spune Sara, şi Cowboy are senzaţia că mintea i se umple de gheaţă. Vocea ei este blândă şi moale, lipsită de duritatea fetei de pe stradă: Îi fute pe toţi băieţeii şi fetiţele şi se cuplează la creierele lor, aşa încât nici chiar în propriile gânduri aceştia să nu poată scăpa de el. Cam asta-i religia lui. Ăsta-i noul aranjament pe care vrea să-l facă cu copiii Pământului.

Înţelegerea urcă în gâtlejul lui Cowboy aidoma fierii. Inspiră adânc şi înghite un nod. Mufele craniului îl ard la ideea unei minţi străine care să-l manipuleze. Clatină din cap. Glasul îi tremură.

— Nu mai discut cu el.

— Nu-i poţi ajuta cu nimic.

— Asta nu-nseamnă că trebuie să-l ajut *pe el.*

O simte retrăgându-se şi se încordează pentru şfichiul de bici al vocii, dar femeia păstrează un ton potolit.

— El, Couceiro şi ceilalţi… au ucis milioane. Au ucis aproape toată familia mea şi ne-au schilodit pe mine şi pe frate-meu. Dac-aş putea, i-aş împuşca pe Roon, Couceiro, Grechko şi pe toţi ceilalţi drept în stomac, cu gloanţe explozive şi i-aş azvârli să moară pe furnicare. Dar nu pot face asta.

— N-o să…

El scutură iarăşi din cap, cuvintele destrămându-se complet.

— Din câte îmi dau seama, între Couceiro şi Roon există o singură diferenţă. Couceiro vrea să ne lichideze, pe când Roon ne va lăsa în viaţă.

Cowboy îi simte din nou mâinile pe umerii lui, grele ca fierul, grele ca Pământul.

— Nu-i vorba de asta, răspunde. Vreau să rămân… curat.

— Cowboy cel Băftos! Pentru prima dată în vocea Sarei se face auzită muşcătura sarcasmului. Cuvintele plutesc leneşe

spre urechile tânărului. Cowboy cel Băftos şi mâinile sale curate. Din baftă, ai avut parte de un talent dorit de cineva, şi-acum eşti capabil să-ţi poţi permite principii. Mă bucur pentru tine.

Greutatea se ridică de pe umerii lui Cowboy, şi el o aude pe Sara plimbându-se prin odaie înapoia sa. Cuvintele ei ies în rafale scurte, urmându-se neîntrerupt, aidoma focului de mitralieră, ascultând de un ritm intern.

— Poţi trăi mai bine decât un bătrân pervers, dar există şi vieţi cu mult, mult mai rele. Ţi-o spun eu…

Revine iarăşi înapoia lui, atât de aproape încât tânărul îi poate simţi răsuflarea în ceafă. Se străduieşte să-şi controleze un fior.

— Fratele meu este târfă şi drogat. A suportat o serie de operaţii şi a luat inhibitori hormonali ca să pară tânăr, fiindcă aşa le place clienţilor lui. Inhibitorii îl împiedică să aibă reacţii perfecte, dar până şi chestia asta excită anumite gusturi. Pe străzi există însă fel de fel de preferinţe… să zicem că una dintre ele e preferinţa pentru realitate.

Cuvintele se înşiră lent, imposibil de oprit, fiecare cu propriul lui impact. Gloanţe lente. Cowboy îşi închipuie că este zguduit de fiecare în parte.

— Târfele oferă visurile secrete. Devin pricepute în a intui ce vor clienţii, iar câştigurile lor sunt în strânsă legătură cu cât de bine reuşesc să-ndeplinească visurile acelea. Bineînţeles, totul nu-i decât o simulare, dar majoritatea clienţilor nu observă ori nu le pasă. Însă celorlalţi indivizi, celor care vor realitatea – lor le pasă. Ei doresc ca totul să fie real. Contact sexual real, orgasme reale… Până şi dragoste reală. Iar când nu capătă ceea ce doresc, o iau razna. Vor ca tot ce se petrece între ei şi băiatul lor să fie adevărat. Chiar dacă asta ar însemna să-l tortureze până la moarte pentru a obţine o reacţie reală. Astfel de indivizi sunt numiţi pleată.

— Am auzit termenul.

— Îhâm… Atât că nu ştii ce-nseamnă, spune ea, şi Cowboy o simte retrăgându-se. Unii sunt pleată şi asta-i rău. Uneori oamenii sunt ucişi sau mutilaţi de o pleată, şi asta-i de asemenea rău. Ştii însă care-i lucrul cel mai rău?

Îl aşteaptă să răspundă. Tăcerea bubuie în urechile lui Cowboy.

— Lucrul cel mai rău, continuă Sara, este că o pleată are permanent de unde-şi recruta victimele. Fiindcă există oameni

atât de disperaţi sau atât de resemnaţi, încât nu le mai pasă. Ei nu-şi mai iau niciun fel de precauţii, deoarece pur şi simplu ar însemna o prea mare bătaie de cap să se agaţe de o viaţă care a devenit o mizerie nesfârşită şi inutilă. Ba chiar unii ies dinadins cu o pleată, nutrind pe jumătate speranţa morţii – atunci când devine prea obositor să te chinui să trăieşti, întrucât viaţa a devenit o suferinţă ce nu mai încetează.

O altă tăcere, preţ de o bătaie de inimă.

— Asta-i fratele meu, încheie Sara. Asta-i cazul lui Daud.

Cowboy priveşte pe geam la curcubeul prelung lăsat de rachetă, o zgârietură făcută cu unghia şi care se destramă, dispărând în vânturile din partea superioară a atmosferei.

— Aşadar, rosteşte el, Lupe şi – cum îl cheamă?

— Raul sunt în formă, da?

— Nu, ei sunt victime. Răul îl reprezintă Roon. Vreau doar să spun că frate-meu ar accepta oricând să schimbe locul cu oricare dintre ei. Şi, cândva, şi eu aş fi procedat la fel.

Ultima dâră de condensare piere. Cowboy inspiră adânc şi se întoarce către Sara. Femeia stă în umbra lui, cu mâinile în şolduri. Îl priveşte cu ochi reci.

— Vreau să-l omor, spune Cowboy. Vreau să-l omor pe Roon. În viaţa mea nu mi-am dorit ceva atât de mult.

El însuşi este surprins de sentimentul acesta. Nici chiar Arkadi nu păruse a merita să fie detestat – un simplu terţ rus, îndeajuns de stupid ca să se aşeze între Cowboy şi legenda sa. Însă Roon este altceva, o umbră rea, cu răsuflare puturoasă, plutind într-un coşmar gaussian ţesut în argint… O creatură ce merită să fie ucisă.

Sara îşi azvârle părul pe spate.

— Omoară-l, atunci. Peste două luni. Eu n-o să te-opresc.

— După ce-a ieşit din puţ, unde nu-l pot atinge.

— Mai întâi termină-l pe Couceiro. El este cel care-ncearcă să te lichideze.

Cowboy trece prin uşa dinspre odaia fetei, îndreptându-se către barul din plastic alb, înconjurat de hologramele din neon ale unor peisaje tropicale: palmieri verzi, ocean azuriu, fete în fustiţe unduitoare, din iarbă. Se întinde să ia ceva de băut şi simte atingerea sticlei reci, vede holoimaginile strălucind prin cristal, distorsionate, aidoma unor coşmaruri. Scapă sticla şi-şi linge broboanele de transpiraţie de pe buză. Îşi dă seama că a

comutat într-o stare supercablată, că impulsurile îi urlă prin nervii Santistevan, camera întunecată părând că se apleacă înspre el, pe măsură ce valul de adrenalină îi deformează vederea…

Închide ochii şi lasă capul pe spate. Înapoia pleoapelor zăreşte răsucirile şi convulsiile lumii de cristal şi de cabluri, învingătorii plutind afară din puţ, construindu-şi propria arhitectură de putere, contemplând planeta, cu ochi artificiali, de păsări răpitoare. În bortele lor de şobolani, miliardele de pământeni mişună pentru raţii tot mai reduse, în vreme ce văzduhul se încinge, iar strânsoarea blocurilor sporeşte o dată cu presiunea cifrelor. În fundăturile de noapte neagră ale războiului fiecăruia împotriva fiecăruia, ciberşarpele Sarei este perfect logic, un fragment de viclenie ciborg ce-i ucide numai pe aceia îndeajuns de încrezători ca să se apropie. Ei sunt singurii la care poate ajunge femeia. Ceilalţi zboară prea sus pentru a-i putea zări. Faptul că ea este într-atât de disperată ca să deţină aşa ceva o etichetează în primul rând drept victimă şi abia apoi drept altceva.

O alianţă cu Roon? Uşor de realizat. Câţiva copii îşi vor pierde inocenţa şi cine este capabil să afirme că nu şi-ar fi pierdut-o oricum, aici sau pe străzi? Cel puţin sunt hrăniţi bine. Pentru nişte lutoşi…

Deschide ochii şi vede holograma rece şi scânteietoare a bolţii nocturne care acoperă aici toate plafoanele, stelele arzătoare şi farurile staţionare, din platină, ale fabricilor-robot geosincrone. „V-aţi pierdut de mult şansele”, şopteşte constelaţia, „şi orice aţi face sunt nişte mişcări pe care vi le permitem noi. Nu uita un lucru, Cowboy: noi nu acceptăm inocenţa ca opţiune. Ăsta-i primul lucru pe care l-am căpătat de la voi.”

O simte pe Sara stând în pragul uşii, cu trupul în penumbră, cu privirea îngrijorată, dar continuând să aştepte o decizie. Orice inocenţă ar fi avut cândva, aceasta a pierit demult, retezată de şişurile străzilor. Acum ciberşarpele ei pare mai puţin o oroare şi mai degrabă o patetică strădanie de apărare, de a-şi asigura un loc în noua ordine întunecată.

Cowboy încearcă să-şi totalizeze datoriile faţă de Sara, Coţcar şi Warren, faţă de doi puşti ghemuiţi în acelaşi sac de dormit, într-un hambar dărăpănat din Missouri. Faţă de copiii de aici, din

palatul lui Roon. Faţă de propriile-i visuri arzătoare.

— Bine, murmură el. Pleoapele i se zbat – un vechi reflex, scos din uz de ochii din plastic şi căile lacrimale amputate. Bine. O să facem aşa cum vrei tu.

Sara se apropie încet de el, cuprinzându-i gâtul cu braţele şi lipindu-şi obrazul de al său.

— Îmi pare rău, spune ea. Îmi pare rău.

Tânărul rămâne în braţele ei o vreme, lăsând-o să-l conducă în noaptea minţii ei brăzdate de cicatrice, a vieţii sfâşiate, a opţiunilor tenebroase.

Cândva, Cowboy a trăit liber în văzduh, pe ultimul drum fără oprelişti. Acum acesta s-a transformat într-un tunel, tot mai strâmt şi mai întunecat, iar el n-a văzut pereţii ridicându-se decât după ce se afundase înăuntru. Avansează mai iute decât lumina pe această potecă îngustă, răsunătoare şi neagră.

Va trebui s-o privească atent pe Sara. Ea ştie cum să supravieţuiască într-un astfel de loc.

*

Corpul cel nou al lui Roon n-a fost purtat decât opt ani şi n-ar trebui să pară mai bătrân de treizeci, însă în jurul ochilor lui există riduri ce nu pot fi complet ascunse de kohl şi care fac cunoscut cât de mult se întrebuinţează bătrânul. Ţeasta îi este rasă, cu excepţia unei şuviţe de păr date cu gel, care se arcuieşte deasupra ochiului stâng. În mufele craniului scânteiază cipuri din diamante. Pare că nu s-a spălat niciodată pe dinţi. Râde şi întinde mâna spre pahar. Cowboy îşi simte pleoapele tremurând; teama îi goneşte în susul şirei spinării.

— Puţul a reprezentat o barieră pentru ambele societăţi, rosteşte Roon.

Bâjbâie după un inhalator, lansează două torpile, lasă capul pe spate şi inspiră adânc. Glasul lui continuă monoton, neschimbat, adresându-se hologramei înstelate de pe tavan.

— Conştiinţa a evoluat în mod diferit pentru cei din afara gravitaţiei. Cristalul aruncă însă o punte peste prăpastie, arzând în capetele noastre, distrugând imperfecţiunile. Ne lasă neajutoraţi dinaintea inevitabilităţii logicii sale.

Întinde un braţ, atingând mufa dintr-o tâmplă a lui Cowboy. Tânărul încearcă să nu tresară. Răsuflarea cadaverică a lui Roon îl învăluie. O zăreşte pe Sara de cealaltă parte a mesei – chipul ei este o mască inexpresivă.

— Arhitectura perfectă a cristalului astupă prăpastia dintre noi, Cowboy, urmează bătrânul. Barierele Pământului şi cele ale puţului său pot fi anulate. Se poate crea o nouă relaţie. Comuniunea exploatatorului cu exploatatul, a cosmosului cu planeta, a vânătorului cu prada.

Braţul coboară. Roon se întoarce spre Sara, privind-o pieziş, apoi se apleacă înspre ea, cuprinzându-i faţa în palme. Nervii lui Cowboy încep să ţipe.

Vorbele lui Roon sunt tărăgănate, de om beat.

— La început, noua noastră relaţie a fost impusă. Războiul... a fost inevitabil, datorită stupidităţii conducătorilor Pământului. Chiar şi acum încercaţi să ne rezistaţi. Dar lucrurile se vor schimba în curând. Veţi veni de bunăvoie. Veţi deveni jertfele viziunii noastre, ale extazurilor noastre. Cristalul vă va atrage.

Zâmbeşte, îşi caută din nou paharul, se lasă pe spate în fotoliu şi închide ochii. Cowboy se uită la el şi vede cum răsuflarea îi devine regulată şi profundă, iar cupa îi alunecă dintre degete şi se rostogoleşte silenţioasă pe covorul gros. Nemişcaţi de ambele părţi ale fotoliului, Lupe şi Raul schimbă priviri furişe.

Cowboy se scoală din scaun, cu capul ameţit de ură. Ochii Sarei se înalţă spre el, trec asupra lui Roon, după aceea revin la tânăr, luând o hotărâre. Fata îl urmează pe Cowboy către odăile lor.

N-au ajuns prea departe când aud strigătul, lovitura. Nervii lui Cowboy se declanşează, iar el se răsuceşte în coridorul din metal întunecat şi porneşte să alerge prin tunelele de aliaj ale visului lui Roon.

Raul zace inconştient pe covorul gros; un obraz îi este purpuriu. Lângă mâna lui se află unul din cuţitele de pe masă, pe vârful căruia tremură o nestemată rubinie. Roon este în picioare alături, înfăşurându-şi braţul cu un şervet. Sângele îi curge din palmă pe suprafaţa albă şi netedă a farfuriei de plastic din ţiţei.

— Un act prostesc de rebeliune, vorbeşte Roon, gâfâind. A încercat să mă-njunghie în timpul somnului.

Prin uşa bucătăriei năvălesc doi paznici, cu hainele blindate ridicate până-n dreptul ochilor şi cu arme în mâini. Îndărătul lor se găseşte Gorman. Roon întoarce capul.

— Băiatul, spune el. Am rezolvat.

Cowboy îngenunchează lângă Raul. Pleoapele acestuia se zbat şi capul i se mişcă dintr-o parte în cealaltă. Îşi revine. Panzerboy-ul priveşte în ochii îngroziţi ai lui Lupe care a rămas la locul ei, dincolo de fotoliul bătrânului. Gorman cheamă prin radio un medic. Lacrimile curg tăcute pe obrajii fetiţei. Cowboy se ridică şi-i cuprinde umerii cu braţele. O simte tremurând, dar este prea înspăimântată de Roon ca să-şi părăsească poziţia.

Raul începe să deschidă ochii. Cowboy se uită la Roon. Inima îi bubuie în gâtlej.

— Ce-o să faci cu el?

Bătrânul îl examinează pe Raul cu ochi blânzi şi răspunde:

— Nimic. O să-l alung dincolo de poartă. O să-l las să trăiască în afara comuniunii cu cerul. Întoarce ochii spre Cowboy şi pe chipul lui se distinge un surâs de tristeţe adevărată. De fapt, ăsta-i lucrul cel mai rău care i se putea întâmpla. Să fie alungat pentru totdeauna din viitorul ce putea fi al lui.

Unul dintre mercenari se apleacă, îl prinde pe băiat de guler şi-l ridică în picioare.

— Sărman nebun, rosteşte Roon. Eu tot îl iubesc.

O priveşte pe Lupe şi pune palma pe fruntea fetei care tremură. Câteva picături de sânge cad pe rochia albă, apretată.

— Sora lui va rămâne, desigur. N-o pot alunga pentru păcatul fratelui. Pare să observe pentru prima dată firicelul stacojiu ce-i curge pe încheietură. Unde-i medicul?

Se încruntă şi pleacă spre apartamentul lui, lăsând o dâră de pete ce se întunecă treptat.

Cowboy se uită după el. Raul atârnă în pumnul paznicului, pasiv acum, pregătit să accepte consecinţele revoltei sale. Obrazul îi străluceşte învăpăiat acolo unde a fost lovit.

Gorman aruncă o privire către paznic şi strânge din umeri.

— L-ai auzit pe şefu’. Du băiatul afară.

Cei doi paznici pleacă. Cowboy mângâie căpşorul lui Lupe, căutând s-o aline. Sperând că fetiţa nu consideră atingerea un avans... Gorman ridică iarăşi din umeri, apoi îl priveşte pe Cowboy şi, pentru o clipă, în ochii lui, înainte ca mercenarul s-o poată ascunde, se zăreşte o ură identică celei a panzerboy-ului.

După aceea Cowboy scotoceşte în buzunar, scoate un ac de credit şi i-l întinde.

— I-l poţi da?

— Lui Raul?

Cowboy încuviinţează din cap.

— Spune-i de la cine este.

Gorman ia acul cu mica nestemată de cristal din vârf şi-l pune în buzunar. Vreme de o jumătate de secundă fixează ochii celuilalt, dar Cowboy nu poate spune ce anume citeşte acolo. Mercenarul aprobă încetişor din bărbie.

— Da, spune el. Bine.

Cheamă paznicii prin radio, îi anunţă să-l aştepte, apoi se îndepărtează cu mers grăbit. Cowboy simte privirea Sarei cercetându-l.

— Cât era-năuntru? întreabă ea.

— Câteva mii. Cam aşa ceva…

— Dolari?

Cowboy tace. Un rânjet înalţă colţurile gurii fetei. Sara se întoarce şi se uită după Gorman care se îndepărtează.

— Dolarii nu-nseamnă mare lucru la mine acasă, dar aici valorează destul. Puştiul o să fie bogat… dacă n-o să se creadă că i-a furat.

Se întinde, ia un şervet de pe masă, se lasă pe vine în faţa lui Lupe şi-i şterge lacrimile. După plecarea lui Roon şi a paznicilor, fetiţa îşi abandonează ţinuta rigidă şi-o cuprinde în braţe pe Sara. Plânge.

Cowboy continuă s-o mângâie pe păr, neştiind ce altceva să facă. Adrenalina îi pulsează în rafale prin nervii ce vibrează. Priveşte către uşa prin care a ieşit Roon şi simte gustul invidiei pe limbă. Ştie că ar fi trebuit s-o facă chiar el, să fi spart pocalul şi să fi repezit ciobul de cristal spre beregata bătrânului. Actul să fi devenit una dintre metaforele de care este atât de încântat Roon.

N-o va face niciodată. Este prea tare prins în matricea întunericului de aici; compromisurile acceptate s-au înfipt prea adânc în el ca să mai poată vedea limpede vreodată.

*

Pe măsură ce Sara şi Cowboy se apropie de clădirea lui Roon, anumite părţi ale acesteia par a se curba, dispărând din vedere, intrând – aidoma modelului lui Thibodaux – în a patra dimensiune. Un vânticel cald de canion şuieră, împrăştiind colbul în desene elegante pe suprafaţa neagră a construcţiei. Nu există nicio uşă, nicio interfaţă între fantezia geometrică orbitală şi curte; pur şi simplu, ei trec pe sub grinzile strălucitoare,

răsucite precum nişte covrigei, şi pătrund într-o zonă de aer răcoros şi nemişcat, atât de tăcut, încât locul însuşi pare a-şi ţine respiraţia. Refractate din cristalul curbat de deasupra capetelor, razele soarelui coboară în perdele verzi, violete şi albastre, atingând cu unghii delicate, pastelate, mobilierul din metal sculptat...

— Trebuie să fie o metaforă, nu? comentează Cowboy, şi râsul Sarei răsună ascuţit din aliajul mut.

Îi urmează pe copii, pe o pasarelă metalică ce coteşte într-un coridor curb. Tocurile cizmelor lui Cowboy se afundă în carpetă. Coridorul duce la două camere ce comunică între ele printr-o uşă – totul este alcătuit din umbre şi curbe, la fel ca în Ritz Flop, dar aici, într-un colţ al plafonului, se roteşte lent imaginea holografică a unui habitat spaţial. Cowboy încearcă nevoia imperioasă de a folosi inhalatorul de luminădulce pe care-l are în buzunar, simţind că un val de irealitate ar putea fi util în acceptarea unui asemenea loc. Sara trece prin uşa-iris.

— Suntem de-a dreptul în Fantasyland, rosteşte ea. Cunoşti Fantasyland, Cowboy? Locul din Orlando unde-au construit dromul spaţial...

— N-am auzit niciodată de aşa ceva.

— Era un parc pentru copii. Acolo puteau afla cât de drăguţ se bănuia că are să fie viitorul. Râde: Au cam dat-o-n bară, nu?

*

Într-un colţ al salonului există holograma unui puşti refugiat – numai piele, oase şi ochi. Lui Cowboy nu-i place să privească într-acolo.

Roon intră silenţios în spatele lor şi Cowboy îşi simte părul de pe ceafă zbârlindu-se la mirosul bătrânului – pomadă dulceagă pe care o foloseşte pentru cârlionţul de pe frunte, duhoarea de cadavru a respiraţiei sale. Roon se apropie tăcut de scaunul tânărului şi-şi coboară mâinile albicioase pe muşchii de fier ai umerilor lui Cowboy. Acesta priveşte expresia impenetrabilă a Sarei, care se instalează pe o canapea, într-o poziţie semilotus.

— Am analizat planul tău, spune Roon. Cristalul îmi spune că este valabil. Îl voi accepta. Face o pauză scurtă, după care continuă: Voi da dispoziţiile pentru folosirea unor linii de comunicaţie sigure.

Încordarea nu părăseşte ceafa lui Cowboy.

— Mulţumesc, domnule Roon, rosteşte el.

Degetele mari ale bătrânului îi ajung la gât, apăsând cu putere, de parcă ar încerca să destindă muşchii încordaţi. Cowboy rămâne la fel de nemişcat precum copiii lui Roon la masă.

— Eşti binecuvântat, vorbeşte Roon, şi respiraţia puturoasă pluteşte în cameră. Mă vei ajuta să recâştig cerul. De acolo, voi impune Pământului visurile mele de cristal.

— Noi nu suntem decât mesageri, zice tânărul.

Simte broboane de transpiraţie pe pielea capului. Roon pare să nu-l asculte.

— Îl voi expedia pe Couceiro pe Pământ, continuă el cu glas visător, prins în propria-i demenţă. Pe suprafaţa planetei pe care o urăşte. Poate că se va mântui… poate că locuitorii Pământului îl vor învăţa să iubească… Cine poate şti?

Îşi descleştează degetele şi uşurarea cuprinde muşchii lui Cowboy. Roon porneşte către Sara. Tânărul îi zăreşte bandajul alb de pe braţ atunci când prinde capul femeii între palme şi se apleacă s-o sărute cu gravitate pe buze.

— Îţi mulţumesc, murmură el. Vă mulţumesc la amândoi.

Se răsuceşte, fixându-l pe Cowboy cu surâsul lui transpus. Azot lichid năvăleşte în inima acestuia.

— Aţi făcut posibile toate visurile mele.

*

După ce aşteaptă o oră, Cowboy şi Sara decid să pornească în explorare. Apasă la întâmplare pe obiecte, descoperind aceleaşi odăi cu aspect de moliciune, cufundate în umbrele întrerupte doar de razele estompate ale soarelui. Paturile, scaunele, mesele, consolele de acces la computere par împrăştiate mai mult sau mai puţin aleatoriu; numai câteva încăperi lasă impresia unui scop bine definit. Holograme de câmpuri stelare, nave, colonii industriale se deplasează silenţioase pe pereţi şi tavane. Întâlnesc de asemenea imagini de copii, refugiaţi desculţi, cu ochii mari, aidoma unor apeluri la milostenie, în mijlocul camerelor tăcute, capitonate cu pluş.

Îl găsesc pe Roon în mod accidental, nimerind în odaia unde bătrânul e aşezat pe un scaun înalt şi alb, cuplat la i-faţa unui deck portabil, ţinut în braţele neclintite ale unei fetiţe absolut nemişcate, ce stă în picioare alături de el, îmbrăcată într-o rochiţă albă. Cowboy începuse să pună sub semnul întrebării tot ceea ce vedea, şi durează câteva clipe până îşi dă seama că

imaginea nu reprezintă altă hologramă, că bărbatul al cărui lung cablu optic laser îi ajunge în mufa din tâmplă respiră foarte lent, că pleoapele sale închise tremură sub mişcările reflexe ale globilor oculari, pe când centrii optici scanează datele.

Ochii tiviţi cu negru se deschid, mişcându-se visători în jurul camerei. Îi zăresc pe Cowboy şi Sara şi se opresc asupra lor. Privirea se focalizează.

— Vă iubesc, rosteşte Roon. Vă iubesc ca pe propriii mei copii.

Singularitatea negru-argintie se răsuceşte într-un spaţiu îngheţat *n*-dimensional. Iar coşmarul colectiv, al lui Roon şi al lui Cowboy, reîncepe.

Capitolul cincisprezece

Marginea verde şi netedă a peninsulei Florida, dantelată acolo unde oceanul invadează uscatul, se întinde răsturnată pe o parte în faţa lor. Norii par lipiţi de ea precum nişte decupaje de hârtie dintr-un colaj. Revenirea gravitaţiei apasă pieptul Sarei. Ea înghite un nod şi simte Nevăstuica zăcându-i ca un bolovan în gâtlej.

În reşedinţa lui Roon n-a îndrăznit să se relaxeze – fie că-l supraveghea tot timpul pe bătrân, fie că-l urmărea pe Cowboy, ca să se asigure că nu cedează. I se părea c-a petrecut un secol în casa aceea şi a fost surprinsă să constate că nu trecuseră decât cinci zile. Înainte de decolarea navetei, a amestecat pocnetdrept şi alcool în barul dromului, prima destindere pe care şi-o permisese, pătrunzând în navetă într-o explozie de lumină internă caldă. Acum drogurile i se deplasează lent prin vene, înmuind muchiile tăioase ale realităţii.

Îl priveşte pe Cowboy şi se încruntă. Tânărul a stat în interfaţă aproape toată călătoria şi, chiar atunci când nu era cuplat la cristal, ochii lui continuau să aibă privirea aceea pierdută, ca şi când ar fi încercat să priceapă ceva… poate ţesătura modelului holografic tridimensional al lui Tempel, felul cum figura Roon în acesta, pilonii şi reţelele arhitecturii lui cuplate la propriile-i mufe, modul în care Cowboy şi Sara sunt acum extensii ale acelor reţele, un tunel prin care Roon ţine legătura cu toate păienjenişurile şi puterile din exteriorul organizaţiei. Sara se gândeşte că panzerboy-ul caută să dea de capăt chipului cum este el legat de Roon şi ce înseamnă asta pentru lumea în care tânărul a trăit atâţia ani, acea neplauzibilă imagine a sinelui pe

care, uneori, ea a izbutit s-o întrezărească: echipamente propulsate de reactoare şi cristal arzător evadând în tunelurile negre ale nopţii, cu senzorii exteriori copleşiţi de rachete învăpăiate, flăcări de alcool, pompe zbierând – o întreagă violenţă mecanică pusă, în mod neverosimil, în slujba opiniei personale, transcendentale, asupra justiţiei, a unei vieţi duse conform codurilor nerostite ale onoarei şi existenţei... Sara bănuieşte că toată viaţa Cowboy a trăit alături de oameni răi, dar că până acum nu l-a lăsat pe niciunul să-l atingă.

„Băftosul”, îşi spune şi soarbe din romul cu lămâie. Gravitaţia i se ghemuieşte pe piept şi ea vede încetinind băşicuţele de aer ce se înalţă în pahar, apoi rămânând suspendate în soluţia rece, aşteptând ca puţul să le elibereze. Ceafa îi este apăsată de tetiera capitonată.

— Crezi că n-o să păţească nimic?

Fata nu-şi poate da seama dacă tânărul vorbeşte cu ea ori de unul singur.

— Cine?

— Raul.

Ea închide ochii, zărind înapoia pleoapelor puncte de culoarea sângelui care se transformă în pete tot mai mari.

— Da, îi răspunde. O să se descurce.

S-ar putea ca acesta să fie chiar adevărul, deşi Sara presupune că foarte probabil este ca beregata lui Raul să fie retezată cu prima ocazie când băiatul va încerca să folosească dolarii americani primiţi de la Cowboy. Îi pare rău că nu i-a dat ei banii – le-ar fi găsit o întrebuinţare ca lumea, oricum mai bună decât să fie împărţiţi între cuţitarii unei mahalale din Cordillera.

— Poate că l-aş putea regăsi... Să-l aduc în State, să stea cu unchiu-meu. Oricând îi este de folos o mână de ajutor.

Sara simte atmosfera şoptind când atinge învelişul exterior al navetei. Deschide ochii. Norii de peste Florida s-au înălţat în unghi oblic faţă de sol, aidoma unei folii protectoare din plastic transparent ridicată de pe o hartă. Umbrele pătează ţinutul de dedesubt. Presiunea din gâtlejul ei se reduce.

— Dacă vrei să te-apuci de chestii d-astea, spune ea, există alţi. Copii fără adăpost, mult mai aproape decât în Venezuela.

Cowboy nu-i răspunde, mulţumindu-se să privească drept înainte, apoi revine în matrice. Sara soarbe din pahar şi închide

ochii. Naveta porneşte să se legene şi Zona Liberă urcă, revendicându-i.

*

— Michael se va întâlni cu voi diseară, le spune paznicul Flash Force din postul de securitate de la poartă. Până atunci, o să vă ducem oriunde doriţi.

Soarele îi izbeşte în moalele capului când păşesc pe beton.

— Ritz Flop, zice Sara, dar îl vede cu coada ochiului pe Cowboy clătinând din cap.

— Nu, rosteşte el. Altundeva.

Fata îl priveşte surprinsă. Transpiraţia îi broboneşte fruntea precum o constelaţie de mufe suplimentare.

— Unde? îl întreabă.

Cowboy înalţă din umeri. Se uită la limuzina lungă, cu geamuri opacizate, apoi la Sara.

— Poate la tine, deasupra barului?…

Ea este gata să refuze, totuşi ceva o opreşte. Privirea lui, un al şaselea simţ, nu ştie ce anume… Înţelegerea că a spune „nu“ ar fi o greşeală – nu un lucra lipsit de înţelepciune, ci pur şi simplu o cruzime inutilă.

— Bine, încuviinţează încet. Dar vei sta singur. Dacă până diseară nu ne-ntâlnim cu Hatmanul, eu îmi petrec după-amiaza cu Daud.

Tânărul strânge iarăşi din umeri.

— Atunci, la Mătasea Albastră, se adresează Sara şoferului şi plonjează pe bancheta din spate.

Pe dramul spre Tampa, Cowboy rămâne tăcut, pierdut în gânduri. Sara coboară la bar doar pentru a-i spune lui Maurice că e-n regulă, Cowboy poate rămâne acolo până diseară, apoi îl lasă pe Flash Force s-o ducă la Daud.

L-a mutat din spital într-o clinică de convalescenţă dintr-o suburbie, un loc situat dincolo de urlătoarea linie expres ce conectează Tampa de Orlando. Are acolo o rezervă ce seamănă mai degrabă cu un dormitor dintr-o locuinţă rezidenţială decât cu un salon de refacere, iar Sarei i se pare că niciunul dintre infirmieri nu arată ca Joseph – cu o seringă ascunsă prin prosoape.

Când intră în odaie, îl găseşte pe Daud aşezat pe un scaun. Arată mai bine, pur şi simplu în virtutea faptului că nu mai poartă pijamaua de spital; ridică o ganteră cu braţul cel slab.

Este prima dată când fata îl vede exersând în mod voluntar, şi-i zâmbeşte îndreptându-se către el.

— Bună, Sara.

Ea se apleacă să-l sărate. Ochii lui albaştri îi surâd de sub o frunte lipsită de cicatrice. Sara se îndreaptă surprinsă.

— Daud…

Clipeşte nedumerită. Un ac îngheţat începe să-i sutureze nervii. Zâmbetul lui se lăţeşte în vreme ce băiatul continuă cu gantera.

— Cum?…

— Designera de corpuri mi-a înlăturat toate cicatricele acum două zile. Cu laserul.

A început să răsufle greu, de oboseală. Tonul vocii îi trădează stresul. Sara se reazemă de perete şi încrucişează braţele.

— Cine a plătit? îl întreabă.

— Un… tip pe care l-am cunoscut. Soră-sa e aici… cu un Huntington în stadiul final. E bogat.

Surâsul lui Daud tremură. Venele gâtului i se dilată. Ridică încă de două ori greutatea, după care o pune jos. Lasă capul pe spate şi inspiră adânc.

— Cu ce se-ocupă?

— Ceva legat de expedierea mărfurilor. E de undeva din Africa de Sud. A venit pentru că soră-sa e internată aici. Ridică ochii şi o priveşte pe Sara. Zâmbeşte şovăielnic: Cred că s-ar putea să mă ducă la el acasă.

— Îhâm. Sara simte în ton o asprime nedorită. Înghite un nod şi încearcă să se stăpânească: Ce rapid! Un african romantic, de peste mări şi ţări… Totul în numai cinci zile!

O privire precaută înnegurează ochii fratelui.

— Cred c-o să-ţi placă, spune el.

— Acum e aici?

Daud clatină din cap.

— A plecat de vreo oră.

Sara ar vrea să-l înşface, să-i apuce braţul şi să-i rupă mâneca pentru a vedea dacă există înţepături. Să-l zgâlţâie până-i clănţăne dinţii. În loc de asta, se străduieşte să zâmbească. Ştie cât de mult are el nevoie de această nouă frântură de speranţă şi mai ştie că ea nu îndrăzneşte s-o distrugă până ce nu este sigură că nu-i decât o fantomă.

— Pot s-o cunosc pe soră-sa?

— Sigur că da. Este însă paralizată de virusul Huntington. Nu poate vorbi.

Sara simte teama războindu-se în trupul ei cu pocnetuldrept. Se aşază pe patul lui Daud şi încearcă să surâdă iarăşi.

— Sper că eşti precaut. Este posibil ca bărbatul acesta să fie o armă aţintită asupra mea.

Îi zăreşte muşchii maxilarelor strângându-se, furia răbufnind îndărătul răcelii din ochii lui Daud. Tânărul se răsuceşte către ea.

— Nu poţi crede-n lucrurile care n-au legătură cu tine, aşa-i? Totul trebuie să se-nvârtă-n jurai tău, chiar şi eu şi cunoscuţii mei. Ridică braţele, exasperat: Nu poţi să nu te mai bagi în viaţa mea?

— Încerc doar să fac astfel încât să nu păţeşti ceva, Daud. Dacă se dovedeşte că bărbatul acesta se numără printre cei care mă urmăresc…

— Ba nu! Tine la mine. Tine cu adevărat.

— Mă bucur. Dacă…

Lasă fraza neterminată.

— Dacă despre aşa ceva e vorba… Glasul lui Daud se ridică sfidător: Asta voiai să spui, aşa-i? Clatină din cap. Nici măcar nu m-ai întrebat cum îl cheamă, aşa-i? îl cheamă Nick Mslope.

— Nu vreau să ne certăm, Daud.

— Nick Mslope. Repetă!

— Bine. Perfect. Nick Mslope. Un nume care poate sau nu să fie real. Îl fixează cu privirea: Mi-o poţi garanta tu?

Fratele ei îi întoarce spatele şi scotoceşte prin buzunar, în căutarea unei ţigări.

— Poţi, Daud?

Vocea îi este cât se poate de blândă.

— Nu-s obligat să te-ascult, mormăie el. Nu-s obligat să spun ceva ce nu vreau. Aprinde ţigara. Nu mai trebuie să depind de banii tăi. Nick va avea grijă de mine.

— Sper s-o facă, replică Sara. Mai întâi însă spune-i ceva. Spune-i că am discutat, că ne-am certat şi n-o să mă mai vezi niciodată. Şi dacă după aceea va mai avea grijă de tine, e perfect.

Fumul se înalţă deasupra capului întors al băiatului. Sara se apleacă spre el.

— O să-i spui asta, Daud? O să-ţi asumi riscul ăsta?

Bărbia lui Daud tremură.

— Nu-s obligat s-o fac.

— Pe mine mă interesează doar să lămuresc lucrurile. Pentru toată lumea. Dacă Nick doreşte să te ajute în continuare, perfect! Mi-ar face plăcere să nu mai plătesc nimic. Totuşi nu-i pune prea multe întrebări până ce nu-ţi recapeţi toate părţile corpului.

Daud o priveşte cu coada ochiului.

— Lua-te-ar dracu', îi spune. Nu mă poţi abandona.

— Mie nu-mi face plăcere.

— Aşa zici tu…

Încearcă să aibă un glas tăios, dar nu izbuteşte decât să se înece cu vorbele. Ea întinde mâna să-l atingă, îl simte încercând să se retragă, apoi acceptând-o.

Îi hrăneşte pe oameni cu realităţi… Asta se pare că-i principala ei ocupaţie în ultima vreme şi simte o greaţă aidoma fierii ridicându-i-se în stomac. Se apropie de Daud, îl cuprinde cu braţele şi-i sărută obrazul rece, docil.

— Ai grijă… Ai grijă, îi şopteşte, ştiind că el nu va avea, că nu-i pasă îndeajuns încât să facă mai mult decât să înhaţe tot ceea ce apare. Se va agăţa de această speranţă, indiferent dacă ea există sau nu.

Capitolul şaisprezece

Fundul sticlei apasă un cerculeţ rece pe pieptul lui Cowboy. Tânărul se simte încins, incapabil să adoarmă. Ceva îl roade.

Cămăruţa Sarei este o cutie de pantofi şi, deodată, nu mai poate rezista.

Se ridică, termină berea şi îmbracă o cămaşă. Coboară scara şi iese prin spate, astfel încât să nu-l aibă pe Flash Force după el. După scurta ploaie torenţială, din străduţa înfundată se ridică aburi. Părăseşte fundătura şi oraşul se prelinge în jurul său, mirosind a frangipani.

Se gândeşte să se facă criţă, dar drogurile nu vor fi suficiente… Trebuie să se afle *cu adevărat* deasupra tuturor, într-o deltă, plutind în şoaptele nopţii, înainte ca drogurile să-i fie de vreun ajutor. I-ar fi de folos pur şi simplu să stea în panzerul lui abandonat. Se întreabă dacă n-a fost deja descoperit, în râpa din Ohio.

Trecătorii îi privesc mufele din ţeastă şi-şi dă seama că şi-a

uitat peruca. Le întoarce căutăturile, iar ei îşi feresc ochii, ascunzându-şi curiozitatea. *Nu-s un drogat,* încearcă să le transmită prin gânduri. *Sunt pilot.* Uităturile furişe continuă. Cowboy renunţă dezgustat şi intră în primul bar ce-i iese în cale. Este plin de ghivece cu palmieri şi holograme de bun-gust ce plutesc deasupra oamenilor de afaceri care-şi dau pe gât fondurile de protocol.

Cowboy nu suportă nici spectacolul ăsta. Lipsit de orice altă idee în afara dorinţei de intimitate, intră în cabina telefonică şi închide uşa.

Un ventilator micuţ porneşte automat, zumzăind în plafon, ţiuind precum o turbină anemică. Aerul rece mângâie faţa tânărului. Cowboy cuplează telefonul la mufa de deasupra urechii drepte şi decide să sune în Norfolk, să vorbească cu Cathy, locotenentul de la Paza de Coastă, s-o întrebe dacă nu poate veni pentru încă un weekend, undeva sus, pe Western Slope, unde regiunile inundate sunt departe, iar vânturile curate se mişcă printre plopii de munte aidoma unui cutter prin văzduhul rarefiat; dar i se spune că fata se află în larg şi nu-i pot da legătura. Priveşte telefonul, încleştează pumnii şi hotărăşte că s-a săturat să fie precaut, să i se spună că nu-i poate ajuta pe oameni, dacă el asta doreşte să facă.

Formează numărul lui Reno din Pittsburgh.

— Cowboy, Cowboy, Dumnezeule!

Vocea pare a unui copil pierdut, însă este Reno, oarecum lipsit de intonaţii, totuşi îndeajuns de limpede ca să trimită un val de oxigen lichid peste pielea lui Cowboy, un impuls de spaimă, îngheţat, dar în acelaşi timp înviorător.

— Cowboy, ce s-a-ntâmplat? Nu-mi pot aminti…

— Ne-au atacat, răspunde tânărul.

Îşi aminteşte că creierul lui Reno e albit; a stat în i-faţă tot timpul. Personalitatea i s-a destrămat aproape vizibil, doar dacă nu este vorba de un vicleşug de-al lui Tempel. Numai dacă n-au un program ce goneşte de-a lungul liniilor, identificând acest telefon, trimiţându-i pe durii lor cu ochi de roboţi şi echipamente ale morţii, ghidate de cristale.

— Discutam despre nişte inimi pe care voiai să le vinzi, spune Reno. Asta ţin minte. Erai însoţit de o fată înaltă, înarmată. După aceea nu-mi reamintesc nimic, până când… Doar incendii peste tot… Alarmele de intruziune… Habar n-am cine a fost

acolo. Eram în i-faţă, încercând să chem ajutoare.

Urmează o tăcere.

— Cred c-am murit, Cowboy. Glasul este şovăitor. Asta am citit în tabloide – că am murit. De tine nu pomeneau nimic.

Transpiraţia lui Cowboy îngheaţă. Frica îi este atât de puternică, încât îl dor dinţii. Întinde mâna orbeşte, atingând peretele din aluminiu lustruit al cabinei.

— Reno, rosteşte el, Reno, unde eşti?

— În cristalele publice, Cowboy. În Pittsburgh, în Maryland… Părţi din mine sunt peste tot. Biblioteci, fişiere de date cu securitate redusă, numere telefonice nefolosite… Bănci unde am deschis conturi şi aveam parolele… Vocea cu timbrul lui Reno o ia razna şi părul de pe ceafa lui Cowboy se zbârleşte. Eram băgat în interfaţă prin cristalul casei, prin cuburile de memorii… Am toate datele. Sunt însă atât de risipit, încât nu le pot folosi prea bine. Şi am pierdut multe alte chestii…

Vocea lui este scâncetul unui copil. Cowboy se gândeşte la Lupe, la ţipătul sugrumat în gâtul ei sub atingerea mâinii lui Roon.

— Am uitat multe lucruri, continuă Reno. Am uitat cum este să fii om. Mă amintesc fierbând. Creierul meu fierbând în foc. Ajută-mă, Cowboy!

Tânărul îl poate simţi pe Reno acolo, chiar de cealaltă parte a mufei. Încercând să se decanteze din cristal, să redevină om. Încleştează mâna în pumn şi loveşte în geamul cabinei. Patronii barului îl privesc, apoi întorc capetele.

— Uite ce-i, vorbeşte el, te putem scoate de acolo. Te putem introduce în alt trup. Transferurile de cristale se efectuează zilnic.

— Nu cred c-a mai rămas cine ştie ce din mine. Permanent pierd tot mai multe fragmente. Diversele transferuri duc la pierderea de biţi. Uneori, oamenii mă găsesc în cristalele lor şi şterg părţi din mine înainte să-mi dau seama, înainte să pot fugi. Glasul lui Reno, oriunde ar fi el, pare înecat de plâns. De ce nu m-ai sunat mai devreme? Eşti unul dintre puţinii pe care mi-i pot aminti. Eu am încercat să te caut, urmărindu-ţi conturile. Cred că te-am şi găsit o dată, în matricea unei biblioteci din New Mexico, dar ai ieşit din interfaţă. Toţi ceilalţi tac…

— A început un război, Reno. Tu ai fost ucis, iar toţi ceilalţi se ascund.

— Război? Cu *cine*? Cine m-a ucis, Cowboy?

În uşa cabinei se aude o ciocănitură. Tânărul ridică privirea şi-l zăreşte pe unul dintre chelneri, un sud-american înalt, cu ochi reci şi buză răsfrântă.

— Sunt întrerupt. Scuză-mă.

Deschide uşa.

— Cine m-a ucis?

Vocea răsună în cristalul auricular al lui Cowboy, distorsionându-se treptat, de parcă Reno ar pierde controlul impulsurilor ce-i recreează glasul în capul panzerboy-ului.

— Telefonul acesta este numai pentru uzul clienţilor, domnule, rosteşte chelnerul.

— Atunci, adu-mi ceva de băut. Bere… Orice marcă.

Trânteşte uşa.

— Cowboy?

Reno este aproape de neauzit sub fluctuaţia incontrolabilă de paraziţi statici. Tânărul se crispează sub intensitatea volumului.

— Cum am murit?

— Tempel te-a ucis. Tempel Pharmaceuticals Interessengemeinschaft. Ei şi prietenii lor.

— Tempel… Tempel… Glasul lui Reno redevine limpede, ca şi cum cunoaşterea i-ar fi rezolvat cumva problema de interfaţă. Am rămas cu o mulţime de detalii despre Tempel – erau intrate în cubul meu de memorie când am murit. În plus, am vorbit cu tine prin modelul acela Tempel pe care-l aveai, iar acum îl deţin şi pe el în memorie. Când ai fost la mine am discutat despre Tempel? Ţin minte c-am vorbit cu tine despre ceva.

— Da. Am vorbit despre Tempel şi despre război.

— A trecut foarte mult de atunci. Acum, măsor timpul în pico-secunde.

Cowboy se gândeşte din nou la durii în maşini blindate, la feţele făcute din plane reci, la ochii de gheaţă, la metalul din mâinile lor.

— Reno, vorbeşte el, trebuie să ştiu dacă eşti real. Poţi fi o capcană.

— Cowboy! *Sunt real. Ajută-mă!*

— Spune-mi ceva despre care ştim doar noi doi. Spune-mi ceva, Reno.

— Cowboy… Scâncetul lui Reno este înecat de paraziţi. Nu ştiu… Am pierdut atât de multe…

Chelnerul soseşte cu berea. Încheieturile degetelor lui Cowboy se albesc, încleştându-se de rama cabinei. Tânărul înghite lacom aerul rece, care se învolburează lent de sus.

— Cowboy, ascultă. Paraziţii se revarsă precum zgomotul brizanţilor în Oahu. Îmi amintesc când jucam poker odată… Eram în baraca aia micuţă, camuflată, construită de Saavedra lângă Hotarul Dakota. Tocmai reveniseşi cu *Express* dintr-o cursă şi hotărâseşi să rămâi şi să faci parte din echipa mea de la sol, ceva mai târziu, în cursul nopţii. Eram noi doi, apoi Saavedra a intrat pentru câteva tururi şi mai era un jocheu. Begay, indianul ăla navajo solid… Cel omorât de frate-său în accident. El ne-a curăţat de bani şi dup-aia ne-a dat ţigări la toţi. Mai ţii minte?

Chelnerul stă lângă cabină, cu berea în mână. Cowboy nu mai are pic de putere şi se reazemă de plasticul transparent. Suspinele încearcă să-i evadeze din gâtlej.

— Isuse, Reno… Dumnezeule! Tu eşti… Tu eşti!

Ar plânge dacă ar fi în stare. Saavedra şi Begay au murit amândoi, iar altcineva nu i-ar fi putut spune lui Tempel despre partida aceea de poker. Reno este captiv undeva în cristal, a mai rămas din el doar un spectru electronic prins într-o buclă infinită, între două lumi, fără să ajungă nicăieri, dar mişcându-se cu viteza luminii. Cowboy se izbeşte cu ceafa de perete, căutând limpezimea durerii. Chelnerul îl priveşte dezaprobator – un butonat drogoman, luând-o razna în barul acela imaculat şi cu palmieri.

— Reno, o să te scoatem de-acolo! Simte gustul sângelui în gură şi-şi şterge fruntea cu dosul braţului. Eu şi Coţcarul o să-ţi găsim un trup!

— N-am bani, Cowboy. Am salvat majoritatea conturilor, totuşi banii nu-s de ajuns.

Cowboy izbucneşte în râs. Hohotele bubuie în cabina micuţă, iar ecoul răsună slab, minat de tonuri evidente de isterie. Tânărul ar dori să râdă întruna, totuşi izbuteşte să se oprească.

— La dracu’, frăţioare, eşti ca şi scos pe jumătate. Îşi dă seama că răcneşte şi coboară glasul: Ai ieşit deja din corpul tău şi eşti în mediul cristalului. Nu trebuie să plătim decât pentru ultima parte. Fac pariu că putem obţine o reducere serioasă.

Deschide brusc uşa şi ia berea de la chelnerul surprins.

— Adă şi ceva de ciugulit, îi spune. *Nachos,* dacă aveţi. Dacă

nu, merg şi alunele.

— Cowboy… Cowboy…

Intensitatea vocii lui Reno pulsează prin paraziţi.

— Aici sunt. N-am plecat.

— Îţi mulţumesc, Cowboy. Îţi mulţumesc din suflet. Toţi cei pe care i-am căutat sunt morţi sau se ascund. Aveam impresia că eu i-am omorât ori i-am speriat.

— Sunt aici, Reno.

Inspiră adânc. Cabina micuţă miroase a bere.

— Sunt aici, încearcă el să sune cât mai liniştitor. Sunt aici.

„Dar unde eşti *tu*?” se întreabă. Un program pierdut, furând timp de acces acolo unde-l poate găsi, ascunzându-se de sistemul care-l va ucide fără să ştie ce este. Fugind mereu, pierzându-şi biţii în transferuri ineficiente, până ce nu mai rămâne aproape nimic, doar fantoma unui vânt ce atinge interfaţa cu răsuflarea-i electronică.

— O să am grijă de tine, spune el şi se gândeşte la fetiţa tremurând sub mâna lui Roon, la cei doi puşti din hambarul din Missouri, la toate poverile pe care a încercat să le poarte şi sub care a eşuat, şi la cât a reuşit să facă pentru toţi aceştia… O să găsesc eu o cale, promite.

Iar într-un ungher îndepărtat al minţii vede o imagine monocromă – el şi Reno, Raul şi Lupe, Sara părând c-a fost luminată de von Sternberg şi semănând cu Louise Brooks, toţi în carlinga imposibil de mare a unei delte, deplasându-se pe fundalul unor nori suri, pictaţi cu acuarele spălăcite, străpunşi de spadele sclipitoare ale razelor de soare, un happy-end din azotat de argint scânteind pe ecranul pleoapelor închise ale lui Cowboy – şi el simte că poate reuşi. Acţionând un întrerupător, lucrurile se vor desfăşura chiar aşa – numai dacă ar şti care întrerupător şi când.

În uşa cabinei se aude o ciocănitură. Este chelnerul cu alunele. Cowboy îi priveşte faţa ascuţită şi dezaprobatoare, reţeaua de vinişoare sparte de pe pometţii obrajilor, mustaţa grizonată tăiată scurt, dispreţul prudent, cumva amplificat de zvâcnetul unei pleoape inferioare. Cenuşiul film mintal se destramă, fără acel THE END defilând peste cer într-o bruscă explozie de muzică triumfătoare a lui Alfred Newman. Cowboy a pierdut contactul cu întrerupătorul; este prins în capcana pereţilor din plastic asudat ai unei cămăruţe dintr-un mic bar din

Florida, captiv aici, cu toţi copiii pierduţi ai Pământului, şi nu-şi mai găseşte drumul de ieşire…

Capitolul şaptesprezece

LOCUIŢI ÎN ZONA MOARTĂ?
GARANTĂM UN AMORTISMENT!

Când Sara se întoarce, Cowboy stă pe saltea, cu picioarele încrucişate, fără cămaşă, purtând doar o pereche de blugi retezaţi. În jurul său sunt împrăştiate o jumătate de duzină de sticle de bere goale. Îşi lubrifiază globii oculari, dându-i peste cap în timp ce conectează la minusculul rezervor din baza fiecărui implant picurătorul unui flacon de gel siliconic.

Când termină şi o priveşte, femeia vede că ochii îi sunt tiviţi de umbre violete. Pe gât i se zăresc vene care până acum nu existau acolo.

— Arăţi ca moartea, rosteşte ea.

Cowboy coboară privirea şi înghite un nod.

— Mda.

Sara se apropie, se lasă pe vine şi-şi pune mâinile pe umerii lui. Pielea îi este umedă. Ea încearcă o undă de recunoştinţă că tânărul nu se crispează sub atingerea ei, aşa cum face Daud. Îl priveşte atent.

— S-a-ntâmplat ceva cât am lipsit eu?

— Doar… începe el, apoi scutură din cap. Nu. Nimic.

— Eşti sigur?

— Da.

Fata îi sărută obrazul, simţind sub buze tuleiele bărbii. Se ridică şi-şi scoate jacheta.

— Mă duc să fac un duş, îi spune. Vii şi tu?

Duşul este într-o cadă veche şi uzată, din oţel inoxidabil, instalată ceva mai departe pe coridor, într-o sală de baie pe care Sara o împarte cu Maurice. Uşa din sticlă jivrată reţine aburul înăuntru, umplând cada cu o luminiscenţă dulce, ambiguă, acoperindu-le trupurile cu desene nebuloase, difuze. Cowboy rămâne mult timp sub jetul fierbinte, săpunul şi apa curgându-i în valuri translucide pe piept, în vreme ce Sara se întinde să-i maseze muşchii, găsindu-i încordaţi precum nişte strune din oţel ce poartă toate urletele înăbuşite din ultimele

cinci zile petrecute cu Roon, fiecare ţipăt rămânând impregnat în structura muşchiului, tot aşa cum datele sunt codificate în cristale. Nu se grăbeşte, ci lucrează pe rând asupra fiecărui muşchi, simţindu-i cum reînvie sub degete. După aceea, porneşte apa rece şi vede un tremur înfiorând spinarea bărbatului. Pentru prima dată după multe zile, ochii lui revin la viaţă.

Sara închide apa şi Cowboy o cuprinde în braţe, apăsându-şi pielea rece de corpul ei. Cu obrazul, ea îi şterge picăturile de pe umăr. Stând pe fundul zgâriat al căzii care-i reflectă, se lipesc unul de celălalt fără să-şi dea seama de asta în mod conştient.

Sara este nesigură atunci când Cowboy o ridică în braţe şi o poartă spre odăiţă. Nu poate spune dacă tânărul aparţine locului acestuia, dacă se numără cu adevărat printre obiectele de aici… Se gândeşte că există o diferenţă între a lăsa pe cineva să pătrundă în corpul tău şi a-l lăsa să între în locul unde trăieşti – însă apoi îşi dă seama că-l doreşte aici, că el nu constituie o notă falsă în tainiţa ei. Îşi trece braţele pe după gâtul lui, simţindu-se, cu surprindere, excitată de faptul că există cineva îndeajuns de înalt şi puternic încât s-o poarte cu uşurinţă, eliberând-o de gravitaţie, în leagănul braţelor sale. Priveşte picăturile de apă ce apar dintre firişoarele cefei lui şi se scurg pe muşchiul proeminent al grumazului de pilot. Îi simte pectoralul dur apăsându-i umărul. Lasă capul pe spate, scuturându-i, simţind apa zburându-i din păr după traiectorii parabolice, de curcubee. Râde. Hotărăşte să lase lucrurile să se petreacă de la sine.

Amândoi au tendinţa de a se revărsa peste marginile saltelei înguste, picioarele şi braţele lor lungi încâlcindu-se pe întunecata podea lustruită, capetele atârnând în afară şi lăsând pe polimer dâre umede de picături minuscule… Nu pare a fi o reuşită. În cele din urmă se ridică faţă în faţă, în capul oaselor, Sara stând în poala tânărului. Mişcarea le este lentă, aproape imperceptibilă, o reînnoire a cunoaşterii membranelor aproape lipsite de frecare relativă, care glisează mai lent decât dangătele răsuflărilor şi ale bătăilor de inimă. Lumina dinspre fereastră acoperă pieptul lui Cowboy cu desene distorsionate, de careuri; Sara întinde un braţ către ele, umplându-le cu literele unui alfabet atunci inventat, atingeri, scrijelituri de unghie, mângâieri cu dosul palmei sau buricele degetelor.

Bărbatul o priveşte cu o concentrare tăcută, pe care ea o găseşte iritantă, până când începe să-şi dea seama că, pentru prima dată, el este pe de-a întregul prezent aici, nu intrând şi ieşind dintr-un spaţiu straniu ascuns îndărătul ochilor artificiali, ci examinând-o de parcă acolo există ceva ce n-a mai văzut până acum. Ea îi întoarce căutătura, se uită în pupilele dure şi dilatate ce par s-o înghită, absorbind radiaţia în care au transformat-o, singularităţi infinite implantate în craniul lui Cowboy… Se apleacă spre el şi juisează, chipul bărbatului dizolvându-se ca şi cum o perdea de ploaie îngheţată s-ar fi prăbuşit în faţa ochilor ei pierduţi în gol, răsuflarea oprită în gât pârjolindu-i plămânii.

Expiră puţin câte puţin, continuând să simtă ochii tânărului pironiţi asupra ei. Îşi trece degetele prin părul lui blond, scurt. Amândoi se mişcă ceva mai repede acum, când se cunosc reciproc. Sara se înalţă şi-l împinge pe spate, suindu-se peste el. Razele soarelui îi încălzesc obrazul dinspre fereastră. Muşchii coapselor ei sunt întinşi precum cablurile unui pod a cărui deschidere o constituie şoldurile. Cowboy îi atinge sânii, cuprinzându-i în căuşul palmelor, ridicându-se puţin pentru a le linge sfârcurile. Fata lasă capul pe spate şi vârfurile pletelor îi înfioară omoplaţii. Pachete de energie se năpustesc pe autostrăzile ei neuronale, sirenele dopplerând înainte şi înapoi, acele vitezometrelor oscilând, urcând, crescând spre viteza luminii. Cowboy se reazemă în coate, şi ea îi simte atingerea ochilor… Juisează din nou, superliminal.

Impact, zdrobire, în miezul unei stele. Sara este un pulsar împroşcând fotoni arzători, în cercuri tot mai largi… Este surprinsă că pielea binarei ei a rămas rece, că nu i-a ars-o cu razele sale. Bărbatul este acum deasupra, orbitele lor schimbându-le poziţiile relative. Sub umărul ei drept este un prosop ud, boţit. O muzică lentă pulsează dinspre barul de jos. Odaia reîncepe să se deplaseze către albastru. Sara ridică mâinile şi prinde tâmplele lui Cowboy. Tânărul juisează cu o jumătate de secundă înaintea ei, un colaps gravitaţional reciproc. Sara îl cuprinde cu braţele, îl trage către sine, bucurându-se de atingerea răsuflării lui pe gât.

Muzica i se târăşte încet pe sub spinare. Cowboy se ridică iarăşi. Braţele fetei continuă să-i încolăcească gâtul. Sara se întreabă dacă el poate fi bărbatul pe care să-l iubească.

Ochii lui precum norii încărcaţi de furtună se revarsă peste ea. Sara simte cum părţi din trupul ei revin la viaţă. Glasul lui Cowboy este lent, ca o înregistrare redată cu jumătate de viteză.

— Reno trăieşte, spune tânărul. Tocmai am vorbit cu el.

TEMPEL PROMITE LANSAREA ÎN 6-10
SĂPTĂMÂNI A MEDICAMENTULUI
ANTI-HUNTINGTON.
SPERANŢELE CRESC

Două grupuri de indivizi hotărâţi se deplasează prin haosul din gara Glonţului; maxilarele pătrate, caucaziene, ale bodyguarzi-lor Flash Force ce-l însoţesc pe Cowboy se împotrivesc fluxului născut de chipurile negre, suspicioase, ale celor de la Gold Coast Maximum Law, pe care Michael Hatmanul îi trimite în New Mexico pentru a ajuta la stabilirea unei linii de comunicaţii sigure. Mercenarii nu-şi pot permite amintiri exagerat de îndepărtate, însă aceste două grupuri s-au ciocnit în trecut şi, cu toate că niciunul nu se arată făţiş ostil, în mod evident nu se vor împrieteni prea repede.

Sara poate simţi tensiunea. Cowboy este deja scârbit la ideea de a zbura spre Santa Fe alături de indivizii aceştia. Îşi ridică gulerul jachetei şi priveşte în jurul peronului.

Un negustor ambulant se plimbă prin apropiere, vânzând droguri dintr-un cărucior. Un glas feminin, lipsit de trup, anunţă trilingv orare, linii, numere.

— Ne vedem peste două săptămâni, spune Sara.

— Da.

Feţele se plimbă, negre şi albe, ţesându-şi invizibilul şablon defensiv al puterii, deplasându-se în afara voinţei Sarei precum nişte constelaţii orbitale implicate într-un vast şi extrem de subtil joc de strategie poziţională… Prezenţa lor o inhibă. Încearcă să se desprindă de influenţa ce radiază dinspre ele, dar nu reuşeşte.

— O să-ţi placă munţii, continuă Cowboy.

— De-abia aştept.

Numere în spaniolă se acumulează în aer, fâlfâind aidoma unor păsări împrejurul banalităţilor inutile pe care le rostesc ei. „La dracu’”, decide Sara şi-l apucă pe bărbat de mânecile

jachetei.

— Auzi, Cowboy… Ridică ochii spre chipul lui uscăţiv, impasibil. Suntem prieteni sau aliaţi?

Un surâs distant înalţă colţurile buzelor lui.

— Cred că suntem prieteni, îi răspunde. Atunci când ne-o putem permite.

Prin Sara vibrează un dangăt de veselie metalică.

— Da. Încuviinţează încet din cap. Aşa mi se pare şi mie.

— Sună-l pe Reno când poţi, adaugă Cowboy. E singur acolo…

Femeia îşi aminteşte ciborgul-zombie, cu creier albit, în micuţul lui uter cufundat în umbre din Pennsylvania, apoi îşi imaginează glasul spectral fără trup, ieşind dintr-un cristal decuplat, pulsându-i în ureche… Bărbatul era oricum o fantomă, chiar pe când avea un corp; nu e cazul să-şi mai dorească să fie obsedată de stafii. Strânge din umeri.

— O să-ncerc, dar tipu-mi dădea fiori şi când era viu.

Cowboy se încruntă uşor.

— Poate fi de ajutor. Are o grămadă de bani în conturi.

— Bine, o să-l sun. Promit.

Îşi iau rămas-bun. Sara priveşte silueta înaltă a bărbatului, în jurul căruia se rotesc sateliţii săi albi şi negri, îndepărtându-se pe peronul iluminat de lămpi fluorescente, îndreptându-se către punctul de fugă al tunelului, şi se întreabă dacă este o idee cu adevărat bună să-l mai revadă. Ar putea aranja lucrurile foarte simplu: atunci când va veni momentul, i-ar spune Hatmanului să trimită la Coţcar pe altcineva… Există nişte angajamente faţă de sine însăşi, faţă de fratele ei, şi care nu-i permit slăbiciunea sentimentelor. Ştie că, lăsându-i pe alţii în locurile unde trăieşti tu, le oferi posibilitatea de-a te răni, iar ea are deocamdată suficiente răni.

Bodyguardul de la Maximum Law pare neliniştit. Acum, când cunoaşte planul Hatmanului, fata a căpătat un paznic personal – probabil că acesta a primit ordin s-o lichideze dacă va ajunge pe punctul să fie capturată. O va duce la un hotel, unde poate fi păzită mai uşor; nu-şi va mai vizita prea curând ascunzătoarea de la Mătasea Albastră. Când vânzătorul ambulant se apropie de ei, îi întoarce spatele bodyguardului şi cumpără o doză de cocatrăsnet. Mulţumirea i se încolăceşte prin vene în spirale de plăcere. Cumpără şi ţigări pentru Daud, apoi porneşte spre ieşire.

Se va simţi bine când îl va vizita pe Daud, cel puţin până vor trece efectele drogului.

CORPMODERNCORPMODERNCORPMODERNCO
Plictisit de ceea ce vezi în oglindă?
CORPMODERN îţi poate oferi un chip nou!
Oferta specială a lunii în curs: Fizionomiile Celebrităţilor!
MODERNCORPMODERNCORPMODERNCORPM

Daud are musafiri. O designeră de trupuri, cu ochi de uliu imenşi, ce nu clipesc, şi pometi ascuţiţi precum cioburile de sticlă, îndepărtează cu un laser zumzăitor cicatricele roz, neregulate, de pe pieptul tânărului – privită cu ochi caritabili de un negru de vârstă mijlocie.

— Nick Mslope? Eu sunt Sara.

O examinează cu un zâmbet de încântare. Este micuţ şi efeminat, îmbrăcat cu pantaloni din bumbac alb, cu dungă, şi o cămaşă înflorată, din buzunarul căreia iese ambalajul atent împăturit al unui baton de ciocolată pe jumătate consumat.

— Încântat de cunoştinţă, îi răspunde.

Accentul nu-i este fetei familiar.

Ţesutul dezintegrat al cicatricelor se înalţă din pieptul palid al lui Daud într-un firicel de fum cenuşiu. Daud deschide ochii şi-şi priveşte sora.

— Bună! Ia uită-te la mine! Domnişoara Deboyce spune că n-o să-mi mai poţi vedea cicatricele decât la microscop.

— Nu vorbi, rosteşte designera, şi cu un deget înmănuşat, îi îndepărtează scrumul de pe piele. Dacă poţi, nici nu respira.

Îşi reglează pe nas lentilele-lupe şi se pleacă deasupra lui, încruntându-se concentrată. Mslope aprinde o ţigară pe care o pune între buzele tânărului. O scânteie de furie atenuată de cocatrăsnet pâlpâie în mintea Sarei. Negrul o priveşte scurt, apoi îl ocoleşte pe Daud şi se apropie de ea. Femeia îl cercetează prudent.

— Mulţumesc pentru toate, îi spune. Daud şi cu mine vă suntem recunoscători.

— Mă bucur că am putut fi de ajutor, răspunde Mslope şi se uită la raza roşie ce atacă o cicatrice şi o transformă în vapori. Daud pare un tânăr de toată lauda şi… mă bucur că-l pot ajuta. Clatină din cap: Biata mea soră – pentru ea nu pot face nimic.

— Poate tratamentul cel nou… sugerează Sara.

Stânjeneala se instaurează în ea, în interfaţa dintre ceea ce dânsa cunoaşte, iar Mslope nu ştie.

— Prea târziu… Ar opri progresul bolii, însă mintea îi este deja pierdută. Moartea va fi o binecuvântare, când va sosi.

Limba stacojie a laserului linge pieptul lui Daud. Sara priveşte de la Mslope la Daud şi înapoi.

— Cu ce vă ocupaţi, domnule Mslope? întreabă ea.

— Te rog, spune-mi Nick.

— Cu ce te ocupi, Nick?

— Cu transportul de marfă. Ducem, cu hovercraftul, produse din dromul spaţial Capetown.

Un zâmbet criogenic ridică marginile buzelor Sarei.

— Cunosc şi eu câteva persoane în domeniul ăsta.

— Cred… Mslope se uită către Daud. Cred că pot găsi acolo o slujbă pentru Daud. Dacă doreşte să mi se alăture…

Fata simte pe nervi râcâitul unui brici.

— Ce fel de slujbă? Daud nu prea are aptitudini.

— Secretarul meu. Sunt convins că poate învăţa rapid despre ce-i vorba.

Ea rânjeşte, întrebându-se dacă zăreşte în surâsul negrului un anume cinism ori nu este decât reflexul propriei sale neîncrederi. Simte ochii albaştri, opaci, ai lui Daud cercetându-i neajutoraţi, urmărindu-i cum se înfruntă pentru inima lui, ca într-o luptă cu odgonul în care i se decide viitorul.

— Nu mi-ar plăcea să fiu atât de departe de el, spune Sara. Dacă aranjamentul reuşeşte, Daud va rămâne foarte departe.

Mslope se întinde, ia ţigara din gura tânărului, scutură scrumul în tăviţă şi o pune înapoi.

— Îmi privesc responsabilităţile cu toată seriozitatea, Sara. N-aş duce un tânăr tocmai până acolo, fără să-i asigur posibilitatea de întoarcere, dacă situaţia nu va fi pe placul său. Se uită spre ea: Poate că aş reuşi să te ajut şi pe tine. Cunosc mai mulţi indivizi în dromul de aici. Iar dacă ne-ai însoţi în Africa, în mod sigur ţi-aş putea găsi de lucru.

— În ce calitate?

Expresia lui rămâne imperturbabilă.

— Sunt convins că tu o ştii mai bine.

Sara râde, iar cocatrăsnetul şi propria-i veselie îi urcă prin vene. Laserul zumzăie din nou. Fumul se înalţă, având culoarea

metalului unei arme – durere transformată în vapori.

PANZER DETURNAT ÎN NEBRASKA
DECLANŞAREA BĂTĂLIEI DECISIVE
POLITIA DECLARĂ CĂ NU EXISTĂ SUSPECŢI

— Sunt Sara. Mă mai ţii minte?
— Sara… Da.
Vocea pare că bolboroseşte prin două sute de kilometri de apă înainte de a ajunge la urechile fetei. Sunetul îi zbârleşte pielea. Un şir de palmieri muribunzi fulgeră pe lângă geamurile automobilului, cafenii pe fundalul cerului oţeliu. Sara l-a sunat de la telefonul mobil al limuzinei Maximum Law, încă neconvinsă că nu-i vorba de o capcană extrem de abilă. Mişcarea permanentă pare modalitatea cea mai bună de a nu cădea într-o ambuscadă.
— Erai cu Cowboy, înainte să fiu ucis, continuă Reno.
Un fior îngheţat îi parcurge neuronii la auzul cuvintelor, al calmului cu care el îşi acceptă soarta.
— Exact. Clădirile devastate ale veneţiei se rotesc lent în fundal, în timp ce maşina urcă pe şoseaua către St. Petersburg. L-am ajutat s-ajungă la oamenii lui din Vest.
— Mă bucur c-ai reuşit să scapi. Lucrezi pentru Michael Hatmanul?
— Uneori.
— Cred că s-ar putea să-l fi întâlnit o dată. Nu-mi amintesc foarte bine lucrurile… Glasul lui Reno şovăie pentru un moment, după care continuă repede, cu sinceritate: Îţi mulţumesc că m-ai sunat, Sara. Sunt foarte singur aici.
— Da.
Sara priveşte apele de dedesubt, întunecate şi leneşe, acoperite de o peliculă de grăsime. Se gândeşte la ochii reci, necinstiţi ai lui Daud, la explozia potopului pe zidurile lungi de beton din Missouri, la Cowboy îndepărtându-se pentru totdeauna pe peronul Glonţului, mergând spre orizontul supersonic.
— Singur… repetă ea. Ştiu cum poate fi asta.

„NOI RECUPERĂM ANUAL DOUĂ SUTE ZECE MII DE KILOMETRI PĂTRAȚI DE TEREN ARABIL!”

Sara se întâlneşte zilnic cu Mslope. Când este singură, se trezeşte gândindu-se la el, la glasul lui blând, la felul cum mâinile sale moi par să se întindă spre ea, dar se opresc întotdeauna înainte s-o facă, la micile atenţii – aprinde ţigara lui Daud, îi trage ei un scaun, îi oferă unul dintre batoanele de ciocolată pe care le poartă mereu în buzunarul inevitabilei cămăşi înflorate… Între ei pare că se desfăşoară un straniu ritual de peţire, un balet seducător ce-l are pe Daud drept focar, avansând cu încetinitorul spre finalul inerent, al cărui conţinut Sara crede că-l ştie.

— Îţi înţeleg grija, Crede-mă, protestează Mslope şi deschide o valiză diplomat pentru a-i arăta contractul pregătit pentru semnătura lui Daud.

Bilet dus-întors pe naveta suborbitală, ruta Capetown-Havana; salariu garantat pe un an, indiferent de randament; cazarea pe cheltuiala lui Mslope…

— Şi, desigur, mă voi ocupa de toate tratamentele medicale, surâde negrul.

Pentru o clipă, bănuielile Sarei se clatină şi ea se întreabă dacă e posibil ca individul să fie real, apoi decide că, pur şi simplu, astfel de lucruri nu se întâmplă în viaţa adevărată. Oare unde l-au găsit *ei*? Ce fel de constrângeri folosesc? Sau a fost unul dintre *ei* chiar de la început? Presupune că *există* un Mslope adevărat; *ei* n-ar fi atât de neglijenţi. Iar adevăratul Mslope are o soră pe moarte, ale cărei chinuri vor fi uşurate de către Tempel Pharmaceuticals I.G., dacă el este de acord ca identitatea să-i fie folosită de altcineva, pentru o scurtă perioadă de timp.

„Este măgulitor”, gândeşte Sara. „O doresc atât de mult… Au pus la punct un plan atât de complex…”

— Contractul e bun, îi spune lui Daud. Dacă doreşti, îl poţi semna.

Totuşi ea şi Mslope se cercetează reciproc, privirile lor întâlnindu-se peste patul tânărului. La urma urmelor, nu pe Daud îl vor *ei.* Fratele Sarei este aproape lipsit de importanţă acum.

— Cred că te-aş putea prezenta cuiva, vorbeşte Mslope cu vocea lui blândă. Scoate batonul de ciocolată din buzunar şi-i

desface ambalajul. Cunosc multă lume în drom. Poţi căpăta o slujbă bună.

— Mi-ar plăcea, replică fata, dar aş prefera ceva aici.

Oare cât de mult este dispus Mslope să-şi depăşească atribuţiile rolului? Niciun şef adevărat din vreun drom spaţial n-ar angaja pe cineva în locul dorit de respectivul.

— Nu ştiu dacă este posibil, răspunde negrul.

Sara ridică din umeri. Daud îşi mâzgăleşte semnătura pe contract. Mslope muşcă din batonul de ciocolată.

— Mâine am o întâlnire aici, în Tampa, îi zice. Poate că, după aceea, aş putea aduce un cunoscut…

— Sunt sigură c-ar fi minunat, toarce Sara.

Daud ridică privirea auzind-o şi se întreabă ce se întâmplă. Ochii lui se dilată miraţi. Sara îi pune pe umăr o mână liniştitoare.

— Domnişoara Deboyce vine mâine, nu-i aşa? întreabă ea.

Mslope îi oferă surâsul cel mai asigurător.

— Bineînţeles. Compania mea are grijă de angajaţi. Sunt sigur că o face mai bine decât oricare alta de pe aici.

Sara poate auzi în minte cântecele strunelor din aliaj, vechea şi dulcea baladă de dragoste. Le este din nou folositoare şi sunt gata să-i plătească serviciile. Dacă ar izbuti să evite ceea ce-i posibil să se întâmple atunci când utilitatea ei ia sfârşit – racheta, glonţul sau acul de oţel rece încărcat cu supradoza-i tăcută – atunci ar reuşi să obţină ceea ce-şi doreşte.

Două bilete… Poate că, în sfârşit, au înţeles-o şi ei.

Priveşte pe geam, spre lunga şi întunecata limuzină Maximum Law. Va trebui să poarte negocierile sub ochii lor atenţi.

— Cam pe la ce oră ar fi bine?

Căutătura lui Mslope o întâlneşte din nou pe aceea a ei.

— La două, răspunde el.

În clipa când îl zăreşte pe amicul lui Mslope aşteptând-o în holul clinicii, ştie că nu va fi uşor. Steve Andre este un dur, cu trupul alcătuit din plane rigide, vag mascate de cămaşa largă şi pantalonii bufanţi de paraşutist – haine ideale pentru lupta individuală, remarcă ea imediat –, şi pentru o clipă se întreabă dacă nu cumva tipul va încerca s-o scoată de aici cu forţa. Cunningham nu sărea în ochi, era un civil, un agent trăind în interfaţa neclară, adumbrită, dintre cer şi Pământ. Andre e cu

totul altceva – lipsit de orice ambiguitate. Un soldat. Întreaga lui înfăţişare o declară răspicat. Bănuieşte că e supercablat, cu Dumnezeu ştie câte cipuri, iar irisurile ochilor din oţel inoxidabil îi stau mărturie percepţiei amplificate. Sara este de-a dreptul recunoscătoare faptului că în uşile clinicii există detectoare moderne – Andre nu a putut aduce o armă în micuţa lui geantă diplomat, iar Nevăstuica poate constitui un avantaj. Dacă se va ajunge până acolo...

— Eu mă duc să-l vizitez pe Daud şi vă las pe voi doi să discutaţi, surâde Mslope şi, pornind spre rezerva tânărului, caută în buzunar după batonul de ciocolată.

Fata se aşază pe un scaun pluşat din hol şi zâmbeşte spre Andre. În spatele ei, doi pacienţi bătrâni vorbesc în spangleză, plângându-se de doctori.

— Ce mai face Cunningham? întreabă ea. Sau Calvert, sau cum naiba îşi mai spune acum?

O împunsătură, se gândeşte, cu care-l poate dezechilibra pe celălalt.

Ochii lui Andre nici măcar nu clipesc.

— O duce foarte bine, Sara. Nu are de ce-şi face griji. Este de partea celor care vor câştiga.

— Te rog să-i transmiţi salutările mele. Nu l-am mai văzut dinainte să-ncepeţi să trageţi cu rachete-n mine.

Bărbatul o fixează pentru o clipă. Stilul lui Cunningham, recunoaşte ea, felul tăcut şi arogant de asumare a superiorităţii. Totuşi Andre nu este ca orbitalul; nu poate transmite ameninţarea de brici menţinut sub control, cel puţin nu în mod perfect.

— Atunci reprezentai un pericol, răspunde Andre. Acum lucrurile pe care le cunoşti despre operaţiunile noastre sunt depăşite. Tactica s-a modificat.

— De unde ştiu că n-o să se modifice din nou?

— Sunt autorizat să-ţi ofer garanţii.

Sara hohoteşte, împroşcându-l cu dispreţul ei. Îşi dă seama că l-a iritat; nu este obişnuit ca gloduroasele să râdă de el.

— Cu *ce* susţii garanţiile astea? Îţi dai cuvântul de onoare, de asasin în slujba unui grup de ucigaşi în masă?

Buzele lui Andre se strâmbă de parcă tocmai ar fi muşcat dintr-o lămâie.

— Nu suntem aici ca să discutăm politică.

— Suntem aici ca să discutăm obiceiul companiei tale de a ucide oamenii de care nu mai are nevoie.

— Ce fel de garanţii soliciţi?

Bărbatul se joacă nervos cu valijoara pe care o ţine în poală.

— Bilete de ieşire din puţ, pentru mine şi fratele meu. Spre un bloc pe care să-l aleg eu. Puteţi fi siguri că n-o să fie al vostru.

— Destul de scump…

— Nu şi pentru voi. Vărsaţi-mi nişte acţiuni. O să le schimb în ce-mi trebuie.

Andre se apleacă înainte. Sara îi poate vedea pupilele din crom rece dilatându-se când o priveşte precum un lunetist prin cătare.

— Îl vrem pe Hatman, rosteşte el.

— O să-l căpătaţi. Dacă-mi primesc garanţiile.

— Am înţeles, încuviinţează bărbatul. Nu eşti chiar atât de importantă pentru noi. Hatmanul pierde oricum – mai poate rezista cel mult câteva luni. Vrem doar să terminăm lucrurile cât mai repede, ca să scăpăm de griji.

— Dacă nu sunt chiar atât de importantă, de ce mai stai de vorbă cu mine? Se lasă spre el, conferind intimitate tonului ei zeflemitor. Sau proprietarii tăi nu te-au autorizat să cazi la învoială?

Andre scotoceşte în buzunar după o ţigară. În timp ce şi-o aprinde, un hovercraft vuieşte, atingând peste trei sute de kilometri la oră pe autostrada cu acces limitat dinapoia clinicii.

— Nu sunt sigur dacă Michael Hatmanul merită preţul pe care-l ceri.

— Mai bine consultă-ţi stăpânii înainte de a trage tocmai concluzia asta. Se lasă pe spate, rânjind insolentă. Trebuie să înţelegi o chestie, adaugă ea. Vi-l dau pe Hatman, dar n-o să vă uşurez soarta lăsându-mă prinsă la mijloc când va-ncepe bubuiala – o să fiu în partea cealaltă a oraşului, înconjurată de paznicii mei. O să vă spun unde stă Hatmanul sau când se mută dintr-un loc în altul. Dup-aia, n-aveţi decât să trageţi cu rachetele.

Andre o priveşte inexpresiv.

— În cazul ăsta, nu-ţi pot garanta nimic.

— Anunţă-mă când poţi. Ştii unde sunt de găsit.

Sara se ridică şi porneşte către coridorul ce duce la rezerva lui Daud. Merge lent, prelungindu-şi cât mai mult ieşirea din scenă.

Pe toată durata drumului simte asupra ei colimatoarele ochilor lui Andre.

„POT SPARGE O CĂRĂMIDĂ
CU CRISTALUL IMPLANTAT!”
DECLARĂ VIDEORANGERUL SUPERCABLAT KNUT CARLSON,
ÎNCÂNTAT DE NOILE LUI REFLEXE DE
KARATEKA SUPERCABLAT

Pentru orice eventualitate, Sara foloseşte inhalatorul în maşină, înainte de a coborî ca să-l viziteze pe Daud. Cu nervii pârâind de focviu, intră în clinică şi-l zăreşte pe Andre în salonul de aşteptare. Ştie că l-a prins în undiţă. Îşi dezgoleşte dinţii, într-un surâs de carnasier.

— Naveta a fost motivul, Andre? îl întreabă. Ea te-a decis?

În dimineaţa asta, un panzer a străpuns perimetrul de apărare Vandenberg şi a împroşcat cu proiectile de treizeci de milimetri o navetă Tempel. Alte detalii erau neclare. Se părea că panzerul a dispărut.

— N-am nicio legătură cu operaţiile de pe coasta vestică, răspunde bărbatul.

— Norocul tău. Sara se aşază pe un scaun, trecându-şi un picior peste braţul acestuia. Tot crezi că aici va fi mai uşor?

Andre o priveşte fără să-i tresară niciun muşchi de pe faţă. Dinspre autostrada cu acces limitat, din spatele clădirii, răsună ţiuitul unei turbine care porneşte.

— Am fost autorizat să-ţi ofer garanţiile.

Foculviu goneşte prin venele fetei precum mângâierea unei mătăsi învăpăiate. „Am ieşit din puţ”, îşi spune; ea şi Daud înconjuraţi numai de negrul curat, de catifea.

— Mulţumeşte-i lui Cunningham în numele meu.

— Nu-l vrem doar pe Michael, continuă Andre, şi irisurile din crom i se dilată.

— Dă-i drumul, strânge Sara din umeri. Dup-aia, o să-ţi spun dacă te mai costă ceva.

— Nu. Pentru învoiala asta faci două lucruri. N-ar trebui să-ţi fie greu.

— Zi o dată!

— Michael îşi mută banii dintr-un loc în altul. Nu-i putem urmări chiar toate transferurile, însă mişcările lui sunt foarte

ciudate.

Din Gold Coast au venit nişte tipi, experţi în comunicaţii. Vrem să ne spui ce plănuieşte Hatmanul.

O răceală îi îngheaţă cerul gurii. Se sileşte să arboreze un surâs lent, de superioritate.

— Aşa ceva te mai costă, în mod *sigur.*

— Ştii despre ce-i vorba?

Replica lui a fost imediată şi fata pricepe că Tempel vrea cu orice preţ informaţia respectivă. Clatină din cap.

— Poate reuşesc să aflu.

— Chiar nu ştii, Sara? Ai în organizaţia lui Michael o poziţie destul de importantă încât să umbli cu un bodyguard, dar nu-i ştii planurile?

— Am bodyguard pentru că reprezint legătura cu Coţcarul, din Vest, nu pentru că Hatmanul îmi spune ce plănuieşte. Totuşi, poate că reuşesc să aflu.

— Nu sunt sigur că „poate“ este acceptabil.

— Iar eu nu-s sigură că-nţeleg ce vreţi, replică Sara şi bate darabana cu degetele pe genunchi. Îl vreţi pe Hatman, planurile lui sau tot tacâmul? Ce se-ntâmplă dacă nu vă pot oferi decât una dintre ele?

— Oricum, onorariul este acelaşi.

— Bine, ridică ea din umeri. Atunci n-am niciun motiv să risc mai mult decât e necesar, aşa-i?

Decide să-l lase pe Andre să reflecteze alte douăzeci şi patru de ore şi pleacă. A doua zi, când intră cu nările amorţite de focviu, bărbatul o aşteaptă cu documentele întinse pe geanta diplomat, pregătite pentru semnat.

— Acţiunile sunt pe numele lui Daud, îi spune. Îi ajung ca să-l ducă oriunde doreşte.

Sara se lasă pe vine şi examinează certificatele de modă veche, făcute din hârtie. Le numără mintal şi zâmbeşte rece – ceea ce şi-a dorit de atâta vreme, răcoroase şi foşnitoare în mâinile ei, hârtii fine, valorând mai mult decât banii.

— Perfect, încuviinţează. Ale mele când apar?

— Vei căpăta un număr egal de acţiuni imediat ce ne anunţi unde-l putem ataca pe Hatman. Plus încă jumătate, dacă ne comunici planurile lui operaţionale.

— Nu m-ai auzit, Andre, vorbeşte ea. Am întrebat „când”, nu „cât”.

— Ţi le transferăm în portofoliu imediat ce ne suni.
— Mai întâi acţiunile, ca să pot avea confirmarea telefonică. După aceea, informaţiile.
O ezitare imperceptibilă din partea lui Andre, mai puţin chiar decât un clipit din ochi.
— Bine.
Sara împătureşte acţiunile, le strecoară în buzunar şi surâde.
— Mulţumesc, rosteşte. E o plăcere să facem afaceri împreună. Evident, nu uita că, dacă vrei să am încredere în tine, ar fi bine să te asiguri că rămân în libertate şi capăt banii în avans, pentru orice aş face.
El o priveşte posomorât şi zâmbetul fetei se transformă în gheaţă.
— Ne vedem în cer, îi spune şi porneşte spre camera lui Daud.
Daud fumează o ţigară şi se uită la video. Când îşi zăreşte sora, se întinde după telecomandă şi opreşte aparatul.
— Ce se-ntâmplă? o întreabă. Unde-i Nick?
— Nick? Nu ştiu. Scoate pachetele de ţigări din jachetă şi le aruncă pe masă: Domnişoara Deboyce a venit azi?
Tânărul clatină din cap.
— Trebuie s-apară mai târziu, pe la sfârşitul dup-amiezei.
Sara se reazemă de masă.
— Vreau să m-anunţi dacă nu vine.
— Ce se-ntâmplă? o priveşte Daud surprins. De ce să nu vină?
— E vorba de amicul lui Nick. Am stat de vorbă cu el. Doreşte ceva de la mine şi vreau să mă asigur că-şi respectă înţelegerea.
— Da? Ce anume vrea?
— Ceva ce-i pot găsi eu.
Ochii spălăciţi ai lui Daud rătăcesc fără încetare prin încăpere. Cu o mână, băiatul îşi freacă lent maxilarul.
— Amicul lui Nick o plăteşte pe designera de corpuri? Păi… Striveşte ţigara pe jumătate terminată. Crezusem că Nick… plăteşte… Glasul i se stinge, iar pe chip i se reflectă înţelegerea treptată a situaţiei.
— Niciunul dintre ei n-are bani s-o facă, rosteşte Sara. Patronul lor o plăteşte pe Deboyce şi alte câteva chestii.
Daud o fixează câteva momente; pleoapele îi zvâcnesc. Femeia scoate din buzunar acţiunile.
— Ţi-am făcut rost de bilet, Daud, spune ea. Biletul tău de

evadare din viaţa asta.

„Spune-i acum”, gândeşte ea, „cât timp mai este destul de disperat încât să fie de acord.” Resentimentele scapără în Daud.

— Ce-ai făcut pentru a-l câştiga? îi cere el socoteală. Pe cine ai vândut? Pe tine? Pe altcineva?

— E acţiunea mea. Nu a ta.

— Căcaturile tale de acţiuni mi-au nenorocit viaţa! Mereu te… Se îneacă de furie şi lacrimile i se scurg din ochiul organic. Nici măcar nu mă mai pot întâlni cu cineva. E imposibil să nu fie vorba tot de-un tip care, de fapt, te caută pe tine.

— Te-am prevenit… Ţi-am spus că-i posibil ca Nick să nu fie real.

— Nu-mi pasă dacă-i real. Vreau doar să fie *aici.*

Sara păşeşte şi se întinde către el. Daud nu mai rezistă. Fata îi lasă acţiunile în poală şi-l apropie, lipindu-i capul de abdomenul ei, în timp ce el plânge. Sara încearcă să se concentreze asupra biletelor, asupra imaginii locurilor construite din aliaje curate, plutind prin spaţiu, nelimitate ca întindere, ca resurse. Asupra vieţii ce poate fi trăită acolo, eliberată de solul Pământului, de păcatul gravitaţiei. Atât de îndepărtate, încât sunt vizibile doar ca nişte stele strălucitoare printre constelaţiile bolţii.

O altă stea apare însă, tulburându-i gândurile, un foc azuriu şi orbitor pe fundalul cerului, propulsând întunericul unui ac ce sfidează puterea Orbitalelor. Cowboy, ai cărui ochi din plastic reflectă stelele diamantine din visul Sarei, pilotându-şi delta sus, prin văzduhul rece, rarefiat şi lipsit de nori, cu percepţiile întinzându-se de la cristalul cranian până la lungile oase din polimeri ale fuzelajului, la muşchii hidraulici şi la neuronii precum nişte lasere optice… Sara priveşte acţiunile din poala fratelui ei şi se întreabă care-i sunt datoriile de onoare.

Se gândeşte că Michael va înţelege. El cunoaşte viaţa pe care a dus-o Sara, ştie ceea ce şi-a dorit de atâţia ani lungi şi mai ştie că n-are posibilitatea de a-i oferi lucrul acela de care ea are nevoie. Îşi mai dă seama că nici tânărul nu-i datorează nimic, că fiecare serviciu pe care i l-a făcut a fost plătit şi că nu-şi poate refuza acum dorinţa cea mai intimă.

În cazul lui Cowboy însă, problema e cu totul diferită. El este prins în propriile-i loialităţi, idealuri pe care ea nu şi le poate permite. Se gândeşte că planul lui de a-l doborî pe Couceiro este

improbabil. Depinde prea mult de dorinţele instabile ale lui Roon, în care nu se poate avea mai multă încredere decât în ceilalţi. Cel mai bine este să lucrezi cu unul care pune banii pe masă. Dacă prietenul Cowboy n-are o idee mai bună decât aceea de a fugi atunci când totul se va duce de râpă, asta-i problema lui.

„Fără sentimentalisme”, îşi repetă fata. A spus-o chiar el. „Suntem prieteni doar atunci când ne-o putem permite.”

Coboară ochii spre Daud, mângâindu-i părul negru, tuns scurt, plin de vârtejuri. Un hovercraft ţiuie pe autostrada cu acces limitat dinapoia clinicii.

— Am reuşit să fac rost de bilete, spune ea. Le pierdusem, dar acum le-am recâştigat.

Noi avem ceea ce caută lumea…
Noi avem lucrul despre care vorbeşte lumea…
Noi avem înfăţişarea pe care o cere lumea…
Noi îi spunem CRISTALRECE

— Sara… Este glasul de înecat al lui Reno. Vreau să v-ajut. Vreau să intru în război.

Femeia se găseşte în maşina ce rulează pe străzile năruite ale Floridei. Ridică ochii spre geamul antifonic despărţitor şi întâlneşte ochii bodyguardului care cercetează oglinda retrovizoare în căutare de urmăritori.

— Cum o poţi face? îl întreabă. Ce poţi face? Eşti atât de vulnerabil…

— Trăind aici unde mă aflu, am învăţat câteva lucruri. În majoritate, despre pătrunderea ilegală în computere. Pot încerca să le sparg comunicaţiile sau să intru în fişiere. Să aflu ce intenţionează.

— Computerele lor sunt prea bine protejate, Reno. Nu seamănă deloc cu cele guvernamentale în care trăieşti tu. Orbitalele îşi pot permite securitatea cea mai bună. Dacă ai fi programator, ţi-aş zice să-ncerci. În cel mai rău caz, şi-ar da seama, urmărindu-te până-n locul unde te afli – şi ai avea timp s-o ştergi. Însă tu *trăieşti* acolo. Te pot nenoroci pentru totdeauna.

— Sara, învăţ mereu. Am în memorie toate datele disponibile despre Tempel. Piesele puzzle-ului încep să se îmbine. Ştiu unde

anume sunt slabi. N-am nevoie decât de acces.

— Acces! pufneşte Sara. Reno, obţinerea accesului a fost din capul locului problema.

— Aş putea rămâne blocat aici pe vecie. Dacă voi pierdeţi, n-am cum să mai ies.

Disperarea din glasul lui răsuceşte ceva în Sara, întrerupându-i râsetul. Simte rafala de aer a climatizării îngheţându-i pielea.

— Ce-ţi trebuie, Reno? întreabă ea.

— Bagă-mă-n sistemul lor. Dacă nu poţi intra, cumpără pe cineva din Orlando – acolo lucrează destui lutoşi… Unii dintre ei trebuie să aibă acces.

— Am mai încercat asta, Reno. Bun, în regulă, să zicem că te pot băga în cristalul lor exterior. La principalul computer Tempel n-au însă acces decât câteva zeci de persoane – fiecare dintre ele e păzită de zece tipi supercablaţi şi nu părăseşte aproape niciodată baraca.

— Nu-mi trebuie aşa ceva. Dacă ai cumpărat pe cineva, asta nu-nseamnă că tipul ştie ce anume să caute. Datele sunt prea multe ca să poată fi corelate de o singură persoană.

Din receptor, vocea lui Reno se înalţă rece ca băşicuţele din oxigenul lichid.

— Fii atentă, Sara: Florida este unul din locurile unde Orbitalele se suprapun şi se încâlcesc, unde liniile lor de demarcaţie nu se mai aplică. Tempel acţionează din plin aici, fără ca toate mişcările să-i fie publice. Nu se ascunde atât de noi, cât mai degrabă de concurenţă. Dacă le-aş pătrunde în sistem, aş putea începe să pun lucrurile cap la cap. O factură pentru închiriat camioane, combinată cu aterizarea unei navete, consemnarea unui apel telefonic în Pittsburgh şi rezervările pentru nişte tipi care coboară în puţ, cu prioritate maximă de securitate – toate astea înseamnă un transport către Nord. Un *om* n-ar putea deduce aşa ceva, n-ar avea timpul necesar filtrării datelor. Eu însă pot s-o fac. Aş putea afla pentru Hatman unde anume îşi ascund mărfurile, cum le distribuie terţilor… poate chiar şi rutele pe care le folosesc.

Sara şi-l reaminteşte pe fostul pilot cu creier albit, intrând şi ieşind din interfaţă, vorbind cu glas visător despre noduri, sisteme şi felul cum Orbitalele se completează reciproc. Se gândeşte că, dacă nu va izbuti, Reno nu pierde nimic. Dacă însă are succes, va exercita presiuni asupra lui Tempel.

Îi place ideea de a-i şti pe cei de la Tempel supuşi presiunilor. În felul acesta, ea însăşi va fi cu atât mai valoroasă pentru ei.

— Bine, Reno, încuviinţează ea. O să vorbesc cu Hatmanul despre asta.

SPERANŢA ESTE MESERIA NOASTRĂ

Sara este surprinsă să-l vadă pe Mslope alături de Daud, fumând din aceeaşi ţigară, în vreme ce laserul zumzăie şi cicatricele de pe spinarea fratelui ei se transformă în scrum şi picături fine.

— N-am putut sta deoparte, rosteşte negrul, întinzându-se şi mângâind ceafa lui Daud. Mi-au zis c-ar trebui s-o fac. Le-am schimbat părerea.

În ochii lui Daud se zăreşte ceva care opreşte replica Sarei. „Ei ştiu”, se gândeşte, „cât de util este să-i ofere speranţe.” Acum însă, când le-a căpătat, ea nu i le mai poate lua.

— Perfect, spune Sara cu glas tare. Întinde braţul şi atinge obrazul lui Daud. Ştiu că ţi-a simţit lipsa.

DE PE PLATFORMA NOASTRĂ LIPSITĂ DE GREUTATE,
NOI CUPRINDEM PĂMÂNTUL ÎN PALME
MINŢILE NOASTRE SE ÎNDREAPTĂ
CĂTRE SPERANŢĂ ȘI ÎNTRISTARE
- Mitsubishi I.G.

Indivizii de la Maximum Law adulmecă văzduhul sărat, aidoma unor câini de vânătoare alertaţi de mirosul violenţei. Sara simte doar aroma pinilor Pride of Barbados ce ascund bungalowul Hatmanului de privirile dinspre ocean – parfumul lor şi tensiunea din aer. În seara asta, unul dintre angajaţii lutoşi ai lui Tempel îi va asigura lui Reno o fereastră în cristalul Orbitalului.

Nemaiîncrezându-se în nimeni, cu excepţia Sarei, Michael este singur. Se apleacă peste deckul locuinţei, aprinzând ţigările ruseşti una de la cealaltă şi lansându-şi în creier torpile de cocatrăsnet. Femeia stă înapoia lui, privind prin uşa glisantă de sticlă, sperând să întrevadă un fragment azuriu dincolo de perdeaua de *poinciana.*

— Sunt o grămadă de comunicaţii în ambele sensuri, raportează Reno. Vocea lui cavernoasă, topindu-se la răstimpuri într-un şuierat continuu, răsună din compui lui Michael. Securitatea e serioasă chiar şi în cristalul de nivel scăzut – am încercat să intru pe nişte date recepţionate, dar m-au oprit de fiecare dată.

— E ora şase, spune Michael, şi ochii îi scânteiază precum sticla veche. Ar trebui să sune.

Pufăie din ţigară. Sara priveşte soarele proiectând umbre perfect distincte şi baroce prin mobilierul de fier forjat de pe terasă.

— Nu fi alarmat, intervine ea. Nu poate suna decât când rămâne singur.

Se întoarce şi zăreşte profilul Hatmanului când acesta se răsuceşte spre scrumieră. Ochi încercănaţi, mâini tremurânde.

„Un om mort”, se gândeşte. Părerea de rău şopteşte rece prin trupul ei. Îşi mută privirea spre valurile de căldură ce se rostogolesc de pe terasă.

„Nu-mi pot permite să n-o fac”, îşi spune. „Michael va înţelege.”

— Am primit apelul, vorbeşte Reno. M-am dus!

CEEA CE FACEM NOI ARE O DENUMIRE
NOI ÎI SPUNEM MÂNDRIA CIBORG

— Şefii mei au devenit nerăbdători, spune Andre, glasul său ajungând la Sara prin vârtejuri furioase de focviu.

Sara a început să remarce unele amănunte legate de bărbat: o cicatrice micuţă dispărând în păr lângă ureche sau articulaţia deformată a unui deget, probabil în urma unei încăierări. Faptul că toate cămăşile sale au protecţii din plastic încastrate în buzunare. Faptul că întotdeauna poartă asupra lui exact trei pixuri.

— Fac tot ce pot. Michael nu-i un individ tocmai uşor de prins.

Chipul lui Andre este împietrit, neînduplecat.

— Oferta noastră are o limită de timp. Limita se apropie.

— Să ştii că dacă suspectezi la voi existenţa unui trădător, ai dreptate, replică femeia şi îi observă faţa încercând să absoarbă şocul veştii.

Ştie de ce au devenit atât de nerăbdători. În primele câteva

ore petrecute în compui Tempel, Reno a descoperit două transporturi şi a dedus localizarea unui depozit major de droguri. Oamenii lui Michael au pus mâna pe toate trei, fluierând, fără nicio pierdere. Ochii lui Andre o fixează din interiorul unor cercuri de oţel inoxidabil.

— Trebuie să ştiu cine este.

— Cineva important, răspunde Sara. Cineva cu acces în multe locuri. Nu ştiu cum l-a cumpărat Michael.

Afirmaţia asta ar trebui să-i ţină câteva săptămâni pe o pistă falsă.

— De unde ştii?

— Aseară m-am văzut cu Michael. Era criţă şi foarte încântat. A lăsat să-i scape câte ceva.

Andre o priveşte prelung.

— Exact ce anume a spus?

— Şi eu eram făcută, clatină din cap Sara. Nu mai ţin minte precis.

— Gândeşte-te. Spune-mi ce-ţi aminteşti.

Ea fixează podeaua, mimând concentrarea. Nervii îi sfârâie de focviu.

— Mda, rosteşte. Bine… A zis cam aşa: „I-am fript pe-amicii noştri. Trei ponturi. L-am cumpărat pe-un executiv de-al lor şi le cunosc fiecare mişcare.”

— Eşti sigură că asta-i tot?

Sara priveşte cu răceală în irisurile de oţel inoxidabil.

— Asta a fost. Dup-aia, şi-a dat seama c-a spus ceva ce nu trebuia şi-a schimbat subiectul.

— N-a dat niciun nume?

— Nu.

— Unde s-a întâmplat chestia asta?

Sara pomeneşte de casa de lângă plajă. Buzele lui se strâng, subţiindu-se.

— Am impresia că tragi de timp. De ce nu ne-ai zis că Michael va fi acolo?

— N-am știut-o nici eu. Șoferul m-a luat de la hotel.

— Dacă ne minţi… Andre lasă fraza neterminată şi scoate un recorder din buzunar. Dacă crezi că poţi întoarce foaia, îţi spun să-ţi iei gândul de la aşa ceva. Am înregistrat toate convorbirile noastre. Le pot trimite lui Michael.

Nervii supercablaţi ai Sarei scânteie de furie faţă de propria-i

prostie. Se uită spre bărbat cu mânie făţişă.

Oamenii aceştia se aşteaptă să avem încredere în ei, chiar dacă ne vor trăda, chiar dacă noi ştim că vom fi trădaţi. Fiindcă n-avem de ales decât să ne încredem în ei. Fiindcă ei reprezintă unica noastră şansă.

— Nu-ntorc foaia, scrâşneşte ea. Dar trebuie să-mi lăsaţi spaţiu de acţiune.

Andre pune recorderul înapoi în buzunar. Privirea sa pare mai blândă acum, după ce şi-a susţinut punctul de vedere.

— O să ai spaţiu de acţiune, îi spune, dar în curând zidurile vor începe să se strângă. Eu te-am avertizat!

— Am înţeles, încuviinţează Sara.

Deznădejdea o frânge. Poate că până acum n-a crezut cu adevărat în târgul pe care l-a făcut sau în ceea ce înseamnă el. Se gândeşte la Cowboy executând lupinguri pe cerul nopţii, la Hatmanul înconjurat de *poinciana,* la Reno – o structură de electroni arzând, învârtindu-se cu disperare în lumea lui de circuite şi cristale. Preţul biletului ei…

Iertaţi-mă… Dar nu mi-au lăsat cale de ieşire.

În acelaşi timp, se detestă. Pentru că ştie că nu este adevărat.

ORIUNDE, ORICÂND,
ŞTII CĂ SUNTEM CU TINE

Glasul o trimite cu gândul la tufişurile de salvie, la preriile întinse şi faţa purpurie a munţilor îndreptată către cer.

— E frig aici, Sara. Vara este pe moarte în locurile astea.

Femeia încearcă să se gândească la Daud, la zumzetul laserului şi la cei care plătesc, la biletul lui şi al ei. Designera de corpuri şi-a terminat treaba azi după-amiază. Trapul tânărului este reparat şi arată superb, doar că e puţin cam slăbit.

— În curând, plopii de munte se vor îngălbeni. Sper că o să-i poţi vedea.

— Pare frumos, replică ea.

Scotoceşte prin buzunar în căutarea inhalatorului, dorindu-şi foculviu, simţind o nevoie turbată de a se face criţă.

— Am auzit de Reno. Ţi-am spus c-o să ne fie de folos.

Sara lansează torpilele şi dă capul pe spate. Supercablajele îi urlă în vreme ce neurotransmiţătorii se multiplică. Reno a spart întreaga reţea de distribuţie Tempel de pe coasta răsăriteană,

din Havana până în Halifax. Jumătate din cei ce lucrau acolo au fost asasinaţi pe parcursul a două zile, iar ceilalţi au şters-o şi n-or să se mai ocupe prea curând de afaceri. Oamenii lui Michael au prădat atâtea depozite, încât nu mai au unde pune produsele. La fiecare colţ de stradă, liniile de date informaţionale anunţă statisticile, în timp ce reprezentanţii oficialităţilor îşi bagă capul în nisip fără să ofere vreun comentariu.

— Au devenit disperaţi, rosteşte femeia.

Mâinile îi tremură şi se întinde spre marginea mesei pentru a şi le domoli. „Prieteni”, gândeşte ea. „Atunci când ne-o putem permite.” În curând va trebui să-l vândă pe Hatman. În acelaşi timp să trădeze şi natura rolului lui Roon în planurile Hatmanului, ceea ce va reprezenta singura parte plăcută din această afacere regretabilă.

— Michael spune că Reno i-a mai oferit încă patru luni, continuă Sara. Reno se află acum în cuva lui. Hatmanul a plătit totul. Ai auzit?

— Da. M-a sunat de-acolo.

Cuva lui Reno este o matrice de cristal din Havana, aşteptând să fie transferată într-un corp clonat imediat ce poate fi găsit un ADN care să-i aproximeze aspectul iniţial şi din care să fie crescut un trup nou. Fantoma a început să aibă tendinţe paranoice, tot trăind în computerele Tempel şi ştiind că, mai devreme sau mai târziu, acestea vor începe să caute un program-intrus.

Cel puţin corpul lui Reno şi operaţia sunt plătite în avans. Prăbuşirea lui Michael nu-l va afecta pe ex-pilot.

— Amicul nostru din America de Sud e aproape gata, spune Cowboy. A obţinut întâlnirea.

Sara simte gheaţa formându-i-se în vene. Se apropie termenul limită.

— Când?

— De azi în cinci zile. Ne-am gândit ca peste trei zile să pleci cu Glonţul.

— Va trebui să-l pregătesc pe Daud, rosteşte ea. Şi să aranjez să mă-ntâlnesc cu Hatmanul.

Se gândeşte că atunci va fi cazul să se petreacă lucrurile. Tot atunci o să-l vândă şi pe Roon. „Apoi”, continuă o parte din mintea ei, „un telefon lui Cowboy prin intermediul unei linii

sigure, pentru a-l anunţa că tocmai a eşuat, că toate planurile şi speranţele lui vor arde-n flăcări pe coasta unui munte numit Realitate, că-i momentul să ne spunem la revedere.”

— Salută-l din partea mea, zice Cowboy.

Sara îşi reaminteşte cum arăta acum câteva luni, când stătea în cabina blindată din panzerul său fidel, lângă Pittsburgh, cu teamă, uluială şi furie în ochi... Oare, când va afla noutăţile, va avea aceeaşi expresie?

„Atunci când ne putem permite.” Asta-i fraza în vigoare.

După conversaţie, hotărăşte că are nevoie de barul hotelului. Bodyguardul nu-i prea încântat, dar îi permite. Sara coboară cu liftul şi se afundă în duduiturile litejackului, ale conversaţiilor purtate cu glasuri ridicate, ale romului întunecat servit sec, ale dozei de luminădulce din inhalatorul barului, care-i domoleşte tremurăturile provocate de foculviu. Îi priveşte pe rând pe bărbaţii singuri din sală, întrebându-se asupra posibilităţii de a-l lăsa pe unul să vină în camera ei, să-i transforme în orgasm beţia drogurilor, să-i aducă anularea necesară. Totuşi, când este abordată, îl respinge pe necunoscut. Are vreme destulă.

Remarcă un grup adunat în jurul unuia dintre jocurile aflate în celălalt capăt al barului. Îşi ia paharul şi porneşte într-acolo, auzind bâzâitul laserelor şi vuietul proiectilelor. Jocul se numeşte Delta. În chingile scaunului este fixat un bărbat de culoare, cu capul acoperit de casca senzorială care-l alimentează cu informaţii, lăsându-l să simtă trepidaţiile rachetelor pe care le lansează şi tensiunile provocate de acceleraţiile bruşte. Ecranul video mare de deasupra automatului permite spectatorilor să-i urmărească evoluţia.

Semigrei guvernamentali se revarsă din înălţimi. Soarele scânteiază din aripioarele rotative ale proiectilelor. Displayurile radiolocatoarelor zbiară, solicitând atenţie. Semigreii evită, sar, explodează în fragmente incendiate, mânjind cerul cu urme de degete de cărbune.

Sara îşi pierde interesul şi decide să mai ia o doză de luminădulce. Se întoarce şi întâlneşte ochii metalici ai unui bărbat în cărucior de invalid. O amintire îi dă ghes.

— Maurice joacă acolo? întreabă ea.

Bărbatul încuviinţează. Ochii îi sunt aţintiţi asupra ecranului video.

— Da. E tot ce ne-a mai rămas.

— Salută-l din partea mea.

Carlinga video răbufneşte în flăcări când o rachetă duşmană îşi nimereşte ţinta. Tristeţea se războieşte cu luminădulce în venele fetei. Se întreabă dacă şi Cowboy va sfârşi aşa, rejucând la infinit războiul pe care l-a luptat şi l-a pierdut.

Maurice încearcă să se catapulteze, dă greş şi se prăbuşeşte spre pământ precum o libelulă rănită. Înainte ca el să-şi scoată casca senzorială, Sara se întoarce şi se îndepărtează o dată cu murmurul mulţimii.

TRĂIȚI ÎN ORAŞUL DURERII?
LĂSAŢI-NE SĂ VĂ TRIMITEM ÎN ORAŞUL
FERICIRII!
Pointsman Pharmaceuticals A.G.

Andre apare îmbrăcat în ţinută de camuflaj croită la comandă; poartă chiar şi şapcă. Irisurile din oţel inoxidabil îi sclipesc din umbra cozorocului. Inevitabilele pixuri sunt fixate în buzunarul de la piept, cu benzi velero având aceleaşi culori de camuflaj.

— Nu credem, îi spune, că ai fost chiar sinceră.

Sara îşi pune mâinile în şolduri.

— *Que?* rosteşte ea încetişor.

— Credem că ştii mai multe decât ne spui.

Vocea îi este slabă, inflexiunile lipsite de grabă. Ca şi cum ar fi luat o decizie. Păşeşte spre fată.

Brusc, gura Sarei se usucă. Fata îşi atinge cerul gurii cu striaţiile limbii – şmirghel peste piatră. Se uită în stânga şi în dreapta, zărind pacienţi în halate şi pijamale.

— Ce credeţi că mai ştiu?

— Nu suntem siguri. Mai multe decât ne spui.

Ochii lui sunt dilataţi, fără să clipească, fixaţi asupra ei precum două cătări de armă. Glasul calm continuă să murmure:

— O să dispari pentru câteva ore. O să-ţi dăm nişte droguri care să te facă să vorbeşti. N-o să păţeşti nimic.

Sara încearcă să potolească mesajele pulsatorii de adrenalină declanşate prin corp de foculviu. Un glas interior detaşat, o inflexiune lipsită de suflet, ca a lui Reno, îi spune că bărbatul are mai multe cipuri şi este mai bun. Dacă încearcă să lupte, va fi învinsă.

— Am un bodyguard, Andre. Hatmanul va afla.

— Am pregătit un scenariu pentru Michael. Am încercat să te răpim, dar tu ai evadat.

— N-o să creadă aşa ceva, scutură ea din cap.

Andre face încă un pas. Acum se află la numai câţiva centimetri de ea; îi simte răsuflarea pe faţă – are gust de mentă.

— Întoarce-te, spune bărbatul. Uită-te pe fereastră. O să creadă dovezile astea.

Sara se întoarce şi părul de pe ceafă i se zbârleşte. Andre ar putea s-o lovească acum, iar ea nu se poate bizui decât pe instinct, care s-o anunţe unde şi când are să se întâmple asta.

Vede pe fereastră limuzina Maximum Law, de culoarea oţelului albăstrui, parcată lângă trotuar. Are parbrize-oglinzi, totuşi reuşeşte să-l distingă pe şofer, ca o umbră vagă îndărătul geamului argintiu.

Pe stradă coboară o fată pe bicicletă. Este tânără, cu pielea arămie, părul strâns în codiţe împletite cu panglici galbene. Stă aplecată în şa, cu picioarele întinse înainte, aproape de sol, deplasându-se cu viteză înapoia unui scut aerodinamic. Ţine în poală un coş împletit, a cărui margine este împodobită cu margarete artificiale. Poartă o bluză albă cu modele de un roşu strălucitor. Râde în timp ce goneşte. Dinţii îi sunt albi, contrastând puternic cu chipul întunecat.

Ocoleşte limuzina pe partea dinspre centrul străzii, astfel încât, pentru o clipă, Sara n-o zăreşte, totuşi intuieşte o mişcare. Apoi bicicleta trece mai departe şi urmează un bubuit, abia perceptibil prin ferestrele duble şi pereţii izolaţi fonic ai clinicii. Geamul din dreptul şoferului Maximum Law explodează spre exterior, cioburi scânteietoare de oglinzi irupând sub forma unei pâlnii ce reflectă razele soarelui…

— Bombă adezivă, cu detonare după o jumătate de secundă, rosteşte Andre. A azvârlit prin parbriz încărcătura configurată. Nu cred că omul tău a reuşit să se ferească.

Brusc, Sara este conştientă că a uitat să mai respire. Lasă aerul să-i iasă din plămâni şi inspiră adânc. Neurotransmiţătorii i se multiplică, gonind din cristal. Venele îi fumegă de adrenalină. Ciberşarpele aşteaptă nepăsător, inutil, în gâtlej.

„Vor afla totul”, se gândeşte. Ştie că n-o să mai capete niciun ban, dar poate că n-o vor ucide. Iar Daud a obţinut biletul, ceea ce-nseamnă ceva.

Ultimul fragment de oglindă zăngăne pe pavaj. Înapoia

automobilului Maximum Law opreşte altă maşină. Dinăuntru coboară doi bărbaţi în costume de vară, care se apropie de parbrizul distrus. Cu faţa spre limuzină, vizibili numai de la piept în sus, scoţându-şi pistoalele de la brâu, ei par groteşti, de parcă se pregătesc să urineze pe capota azurie, strălucitoare.

— Pistoale cu amortizor, continuă explicaţiile Andre. Dacă şoferului tău i-a mai rămas capul, o să şi-l piardă imediat.

Menta şopteşte răcoritor în nările Sarei. Înapoia ei se aude murmurul scăzut al conversaţiilor. Asasinii îşi ridică fermoarele şi pornesc pe aleea spre clinică. Maşina lor se desprinde de lângă trotuar.

Sara vede semigreii guvernamentali explodând pe ecran. Capul lui Cowboy în casca senzorială. Privirea din ochii lui, privirea cuiva al cărui vis a fost spulberat şi el caută cu disperare un altul.

În glasul lui Andre se simte un surâs încântat.

— O să te stoarcem până la ultima picătură, Sara. N-ai de ales. Te-am cumpărat, şi acum te luăm cu totul.

Fata lasă capul să-i cadă şi înghite un nod. A ştiut de la început, de când l-a văzut pe orbital, că aşa avea să se întâmple şi că ea nu va face nimic. Că Andre va fi încântat. Că irisurile lui din oţel inoxidabil se vor dilata de satisfacţie, pe măsură ce zvârcolirile ei se vor potoli, iar drogul îi va lua în stăpânire mintea, pe măsură ce va începe să-şi bolborosească toate gândurile în cristalul lor ce aşteaptă indiferent.

— Haide, Sara, rosteşte bărbatul. E timpul să-ncepi călătoria.

Tonul lui declanşează totul. Sara s-a vândut pe sine şi a fost de acord cu asta, a acceptat consecinţele. Însă ideea că bărbatul care a cumpărat-o va simţi atâta satisfacţie… Ceva dinlăuntrul ei urlă ofensat. Îşi aminteşte o voce monotonă, un brici, o mişcare fulgerătoare, desene abstracte roşii, aidoma vopselii. Nevăstuica se mişcă. Cipurile fetei scuipă instrucţiuni şi neurotransmiţătorii se multiplică de-a lungul traseelor chimice chiar înainte ca Sara să ştie că a luat, conştient, o decizie.

Păşeşte îndărăt cu piciorul drept, spre Andre. Pumnii i se încleştează şi se ridică spre piept, unde ştie că bărbatul nu-i poate zări. Apoi greutatea i se lasă pe spate şi Sara se roteşte, iar braţul drept ţâşneşte cu dosul pumnului aţintit asupra tâmplei lui Andre, urmat de momentul de torsiune al întregului trunchi.

Andre o parează, desigur. Ar fi fost o prostie să creadă altceva – el însuşi este supercablat. Însă când ridică braţele, Sara schimbă mişcarea dintr-o directă într-o laterală, prinzându-i mâinile sub propriile-i braţe şi antebraţe, coborându-i blocajul. Imediat după aceea, Nevăstuica şfichiuie către gâtlejul lui…

De undeva răsună un *clic* sec, metalic, precum ridicarea piedicii unui pistol…

Greutatea ei este deja mutată înainte pe piciorul drept, stângul înălţându-se într-o lovitură înaltă, o mişcare pe care bărbatul nici măcar n-o poate vedea, pentru că atunci când aceasta a pornit el avea în faţă pumnul Sarei şi mâinile sale. În clipa când Andre întrezăreşte vârtejul din dreapta, tot ce mai poate face este să încerce să-şi coboare capul între umeri, amortizând.

Prea târziu. Lovitura a fost lansată cu toată masa fetei, un metru şi optzeci şi nouă torsionaţi din şold şi umăr, concentraţi pe doar câţiva centimetri pătraţi din craniul încăpăţânat al lui Andre. Tibia Sarei îi loveşte tâmpla cu suficientă forţă pentru a trimite cioburi de durere zbierând în lungul piciorului femeii. Andre cade aidoma unui sac, toţi nervii săi declanşându-se în gol. Ceva îi atârnă dintre buze.

Sara îşi recapătă echilibrul, face un pas înainte cu piciorul stâng şi izbeşte, cu vârful pătrat al cizmei drepte, între ochii bărbatului. Capul lui Andre ricoşează spre spate, izbeşte podeaua şi ricoşează încă o dată. Un ciberşarpe se agită inutil din gura lui, un bici de metal lucitor căutând o ţintă pe care s-o ucidă. Poate că Andre este mort. Sarei nu-i pasă.

Un ochi al bărbatului a rămas deschis şi unul închis. Sara priveşte în ochiul deschis, ignorând ciberşarpele care şfichiuie aerul, zărind ceva anormal. Irisul din oţel inoxidabil este larg dilatat, iar în locul pupilei există o gaură, şi Sara îşi aminteşte *clic*-ul. Coboară privirea spre trupul ei, vede acul din oţel înfipt în jacheta blindată şi simte frica începând, strângând-o într-un val de greaţă.

Ochii lui Andre, asemănători cătărilor unor arme, erau *chiar* ţevi de armă. Un lansator de săgeţi declanşat la comandă, trăgând prin ambrazura pupilei. Sara coboară mâna spre săgeată, o smulge şi simte că aceasta-i agaţă pielea abdomenului. Proiectilul este lunecos şi-i scapă dintre degete, lăsând ceva uleios pe burice. A străbătut jacheta, perforând-o

acolo unde capătul bont al unui glonţ s-ar fi oprit imediat. Bănuieşte că nu i-a intrat mai mult de un milimetru în carne, dar poate că atâta era îndeajuns.

Duce degetele la nas, le adulmecă şi detectează un vag iz medicinal. Săgeata a fost otrăvită. N-a intrat prea adânc, aşa că este posibil ca fata să nu fi recepţionat doza completă.

— Ce-i *asta*?

O pacientă vârstnică priveşte prin ochelarii cu lentile groase şi se bâlbâie de enervare. Ciberşarpele lui Andre se izbeşte agonizând de carpeta ce amortizează sunetele. Sara se află deja în mişcare, gonind, printr-un coridor pastelat, spre rezerva lui Daud.

Tânărul exersează. Este întins pe spate în pat şi lucrează cu halterele, lăsându-l pe Mslope să-i privească muşchii ce-i joacă sub pielea albicioasă.

— Daud, gâfâie Sara lunecând prin uşă.

Mslope se ridică de la locul său, cu ochii holbaţi de spaimă.

— Afară, spune Sara şi poate vedea durerea adunându-se în ochii negrului, care îşi dă seama că rolul lui a luat sfârşit.

Sara nu-l mai bagă în seamă. Se năpusteşte spre Daud, zărind alarma ce i-a apărat în privire. Băiatul lasă greutăţile să-i cadă cu zgomot.

— Lucrurile au luat o întorsătură urâtă. Au încercat să mă răpească. Îşi lipeşte obrazul de al fratelui ei, şoptindu-i la ureche: Dacă scap, sună-mă la acelaşi număr de ultima dată – Randolph Scott, Santa Fe. Nu suna de-aici, telefonul ăsta nu-i sigur.

— Sara… Ochii lui sunt dilataţi de teamă. Credeam că lucrurile s-au stabilit… Credeam…

Îi ia capul între palme şi-l sărută, un sărut violent pe care poate că el şi-l va reaminti prin tot ceea ce va urma.

— Te iubesc, îi zice şi fuge din nou.

Abandonându-l în timp ce el îi strigă numele iarăşi, în timp ce încearcă să-i prindă hainele cu o mână. Sara se străduieşte să nu-i audă glasul. Poate simţi prima atingere delicată a necunoscutului drog de pe săgeată – o senzaţie de neregulă a nervilor, lăbuţa catifelată a unei pisici care nu şi-a scos încă ghearele.

A explorat clinica şi ştie încotro să se îndrepte. Pe coridorul verde-pastel, apoi la stânga, în răspântia roz-pastel. Ultimul

strigăt al lui Daud continuă să-i răsune în urechi. Pielea o doare la fiece pas. Ajunge la o uşă din oţel, inspiră pentru ultima dată aerul rece şi, ghemuindu-se, se rostogoleşte afară, în furnalul după-amiezei.

Turbina unui camion dopplerează pe autostrada cu acces limitat. Creierul fetei se învârteşte în timp ce ea se împleticeşte pe picioare şi aleargă stângace către benzinăria automată dinapoia spitalului. Dacă ar putea traversa şoseaua, s-ar pierde printre şirurile de apartamente rezidenţiale aflate înapoia acesteia. Drogul şi-a înfipt deja ghearele şi fiecare pas pare că o poartă prin gelatină.

SARA SUNT CUNNINGHAM… SARA NU POŢI SCĂPA

Brusc, deasupra vederii Sarei apar lumini chihlimbarii. Cineva transmite pe lungimea de undă a radioului ei convertit optic, cristalul traducând în text rulant cuvintele vorbite. Femeia nu are telecomanda implantului şi nu-l poate deconecta.

— Du-te-n pizda mă-tii, mormăie ea.

NU DORIM DECÂT COOPERARE SARA

Pufneşte neîncrezătoare.

— Frige-o. Fac pariu că nici măcar nu eşti Cunningham.

Turbina unui camion începe să scâncească lângă pompa automată de carburant; intensitatea zgomotului sporeşte. Sara îşi scutură sudoarea din ochi şi sare peste un zid scund, din blocuri de ţunder, îşi agaţă un picior şi este gata să cadă. Apoi ceva o izbeşte între omoplaţi şi ea se prăbuşeşte.

Betonul îi muşcă sânii şi obrazul. Şi-a pierdut respiraţia. Mâinile i se zbat, zgâriind asfaltul. Îşi dă seama că a fost împuşcată. Cineva din spatele ei, din spital, cineva cu cristal de franctiror şi o armă.

RĂMÂI PE LOC SARA TE VOM GĂSI VREM DOAR SĂ TE AJUTĂM

— Rahat! murmură ea cu greu.

Descoperă că nu se poate ridica, izbuteşte numai să se târască. Simte sub palme atingerea zgrunţuroasă a betonului. Se târăşte, alunecă, se rostogoleşte. Umerii i se încordează în aşteptarea următorului proiectil.

Abia atunci înţelege că a avut noroc că nu s-a putut scula. A rămas ascunsă înapoia gardului. Ştie însă că urmăritorii aleargă după ea, cei doi ucigaşi în costume de vară vor apărea în scurt timp pe creasta zidului.

Turbinele îi zbiară la câţiva centimetri de ţeastă. Cauciucuri

scrâşnesc pe pietriş şi ceva se interpune între ea şi soare. Un trailer-robot plin cu tractoare, retrăgându-se încet de la pompele automate. Îşi dă seama că asasinii se află dincolo de el şi se chinuie să se ridice; cade într-un genunchi şi se scoală, împleticindu-se. Când cabina camionului îi trece prin faţă, continuând în marşarier, Sara prinde balustrada de siguranţă şi păşeşte pe scăriţa ce duce la cabina de observaţie.

Turbina scheaună. Cutia de viteze zăngăne. Trailerul se smuceşte brusc înainte, aproape trântind-o pe fată. Ea strânge puternic balustrada, apoi ridică un picior pe scară. Mişcă al doilea picior. Apucă mânerul de urgenţă al uşii şi trage de el. În urechi îi răsună foarte puternic un bâzâit de avertizare.

— Acesta este un acces neautorizat, recită o voce. Contravenienţii descoperiţi sunt pasibili de pedeapsă.

RENUNŢĂ SARA… NU VREM SĂ-ȚI FACEM NICIUN RĂU

— Accesul nu poate fi sigur în timpul deplasării vehiculului. Acesta este un acces neautorizat. Contravenienţii descoperiţi sunt pasibili de pedeapsă.

RĂMÂI ÎNTINSĂ ACOLO UNDE TE AFLI TE VOM GĂSI NOI

— Gura!

Camionul se clatină sub o altă schimbare de viteze. Betonul se mişcă mai rapid. Câmpul vizual al Sarei se contractă; este ameţită de drog. Mâinile i se încordează pe balustradă, ridicând-o în sus. Durerea îi urlă prin braţe. Izbeşte cu piciorul şi se târăşte orbeşte în cabină, inspiră adânc, se întinde înapoi şi trage uşa după ea. Poate auzi bufnetul solid al electromagneţilor declanşând închiderea unei perechi de bolţuri metalice. Vuietul turbinei este înăbuşit.

— Acesta este un acces neautorizat. Aţi fost închis în cabină până ce camionul va ajunge la destinaţie, unde veţi fi predat autorităţilor. În cazul unei urgenţe reale, puteţi contacta poliţia prin telefonul roşu aflat pe bord.

Mesajul se repetă. Sara se abandonează durerii. Sângele îi şiroieşte călduţ de pe ceafă. Hârâie flegma din gât şi simte piroane de durere străpungându-i spinarea în locul unde glonţul s-a turtit de blindajul jachetei.

TE-AM VĂZUT SUIND ÎN CAMION VENIM DUPĂ TINE

Sara bâjbâie după inhalator, îl găseşte şi declanşează alt rând de focviu. Inima îi înnebuneşte, căutând să-i spargă pieptul, însă durerea şi noua doză de stimulent se luptă cu drogul neştiut de

pe acul lui Andre şi o ajută să-şi limpezească mintea.

CAMIONUL SE AFLA ÎN DRUM SPRE ORLANDO… ORLANDO ESTE ORAŞUL NOSTRU SARA

Treptat, Sarei îi revine vederea. Zace întinsă peste două scaune conturate, dinaintea unui bord de comandă acoperit cu lumini verzi, strălucitoare. Cabina de observaţie este locul în care călătoresc inspectorii de pază sau de unde acţionează operatorii de necesitate, atunci când creierul de cristal al trailerului nu funcţionează. Desigur, nu există niciun fel de comenzi vizibile – accesul se face prin interfaţă. Sara examinează bordul, apoi se uită sub scaune, dar nu izbuteşte să găsească o cască. Se pare că proprietarii vehiculului n-au chef ca vagabonzii s-o şteargă cu marfa lor. Oricum, fata n-ar şti să conducă un camion cu turbină.

Se instalează pe un scaun şi priveşte pe geam, zărind trecerea înceţoşată a pilonilor de pe marginea autostrăzii cu acces limitat, butucănoasele radiofaruri ce controlează traficul roboţilor. Cauciucurile ţiuie pe beton. Duduind din pale, un hovercraft îi depăşeşte, cu peste trei sute de kilometri la oră, pe banda de viteză maximă. Sara îşi şterge sângele de pe ceafă. Apasă un buton şi simte o rafală de aer fierbinte, care se răceşte rapid. Mintea ei este aproape perfect clară. A sosit momentul să se gândească la evadarea de aici. Îşi şterge transpiraţia din ochi şi inspectează bordul.

Cadranele verzi sclipesc rece. Telefonul roşu îi face cu ochiul. Ridică receptorul din furcă şi ascultă; îi parvine tonul obişnuit. Se lasă pe spate, cu tonul gemându-i în ureche, şi se întreabă cu cine ar dori să vorbească.

Decide să-l sune pe Hatman. Poate că reuşeşte să trimită nişte poliţişti de-ai lui care s-o culeagă din drum. Înregistrările lui Andre n-aveau cum ajunge aşa de repede la el, şi Sara se poate gândi ulterior la o explicaţie.

Formează unicul număr al lui pe care-l are şi descoperă că acesta a fost deconectat în ultimele douăzeci şi patru de ore; schimbarea de rutină a adreselor din interfaţă, pentru evitarea supravegherilor. Sună la numărul lui Gold Coast Maximum Law şi tresare când capsula receptorului începe să urle. Proprietarul aparatului nu are poftă să plătească convorbiri transatlantice.

SARA SUNTEM CHIAR ÎNAPOIA TA VENIM

Ea trânteşte receptorul şi priveşte îngrozită în oglinda

retrovizoare. Vede doar un hovercraft apropiindu-se din stânga.

— Du-te-n mă-ta, Cunningham, mormăie şi se întinde din nou către telefon.

VA TREBUI SĂ ARUNCĂM PORTIERA ÎN AER ADĂPOSTEȘTE-TE SARA

Fata tastează numărul lui Reno şi cercetează din nou retrovizorul. Adrenalina i se revarsă în sânge. Îşi îndreaptă brusc spatele, înfrânându-şi impulsul de a izbi cu receptorul în parbriz. Prin dreapta se apropie o limuzină lungă şi neagră, gonind pe acostamentul autostrăzii. O maşină pe care o cunoaşte.

Vocea din telefon îi bolboroseşte în ureche:

— Aici Reno.

Glasul Sarei aduce cu zbieretul unui animal încolţit. Ea însăşi abia îl mai poate identifica.

— Reno, aici e Sara! Sunt prinsă-n capcană! Mi-au ucis bodyguardul şi-acum mă vor pe mine!

Limuzina se apropie rapid pe marginea şoselei. Drumul e limitat la traficul roboţilor, iar circulaţia maşinilor este interzisă, întrucât camioanele şi hovercrafturile nu le pot zări, totuşi acostamentul reprezintă o zonă sigură. Sara zăreşte lângă maşină o străfulgerare colorată. Vocea lui Reno rămâne neschimbată:

— Sara, unde te afli?

Fata încearcă să-şi potolească inima dezlănţuită şi inspiră profund.

— Sunt într-un camion-robot, pe autostrada cu limitare Tampa-Orlando. Ei mă urmăresc într-o maşină. În oglinda retrovizoare distinge pata neclară a unui chip întunecat, ale cărui codiţe poartă panglici galbene. Sunt chiar în spatele meu, Reno!

Glasul îi devine isteric când pronunţă numele mortului. Sare pe loc în scaun, izbind cu pumnul în tabloul de bord. Furia clocoteşte în ea.

— Sunt încuiată în camion! Nu pot ieşi! Sună-l pe Hatman. Spune-i să-şi trimită oamenii!

SARA VOM ARUNCA ÎN AER PORTIERA DIN DREAPTA TA… TRECI PE SCAUNUL DIN STÂNGA ŞI ADĂPOSTEȘTE-ȚI CAPUL… NU VREM SĂ TE RĂNIM

— Care-i numărul de înmatriculare al camionului? Trebuie să figureze pe undeva prin cabină.

Cuvintele lui Reno se suprapun literelor din mesajul lui Cunningham, care se derulează în vederea extinsă a fetei. Ea zăreşte deschizându-se o portieră a limuzinei negre; fetişcana în bluză albă cu roşu se apleacă în afară, luptând împotriva curentului de aer şi ţinând ceva în mână.

Sara ar vrea să urle.

— Isuse, Reno, ce mai contează? Sunt în spatele meu! Sună-l pe Michael!

— Numărul de înmatriculare. Am nevoie să mi-l spui. Caută-l.

VREM DOAR SĂ DISCUTĂM… TRECI PE SCAUNUL
DIN STÂNGA ŞI ADĂPOSTEȘTE-ȚI CAPUL

— La dracu', Reno… Înmatricularea… Bine…

Picături de transpiraţie şi de sânge se împrăştie peste cadrane când Sara caută disperată după număr. Găseşte o plăcuţă metalică şi citeşte în telefon textul de pe ea. Maşina neagră acoperă jumătatea inferioară a oglinzii retrovizoare. Poate zări albul ochilor fetişcanei, surâsul ei sclipitor, însorit, acelaşi zâmbet de încântare inocentă pe care-l purta atunci când a lipit explozibilul de geamul bodyguardului. Sara mai vede cum cineva o ţine de centură, în timp ce ea se apleacă în afară, într-o mână cu bomba, iar cu cealaltă bâjbâind după balustrada scăriţei de acces.

— Unde sunt ei acum? întreabă Reno. Calmul din glasul lui o scoate din minţi.

— Sunt chiar lângă mine! *Reno, ajută-mă!*

Urlă ultimele cuvinte, distingând în oglindă doar imagini şi mişcări estompate, surâsul alb, metalul negru, geamurile reflectând albastrul ochilor modificaţi ai lui Daud… După aceea cabina răsună de un geamăt electronic ascuţit, asurzitor, venit dinspre difuzoarele interioare, iar fata ţipă înspăimântată şi terorizată, scăpând receptorul telefonului, ghemuindu-se pe scaunul din dreapta, trăgând disperată de guler pentru a-l ridica deasupra capului, întrebându-se dacă nu cumva camionul simte brutalitatea inevitabilei sale violări.

Geamătul electronic se pierde. Pe bord, luminiţele pâlpâie din verde în roşu. Urmează o clătinătură ce o azvârle pe Sara în portieră, iar literele chihlimbarii de deasupra vederii ei răcnesc într-o panică silenţioasă: DUMNEZEULE AI GRIJĂ LA… Apoi Sara simte sărutul metalelor, o atingere mai scurtă decât o mângâiere, şi, privind în oglindă, zăreşte o siluetă rostogolindu-

se peste cap, bluza imprimată în culori strălucitoare şi panglicile galbene din păr zburând precum ştiuleţii de porumb înaintea nebunului Ivan, urmată de o maşină ce rupe un pilon radio ca pe o scobitoare şi decolează de pe acostament. Un şoc, o flamă tăcută în zarea tot mai îndepărtată. Luminile de ambră, versiunea scrisă a unui ultim strigăt al asasinului, îşi încheie defilarea prin faţa ochilor Sarei.

Bolţurile magnetice se deschid, bufnind în cadrul uşii.

— Am preluat comanda camionului, Sara, se aude glasul lui Reno, slab, dar limpede, din receptorul ce se roteşte pe podeaua metalică. O să-i sun pe cei din Gold Coast, ca să te aştepte la un pasaj de nivel. Voi opri acolo. „Legiuiţii” vor recupera pe urmă camionul de-acolo.

Inima Sarei bubuie într-un vid rece; panica este încă zăgăzuită în gâtlejul ei, pierdută fără motivul propriei existenţe. Se apleacă şi ridică telefonul.

— Reno… îi spune, Reno, mulţumesc.

— Mă bucur că am ceva de făcut, Sara.

Mâinile fetei tremură în urma descărcării de adrenalină. O durere orbitoare i se acumulează înapoia ochilor.

— Va trebui să-ţi ştergi amprentele din cabină, continuă Reno şi, pe fundalul vorbelor sale, reapar interferenţele paraziţilor. Fă-o chiar acum, apoi stai liniştită şi nu atinge nimic.

— Dă-mi voie întâi să-mi trag răsuflarea.

Se lasă pe spate şi înghite cu lăcomie aerul rece. Nervii îi pulsează de la fierbinte la îngheţat.

— Reno, spune ea, trebuie să vorbesc cu Hatmanul. Tempel o să-i trimită nişte benzi. Atunci când am lucrat pentru ei, mi-au înregistrat vocea şi… Benzile sunt false. Au spus că i le vor trimite lui Michael, dacă nu cooperez cu ei.

— Îţi fac legătura.

Slab, în depărtare, Sara aude ţârâitul unui telefon.

Capitolul optsprezece

Pony Express aşteaptă sub nişte plase de camuflaj, la patru-cinci sute de metri în spatele casei Coţcarului, păzit de o mulţime de bodyguarzi şi dispozitive electronice pasive. Cu şapca vârâtă în buzunarul de la spate şi purtând pe cap o cască interfaţă, Warren introduce un program în inima de cristal a unei rachete dirijate prin radar, verificând dacă proiectilul îşi

cunoaşte misiunea. Cowboy stă sub un pin *ponderosa* din apropiere şi ascultă briza ce adie prin vârfurile copacilor. Aici, la nivelul solului, aerai e nemişcat. O tensiune fără nume e ghemuită în trupul lui, atingându-i muşchii şi mintea, făcându-şi cunoscută prezenţa.

În josul pantei îl zăreşte pe Jimi Gutierrez plimbându-se cu Thibodaux. Panzerboy-ul şi cristaljocheul sunt amanţi acum, fanatici ai interfeţei. Thibodaux a rămas aici, căutând să fie aproape de Jimi, deşi treaba lui s-a cam terminat. Nimeni n-a ridicat vreo obiecţie. În felul ăsta, au mai scăpat de Jimi.

Ochii lui Cowboy licăresc, întrezărind o altă mişcare, şi o disting pe Sara urcând versantul. Pe şold poartă un pistol automat – Heckler-Koch-ul. Noile ei cicatrice sunt afişate cu aceeaşi sfidare, totuşi tânărul poate vedea şi altceva acolo – un soi de febră îndărătul ochilor. De parcă ar exista o teamă de care n-a scăpat.

Cowboy porneşte spre ea, călcâiele cizmelor sale adâncind semiluni în stratul de cetină.

— Iartă-mă că nu te-am putut aştepta, îi spune. Warren a avut nevoie de mine.

— În regulă. Nu-i nimic. Oricum am fost înconjurată de paznici. Hatmanul n-a mai vrut să rişte nimic.

În timp ce vorbeşte, îl cuprinde în braţe şi ultimele cuvinte ating gâtul lui, o dată cu răsuflarea. Cowboy expiră, iar o parte din încordarea simţită îi dispare laolaltă cu aerul stătut, când o vede pe Sara aici, şi ştie că fata este departe de lucrurile din Florida ce-şi înfipseseră ghearele în ea. Se retrage un pas şi-i apucă bărbia, examinând semnele de pe obraz. Inflamaţia a dispărut, însă vânătăile continuă să arate urât.

— Altă blestemată de greşeală, zice ea, şi gura îi zvâcneşte de mânie. Altă blestemată de greşeală nenorocită.

— Oricine poate greşi.

Cowboy o vede cum strânge din maxilare.

— Nu şi eu. Eu n-am voie să greşesc. Dacă n-ar fi fost Reno să mă salveze… Clatină din cap.

— Îţi poţi permite să fii om, Sara.

— Dar nu-mi pot permite să fiu *proastă.*

Îşi vâră mâinile în buzunare şi porneşte mai departe în susul pantei. Tânărul merge alături de ea şi-i simte autodispreţul.

— De-aia îmi păstrez cicatricele, Cowboy. Ca să mă privesc în

oglindă în fiecare dimineaţă şi să-mi amintesc să nu fiu proastă.

— Ai căzut într-o ambuscadă. Se poate întâmpla oricui. De ce crezi că lucrul ăsta te face proastă?

Ea îl priveşte cu coada ochiului.

— Poate c-o să-ţi explic într-o bună zi, dar nu acum.

— Ce face fratele tău?

Sara se încordează uşor şi pasul îi încetineşte.

— E bine. Caută un apartament. L-au lăsat în pace… nu le mai este de folos.

Cowboy ridică ochii, cercetând botul mat şi neted al lui *Pony Express* aflat sub plase. Inima îi creşte de bucurie.

— Reno spunea că este posibil ca în maşina aceea să fi fost chiar Cunningham.

— Nu. Au fost trei bărbaţi şi o femeie. Niciunul dintre ei nu era Cunningham, deşi unul aşa susţinea.

— Păcat.

Sara rânjeşte scheletic:

— Da. Păcat.

Plasele de camuflaj proiectează pe chipul ei reţele ce se suprapun cicatricelor. De la bancul de încercări, Warren mijeşte ochii spre fată.

— Sara, vorbeşte Cowboy, fă cunoştinţă cu prietenul meu, Warren. El face să zboare deltele.

— Salut, Warren.

— Bună. Mecanicul întoarce capul spre silueta întunecată a deltei ce pare ghemuită. Nu-i rău pentru un lucru făcut pe genunchi, ce zici?

— Nu-i rău deloc, surâde Sara şi se întinde să atingă ampenajul canard din stânga. Cum se poate construi aşa ceva pe genunchi?

— Din resturi, spune Warren. Mijeşte din nou ochii către forma întunecată de panteră. Doar motoarele au fost întregi. Sunt subansamblele cele mai scumpe, pentru că-s făcute din aliaje orbitale şi trebuie demontate şi băgate în revizie la fiecare trei mii de ore de zbor. Restul e opera noastră. Am evitat aliajele în construcţia structurii şi am folosit ceva mai ieftin şi aproape la fel de bun – materiale compozite, făcute din epoxid şi câteva alte chestii. Trenul de aterizare şi o parte din instalaţia hidraulică sunt singurele repere metalice.

Cowboy arată liniile aproape invizibile ale trapelor de

încărcare din burta deltei.

— Deltele sunt făcute să transporte marfă şi le trebuie o grămadă de carburant ca să aibă autonomia necesară, explică el. De aceea nu pot fi la fel de rapide şi manevrabile ca semigreii guvernamentali. Am încercat să compensăm dezavantajul ăsta montând mai multă aparatură electronică, blindaje şi armament, şi utilizând o sumedenie de redundanţe în sistemele avionului.

Sara se uită la un compartiment de rachete şi vede una demontată, expunându-şi conţinutul verificărilor lui Warren.

— Şi astea-s făcute tot pe genunchi?

— Îhâm, încuviinţează bătrânul. Sunt cel mai uşor de construit – toate componentele pot fi cumpărate din magazinele de piese electronice, cu excepţia carburantului şi a explozibilelor, dar pentru astea avem un laborator amenajat într-un garaj.

— Le-am montat toată după-amiaza, intervine Cowboy. De aceea n-am putut să te aştept în Santa Fe.

Sara se strecoară pe sub o aripă şi păşeşte de-a lungul avionului, Uitându-se în sus la epoxidul negru şi neted, plimbându-şi degetele peste suprafaţa lipsită de nituri. Cowboy vine după ea.

— Mâine dimineaţă, înainte de răsărit, zbor în Nevada. Intenţionez să ajung la bază în zori.

Fata iese de sub coada deltei, îndreptându-se şi privind peste mica pajişte alpină, spre piscurile verzi din depărtare. Cowboy o urmează, Uitându-se la desenele aruncate de plasele de camuflaj peste mâinile ei, peste faţă.

— Coţcarul mi-a dat o cameră în spate, îi spune. Poţi sta cu mine la noapte, dacă nu te deranjează că mă voi scula atât de devreme.

Ea îi zâmbeşte pieziş.

— Mă bucur pentru invitaţie. Mi-am dus deja bagajele acolo.

— Perfect. Încordarea pe care o simţise toată ziua pare să-l părăsească treptat, pe nesimţite. N-ai văzut tonomatul?

— Tono-cum? Ah! Nu, nu l-am văzut.

— Aşteaptă numai să termin aici, cu Warren, şi după aceea ţi-l arăt.

Ea aprobă din cap şi-şi mută centrul de greutate pentru a echilibra apăsarea armei de pe şold.

— Acum eu te păzesc, îi spune, aşa că ai grijă să nu te-arunci

în aer.

— N-o s-o fac.

Cowboy îi examinează profilul, în timp ce ea se uită spre copacii înalţi de dincolo de pajişte. Zăreşte brusca expresie de uşurare ori de recunoştinţă ce izbucneşte pe neaşteptate din sine, prin fisurile permanentei armuri. Pentru o clipă, se întreabă despre ce poate fi vorba.

Însă *Pony Express* aşteaptă. Tânărul se întoarce şi păşeşte sub aripa obsesiei sale negre şi polimerizate.

Capitolul nouăsprezece

Limuzina blindată a Sarei murmură peste şesurile din nord-vestul Arizonei. Fata şade pe bancheta din spate, alături de doi experţi în comunicaţii de la Maximum Law, care o asigură că legătura telefonică este confidenţială. Pentru o convorbire, momentul e la fel de bun ca oricare altul.

— Da?

Sara simte cum neuronii încep să-i scapere la auzul vocii. Se străduieşte să-şi stăpânească reacţia de şoc.

— Daud este acolo?

— Da. Imediat.

Urmează un moment de tăcere, timp în care Sara luptă şi pierde un război cu surprinderea şi furia.

— Bună, Sara, se aude glasul lui Daud.

— Cine mi-a răspuns, Nick? întreabă ea.

— Da.

Fata parcă zăreşte licărirea din ochii fratelui ei, felul cum acesta şi i-ar feri, privind în altă parte.

— Este blocat aici. Nu vor să-l trimită înapoi. Spun c-a încălcat convenţia, că n-a încercat să te oprească. De parcă ar fi putut s-o facă… În plus, după fuga ta m-au silit să semnez rezilierea contractului. Aşa că amândoi suntem lefteri.

— Fii atent la ce-ţi spun! Este posibil ca Nick să lucreze tot pentru ei.

— Poate c-aşa-i. Nu-mi pasă. E blocat aici şi trebuie să ne căutăm un hogeac. Sara îl aude trăgând scurt din ţigară. Numele lui adevărat este Sandor Nxumalo. Îmi vine al naibii de greu să nu-i spun Nick.

Sara îl poate simţi pe Daud îndepărtându-se de ea. Încearcă să-l reţină, îşi aminteşte trupul moale al negrului, privirea sa

cinică peste capul orb al tânărului.

— Daud, vreau să fii prudent. S-ar putea ca el să-ncerce să între în comunicaţiile noastre. Dacă ai nevoie să vorbeşti cu mine, sună-mă din…

— Ştiu asta. Bine. Altceva? Noi plecăm să ne căutăm un hogeac.

Pentru o clipă, Sara se gândeşte că ar ajunge un cuvânt strecurat Hatmanului, pentru ca negrul să dispară. Însă Daud ar şti, i-ar arunca-o ei în cârcă. Disperarea îi picură în inimă.

— Te rog doar să fii atent.

Convorbirea se întrerupe. Sara se gândeşte cât de bine se pricep orbitalii să-i dea speranţe lui Daud, cum ştiu, ca şi în cazul ei, că dacă îţi promit anumite lucruri, n-ai altă alegere decât să-i asculţi, chiar dacă supunerea înseamnă să le laşi lor toate posibilităţile unei inevitabile trădări.

— Ai grijă, Daud, rosteşte ea în receptor, iar acesta îi răspunde într-un grai pe care ea nu-l cunoaşte.

Ştie că este un avertisment, dar nu-şi dă seama la ce se referă.

Capitolul douăzeci

Un cântec îndoaie note de oţel prin mintea lui Cowboy. El îl numeşte „Călăreţii interfeţei din ceruri”. *Pony Express* urcă tot mai sus, deasupra ochiului alb, rotitor, al unui front de presiune scăzută, aflat pe punctul de a izbi coasta Pacificului; soarele se răsfrânge pe lonjeroanele negre ale carlingii. Deasupra, cerul este albastru-strălucitor, abia începând să se întunece o dată cu promisiunea spaţiului. Cowboy anunţă casca să-i coboare viziera, în timp ce suie spre soare. Fluieră printre dinţi şi simte gustul anestezicului.

— Reno! Cowboy nu se deranjează să-şi vocalizeze mesajul; îl trimite prin cipuri şi continuă să fluiere: Spune-le că sunt pe poziţie.

— Înţeles!

Reno şi-a întins degetele electronice peste releele de microunde de la un ţărm la celălalt, ţinând adunată reţeaua de comunicaţii mai eficient decât mercenarii Coţcarului.

Cowboy parcurge în mod automat displayurile, zărind motoarele în ralanti la albastru, iar restul coloanelor verzi. Poate simţi radiolocatoarele Californiei întinzându-se de jos după el,

atingând cu labe nesigure suprafaţa lui *Pony Express,* incapabile să reuşească o reflectare destul de puternică din muchiile rotunjite ale deltei şi din vopseaua antiradar. Nu sunt la fel de puternice ca instalaţiile din Vestul Mijlociu – nici n-ar fi nevoie de aşa ceva. Nu sunt obişnuite cu delte în misiuni clandestine deasupra Pacificului.

— Cowboy? răsună vocea îndepărtată a lui Reno, precum nişte băşicuţe înălţându-se încet. Eşti ocupat?

— Deocamdată dau ture. Îi aştept pe amicii noştri.

— Am descoperit ceva. Am scotocit prin cristal, aici, în laboratoare.

— Chestia asta nu poate duce la… hm… rezilierea contractului tău?

— Mă plictisesc. N-am nimic de făcut.

— E periculos, Reno.

— Nu. Securitatea lor exterioară este destul de puternică, dar după ce le pătrunzi în sistem, protecţiile nu sunt foarte bune. Probabil că erau adecvate acum zece ani, când au fost instalate, însă acum sunt uşor de penetrat. Am împrumutat un program spărgător de la amicii noştri de la Maximum Law, atunci când nu erau atenţi.

Cowboy se gândeşte ce s-ar putea întâmpla dacă cei din laborator descoperă intruziunea şi congelează cristalul lui Reno. Ar declara că a fost un accident inevitabil.

— Rişti, prietene, îi spune el.

— O dată ce am văzut cum este locul ăsta, mi-am cam dat seama ce caut. Nu-i tocmai clandestin, dar tipii sunt băgaţi în multe chestii dubioase. Cred că aşa a aflat Michael de ei, şi mai ştia că mă vor accepta pe mine – o simplă minte vorbind la telefon, lipsită de corp. Sunt obişnuiţi cu clienţi care, din diverse motive, au o grămadă de bani şi doresc să apară cu un chip şi o identitate noi.

— Eu aş zice că ăsta-i un motiv în plus să nu te bagi în computerul lor.

— Ai auzit vreodată de proiectul Mintea Neagră?

Cowboy se gândeşte o clipă, în timp ce examinează displayurile motoarelor şi armamentului.

— Nu, răspunde în cele din urmă. Nu pot spune că am auzit.

— Nu mă miră. Nici eu n-auzisem, înainte de a intra aici. Este un program spărgător dintre cele mai nasoale. Conceput de tipii

de la Securitatea Naţională a S.U., cu puţin înainte de război. Aceiaşi indivizi care, cu ani în urmă, au înfiinţat laboratorul ăsta şi continuă să-l deţină şi acum.

„Nimic surprinzător”, gândeşte Cowboy. „Celor de la contrainformaţii le place să se amestece, ca mărarul, în toate bucatele.” Aveau o mulţime de bănci în interfaţă, unde îşi spălau banii pentru operaţiunile lor, iar când băncile respective aduceau profit, căutau direcţii de investiţii. Atunci când guvernul le fusese zdrobit de blocuri, continuaseră să facă lucrurile la care se pricepeau cel mai bine.

— Perfect. Cu ce se ocupă?

— Configurează o minte în cristal, apoi intră în altă minte, una vie, şi o imprimă pe prima deasupra ei. Impun prima personalitate celei de-a doua. Dublează programul.

Cowboy simte cum îi îngheaţă cristalul din craniu. De data aceasta uită să nu vocalizeze şi izbucneşte în microfonul măştii faciale:

— Dumnezeule, dar de ce? La ce bun? Individul n-ar deţine memoria ţintei, ca să aibă acces la cunoştinţele ei, şi nici altceva…

— Poate că da, poate că nu… Transferai cerebral este o ştiinţă inexactă.

— Există dispozitive de protecţie. Niciun program nu poate sări din cristal în mintea cuiva.

— Mintea Neagră afirmă altceva.

Cowboy îşi închipuie pe cineva invadându-i creierul prin mufe, distrugându-i amintirile, personalitatea. Trapul lui, mintea rămasă – transformate în marioneta altuia. Mai rău decât ceea ce face Roon cu copiii.

— Drace, rosteşte el, şi oroarea îi strânge inima. Ieşi dracu’ din cristalul ăla, Reno. Nu vreau s-avem nicio legătură cu chestia asta.

— Tipii de la contrainformaţii intenţionau să folosească Mintea Neagră împotriva Orbitalelor. Câţiva asasini fanatici trebuia să pătrundă în minţile personajelor-cheie din Orbitale. Dacă totul se desfăşura normal, ei aveau să înceapă să dea ordine ce făceau vulnerabile Orbitalele în faţa unui atac al Pământului. În cazul că erau descoperiţi, urmau să se sinucidă – nu uita că asasinii originali rămăseseră, bine mersi, pe Pământ. Chiar dacă planul nu funcţiona perfect, cel puţin principalii orbitali trebuia

să devină psihopaţi sau cam aşa ceva, declanşând la vârf o confuzie generală. Nimeni n-avea să mai îndrăznească să utilizeze i-faţa pentru comunicaţii. Era un plan ingenios.

— Ce s-a întâmplat cu el?

— Orbitalele s-au mişcat mai repede şi au atacat înainte ca Mintea Neagră să poată opera. Lucrul principal este însă altul: *Mintea Neagră continuă să existe.* Se găseşte în computerele din laboratorul ăsta şi poate că şi-n altele. Laboratoare clandestine. Orbitalele – la dracu', *oricine* – pot pune mâna pe ea. Trebuie s-o distrugem.

— Drace, aşa-i!

— După cursa asta, o să-ncep să cotrobăiesc. Să aflu cine mai poate avea ascunsă pe undeva Mintea Neagră.

Urmează o pauză. Tonul lui Reno se schimbă:

— Naveta soseşte conform graficului, Cowboy. Ar trebui să-i poţi vedea amprenta la aproximativ doi, şapte, zero.

Tânărul întoarce capul spre stânga şi zăreşte o strălucire pe cerul care se întunecă.

— Confirm, Reno. Sus şi-n stânga, la ora opt.

Pony Express începe să vireze lent spre stânga. Motoarele parcurg ciclul de la albastru la verde. Cowboy îşi poate simţi venele deschizându-se o dată cu alcoolul carburant ce curge prin ele. Mintea Neagră este uitată instantaneu, iar nervii electronici ai pilotului se extind prin deltă, aripi şi motoare, în învelişul neted exterior, compozit, ticsit de senzori, şi în inimile cibernetice reci ale rachetelor ce aşteaptă, adăpostite de aripile negre, curbate.

— Hei, Cowboy! Este glasul Sarei, vorbind din baza Nevada. Pare puţin neliniştit. Îţi ţin pumnii! Vânătoare bună! Nu ştiu ce ziceţi voi în ocazii de-astea…

— Ai zis ceea ce trebuia. Mulţumesc.

— De-acum ies din reţea, dar să ştii că mă voi gândi la tine.

Cuvintele stârnesc în tânăr o căldură, copleşită imediat de valul de date ce-i roiesc prin cristal şi extensii. Turbopompele gem, revărsând carburant în camera de ardere a inimii sale urlătoare.

Neurotransmiţătorii pulsează într-un ritm oţelit, aidoma tobelor lui Smokey Dacus.

— Mulţumesc, rosteşte el, cu ochii alternând între vederea normală şi cea infraroşie, urmărind prin cer cărarea

strălucitoare a navetei.

Muchiile frontale ale deltei se încălzesc sub curentul de aer. *Pony Express* se răsuceşte în văzduh, virează, pică pe o nouă traiectorie. Motoarele suie către portocaliu. Avionul soseşte deasupra navetei, dinspre soare.

— Cowboy!

Este un glas lipsit de inflexiuni: cristal pur, lipsit de personalitate. Cineva interfaţat printr-o uriaşă inimă de computer, parte a unei gigantice minţi cibernetice.

— Sunt Roon. Am interfaţat în reţea. Voi fi alături de tine. Vreau să fii ochii şi urechile mele. Poate că sunt capabil să-ţi ofer nişte sugestii.

Iritarea lui Cowboy răbufneşte aidoma unei rachete antiradar peste Drumul Iadului. El nu este unul din băieţaşii ori fetiţele care n-au de ales decât să-l lase pe Roon să le călărească minţile şi trupurile, sugându-le senzaţiile precum un vampir conectat la o venă.

— Pe mă-ta, replică el şi se decuplează de la reţea.

Se gândeşte o clipă la ce ar putea face Roon cu programul Mintea Neagră şi aude un mârâit de groază în propriul său creier extins.

Simte dinspre Sierra impulsuri de microunde încercând disperate să restabilească legătura. Le evită. Naveta a început să coboare rapid, o sclipire argintie de aliaj pe cer. Cowboy este turtit în fotoliu de impulsul postcombustiilor. Motoarele se înroşesc la maximum. Costumul de antisuprasarcină îi încleştează venele, străduindu-se să împiedice concentrarea sângelui. Îl aude pe pilotul navetei flecărind cu controlul de la sol din Vandenberg. Reverifică armamentul. Se gândeşte la încărcătura navetei, la compartimentele criogenice conţinând miliarde de viruşi mutanţi creaţi în spaţiu, programaţi să distrugă maladia Huntington, tratamentul în care Tempel investeşte de opt ani o parte a masivului său buget de cercetări.

Pony Express se clatină atingând jetul reactiv al navetei. Aceasta este uriaşă, lungă de două sute de metri, ocupând jumătate din vederea frontală a cupolei deltei, gonind prin atmosferă cu o viteză de două ori mai mare decât cea a sunetului.

Cowboy i-a studiat datele tehnice şi ştie că este extrem de puternică, având încorporate redundanţe multiple, capabile să

înlăture avarii incredibil de serioase. Apreciază că va trebui s-o lovească de vreo opt ori şi i-au rămas mai puţin de două minute până la aterizarea în Vandenberg.

Ţipetele microundelor din Nevada îi asaltează senzorii. Cowboy le ignoră. „Mai întâi”, gândeşte, „reactoarele.” Naveta poate accelera, lăsându-l în urmă, dacă nu scoate din funcţiune reactoarele. Pică în coada navetei, deccelerează şi lansează o rachetă autodirijată radar. Ridică din nou delta în soare.

— Care-i semnalul? întreabă unul dintre piloţii navetei, senzorii săi pasivi recepţionând impulsul radar al torpilei.

Răspunsul soseşte destul de repede. Flăcările înfloresc printre mănunchiurile de ajutaje din baza aparatului.

— *Himmel!* exclamă aceeaşi voce.

Cowboy basculează din carenaj altă rachetă radar.

— Solul, aici Tempel unu-opt-trei. Raportez: suntem atacaţi…

„Băiatul pricepe repede”, gândeşte Cowboy. A doua rachetă pătrunde în partea posterioară a navetei şi scuipă metal topit prin compartimentul reactoarelor. Cowboy alimentează deja cu alcool arzătoarele de injecţie secundare şi este izbit din nou în fotoliu, picând sub ţintă. Naveta se răsuceşte, căutând să scape. Este însă prea lentă, prea mare ca să poată fi ratată.

— Tempel unu-opt-trei, poţi repeta?

Turnul de control nu pare să înţeleagă la fel de repede. Cowboy pierde altă torpilă în direcţia unor trape de cală şi culisează turela minitunului dorsal. Proiectilele de treizeci de milimetri ciuruiesc pântecele navetei. Dacă distruge suficiente instalaţii hidraulice, aceasta nu va mai reuşi să coboare trenul de aterizare şi, chiar dacă izbuteşte să fugă din calea lui *Pony Express,* se va distruge la coborâre. Scânteile brodează o dâră strălucitoare în lungul fuzelajului imens şi desprind bucăţi din blindajul de aliaje. Din venele de răcire perforate, freonul se risipeşte în văzduh precum o ceaţă. Pilotul nu-i mai aşteaptă pe cei de la sol ca să se dezmeticească; foloseşte la maximum ajutajele direcţionale şi flapsurile, şi cade aidoma unui bolovan, încercând să zdrobească delta sub el. Cowboy eschivează cu uşurinţă, lansează un proiectil într-o secţiune deja lovită şi speră că va provoca avarii ale structurii. Minitunul dorsal şi-a consumat muniţia şi tânărul culisează turela înăuntru.

Accelerează înainte pe sub naveta masivă şi ranversează, scoţând din trapă tunul ventral. Începe să tragă în sus, în

secţiunea de comandă, ţintind cristalul şi pilotul. Un rezervor de oxigen explodează cu un norişor de gaz îngheţat. Vede arcurile electrice ce se întind între cablurile rupte. Lansează încă o rachetă în direcţia spărturii şi, brusc, scheletul navetei urlă de durere, un sunet pe care Cowboy îl sesizează sub forma undelor de şoc atenuate ce scutură *Pony Express.* Plăci de metal pornesc să se defolieze din încastrarea unei aripi de cincisprezece metri, fragmente de pleavă măturate de curentul de aer vâjâitor.

— Se rupe, anunţă pilotul şi are dreptate.

Pony Express se înşurubează, decroşând în clipa când aripa se rupe şi lichidul hidraulic irupe în atmosferă precum sângele arterial. La doi Mach, timpul este ca şi inexistent pentru un aparat care-şi pierde forma aerodinamică. Naveta se zguduie, se apleacă într-o parte şi începe să se boţească.

— Tempel unu-opt-trei... începe pilotul, dar urmează ecoul unui *clic* final, când emiţătorul se zdrobeşte de un zid de aer şi, pe neaşteptate, pe frecvenţa aceea nu se mai aude absolut nimic, cu excepţia strădaniilor disperate ale controlorului de la sol, care vorbeşte singur, încercând să restabilească contactul. Naveta s-a transformat într-un viscol argintiu de componente structurale torsionate, de aliaje, aripi, ampenaje canard, conteinere rostogolindu-se din cală, toate spiralând spre o întâlnire finală cu Pacificul ascuns sub vasta întindere a norilor de dedesubt. *Pony Express* se înclină pe o aripă peste furtuna metalică, motoarele îi revin către verde şi-şi începe lunga coborâre spre Nevada.

Cowboy simte cum grindina neurotransmiţătorilor săi se domoleşte. Activează un comutator mintal şi emite către Nevada o rafală concentrată.

— Aici Cowboy. Misiune îndeplinită. Dacă doriţi, puteţi aplauda.

— Nu-i vreme de sărbătoriri, se aude glasul ca filtrat prin apă al lui Reno. Lumea este prea ocupată acum. Vrei s-asculţi?

— Atâta timp cât nu-l laşi pe pederastul ăla cu creier albit să-mi între în minte.

— Oricum nu cred că are chef să discute cu tine. Pare destul de indispus.

Pony Express planează ca un şoim deasupra lui Mojave, reducând viteza o dată cu altitudinea. Reno îl introduce pe

Cowboy în reţeaua de comunicaţii şi, brusc, mintea acestuia este asaltată de o babilonie de glasuri. Oamenii Coţcarului, din Vest, ai Hatmanului, din Est, şi ai lui Roon trimit simultan comunicate de presă către tabloidele din interfaţă. „Tratamentul Tempel se prăbuşeşte în flăcări.” „Nicio alinare pentru suferinzii de maladia Huntington.” Astea sunt primele informaţii.

După aceea, veştile încep să se structureze pe anumite tabloide. *Newsfax* primeşte ştirea că naveta Tempel a fost doborâtă. *Seconds* este informat că motivul real îl constituie sabotajul. *Mednews* e înştiinţat de posibilitatea ca tratamentul să fi avut efecte secundare necunoscute şi că banii lui Tempel s-au dus pe apa sâmbetei. *Markreps* capătă un raport asupra faptului că Tempel a rămas fără capital în urma ofertei de preluare, un document conţinând o mulţime de statistici generate de Roon. *Mednews* află din partea unei „importante oficialităţi Tempel” că tratamentul anti-Huntington era lipsit de orice valoare. *Newsfax* recepţionează „informaţia neconfirmată” că Tempel şi-a sabotat propria navetă pentru a evita răspândirea adevărului despre tratament.

În vreme ce ştirile iau cu asalt redacţiile tabloidelor, Roon, Coţcarul şi Michael încep să vândă sub preţ acţiuni Tempel la bursa din Chicago. Ordinele de vânzare sunt trecute prin mai multe sute de robobrokeri, ascunzând faptul că provin din numai câteva surse. Robobrokerii monitorizează conţinutul tabloidelor şi cuvântul „Tempel“ apare din plin. Luminiţe roşii pornesc să clipească pe consolele supraveghetorilor umani ai robobrokerilor. Veştile despre ordinele de vânzare explodează în tabloide şi începe panica.

Acţiunile Tempel se prăbuşesc, declanşând dinspre mii de brokeri automaţi ordine imediate de vânzare. Nervoşii posesori ai acţiunilor tremură în faţa monitoarelor. Când minitunurile lui Cowboy au început să perforeze naveta, valoarea unei acţiuni plutea pe la 4 500, iar acum a coborât la aproape 800. Articolele tabloidelor reflectă lipsa rezervelor de capital Tempel, bugetul de cercetare irosit pe un tratament inutil, zvonurile autosabotajului, posibilităţile ca anul acesta şi cel viitor să nu existe dividende. Michael şi Coţcarul alimentează panica printr-o serie neîntreruptă de mici ordine de vânzare. Bursa o ia razna.

Pony Express murmură deasupra hotarului Nevadei, un cursor negru coborând precum graficul valorii acţiunilor Tempel. Alte

luminiţe de avertizare pâlpâie în Chicago. Directorii executivi Tempel neagă informaţiile tabloidelor, însă oricum nimeni nu crede în Orbitale şi declaraţia lor nu face altceva decât să întreţină zvonurile. În douăsprezece minute, acţiunile Tempel au pierdut 56 la sută din valoare. Oficialii bursei de la Chicago sunt supuşi presiunilor din exteriorul puţului şi tranzacţiile cu acţiuni Tempel sunt sistate, „aşteptând confirmările unor surse externe”.

Este exact ceea ce trebuia pentru ca activitatea să înceapă în altă parte. Roon vinde stocuri masive de acţiuni la bursele din Osaka şi Singapore. Valoarea Tempel cade atât de rapid la Mombasa, încât nici nu mai este necesar ca el să intervină acolo. La Osaka, Tempel a coborât sub 900 înainte ca tranzacţiile să fie stopate în urma directivelor primite de la Programul Director Bursier. Singapore nu urmează aceeaşi recomandare şi Tempel continuă să scadă.

Orbitalul îşi găseşte replica, declarând imediat un dividend de cinci procente. Declinul încetineşte în vreme ce *Pony Express* se roteşte deasupra bazei. Oamenii examinează cu mai multă precauţie zvonurile. Roon caută să contraatace şi ordonă o informaţie tabloid conform căreia Tempel nu poate achita dividendele anunţate, întrucât întregul său capital este blocat de preluarea lui Korolev. Orbitalul Sovietele Unite anunţă că blocul farmaceutic combinat finanţează dividendele Tempel, declaraţie apărută simultan cu cea personală a lui Couceiro în care se afirmă că Tempel renunţă la toate activele Korolev, că oferta de preluare este considerată eşuată şi toate profiturile vor fi folosite pentru garantarea dividendului. În urma garanţiilor venite din două părţi, acţiunile Tempel reîncep să crească. Michael încearcă şi alte zvonuri tabloide, dar acţionarii privesc mult mai atent orice articole despre Tempel neconfirmate.

Un puls îngheţat străbate reţeaua, emiţând cu viteza luminii dinspre uriaşul cristal IA al lui Roon. Cowboy se crispează înaintea sunetului, simţind în mască un fantomatic gust greţos.

— Am ajuns la fund. Începeţi să cumpăraţi. O să vindem la o mie cinci sute şi să sperăm că vom prinde o furtună de speculanţi, ca să-l trântim din nou.

Cowboy roteşte ajutajele deltei, plutind peste deşertul Nevadei. Ordinele de cumpărare pleacă spre robobrokeri. Revenirea lui Tempel este mai rapidă decât colapsul. La 1500,

se reiau ordinele de vânzare, totuşi cumpărătorii interesaţi sunt mai numeroşi decât cei care vând. Preţurile oscilează nesigur timp de câteva secunde, până ce se încasează profiturile, dar Couceiro face un alt anunţ: în câteva zile, rezerva de medicamente pentru vindecarea maladiei Huntington va fi adusă de pe orbită, însoţită de cuttere care să prevină orice atac. Tabloidele publică declaraţii despre siguranţa şi eficienţa tratamentului. Preţurile urcă vijelios.

Bursa din Chicago se redeschide, vânzând Tempel cu 2 000. Coţcarul şi Michael şi-au epuizat fondurile disponibile. Procurile tuturor acţiunilor cumpărate îi sunt expediate imediat lui Roon, în Venezuela. *Pony Express* ajunge deasupra pistei, lunecând spre pământ în vreme ce trenul de aterizare culisează lin din locaşul său, iar preţul unei acţiuni Tempel pare a se stabiliza în jurul a 3 000.

Echipa de la sol se repede către deltă, purtând plasele de camuflaj. Deznădejdea rece muşcă inima lui Cowboy. Mesajul expediat de Roon prin reţea nu face altceva decât să-i confirme intuiţia.

— Stocul achiziţionat e insuficient pentru înlăturarea lui Couceiro. Dacă în etapa asta aş solicita votul acţionarilor, n-aş face altceva decât să atrag atenţia asupra mea.

— Ticălos laş! răcneşte Cowboy.

Durerea îi pârjoleşte membrele care încep să i se dezmorţească.

— Pot încerca să schimb câteva opinii din consiliul directorial, dar bănuiesc că lui Couceiro i-a crescut cota pentru ceea ce a făcut azi. Propun să ne încasăm profiturile şi s-o considerăm o lecţie pentru toţi.

— Ţi-e frică să fii o ţintă, Roon? întreabă Cowboy. Ţi-e frică să te joci *şi* cu barosanii?

— A părăsit reţeaua, îl anunţă Reno. Nu te poate auzi.

— Ar fi trebuit să-l ucid când am avut ocazia, pufneşte tânărul.

Îşi desface chingile şi scoate casca. Transpiraţia i se prelinge pe frunte. Cupola carlingii se înalţă cu un bâzâit electronic. Pârjolul deşertului îi taie tânărului răsuflarea, chiar dacă plasele de camuflaj acoperă soarele. Simte arzându-i cristalul din cap; furia lui este o combustie duduind în inimă.

— Nu dezasambla reţeaua, spune el. O s-avem nevoie de ea.

O să-ţi explic mai târziu.

Se decuplează de la interfaţă şi se scoală în carlingă, coborând scăriţa în timp ce mâini se întind să-l ajute.

Cartierul general de aici este un cort gonflabil, acoperit de omniprezentele plase de camuflaj. În apropiere se află cisterne de carburant şi două panzere ale căror contururi tremură în valurile căldurii. Ţinând casca în mână, Cowboy intră în cort.

Sara îl întâmpină în prag. Îl priveşte deznădăjduită, cu ochii încercănaţi de disperare. Pe frunte i se zăreşte o dungă roşie, de la casca pe care a purtat-o când era cuplată la reţea. Se întinde şi-l cuprinde în braţe. Cowboy se împleticeşte şi se opreşte. Ea îşi lipeşte obrazul de gâtul lui.

— A fost cât pe-aci, rosteşte ea. Am fost atât de-aproape…

— Nu s-a terminat, replică Cowboy. Unde-i Coţcarul? Nu vreau să-nchidă reţeaua.

Fata se desprinde de el şi-l cercetează.

— Ce vrei să spui?

— Acum avem mai multe acţiuni şi am reuşit un profit important. Deţinem o poziţie mult mai tare.

— La ce bun? scutură Sara din cap. N-am…

Aerul răcoros mângâie binefăcător fruntea tânărului. Costumul antisuprasarcină pare să-l sugrume, târându-l în josul puţului.

— I-am doborât o dată, spune Cowboy. O s-o fac din nou.

Pentru o clipă, Sara pare suspendată în timp, cu chipul transformat într-o mască de şoc.

— Escortele… Acum vor fi însoţiţi de escorte…

— Mă fut în ele de escorte.

O ia de mână şi o conduce prin cortul cel mare, spre compartimentul de comunicaţii instalat în capătul opus. Acolo, Coţcarul stă înconjurat de ruinele planului său, echipamentele de comunicaţii demontate, specialiştii Flash Force privind agitaţia, cu interes profesional, detaşat. Lui Cowboy i se pare că niciodată managerul său n-a arătat atât de bătrân.

— Coţcarule, vorbeşte el. Fii atent! Nu s-a terminat. Vede cum capetele se întorc spre dânsul. Vreau să fac încă o cursă.

Deja chitara de oţel îndoaie note prin mintea lui.

Capitolul douăzeci şi unu

Sara se foieşte goală pe patul ei dintr-un compartiment al

cortului gonflabil, izolat printr-o perdea opacă, de plastic jupiterian. Braţele şi gâtul îi sunt roşii; soarele a pârjolit-o în orele cât a ajutat la asamblarea rachetelor improvizate, iar crema protectoare pe care a adus-o din Florida s-a dovedit mai puţin utilă în deşertul Nevadei. Aer răcoros şuieră prin ventilaţie, fără a-i alina însă senzaţia de disconfort. Se întinde către sticla de bere şi-i apasă suprafaţa îngheţată de frunte, simţind răceala ca pe un contrast bine venit faţă de pielea care o arde.

„De unde o să iei piloţi, C'boy?” Întrebarea îi aparţinuse lui Warren. „Există cinci delte, chiar şase dacă nu păstrăm una pentru piese de schimb, dar n-avem decât trei piloţi.” Capul lui Warren se clătina încet dintr-o parte în cealaltă. „Majoritatea au murit traversând Hotarul, iar mulţi dintre supravieţuitori se ascund în ambele tabere ale războiului ăsta.”

Atunci Sara şi-a amintit de fotografiile de la Mătasea Albastră, puţinele neînrămate în panglici de doliu. A spus imediat tot ce ştia şi au sunat la Tampa. Maurice venea în Vest, garantându-i-se 30000 în aur. Au încercat după aceea să contacteze doi vechi cuterjochei recomandaţi de antilez; pe unul dintre ei au reuşit să-l găsească. Materiile prime pentru rachete erau aduse cu elicopterul.

Zi şi noapte, sub o plasă de camuflaj unduitoare, se preparau carburant şi explozive.

— Eu sunt!

Glasul lui Cowboy. Încuietoarea din velero a compartimentului se desface, în sunet de cearşafuri rupte. Tânărul intră, închizând-o înapoia lui. Transpiraţia îi curge pe chip. Poartă o salopetă uzată, iar fruntea şi braţele îi strălucesc de arsuri.

— Bună!

Îngenunchează lângă fată şi se apleacă pentru a-i săruta un sfârc. Sara îi întinde berea ei. Cowboy se aşază cu picioarele încrucişate şi bea.

— Diseară trebuie să aduc o deltă din Colorado, spune el. Plec cu elicopterul.

— Când ai de gând să mai şi dormi puţin?

Cowboy îşi trece palma peste frunte, apoi se şterge pe coapsă.

— Cât merg cu elicopterul. Nu pilotez eu.

— Drace! Sara se strâmbă şi se sprijină în coate. Trebuie să te-odihneşti. Scoate-ţi hainele şi treci în pat.

— Nu ştiu cât de odihnitor o să fie, rânjeşte el.

Fata se mişcă, făcându-i loc pe saltea, şi bate cu palma locul de alături. Rosteşte apăsat:

— Va fi foarte… odihnitor.

Cowboy lasă berea şi coboară degetele către fermoarul salopetei. În aceeaşi clipă se opreşte, încremenind. Sara întoarce capul şi ascultă, auzind îndepărtatul duduit baritonal al elicopterului, ce creşte pe măsură ce se apropie dinspre nord.

— La dracu'! mormăie ea.

Poate zări febra urcând iarăşi în ochii tânărului, sclipirea pe care a văzut-o cu două zile în urmă, când el a coborât din deltă… dragostea pentru viteză şi metal, obsesia faţă de interfaţa cristalului şi extensiile electronice ale minţii sale gonind cu viteza luminii… În stările acestea, Cowboy pare aidoma unui nucleu atomic, înconjurat de un impenetrabil nor de electroni, eliberat de legăturile pământene, imun… Îşi descolăceşte picioarele lungi şi se scoală.

— Iartă-mă, îi spune, dar este deja dus, cu mintea pierdută într-un spaţiu intern, izolat, dinapoia ochilor de plastic.

Îi trimite o sărutare din vârful degetelor şi pleacă. Sara se întinde spre bere, o ridică, apoi o lasă la loc. Nu-i mai e sete. Se întoarce pe burtă, simţind cum briza intermitentă a ventilatorului începe să-i usuce transpiraţia de pe spinare.

Ceva mai târziu în aceeaşi zi, intră în tură la comunicaţii. Nu-i cine ştie ce mişcare, iar mesajele sunt reduse la minimum, pentru a micşora şansele lui Tempel de a descoperi reţeaua. Sara stă în odaia cea mare şi tăcută, pernuţele din spumă expandată ale căştilor iritându-i fruntea arsă de soare. Detestă atmosfera militară de aici, gărzile, ordinele date de sus, accentul pe securitate şi disciplină care-i stânjeneşte stilul de gloduroasă. Ecranul din faţa ei este gol, cu excepţia unui cursor alb. În partea cealaltă a odăii, un tehnician trebăluieşte la nişte cabluri, benzi izolatoare şi mufe mamă/tată. Sistemul de climatizare nu pare cu mult mai eficient decât cel din odăiţa ei. Bate nervoasă pe taste un şir de litere lipsite de sens, apoi le şterge.

Ştie că, dacă ar fi lucrat bine, nu s-ar mai fi găsit aici, într-o ţintă gonflabilă din mijlocul unui fost poligon de teste nucleare, ajutând o adunătură de haimanale să atace Orbitalele cu nişte reactoare improvizate. Ar fi putut privi Nevada din înălţimile

unei locuinţe imponderabile, aflate în exteriorul puţului, trăind acolo, în exemplara imunitate construită din aliaje, alături de Daud, ambii purificaţi de lutul care s-a agăţat toată viaţa de ei. Dacă s-ar fi descurcat mai bine cu Andre, dacă n-ar fi lăsat sentimentele să-i contamineze acţiunile… dacă şi-ar fi păstrat dorinţa curată şi dură precum titanul, ar fi fost în siguranţă acum, învăluită de izolarea perfectă a vidului.

Instalaţia de condiţionare a aerului murmură despre viitoruri ce nu vor veni niciodată. Sara îl ştie prea bine pe cel mai plauzibil: cadavre carbonizate înfăşurate în metal topit, o moarte personală, un asasin cu trăsături nesigure, dar deţinând irisurile metalice ale lui Andre şi vocea şoptită a lui Cunningham şi venind cu viteza supersonică a unui glonţ… Toată această afacere improvizată şi ridicolă explodând aidoma unor şrapnele, fiecare supravieţuitor căutând să se pitească, trădându-i pe ceilalţi în speranţa salvării proprii…

Tehnicianul loveşte în ceva cu mânerul şurubelniţei. Sara surâde şi se relaxează în scaun, împingându-şi căştile spre spate, ştergându-şi fruntea. Închide ochii şi roteşte capul, auzind trosnetele vertebrelor cervicale.

Chiar dacă pare o nebunie, acesta este singurul loc unde preferă să se găsească.

Un apel îi furnică prin minte, în vreme ce o solicitare porneşte să piuie pe ecran. Fata îşi potriveşte căştile pe tâmple şi expediază un semnal mintal. Neuronii i se înfioară, drept răspuns la impulsurile indiferente ale unei îndepărtate nebunii din cristal.

— Sunt Roon. Oamenii mei au aflat ora şi data transportului.

Sara porneşte recorderul.

— Gata de recepţie, vorbeşte ea în microfon; n-are rost să utilizeze căştile pentru trăncăneală.

— Tu eşti, Sara?

Intimitatea exagerată a cuvintelor ce-i şoptesc în creier este agravată, împinsă până aproape de insuportabil, de lipsa oricărei tonalităţi ca şi de faptul că ea îl cunoaşte pe bărbatul din castelul de aliaj, mângâind părul strălucitor al unei victime în timp ce toarce în cipuri.

— Mi te amintesc perfect. Piele măslinie, catifelată şi cicatrice afişate cu aroganţă. Te-aş fi învăţat inutilitatea unei asemenea aroganţe, Sara. Te-aş fi învăţat fericirile docilităţii.

Glasul rece şi îndepărtat îi transformă oasele în gheaţă. Va trebui să remonteze înregistrarea aceasta; nu va lăsa pe nimeni s-o audă.

— Nu sunt Sara, rosteşte ea. Dacă n-ai un mesaj pe care să-l transmit mai departe, părăseşte această frecvenţă.

— Ah… În ciuda absenţei inflexiunilor, simte plăcerea lui Roon faţă de iritarea ei. Cum doreşti… Noul transport vine mâine cu naveta *Argosy,* clasa Ventura. Ora de sosire este optsprezece treizeci şi două de minute. Naveta va ateriza la Edwards, nu la Vandenberg. Va fi escortată de şase fregate clasa Hyperion.

Inima Sarei ameninţă să-i iasă din piept. Mâine este mult prea devreme. Piloţii lui Cowboy nu s-au antrenat încă împreună. Iar Edwards este dromul militar şi poligonul Orbitalului, nu dromul comercial. „Probabil că fregatele nu pot ateriza la Vandenberg”, gândeşte ea. Sunt nave mari, capabile de manevre atât în spaţiul cosmic, cât şi în atmosferă. Pe de altă parte însă, poate fi o ocazie favorabilă – Edwards este mai aproape de baza din Nevada şi naveta va rămâne mai multă vreme în domeniul de acţiune al lui Cowboy.

— Mesaj recepţionat, rosteşte ea şi repetă pentru a fi sigură că a fost auzită.

— Îmi pare rău, Sara, realmente îmi pare rău. Vocea criogenică sună iritant de superior. Ştiu că este mult prea devreme ca să puteţi face pregătirile corespunzătoare. Totuşi eşecul vostru va amâna doar cu puţin timp relaţia istorică. Noua ordine va evolua, indiferent de situaţie. O cere pura inevitabilitate a datelor.

Sara opreşte recorderul. Se străduieşte să-şi stăpânească furia din ton.

— Vom acţiona conform planului, spune ea. Vom doborî naveta.

În vocea lui Roon se simte o ezitare.

— Am înţeles, zice el, şi prezenţa îi dispare din reţea.

Cursorul alb reîncepe să pâlpâie. „Ticălosule”, gândeşte Sara.

„Dacă suntem înfrânţi, dacă nu ne mai rămâne nimic, o să-ţi fac o vizită şi-o să-ţi trimit Nevăstuica-n creier. Planeta va fi ceva mai curată când voi termina cu tine.”

După aceea, trimite un apel general către Coţcar şi-l cheamă la ea. Până când acesta apare, foloseşte căştile ca să înlăture comentariile lui Roon şi are deja pregătită noua versiune. Pune

înregistrarea şi vede cum îngrijorarea sporeşte în ochii bătrânului.

Timp de câteva momente lungi şi tăcute, Coţcarul îşi taie o bucată de tutun.

— Poate că am reuşi, spune în cele din urmă, dar tot ne lipseşte un pilot.

— O să-ţi găsesc unul, zice Sara aplecându-se deasupra ecranului.

Maurice îi pomenise de un tip care, ultima dată când se mai auzise de el, locuia în Catalina. Între timp se mutase de acolo şi nimeni nu ştia unde anume. Scotoceşte prin fişiere, îi găseşte adresa şi-i sună pe foştii lui vecini. Unul dintre ei aminteşte de Santa Barbara, unde Sara trebuie să parcurgă aceeaşi procedură. De data aceasta, un vecin menţionează ceva legat de Carson City. Bingo! Individul este, practic, lângă ei.

Se dovedeşte că omul ar avea nevoie de treizeci K de aur. Flash Force aranjează o livrare cu elicopterul, în cursul serii.

Coţcarul străluceşte de mulţumire şi o bate pe Sara pe umăr.

— Ai făcut o treabă a-ntâia! Avem echipa completă. Îşi trece tutunul dintr-o parte în alta a gurii şi caută din priviri una dintre scuipătorile pe care i le-au adus oamenii lui. Maurice al tău soseşte diseară. Trebuie să-i adun pe toţi piloţii, ca să le poată povesti care-i treaba cu tacticile Orbitalelor.

Alte chestii militare. Sara e fericită că n-o să fie problema ei. Până la pauza de masă, mai are încă o oră de petrecut în faţa monitoarelor, şi chiar şi atunci va fi o cină comună, servită într-un cort special, amintindu-i prea mult de mesele copilăriei din taberele PS ca s-o aştepte cu cine ştie ce încântare.

Coţcarul pleacă târşâindu-şi picioarele. Sara priveşte cursorul alb clipind şi-şi doreşte o băutură rece. Brusc, cursorul goneşte peste ecran, aducând alte informaţii, şi un glas nou gâdilă tâmplele femeii.

— Vreau să vorbesc cu Sara. Spuneţi-i că este fratele ei.

Simte aripa uşoară a unei călduri plăcute.

— Eu sunt, Daud.

— Cine-i tipul cu care am vorbit?

Ea se uită spre tehnicianul care continuă să meşterească la cabluri, dorindu-şi să poată avea puţină intimitate.

— Habar n-am. Probabil unul dintre comutatori.

— Îl cheamă cu adevărat Randolph Scott?

Glasul lui Daud sună puţin anormal. Parcă ar fi obosit sau drogat. Un avertisment şopteşte prin venele Sarei.

— Mă îndoiesc. Reduce tonul şi şopteşte prudentă în microfon: Ce faci? Unde eşti?

— Sunt foarte bine. Nick şi cu mine ne-am găsit o casă. El are ceva bani puşi deoparte.

De unde-aţi găsit-o? El plăteşte endorfinele pe care ţi le bagi în vene? Ar vrea să întrebe toate astea, dar ştie care vor fi răspunsurile, ştie că nu va afla adevărul atâta vreme cât ea însăşi se ascunde în Nevada.

— Te-au mai sâcâit? Te supraveghează?

— Cel puţin nu-mi dau seama.

Undeva, pe fundalul vocii lui, se aude un zgomot casnic – parcă închiderea uşii unui frigider –, şi sângele Sarei se transformă în foc.

— De unde suni? Din apartamentul tău?

— Nu.

Răspunsul este precedat de o ezitare infinitezimală, care o convinge că este vorba de o minciună. Şi-l poate imagina pe Daud stând lângă telefon, cu o ţigară în mână, foindu-şi nervos ochii.

Se apleacă mai mult spre monitor. Vorbeşte atât de apăsat, încât tehnicianul aflat în cealaltă parte a camerei întoarce capul s-o privească.

— Daud, spune-mi despre ce-i vorba. N-o să mă supăr dacă-mi spui totul.

— Nu, replică fratele ei, şi în glas i se simte o furie evidentă. De ce nu mă crezi niciodată? Am spus „nu”!

Sara îl cunoaşte prea bine şi ştie că asta e tot o minciună.

— Daud, aici lucrurile au început să se precipite, vorbeşte ea rapid. Nu pot vorbi. O să te sun când are să fie sigur.

Daud îşi revarsă toată iritarea:

— Fir-ai a dracu’ să fii! Ţi-am zis…

— Te iubesc, încheie inexpresivă, cu degetele deja plesnind butonul care pune capăt comunicaţiilor.

Inspectează pupitrul de comandă şi nu vede nimic deosebit. Ridică privirea către tehnician.

— Breşă de securitate, rosteşte ea. Anunţă unde trebuie. Sunt sigură că cineva a ascultat convorbirea asta.

Capitolul douăzeci şi doi

Sara se află în deşert cu Maurice şi respiraţia îi bubuie afară din plămâni, împinsă de pulsaţiile arşiţei ce se înalţă din sol. Delta lui Cowboy pluteşte în beznă, o formă întunecată şi netedă pe fundalul bolţii şi al cărei jet descendent ridică un nor opac de praf ce irupe prin noaptea înstelată. Sara mijeşte ochii în faţa valului de ţărână şi-şi simte muşchii gâtului şi umerilor încordându-se, aşteptând pe cineva să cadă din ceruri…

I-au spus că graficul orar este prea strâns. Cu naveta sosind mâine după-amiază, nu pot să evacueze baza şi în acelaşi timp să spere în realizarea misiunii. I-au mai spus că nu *cred* ca vreun program să-i fi putut depista prin numeroşii comutatori ai reţelei. Vor fi nevoiţi să se limiteze la sporirea măsurilor de securitate, la aducerea a cât mai mulţi oameni şi armament defensiv şi la speranţa că experţii Flash Force nu se înşală.

Delta aterizează, reducându-şi ţiuitul. Furtuna de praf se domoleşte. Se găsesc cu toţii la peste un kilometru de cortul de comandă – deltele au fost dispersate ca să fie cât mai greu de reperat. Sara a rămas cu privirea aţintită asupra întunericului împestriţat cu diamante de deasupra capului. Muşchii umerilor şi ai gâtului continuă să-i fie tensionaţi şi-şi dă seama ce aşteaptă: un meteorit.

Dacă Tempel le cunoaşte locaţia, asta-i metoda cea mai simplă de a scăpa de ei.

Echipa de la sol se repede cu plasele de camuflaj. Cupola carlingii se ridică şi înăuntru se vede Cowboy; casca lui neagră reflectă stelele. Sara porneşte într-acolo, în vreme ce el telescopează scăriţa către nisipul ce radiază căldură. Sara îl aude pe Maurice urmând-o tăcut.

— Cowboy, m-a sunat Daud şi…

— Ştiu. M-au anunţat în timpul zborului. Am făcut nişte manevre evazive suplimentare, pentru cazul că ne caută cineva.

Este obosit, fata îşi dă seama de asta chiar şi numai sub lumina stelelor. În jurul nasului şi al bărbiei lui se zăreşte o dungă roşie, acolo unde masca de anestezic i-a apăsat pielea. Tânărul îşi scoate casca şi-şi şterge sudoarea.

— Trebuie făcut ceva cu fratele ăsta al tău, Sara.

Ea simte un junghi în inimă.

— E problema mea.

„Poate că au pus mâna pe el”, gândeşte. „Poate că în timpul

conversaţiei, Nick stătea lângă el, şoptindu-i sugestii. Poate că lui Daud pur şi simplu nu-i mai pasă, nu vrea să-şi exerseze noile picioare mergând la un telefon public.”

— Problema ta ne poate bombarda baza. Problema ta ne poate omorî pe toţi.

Întinde o mănuşă spre vânătăile care au început să se decoloreze pe obrazul Sarei, dar ea îşi fereşte capul.

— E răspunzător şi pentru chestiile astea, adaugă Cowboy.

— Nu-i vina lui, replică sec fata. A fost greşeala mea, nu a lui.

— Le-a îngăduit să-ţi întindă o cursă. A cui a fost greşeala?

Sara nu-i răspunde, ci se mulţumeşte să clatine din cap. Simte o înţepătură înapoia pleoapelor, în sinusuri. Ştie că Daud este mincinos, însă asta nu schimbă nimic din sufletul său. Nu schimbă responsabilitatea ei pentru lucrurile ce fac din el un mincinos şi nu schimbă nici propria-i necinste, încercarea de a trăda, care i-a lăsat cicatrice şi pe inimă, nu doar pe chip. Pentru că, în realitate, şi-a trădat propriile idealuri, şansa de a trăi departe de această… Simte o gaură în piept, un vid în locul de unde i-au fost smulse ţelurile.

Cowboy îi întoarce spatele şi îi întinde mâna lui Maurice.

— Mă bucur că poţi fi aici, îi spune.

Surâsul tăcut şi trist al antilezului pare o altă faţetă a nopţii. Ochii săi scânteie precum o pereche de sateliţi artificiali îndepărtaţi.

— Mă bucur că mi s-a oferit şansa.

Poartă între gât şi gulerul cămăşii eşarfa de mătase albastră, emblema decolorată a vechii sale loialităţi.

— Eşti ultimul care trebuia să vină. Am aranjat o şedinţă de instruire despre fregatele Hyperion şi tacticile pe care acestea e posibil să le utilizeze.

— Acum? Păi să-i dăm drumul!

Sara îi urmează în lungul drum către cortul gonflabil. Cei doi conversează într-un jargon aeronautic împănat de termeni tehnici, ce pare mult mai opac decât ar fi necesar. „Limbajul clubului lor secret”, gândeşte fata, „societatea exclusivă a celor care adulează viteza şi violenţa mecanică.”

Evită şedinţa, oricum lipsită de înţeles pentru ea, ia un sandviş şi o limonadă rece şi se duce în odăiţa ei, se dezbracă şi se întinde pe saltea. Conducta de ventilaţie murmură monoton. Mai are şase ore până intră în tură, montând rachete, în

cuptorul tranşeei de asamblare.

Cu capul pe pernă, privindu-şi îndoitura cenuşie a cotului, Sara revede ultimele săptămâni şi încearcă să descopere locul în care i s-au schimbat loialităţile, în care şi-a abandonat visul… Undeva, lucrurile s-au modificat, îndepărtându-se de ea şi de Daud, pornind pe o cale mai complexă. Supravieţuirea reprezenta un ţel relativ banal, supravieţuirea ei şi a lui Daud – plus evadarea din lut. Noile loialităţi sunt mult mai complicate decât simpla supravieţuire. Din câte şi-a putut da seama, oamenii lui Cowboy, panzerboy-ii şi piloţii, nu sunt supravieţuitori. Nu au extravaganţa Apaşilor de Argint în căutarea autodistrugerii; cu toate acestea, în modul lor de căutare a absolutului există ceva care o face să şovăie… Cu fiecare cursă pe care o întreprind, ei îşi urmăresc anularea şi se apreciază după cât de departe se pot avânta în orbitele întunecate ale hârcii morţii ce-i aşteaptă în cer, cât de departe se pot avânta şi totuşi reveni pe pământ… Vorbesc despre Cowboy ca şi cum acesta ar fi nemuritor, ca şi cum viaţa lui este magică, însă Sara ştie că, dacă tânărul continuă să forţeze pelicula fragilă dintre el şi beznă, într-o bună zi ea va plesni şi Cowboy se va rostogoli singur în noapte.

Peste câteva ore, toate cele şase delte pot deveni epoxid topit în deşertul Californiei, îndeplinind în sfârşit căutarea piloţilor lor; ce se va alege atunci de noile loialităţi ale Sarei? Orăşelul din corturi îşi va fi pierdut scopul, centrul de gravitaţie. Cu puţin noroc, mercenarii Flash Force o pot ajuta să ajungă până la cea mai apropiată aşezare. Daud este slab şi necinstit, dar ea ştie că-l poate sili să accepte viaţa. Nu crede însă că aşa ceva e posibil şi în cazul lui Cowboy.

În noaptea aceea, tânărul nu vine la Sara; şedinţa se prelungeşte, iar dimineaţă, la unul dintre reactoare apare o problemă ce necesită prezenţa tuturor experţilor. Fata stă întinsă pe spate şi fixează plafonul, întrebându-se dacă meteoritul va sosi, dacă îi va zări strălucirea prin ţesătura cortului, înainte să fie lovită de unda de şoc.

Atacul se declanşează pe la mijlocul după-amiezei. Sara lucrează într-o tranşee la instalarea în lansatoare a ultimelor două rachete aer-aer, gata acum de montaj pe delta lui Maurice, ascunsă sub plase de camuflaj la doi kilometri şi jumătate depărtare. Sara poartă doar un costum de baie, dintr-o singură

piesă, şi espadrile; hainele ei blindate şi arma atârnă de un lansator. L-a zărit pe Cowboy o singură dată azi, alături de câţiva piloţi, la micul dejun. De atunci nu i-a văzut decât pe cei trei bărbaţi ce robotesc alături de ea şi pe Maurice, care stă răbdător în deltă, aşteptând ca rachetele să fie introduse în locaşurile din aripi.

Brusc, alarmele încep să ţârâie. Sara se îndreaptă imediat, zăreşte chipurile înfricoşate, golite de orice expresie, ale echipei de asamblare, apoi îşi înhaţă automatul, jacheta blindată şi pantalonii. Ţâşneşte spre o tranşee mai mică, aflată la câţiva metri depărtare. Nu vrea ca lupta să o prindă lângă atâtea explozibile.

Sare în tranşee, gâfâind deja în arşiţa insuportabilă, şi scotoceşte în buzunarul jachetei după inhalatorul de focviu. Aude vuietul alarmei, zgomotul picioarelor alergând, ţiuiturile tot mai ascuţite ale panzerelor care încep să se pună în mişcare… Foculviu îi goneşte în lungul nervilor, muşchii şi sângele îi învie. Bagă picioarele în pantaloni şi se luptă cu fermoarul. Apoi ceva sfâşie văzduhul deasupra, iar ea rămâne paralizată o clipă şi înalţă privirea spre azur, aşteptându-se să vadă acul negru, nimicitor, al unei fregate orbitale aţintit drept între ochii ei… dar nu distinge nimic. Şocul o izbeşte de peretele din nisip al tranşeei. Aerul este plin de ţărână care curge de sus. O altă sfâşiere a văzduhului, alte şocuri. Artilerie, pricepe Sara. Mortiere sau ceva similar, tunuri de calibru greu… care bombardează metodic baza.

Se scoală în capul oaselor, scuipând pulberea ce i-a intrat în plămâni. Nisipul lipit de pielea asudată se opune jachetei, când şi-o trage pe ea. Exploziile se depărtează şi fata riscă o privire peste buza tranşeei, clipind des ca să înlăture transpiraţia şi praful, la timp pentru a distinge formele blindate, unghiulare, a patru panzere care escaladează o colină la mai puţin de opt sute de metri, ridicând în urma lor dâre de praf ce par să arunce în aer jumătate din deşert. Sclipiri urlătoare se revarsă peste colină – sunt sistemele defensive automate Flash Force, care lansează mănunchiuri de rachete. Înapoia Sarei, cineva ţipă. Unul din panzerele Coţcarului se mişcă, accelerând peste şes. Vuieşte, deplasându-se pe o poziţie îndărătul Sarei, şi ea înţelege că va fi prinsă între două focuri. Se trânteşte pe fundul tranşeei.

Un urlet prin văzduh, şocuri, zbieretele metalului şi ale motoarelor. Mortierele reîncep să mărşăluiască înainte şi înapoi, frământând solul. După un timp, par să se îndepărteze şi fata priveşte din nou afară.

În faţa ei, puţin spre dreapta, un panzer intrus este lovit, fumul negru revărsându-se spre cer din compartimentul posterior. Turela dorsală a minitunului scânteiază, însoţită de gemete surde. Obloanele calei panzerului sunt coborâte şi dinăuntru se năpustesc bărbaţi îmbrăcaţi în uniforme de camuflaj pentru deşert şi căşti negre; se răspândesc în evantai. Se deplasează sincronizat, răsucind capetele ca să scaneze terenul din jur, fiecare dintre ei privind mereu în altă direcţie, astfel încât echipa deţine o permanentă acoperire pe 360 de grade; braţele şi picioarele li se mişcă cu o iuţeală şi o eficienţă alarmante. Sunt supercablaţi cu cristale pentru lupta în grup, depăşind cu mult clasa Sarei. Ea se simte aproape recunoscătoare că inamicii se află în afara bătăii automatului şi astfel nu va fi ispitită să tragă şi să determine focul lor de răspuns.

Din stânga apare gonind un alt panzer duşman, înălţând o perdea de praf. Sara se întoarce şi-l vede cum loveşte în plin o deltă, azvârlind-o în lături aidoma unei maşini care intră într-o tricicletă. Delta se roteşte şi geme când lonjeroanele i se rup. Panzerul urlă, trecând mai departe, purtând pe bot plasa de camuflaj a avionului. Apoi cortina de nisip ajunge în dreptul Sarei şi-i astupă lumea exterioară.

Panica i se zbate în gâtlej. „N-am cristal pentru aşa ceva”, se gândeşte. Revine pe fundul tranşeei şi bâjbâie după automat. Dacă cineva o să coboare aici, îl va ucide; altfel n-o să între în luptă, ci va aştepta declararea învingătorului. În asemenea situaţii, o gloduroasă nu merită decât să sugă glonţul, şi Sara o ştie prea bine. E momentul să-i lase pe Flash Force să lupte; pentru asta sunt plătiţi. Cu foculviu tânguindu-se în vene, se reazemă cu spatele de peretele tranşeei şi îndreaptă automatul spre peretele opus. Speră să fie îndeajuns de rapidă atunci când va veni momentul.

Exploziile îi scutură planeta sub picioare. Pocnetele armelor de calibru uşor se adaugă mugetului rachetelor şi ţipătului motoarelor cu reacţie. Colbul cade în valuri, acoperindu-i braţele, strângându-se în poala ei, depunându-i-se pe gene. Îl

înlătură permanent de pe Heckler-Koch, cu gesturi rapide. La un moment dat, vălurile de praf din jur dispar, şi ea priveşte drept în sus şi zăreşte o deltă pierzându-şi stabilitatea şi picând cu aripa dreaptă aţintită spre ea. După configuraţia distinctivă a aparatului, îşi dă seama că este Maurice, apoi vede sclipirea argintie a unei rachete care trece peste aripa de deasupra, pierzându-se în ceruri. Sara aşteaptă neajutorată izbitura, aşteaptă să fie strivită de fuzelajul încărcat de epoxid, însă aripile deltei par să prindă sub ele îndeajuns aer ca să planeze, apoi avionul se răsuceşte şi dispare din câmpul ei vizual. Sara se încordează, gata să simtă impactul, dar acesta nu mai soseşte. Maurice a reuşit cumva să evite racheta, fără să cadă în îmbrăţişarea fatală a gravitaţiei.

Mortierele reîncep să împroaşte în jur şi Sara se strânge în jachetă. Apoi bubuiturile încetează şi fata îşi dă seama că schimburile de focuri s-au redus. Se aud numai răpăiturile armelor de calibru uşor, acoperite ocazional de vuietul unui minitun sau de lătratul vreunei mitraliere. Cerul prăfuit de deasupra capului este brăzdat de dâre azurii. Sara îşi schimbă poziţia, se ridică pe vârful picioarelor şi priveşte afară.

Coloane de fum se înalţă din deşertul bombardat. Vede patru panzere distruse, delta zdrobită, o limuzină Flash Force făcută praf şi camionul-cisternă avariat şi arzând strălucitor. Nisipul este presărat cu cadavre, majoritatea purtând salopetele deschise la culoare ale oamenilor Coţcarului. Nu zăreşte pe nimeni mişcându-se, dar de undeva răzbat focuri de armă. Un şoim negru pică din cer şi Sara recunoaşte delta lui Maurice; din aripile ei ţâşnesc flăcări – lansează rachete. Aude exploziile, însă îi este imposibil să priceapă în ce anume a tras. Apoi delta se ridică iarăşi în înălţimi.

Sara se lasă înapoi pe fundul tranşeei şi încearcă să-şi şteargă sudoarea şi praful de pe faţă, dar nu reuşeşte decât să le întindă. Oboseala se războieşte în ea cu foculviu; s-a epuizat, pur şi simplu, în efortul de a supravieţui atacului. „Daud „, gândeşte ea inertă „, a abătut totul asupra noastră printr-un simplu telefon.” Îşi simte degetele încordându-se pe patul automatului, maxilarele încleştându-se. Îşi imaginează Nevăstuica perforând noua piele moale a lui Daud, şfichiuind către ochii lui albaştri şi mincinoşi. Aude eschivările panicate ale tânărului în timp ce ea îşi calculează loviturile…

Delta ţiuie deasupra. Schimbul de focuri a încetat. Sara aude motoare de camioane şi alte vehicule. Se scutură de imaginile pe care şi le-a închipuit şi priveşte din nou afară, văzând bărbaţi în costume de camuflaj şi căşti negre, care se ridică de jos cu mâinile deasupra capetelor. Cei din Flash Force îi înconjoară cu maşinile, luându-i prizonieri. „Mercenari”, îşi spune mânioasă. Au stabilit reciproc protocoale ca atunci când sunt capturaţi să fie trataţi în mod corect şi eliberaţi pe cuvânt de onoare. Nu ca în lumea în care trăieşte ea, unde nu este permisă nici măcar o greşeală.

— Personalul tehnic să raporteze şefilor de echipe pentru evaluarea pierderilor! bubuie un megafon dinspre cortul de comandă.

Sara iese din tranşee. Următoarea jumătate de oră este un vălmăşag istovitor de mişcare, de muncă fizică grea în jurai unor scene oribile, de aşteptare permanentă să se audă iarăşi alarmele, zgomotele altui atac.

Maurice aterizează şi Sara târăşte cele două rachete afară din tranşee, punându-le spre delta lui. Maiştrii armurieri aleargă să-i reîncarce minitunurile. Ea află că Maurice a hotărât soarta luptei, fiind singurul pilot aflat în aparat în momentul atacului. A zburat peste măgură şi a bombardat mortierele ce căutau distragerea avioanelor, apoi a ajutat la respingerea panzerelor invadatoare. Două delte au fost nimicite la sol, celelalte – răspândite înapoia dealurilor sau colinelor, protejate de camuflaj – au scăpat, parţial datorită celor două panzere defensive care au încasat majoritatea rachetelor inamice.

Când ajunge lângă deltă, Maurice stă în carlingă.

— Unde-i Cowboy? întreabă ea cu inima bubuind. Ştii ceva?

— N-a păţit nimic. Nici el, nici *Pony Express.* S-a adăpostit într-o tranşee.

Sara răsuflă mai uşurată şi încearcă să surâdă.

— E-n regulă, continuă pilotul. O să doborâm naveta.

Asigurările lui par lipsite de acoperire când Sara vede că singurele rachete sunt cele două pe care i le instalează acum în aripi. Toate celelalte au fost trase în panzere.

— N-am nimic…

Pe lângă ei, într-o targă improvizată dintr-o pătură, este purtat Jimi Gutierrez. Pielea îi este înnegrită; are ambele picioare carbonizate la nivelul şoldului. În mod neaşteptat,

continuă să fie conştient. Zâmbeşte, iar sârmele protezei dentare îi sclipesc pe faţa arsă şi sfârtecată.

— N-am nimic, mufele sunt întregi.

Sara flutură braţul către Maurice şi aleargă spre cortul de comandă. Acesta s-a dezumflat, dar a fost proptit, şi conţinutul lui este pregătit în grabă pentru evacuare. Echipamentele sunt împachetate şi mutate, iar răniţii trebuie transportaţi la un spital din Vegas. Fugind peste suprafaţa stâncoasă a deşertului, fata trece pe lângă doi panzerboy inamici, care sunt executaţi de câţiva tehnicieni ai Coţcarului. Ecourile focurilor de pistol automat stârnesc ecouri printre colinele îndepărtate. Aidoma Sarei, panzerboy-ii nu sunt incluşi în protocoalele profesionale dintre grupările de mercenari. Restul atacatorilor care au supravieţuit, mercenari japonezi aduşi în cursul nopţii de navete suborbitale, stau asudaţi, în şiruri nepăsătoare, în timp ce sunt dezarmaţi şi dezechipaţi de uniformele de protecţie. Sara zăreşte printre ei un tip zvelt, blond şi încremeneşte.

Este unul din cei doi secunzi ai lui Cunningham, cel mai scund dintre ei. Jumătate din chip îi este brăzdat de zgârieturi şi sângele îi picură pe maioul alb. Poartă un braţ în bandulieră; bandajul improvizat este îmbibat cu roşu.

— Sara, rosteşte el.

O explozie arde înapoia ochilor femeii. Graţie cipurilor, gestul este simplu, economic. Îi trimite o rafală în piept şi-l priveşte căzând, vede ochii circumspecţi ai japonezilor care se îndepărtează de direcţia automatului ei.

— Hei, exclamă un Flash Force, ridicând arma.

— Nu-i mercenar. Face parte din personalul sedentar de pe orbită. Glasul îi rămâne distant, în ciuda furiei care-i pârjoleşte venele: Nu-i inclus în niciun protocol.

Paznicul Flash Force o priveşte neîncrezător. Are o mustăcioară în care au intrat fire de nisip. Ochii îi sunt înfundaţi în orbite şi încercănaţi. Sara bagă pistolul în toc şi-şi dezgoleşte dinţii spre el.

— Dacă mai vezi şi alţi ochi-rotunzi în grupul ăsta, sunt tot orbitali. Asta unde fusese capturat? Probabil că era împreună cu Cunningham… Calvert…

Zăreşte venele încordându-se pe gâtul soldatului. Vocea lui este un răcnet înăbuşit:

— Tu cine *dracu’* mai eşti? N-am primit nicio instrucţiune…

Îndărătul Sarei se aud ţiuiturile sporind în intensitate ale unor motoare. Fata întoarce spatele bolboroselilor mercenarului şi zăreşte patru delte înălţându-se din adăposturile mascate în deşert, plutind precum nişte insecte negre deasupra unor coloane tremurătoare de aer cald. Sunetul lor începe să se modifice pe măsură ce înaintează, boturile ascuţite ridicându-se spre cer ca nişte degete întunecate.

— Hei! *Cine* eşti?

Mercenarul zbiară la ea. Sara îi poate distinge picăturile de transpiraţie de pe chip, ochii dilataţi, mâinile ce tremură pe armă. Toată frica încătuşată până atunci răbufneşte în violenţa întrebării sale.

— Hei! Vreau să ştiu…

Bărbatul porneşte să plângă. Sara priveşte deltele pierzându-se în înălţimi. Răsuflarea i se opreşte în gât.

— La dracu', suspină mercenarul, nu poţi… nu poţi chiar aşa *să-mpuşti* pe cineva… Asta nu-i… Trebuie să deţii *autoritatea*!

Lacrimile îi picură pe uniformă, lăsând dâre distincte prin colb. Sara sprintează spre cortul de comandă, găseşte un ofiţer şi-i explică. Află că orbitalul fusese capturat o dată cu servanţii mortierului, ameţit de rachetele lui Maurice înainte de a avea posibilitatea să fugă.

— Probabil că-l însoţea şi Calvert, spune femeia. El conduce acţiunile Tempel de aici. Ar fi bine să-l înhăţaţi.

Deltele au dispărut de mult în soarele orbitor, când două jeepuri ticsite de mercenari Flash Force pornesc spre amplasamentul mortierului, stârnind un nor de praf. Sara îi însoţeşte; stă alături de ofiţer, pe bancheta din spate.

Mortierul este o ţeavă neagră şi ruptă, azvârlită la două sute de metri de locul unde muniţiile au explodat sub rachetele lui Maurice. Se mai zăresc rămăşiţele unui echipament de comunicaţii ce asigura legătura atacatorilor cu baza lor. Ofiţerul cercetează cu ochii săi amplificaţi colinele neregulate. Indică o direcţie.

— Probabil că punctul de joncţiune şi retragere era acolo, rosteşte el şi-i trimite pe majoritatea Flash Force în cercetare de infanterie.

Cele două vehicule îi flanchează, sperând să-l silească pe Cunningham să se retragă spre infanterişti. Sara se prinde de marginea jeepului care se hurducă peste nisip. Picăturile de

sudoare sar de pe cochilia ei blindată. Praful îi acoperă pielea. Examinează atent deşertul, cu degetele încleştate pe patul automatului.

Nu apucă să vadă finalul. Undeva în stânga răsună o rafală, apoi radioul ofiţerului pârâie. Bărbatul îl bate pe umăr pe şofer şi-i indică direcţia. Vehiculul se întoarce, accelerând – în urma sa înfloreşte un nor de colb.

Glonţul care l-a ucis a intrat printr-un ochi şi i-a spulberat ceafa, dar chipul lui Cunningham poate fi încă recunoscut. Sara se uită din jeep spre cadavrul prăfuit – arcul de oţel acum rupt care fusese orbitalul. Ofiţerul o priveşte, aşteptând confirmarea.

— Nu s-ar fi lăsat capturat, rosteşte ea, şi ofiţerul încuviinţează din cap, cercetându-l cu respect pe cel mort.

— Puneţi-l în spate, ordonă el, şi soldaţii aruncă trupul în maşină, apoi sar şi ei înăuntru.

Sara se uită la leşul care se bălăngăne o dată cu zgâlţâiturile vehiculului. Îl priveşte şi-şi aminteşte de ultima dată când l-a văzut: odaia din spate, la Fata de Plastic, când şi-au luat rămas-bun, când Sara dorise mai mult decât orice pe lume să aibă biletul lui Cunningham… cu orice preţ. „Ăsta”, gândeşte ea, „a fost preţul – un mormânt superficial în pustiu. Un lutos revenit pe Pământ ca să moară.”

Priveşte spre apus, spre cer. Cowboy este acolo, probabil deja încleştat cu jocheii Tempel. Ridică o mână spre gâtlej, imitând gestul unei ţigănci care atinge fierul ca să-i poarte noroc.

Ştie că, dincolo de vederea ei, cerul este pătat de flăcări.

Capitolul douăzeci şi trei

Alcoolul zbiară prin inima lui Cowboy. Pielea de epoxid arde la atingerea aerului. *Pony Express* se arcuieşte deasupra Californiei, pătrunzând în chipul tot mai întunecat al unui cer de trei Mach.

Cowboy a întârziat la intercepţia planificată şi ştie asta, de aceea goneşte cât poate de iute peste acoperişul lumii. Naveta mai are doar şapte minute de zbor între mascarea ionică şi aterizarea la Edwards, iar deltele va trebui s-o distrugă în acest interval. După o urmărire şi o luptă deasupra lui Mojave, Cowboy bănuieşte că nu va avea suficient carburant ca s-ajungă înapoi; speră doar să-şi coboare aparatul pe o porţiune netedă de deşert ori pe fundul uscat al vreunui lac, apoi să cheme un

camion-cisternă care să-i umple rezervoarele pentru a decola spre Colorado.

Simte cum grăunţele de nisip prinse sub masca facială îi zgârie pielea. Suvenire minuscule, de forma unor firişoare de praf, amintindu-i de o lungă şi fierbinte după-amiază petrecută într-o tranşee, ghemuit alături de Coţcar, în vreme ce mortierele orbitalilor baleiau terenul, iar deltele mureau în furtuna Chobhamurilor cu reacţie. Nu fusese genul lui de luptă, nu era cipat pentru aşa ceva.

Acum a sosit momentul răzbunării. Simte deja impulsurile energetice radar aţintite în jos din cupola cerului. Şapte pulsaţii distincte – în faţă, două fregate ce ce prăbuşesc prin atmosferă cu aripile pliate, învelişurile lor ablative lăsând în urmă dâre de foc. Avangarda, curăţind drumul de orice ar fi putut supravieţui atacului orbital din Nevada. Apoi naveta, evidenţiată de radiolocatoarele ei mult mai puternice, la vreo treizeci de kilometri depărtare. Alte două perechi de fregate încheie convoiul, la intervale de treizeci de kilometri.

— Aici Cowboy. Am depistat ţinta.

În timp ce echipa de la sol îi confirmă transmisia, Cowboy pufneşte dispreţuitor faţă de dispunerea diletantă a orbitalilor. „Legiuiţii“ par să nu înveţe niciodată că un aparat de luptă ce-şi utilizează radarul trădează poziţia sistemului de detectare pasiv, înainte ca radarul însuşi să distingă ceva. Probabil că orbitalii îl vor zări pe Cowboy în infraroşu cu mult mai devreme ca el însuşi să le apară pe ecranul radiolocatorului.

Deltele care vuiesc spre orbitali sunt de asemenea dispuse perechi, Cowboy în frunte alături de Andy, un fost deltajocheu, aflat cam la trei kilometri mai sus şi în urmă, către stânga. Cei doi ex-Space Force, Diego şi Maurice, formează al doilea cuplu, la patruzeci de kilometri în spate.

Transmisiunile orbitale codificate răpăie în cristalul lui Cowboy. Marginea brună a Californiei dispare în ocean. Fregatele din avangardă sunt gloanţe infraroşii strălucitoare, văzute în racursi, spre creierul tânărului. Cowboy emite un semnal către Andy şi *Pony Express* începe să danseze prin cer, structura aparatului scuturându-se, încercând să eschiveze laserele inamice. Delta saltă în sus şi-n jos, rotindu-se, corectându-şi traiectoria, răsucindu-se din nou. Cowboy parcurge autoverificările şi constată că sistemele lui rezistă

frecării atmosferice. Prin piele simte un impuls de microunde suplimentar, apoi încă tuiul; sunt torpile orbitale, autodirijate radar. Le expediază o rachetă-momeală, care ar trebui să ofere o amprentă radar distinctă.

Lansează după aceea şi o torpilă antiradar, doar pentru a le descuraja pe fregate să-şi folosească radiolocatoarele, iar peste o clipă îl aude pe Andy confirmându-i că a procedat la fel. Senzorii lui o iau razna pentru o clipă, dovadă că tocmai a traversat o rază laser, şi rânjeşte scheletic spre cer şi spre atacatorii din aliaje. Cineva n-o să mai ajungă azi acasă, iar el bănuieşte că aceia vor fi piloţii lui Tempel. A sosit clipa să-şi primească pedeapsa binemeritată.

Deasupra carlingii sale se întrezăreşte un fulger argintiu, când torpila autodirijată îl depăşeşte cu o viteză de intercepţie întrecând-o de opt ori pe cea a sunetului. Cowboy mugeşte sfidător în mască. În stânga, ceva explodează infraroşu şi Andy anunţă:

— Am lovit una, C'boy!

După aceea, *Pony Express* vibrează în siajul fregatelor, lansând momeli termice ca să deruteze vânătorii ghidaţi de siajele fierbinţi. Între el şi navetă n-a mai rămas nimic.

Nervii îi urlă triumfători, încordaţi precum corzile unei chitare din oţel. Minitunul dorsal culisează bufnind şi începe să vuiască, scuipând un zid de oţel în calea ţintei. *Argosy* este o navetă mai mică şi mai manevrabilă decât oricare alta întâlnită în cer de *Pony Express,* totuşi delta poate descrie cercuri în jurul ei.

De dinapoia sa, dinspre fregate, vin rachete, torpile autodirijate radar, spiralând pe traiectorii convergente tot mai strânse. Cowboy continuă să tragă cu minitunul, lansând simultan momeli radar şi făcând glisade pentru a scăpa de rachete. La sfârşitul manevrelor, zboară pe o parte, cu aripa dreaptă în jos, zărind dedesubt albastrul translucid al Pacificului, geometria unei nesfârşite suprafeţe de sticlă colorată… apoi naveta apare pe neaşteptate, o siluetă uriaşă cu bot întunecat, ale cărei unde de şoc sonic, vizibile, se deplasează aidoma unor pânze de păianjen peste aripile ei gigantice, dispărând într-o secundă, dar arzându-şi imaginea în ochii-colimatoare ai lui Cowboy. Tânărul încearcă s-o ciuruie cu minitunul, dar nu reuşeşte s-o avarieze prea serios. *Pony Express* execută salturi mortale în dâra de condensare a lui *Argosy,* colosalul bang sonic

al acesteia străbătându-i lonjeroanele precum un cutremur solul Californiei, emiţând un sunet prea profund ca să fie perceput altfel decât în măruntaie şi oase... Cowboy simte cristalul din cap arzându-i fierbinte în vreme ce-şi controlează aparatul, virând cabrat, anclaşând flapsurile şi frânând. *Pony Express* decelerează de parcă s-ar fi împotmolit, în cer, într-un ocean de melasă. Muşchii din gâtul pilotului sunt strânşi, opunându-se forţei g care îi scurge sângele din creier. După aceea Cowboy coboară botul deltei, injectează mai mult carburant în motoare şi lansează rachetele ce vor şerpui, urmând naveta.

Tocmai a efectuat ceea ce în meseria lui se numeşte un yo-yo, care ar trebui să-l aducă înapoia lui *Argosy,* în bine cunoscuta poziţie a loviturii de graţie, dar manevra i-a redus viteza şi va dura până să recupereze distanţa. În acelaşi timp, simte în ceafă răsuflarea orbitalilor. Următoarea pereche de fregate pică asupra lui ca nişte şoimi – un atac clasic –, reactoarele lor puternice oferindu-le o acceleraţie mai mare decât poate spera orice deltă. Chiar picând în urmărirea lui *Argosy,* Cowboy continuă să danseze, însă un laser îi rade câţiva senzori posteriori şi zăreşte îndărătul său nişte vânători termici, ace scânteietoare rotindu-se prin cer.

El şi Andy au anticipat stratagema. După ce au trecut de navetă, Cowboy a executat un yo-yo la dreapta, iar Andy unul la stânga, oferind fregatelor două ţinte separate şi divergente. Fregatele au decis să continue împreună, pentru a-l încolţi pe lider, dar în felul acesta Andy a rămas liber; acum iese din yo-yo chiar în spatele inamicilor – cristalul îi zumzăie cu sunetul vânătorilor termici care solicită o ţintă şi deltajocheul lansează două torpile ce preschimbă o fregată într-o erupţie orbitoare de carburant şi oxidant, fragmente rostogolitoare de aliaje şi izolaţii în flăcări. A doua dă bir cu fugiţii, lansând momeli termice şi abandonându-l pe Cowboy.

Acesta continuă să fie urmărit de rachete care nu-i permit să se concentreze asupra ţintei mari din faţă. Trimite alte momeli termice şi simte deodată răpăieli pe blindaj – metal vaporizându-se pe Chobham. Cineva trage cu minitunul, prăbuşindu-se din înălţime asupra sa.

Brusc, Andy dispare. Delta lui se rostogoleşte peste cap, destrămându-se într-o perdea de flăcări şi, pentru câteva secunde, într-o ureche a lui Cowboy boceşte îndepărtat un

straniu *//////////* electronic, sunetul unui transmiţător emiţând topirea propriilor componente… E posibil ca o rafală a minitunului să fi lovit o priză de aspiraţie a lui Andy, dar Cowboy nu va cunoaşte niciodată adevărul. Alte lucruri îi atrag atenţia.

Recepţionează impulsuri radar dinspre şase aparate duşmane, ceea ce înseamnă că fregata lovită n-a părăsit arena. Ştie foarte bine – clasa Hyperion este extrem de rezistentă; s-ar putea ca racheta să fi deviat din blindajul ablativ. Asta înseamnă cinci fregate împotriva a trei delte… iar una dintre delte n-are decât două torpile.

Ochii i se întunecă pe măsură ce se apropie de navetă, în vreme ce inima i se străduieşte să alimenteze creierul cu oxigen pe toată durata accelerării. Naveta este o ţintă mare, direct deasupra lui, dar alte două fregate se îndreaptă din înălţimi spre *Pony Express* – acceleraţia lor este impresionantă – şi, deodată, spre el se reped prea multe rachete ca să le poată face faţă. Sistemele zbiară când Cowboy execută glisade, lansează rachete autodirijate radar, culisează din nou minitunul şi încearcă să ridice în faţa fregatelor un zid de proiectile de treizeci de milimetri… Se află îndeajuns de aproape de una dintre ele ca să zărească exploziile orbitoare ale loviturilor ce-şi ating ţinta, însă brusc în minte îi pâlpâie luminiţe roşii – minitunul dorsal anunţă că a terminat muniţia. Alte semnale de avertizare i se suprapun peste percepţii când un laser vaporizează aparatura hidraulică şi delta începe să-şi piardă în atmosferă fluidele de comandă, urmate apoi de o lumină roşie şi mai mare, de data aceasta în exteriorul carlingii: o rachetă antiradar a găsit o ţintă. Fregata lovită îşi pierde simultan aerodinamica şi părţi dintr-un plan de direcţie, izbindu-se de un perete solid din aer neiertător, desfăcându-se în bucăţi, în mai puţin de o zecime de secundă… Cealaltă fregată se îndepărtează, ciuruită de proiectilele minitunului, străduindu-se să-şi reactiveze sistemele redundante. Cowboy ridică motoarele la roşu şi-şi simte ceafa izbită de tetieră. Şi el a pierdut o parte din planele de direcţie, totuşi se pare că situaţia este compensată de computer. Au mai rămas doar trei minute până ce naveta va atinge suprafaţa deşertului.

Fregatele din avangardă au executat lupinguri şi se întorc către el; Maurice şi Diego au făcut yo-yo, şi ultimele două fregate caută să-i doboare… Sunt mai inteligente decât celelalte

şi s-au despărţit, urmărind fiecare o singură ţintă. Cowboy lansează torpile autodirijate radar spre navetă, ţinta mare şi lentă de la orizont. Culisează turela ventrală şi trage în cele două fregate din faţa lui. Brusc, una dintre ele – probabil cea avariată deja de o torpilă antiradar – irupe într-un nor de fum. Tânărul vede flama pârjolitoare a rachetelor când pilotul se catapultează dar, pe neaşteptate, o suliţă laser îi străpunge pielea polimerizată şi *Pony Express* începe să moară.

Sistemele de cristal fierb şi explodează în pârjolul fasciculului de lumină coerentă, iar delta devine instabilă în clipa când atât principalul computer de zbor, cât şi cel secundar bolborosesc şi încetează să mai funcţioneze. Cowboy urlă, cu ţeasta invadată de sistemele de comandă. Aerodinamicele deltei sunt superbe, însă la această viteză orice aparat care încearcă să manevreze este în mod inerent instabil, iar unul care n-o face reprezintă o ţintă. Cowboy se luptă cu *Pony Express,* făcând reglaje fine dar, deşi le rezolvă una câte una, problemele vin mai repede decât le poate el soluţiona. Văzduhul capătă duritate, şi delta se înfioară, pierzând alte sisteme, şi porneşte în vrie spre sol. Agonia încearcă să se târască afară din corpul anesteziat al tânărului. Este lipsit de vedere, exceptând informaţiile dinspre displayuri, echipamentul hidraulic şi curentul de aer, sistemele ciuruite şi planele de direcţie care i se opun. Nu-şi mai vede ţinta şi răcneşte de furie, protestând. Vag, simte pământul urcând spre el…

Apoi, deasupra lui cade Sierra, şi degetele verzi ale munţilor se înalţă să-l înhaţe, dar n-ajung până la el, iar Cowboy se ridică, realimentând cu alcool arzătoarele. Cristalul lui a realizat rutinele necesare pentru a ţine *Pony Express* sub comandă. În minte nu i-a rămas prea mult loc pentru altceva şi-şi îndreaptă privirea spre azurul bolţii; vederea îi revine pentru a distinge naveta, o umbră gigantică pe cer, asaltată de forme negre care ţâşnesc şi se reped aidoma rândunicilor. Viteza bătăliei s-a redus, volumul ei cubic s-a micşorat; Cowboy o poate cuprinde pe toată din punctul său de observaţie de dedesubt. Au mai rămas doar trei fregate, iar una dintre ele pare avariată şi menţine o distanţă prudentă. O deltă se îndepărtează în zigzag, lăsând în urmă o dâră de foc; cealaltă continuă încăpăţânată lupta, eschivând rachetele orbitale. Mai sunt câteva secunde înainte ca naveta să traverseze Sierra şi să pice spre Edwards.

Pony Express virează cabrat. Un ton ţiuie în cristalul lui Cowboy; acesta lansează automat un vânător termic, însă ochii lui artificiali sunt fixaţi asupra lui *Argosy.* Răsună alte tonuri şi delta vibrează cu fiecare torpilă ce o părăseşte. O fregată este cuprinsă de flăcări şi se rostogoleşte spre joncţiunea cu un pisc muntos, dar mintea lui Cowboy este un cristal arzător, plin de plane de direcţie, informaţii despre motor şi temperatura învelişului, nerăbdătoare sisteme de armament – fluxul irezistibil al lumii electronice ce i se revarsă în creier cu viteza luminii… El însuşi este acum o creatură a interfeţei, având un procesor drept creier. Aripile sale întunecate se înfioară chinuite. Lonjeroanele care îi sunt coaste gem. Căldura arzătoare străfulgeră prin pielea neagră de epoxid. Inima ameninţă să-i explodeze în timp ce alimentează cu alcool motoarele. Ţinta îi acoperă vederea restrânsă. Se rostogoleşte şi împroaşcă pântecele navetei cu minitunul, însă muniţia se termină în câteva secunde şi nu mai are nicio rachetă. Naveta a fost avariată, totuşi e un aparat rezistent, decis să aterizeze. Munţii dispar brusc, şi Cowboy nu mai zăreşte decât deşertul întinzându-se până la orizontul cafeniu.

Neurotransmiţătorii se dezlănţuie asupra cristalului; electronii năvălesc din mufele lui Cowboy cu viteza luminii. Planele de direcţie muşcă văzduhul, mugind furioase. Interfaţa solicită o anume soluţie şi decizia este luată în mod reflex. Undeva în mintea lui Cowboy există însă înţelegerea că aceasta reprezintă încheierea firească şi corectă a legendei sale: să se folosească pe sine şi trupul său negru, mătuit, drept ultim proiectil împotriva navetei orbitale, câştigându-şi astfel o felie de nemurire, un loc în sufletul fiecărui panzerboy, al fiecărui jocheu…

Acceptă soluţia cristalului. Un râset triumfător, ca un lătrat, i se desprinde de pe buze pe măsură ce *Argosy* creşte treptat în cadrul vederii sale.

Între el şi ţintă apare însă un corp negru, deplasându-se în tonou. Cowboy recunoaşte delta aparte a lui Maurice, vede avariile din aripă şi fuzelaj, casca albastră a antilezului în carlingă, masca facială opacă aţintită asupra punctului de contact dintre aparatul lui şi navetă…

Argosy explodează când Maurice izbeşte încastrarea aripei în fuzelaj. Cristalul lui Cowboy se luptă cu impactul schijelor de

aliaj ale navetei ce se vaporizează pe învelişul ciuruit al deltei, înainte ca tânărul să-şi dea seama că moartea lui s-a pierdut, a fost uzurpată de Maurice, iar când pricepe, naveta şi Maurice au rămas cu mult în siajul său, sfărâmături destrămându-se către şocul cu Mojave, împrăştiindu-se în curentul trecerii lui *Pony Express,* fără să mai reprezinte ceva care poate interacţiona cu propria-i soartă. Mânia îi creşte în minte la gândul destinului ce i-a fost răpit.

— Ţinta distrasă. Aici Cowboy. Am făcut-o şi pe-asta!

Străbate mulţi kilometri de deşert în decursul acestei scurte transmisiuni. Ignoră confirmarea de recepţie. Continuă să fie urmărit de două fregate, ambele urlând după răzbunare. Nu mai are proiectile, doar câteva momeli termice. Virează strâns către sud, zigzagând deasupra deşertului, şi delta îi invadează iarăşi creierul în timp ce aparatul instabil vibrează, corecţiile lui asupra planelor de direcţie defazându-se când Cowboy începe manevra de supratensiune. O fregată este însă chiar înapoia lui, iar laserul duşman îi distrage alţi senzori, ridicând temperatura învelişului polimerizat, căutând în blindaj un punct slab... Cowboy evită o rachetă, apoi încă una, caută să facă o glisadă pe lângă fregată şi lansează o momeală termică. Cristalul îi zumzăie un avertisment: carburantul îi mai ajunge pentru câteva minute.

Fregata încearcă să urmeze delta uşoară, dar nu izbuteşte şi ratează ţinta; totuşi o rachetă poate accelera la g-uri mai mari, şi Cowboy, cu senzorii posteriori arşi, n-a zărit-o. Pătrunde într-unul din motoarele Rolls-Royce gemene şi, brusc, *Pony Express* redevine instabil, împroşcând picături de aliaj topit în vreme ce brăzdează cerul. Mintea lui Cowboy reglează planele de direcţie, debitul carburantului, readuce echilibrul. Furia explodează în el. Caută ţinta şi o vede, trage aparatul într-un viraj S strâns, îndreptându-se spre fregată ca s-o izbească şi s-o doboare din văzduh... Lipsită de un motor, delta şi-a pierdut însă puterea de acceleraţie şi Cowboy nu izbuteşte să-l prindă pe orbital. Un alt laser dansează pe *Pony Express*, venind de data asta din spate; fregata cea avariată, apropiindu-se pentru lovitura decisivă.

Cowboy se răsuceşte ca să privească peste umăr şi urlă de furie văzând amprentele infraroşii ale altor rachete ce se apropie. Lansează termicele şi dansează, îndepărtându-se de traiectoria iniţială, dar simte că, treptat, comenzile îl lasă.

Manevrele îngreunează controlul deltei, iar figurile bruşte scot din funcţiune alte sisteme. Displayul singurului motor în funcţiune este presărat de luminiţe roşii şi portocalii. Un laser orbital perforează un panou, topeşte un lonjeron. *Pony Express* se clatină, apoi îşi revine. Cowboy caută să întoarcă aparatul pentru operaţiunea kamikaze, însă comenzile nu mai răspund la modificările radicale ale traiectoriei.

Simte delta gemând de tensiuni. Ştie că avionul e îndeajuns de rezistent ca să nu cedeze la impactul rachetei ce va distruge şi al doilea motor, că el este capabil să-l coboare pe pilot în deşert, dacă nu mai pierde şi alte plane de direcţie. Datele îi roiesc prin creier, aparatul îl anunţă că poate supravieţui. Torpila se apropie. Nu mai are momeli de lansat. O chitară din oţel îi răsună trist în minte. Cowboy priveşte cerul şi vede numai pustiul.

Rachetele izbucnesc în flăcări chiar în clipa când el se catapultează. Un zid de curent îi izbeşte masca facială. Cerul şi pământul se rostogolesc. Tânărul urlă sub puhoiul de date dinspre mufe şi sub durerea ce-i invadează brusc trupul, nesuprimată acum de anestezic. Suspendat în văzduh, cu creierul ameţit, nu mai vede impactul final al lui *Pony Express* cu deşertul.

Corpul său nu s-a trezit pe deplin atunci când aterizează. Din fericire, zona este nemişcată; paraşuta i se dezumflă şi acoperă un arbore yucca. Aerai încins al deşertului îi opăreşte gâtlejul cu fiecare răsuflare. Durerile zbiară în tonuri tot mai insistente. Ştie că şi-a rapt câteva coaste, probabil atunci când se lupta cu delta, după ce laserul i-a ars computerele, iar braţul stâng se pare că i-a fost prins de carlingă în timpul catapultării, şi acum atârnă însângerat şi sfâşiat.

Se simte cuprins de bună dispoziţie şi râde, apoi hohotele se transformă în tuse şi parcă ceva se rupe înlăuntrul lui. Gustul sângelui îi invadează gura. Întoarce capul ca să scuipe şi simte cum ceva îi curge pe faţă.

Izbeşte clapa de eliberare rapidă şi se descotoroseşte de paraşută, după care scoate casca şi trage din ţeastă jackurile moarte. Se întoarce cu precauţie pe o parte şi încearcă să se ridice în picioare. Nu izbuteşte, hârâie scuipând sânge, se străduie din nou, reuşeşte. Piciorul stâng i-a atins cupola carlingii şi probabil că s-a jupuit destul de rău, totuşi nu pare

rupt. Face doi paşi şi râde din nou, apoi se îndoaie din mijloc când tusea îl zguduie şi sângele îi umple gura. Îl scuipă, după care îşi îndreaptă umerii, sfidător.

A aterizat pe o colină stâncoasă, deasupra unei perechi de făgaşe ce brăzdează pustiul. La peste un kilometru depărtare se înalţă o coloană de fum – locul unde s-a prăbuşit *Pony Express,* după ce s-a desfăcut în bucăţi, luptând cu aerul. Un alt stâlp de fum, mai lat şi mai negru, se întrezăreşte hăt spre nord, acolo unde epava lui *Argosy* zace încâlcită cu cea a deltei.

Două banguri sonice pulsează prin văzduh, şi Cowboy poate vedea amprentele infraroşii ale celor două fregate ce revin către Edwards. Rânjeşte şi le face semnul cu degetul.

— Aţi pierdut, ticăloşilor!

Chicoteşte şi coboară panta, şchiopătând.

Dinspre drum se aude un ţiuit care se amplifică, apropiindu-se. Cowboy se reazemă de un bolovan fierbinte şi aşteaptă. Este un triciclu cromat, cu turbină, care merge să cerceteze locul prăbuşirii. Cowboy scoate pistolul din toc şi trage de două ori în aer. Capul şoferului se întoarce şi-i răspunde printr-un semn aprobator. Vehiculul opreşte pe dreapta şi şoferul începe să urce colina.

Este o femeie cu pielea întunecată şi ţeasta rasă; un fel de culturistă, cu muşchii amplificaţi şi modelaţi de hormoni, pe al cărei piept lat sânii par la fel de neînsemnaţi ca două boabe de mazăre. Poartă sutien din plasă de aliaj reflectorizant, un şort bufant, din acelaşi material, şi mocasini moi, încheiaţi mult deasupra gleznelor. Cowboy îi vede pistruii de pe umeri, abia distingându-se pe pielea neagră, şi un colier din cranii de şerpi cu clopoţei, decolorate. Femeia îl priveşte cu ochi verde-marin.

— Pari cam paradit, pieton.

Cowboy scotoceşte prin buzunar şi scoate o monedă din aur, de cincisprezece grame.

— Capeţi încă o dată pe atât dacă mă duci până în Boulder City, îi spune. Dar nu vreau să trec prin punctele vamale ale Zonei Libere.

— Facem târgul, încuviinţează ea. Nu cred însă că vei supravieţui până acolo… în niciun caz pe drumurile din deşert.

— Asta nu-i grija ta.

— Ai vreo trusă medicală?

— Da, arată Cowboy cu capul spre vârful colinei. În paraşută.

Femeia urcă până sus fără un cuvânt, desprinde voalura paraşutei de pe arborele yucca şi o acoperă cu bolovani. Ia trusa şi coboară.

Îl găseşte pe Cowboy aşezat, cu pistolul atârnându-i inert în mână. I-l ia şi-l pune înapoi în toc. Tânărul este gata să leşine de durere când i se scoate partea superioară a costumului antisuprasarcină. Femeia îl şterge de sânge, dezinfectează tăietura, îi prinde coastele cu plasturi şi-i improvizează o eşarfă pentru braţul rupt. Apoi îi injectează endorfine în bicepsul drept şi drogul murmură gingaş între receptorii durerii şi eficienţii nervi supercablaţi ai lui Cowboy. Tânărul se înmoaie atât de repede, încât culturista trebuie să-l ajute să coboare panta şi să urce pe triciclu. Când o face, Cowboy observă trei şerpi cu clopoţei, proaspăt ucişi, ce atârnă peste ghidon.

Dinspre nord se aud sirene şi pe drum se vede un norişor de colb îndreptându-se către ei. Femeia scoate vehiculul de pe făgaşe şi porneşte prin pustiu, mergând încet, ca să nu ridice praf. Hurducăturile afectează coastele rupte ale lui Cowboy mai puţin decât acesta ar fi crezut.

California ocupată se întinde spre est până la Beacon Station. Triciclul şerpuieşte pe drumuri tainice din deşert, escaladează platforme stâncoase şi traversează rapid fundul secat al unui lac. Cowboy îşi reazemă capul de tetieră şi moţăie. Endorfinele îi şoptesc prin minte. Ajung pe autostrada din estul Lacului de Argint şi călătoria devine mai lină; turbina urlă. Cowboy priveşte cum joacă muşchii puternici ai umerilor femeii, atunci când ea evită gropile din asfalt. Şerpii morţi flutură în vânt. Se simte iarăşi cuprins de amuzament.

— Hei, doamnă, ştii că intri în legendă?

Ea îl priveşte peste umăr, indiferentă.

— Crezusem că legenda aia-i treaba ta, amice.

— Aş vrea să pot vedea tabloidele…

— Eu aş vrea să pot vedea restul aurului. Bănuiesc că asta n-o să se întâmple imediat.

El râde, tuşeşte şi râde din nou.

— Îmi aminteşti de cineva.

— Ar trebui să mă bucur?

Cowboy râde iarăşi. Îşi umezeşte buzele uscate.

— Ai apă?

Femeia îi întinde o sticlă din plastic moale. Tânărul îşi umple

gura, vărsând pe de lături, o umple încă o dată şi înghite. Îi dă sticla, şi culturista o fixează cu o clamă de cadrul triciclului. Cowboy se lasă pe spate şi închide ochii, simţind cum şaua oscilează sub el, ca într-o cursă făcută în parcul de distracţii. Soarele ce apune îi linge ceafa.

Cu ochii închişi, poate simţi încă şocul forţajului, cântecul torpilelor în cristal, senzaţiile lui *Pony Express* trăind în nervii săi, în vene. Acum aparatul nu mai există – este doar un maldăr de resturi în deşert. Ultima deltă în stare de funcţiune, ultima nehăcuită pentru construirea panzerelor lipsite de graţie, pe care Cowboy le detestă. Are mai multe motive ca oricând să le urască fiindcă, pentru scurt timp, a fost iarăşi un zburător.

Endorfinele îi desenează imagini strălucitoare înapoia pleoapelor închise, displayuri verzi scânteindu-i adânc în minte, ampenaje argintii de rachete rotindu-se pe fundalul cerului, *Argosy* crescând tot mai mult în vreme ce Cowboy încheie un luping ca s-o intercepteze… viziunea distrugerii acoperind cupola carlingii, apropiata nimicire solicitată de cristal şi interfaţă… pana întunecată mânjind cerul oţeliu, intercepţia – dovadă a dăruirii sale pentru o viaţă desfăşurată la viteza luminii… impactul final ce-i asigură locul în ceruri, ultimul său rânjet triumfător, crispat şi rigid precum surâsul unei hârci…

Deschide ochii şi inspiră adânc, cu răcnetul sugrumat în gât. Urletul nu iese de acolo. Spaima îi dopplerează de-a lungul nervilor activaţi. Triciclul şerpuieşte peste asfaltul din noapte, ocolind gropile dezvăluite de proiectorul de pe casca femeii.

— Drace, mormăie Cowboy şi-şi comandă dezactivarea nervilor.

— Ai zis ceva, pieton?

El priveşte colierul de cranii, orbitele goale şi proeminente ale şerpilor. Ochii Doamnei Moarte, ale cărei buze reci şi tenebroase le-au mângâiat pe ale lui în cer. Îl scutură un fior.

— Nu mare lucru, răspunde.

— Aşa mi-am zis şi eu.

— Poţi să-mi mai dai nişte apă?

De data aceasta bea jumătate de sticlă înainte s-o restituie. Mâna sănătoasă îi tremură atât de tare, încât este gata să scape recipientul. Efectul endorfinelor a început să pălească şi durerea îi stă la pândă în fundul pieptului.

— Ai tăi n-or să-şi dea seama că lipseşti? o întreabă pe

femeie.

Umerii masivi se înalţă.

— Surorile îmi vor simţi lipsa atunci când mi-o vor simţi.

— Toate sunt aşa bine făcute ca tine?

— De asta trăim laolaltă, amice.

Întoarce capul ca să-l privească. Lumina stelelor îi scânteie în ochi.

— Vrei undeva anume în Boulder City?

— Mai întâi, la un telefon public. După aceea, poate la un hotel.

— Cum doreşti, pieton.

Luminile lui Boulder City se revarsă din noapte. Triciclul se opreşte în timp ce Cowboy luptă cu amorţeala şi durerea, izbutind în cele din urmă să se scoale.

— În buzunarul drept al pantalonilor, spune după ce se chinuie câteva clipe, am un ac de credit.

— Bine.

Îi desface fermoarul buzunarului şi introduce acul în telefon. Cowboy îşi strecoară un jack în frunte şi gândeşte numărul lui Reno.

— Aici Cowboy. Sunt în Boulder City.

— Acolo au ajuns şi Coţcarul cu oamenii lui. Unde ai fost?

— Sunt rănit. Spune-le să vină cu un medic.

— Imediat. Caut locul de unde vorbeşti, ca să-i anunţ unde te pot găsi.

Cowboy se reazemă de telefon. Durerea îi pulsează în piept.

— Hei, Reno, rosteşte el. S-a salvat cineva?

— Diego a aterizat forţat în deşert. Orbitalii i-au înhăţat şi pe el, şi delta.

Tristeţea picură în Cowboy.

— Deci n-a mai rămas nimic. L-am pierdut pe *Express.*

— O să construieşti altă deltă. Am învins.

Vestea îl interesează doar vag.

— Da?

— Tempel s-a prăbuşit. Nici n-am mai avut nevoie de reţea – a fost suficient să aşteptăm ca acţiunile să scadă sub cinci sute, apoi să cumpărăm. Roon a anunţat tabloidele că intenţionează să candideze pentru consiliul directorial şi în următoarele cinci minute a primit atâtea voturi favorabile, încât Couceiro şi-a dat demisia chiar înainte de a se declanşa procedura alegerilor.

Roon o să plece pe orbită imediat ce rezolvă câteva probleme pe aici. Deja a anunţat o politică de restrângeri bugetare.

— Bravo lui. Vorbitul devine din ce în ce mai dureros. Nu m-ai localizat încă?

— Flash Force sunt pe diurn. Dacă doreşti, poţi închide. Cowboy se întinde spre acul de credit şi-l smulge. Îl vâră în buzunarul de la piept şi scoate două monede de aur.

— Capeţi un supliment pentru personalitatea de învingătoare. Femeia ia, surâzând, monedele. Le pune în buzunarul centurii şi se întoarce pe şaua triciclului.

— Vrei să mai rămân pe-aici? întreabă.

— Nu, n-o să păţesc nimic. O priveşte obosit. Auzi, te interesează să mai câştigi ceva bani? Ocazional, am nevoie de un curier.

Ea încuviinţează din cap.

— Staţia Bio Blackwater Well. Sunt ecolog de deşert.

— Vorbeşti serios?

Turbina ei ambalează, apoi femeia îi oferă un ultim zâmbet şi accelerează, dispărând. Cowboy îi priveşte luminile de poziţie micşorându-se către punctul de fugă şi închide ochii. Aude, mai degrabă decât vede, limuzina cea lungă ce opreşte lângă el.

— Cowboy? Prinde-mă cu braţele de gât.

Este glasul Sarei. Tânărul deschide ochii şi-i zăreşte silueta înaltă, îi simte mâinile atingându-i hainele. Surâde şters.

— A fost o zi lungă, este?

— Uşurel… Lasă-te s-aluneci în maşină.

— Maurice s-a sinucis. Hotărâsem s-o fac eu, dar mi-a luat-o înainte. Drept în braţele Doamnei Moarte…

— Uşor, uşor… Acum, celălalt picior…

— O urmărisem întotdeauna… Nu-mi dădusem seama pân-acum.

— Lasă aici capul, pe umărul meu.

Cowboy simte căldură sub obraz şi mormăie:

— E dat dracu’ să fii o legendă-n viaţă…

Maşina accelerează silenţios.

Capitolul douăzeci şi patru

— Eşti sigur c-o poţi face?

— Am strâns majoritatea datelor despre Tempel. Plus amintirile. Ale mele şi ale lui. Cred că pot reuşi ceva bun.

— Mda, rosteşte Cowboy. Dintotdeauna am ştiut că-mi pot folosi prietenii aflaţi în locuri sus-puse.

*

Locuinţa este veche, o căsuţă cu o singură încăpere: pardoseală ieftină, din gresie, mobilier străvechi, de lemn, cu piesele legate laolaltă prin sârme, un pat dublu lăsat la mijloc, acoperit de o cuvertură lăţoasă.

Cowboy stă întins în pat, fredonând „Călăreţii interfeţei din ceruri”, în timp ce priveşte un videoreportaj despre criza Tempel. Reporterul afirmă că impasul se apropie de sfârşit. Valoarea acţiunilor creşte prudent. Orbitalul Sovietelor şi-a declarat încrederea în administraţia Roon. Noul directorat l-a expediat în Africa pe Couceiro, ca să atingă în sfârşit planeta pe care o văzuse doar ca pe o sferă alb-albastră, contaminându-i universul monocrom şi lipsit de aer. „Distrează-te punând mâna pe Ghana”, gândeşte Cowboy. Se întinde spre sticla de whisky, soarbe din ea apoi o aşază pe mulajul în care-i este îmbrăcat braţul.

Se întoarce la zgomotul uşii deschizându-se şi o vede pe Sara intrând; simte pe chip un val din arşiţa deşertului când priveşte dincolo de fată, la ţinutul cafeniu şi stâncos ce se întinde până în California, dispărând într-un cer albastru, nepătat.

Sara închide uşa după ea. Poartă o şapcă cu cozoroc mare, blugi şi cămaşă cu mâneci lungi, din material reflectorizant.

— Te-ai sculat.

— Îhâm. Cowboy ia din nou sticla. Vrei?

— E prea devreme pentru mine.

Îşi scoate şapca şi o azvârle pe masa gri-naval din bucătărie. Îşi scutură părul.

— Ceva mai târziu, Coţcarul vrea să discute cu tine. Afaceri… În după-amiaza asta vine şi nevastă-sa.

Se aşază pe saltea. Bărbatul închide videoul şi se trage într-o parte, făcându-i loc. Se strâmbă, fulgerat de durerea din piciorul jupuit. Sara îşi trece braţul în jurai umerilor lui. Cowboy se reazemă de ea, simţindu-i căldura trupului.

— Au cai aici, spune Sara. N-am ştiut niciodată să călăresc.

— Te pot învăţa eu.

Îi priveşte profilul, nasul uşor cârn şi perfecţiunea parabolică a buzelor, pielea întunecată, conturată de o lumină dulce şi difuză ce răzbate prin fereastra dinapoia ei. Fata se întoarce către el.

— Braţul rapt n-o să?...
— Nu prea mult. Nu.
Se află într-un vechi şi dărăpănat ranch de agrement din Nevada, prevăzut de Flash Force ca bază de rezervă. În săptămâna următoare, terţii din Vest şi panzerboy-ii se vor perinda pe aici cu intenţia de a încheia pacea. Cunningham este mort, iar Tempel şi-a retras sprijinul, aşa încât, brusc, terţii lui plutesc în beznă, înconjuraţi de duşmani cu pumnale tăioase.
Terţii vor sta de vorbă cu Coţcarul. Panzerboy-ii intenţionează să discute cu Cowboy. Planul lui de creare a unei organizaţii a piloţilor de panzere pare să prindă contur. Poate că vor reuşi să menţină pacea, dacă acei terţi care le provoacă necazuri vecinilor vor constata pe neaşteptate că nu pot găsi mijloace de transport spre Est.
Glasul nu sună aşa cum trebuie. Are un soi de tremurat, ca un ecou, de parcă ar vorbi două glasuri nesincronizate.
— Reno? întreabă Cowboy. Ai păţit ceva?
— Am intrat în cristalul cel mare de aici, Cowboy. Dumnezeule, ce planuri au oamenii ăştia! Următorul mileniu este la degetul lor mic... totuşi ceva e curios. Ei ştiu ce formă doresc să ia viitorul, însă nu ştiu ce vor *ei înşişi* să fie. Se află aici, sus, şi sunt pierduţi. Cândva, supunerea lor faţă de Pământ le conferea un ţel, mai apoi a fost lupta împotriva autorităţii, dar acum nu mai ştiu ce să facă. Sunt prea distraşi de propriile structuri. Au căpătat independenţa, totuşi habar n-au ce înseamnă asta şi caută lucruri care să-i confere un înţeles. Unii urmăresc dominarea – a planetei, reciprocă... Ştiai că au pe orbită stocuri de gaze toxice? În caz că-i atacă alte blocuri... Chiar atât de nebuni sunt! Alţii s-au pierdut în visuri despre echipamente hard mai mari şi mai bune – de parcă maşinile pe care le creează le vor oferi definiţia lipsă. Ceilalţi se limitează la a fi părţi ale structurii şi a-şi prelua forma din nişa ecologică a propriei corporaţii. Se mulţumesc să fie programaţi de alţii. Sunt vampiri, Cowboy. Sug sângele Pământului, fiindcă asta-i ţine în viaţă, dar nu ştiu la ce *slujeşte* viaţa.
— Capacitatea mea de a-i compătimi este oarecum limitată, spune Cowboy.
— Nu de compătimire au nevoie, rosteşte vocea.

*

Sara îl priveşte cu atenţie pe Cowboy. Este ars de soare şi

destul de boţit, dar o noapte de somn i-a mai alungat din încordarea care în ultimele câteva zile a făcut parte integrantă din el; tensiunea aceea febrilă s-a risipit. Cowboy se foieşte lângă ea şi se crispează.

— Ai nevoie de analgezice? îl întreabă.

— Deocamdată analgezicul ăsta mi-e suficient, replică tânărul ridicând whiskyul.

— Poate c-o să-ţi ţin totuşi companie. Sara se întinde spre sticlă şi bea. Tocmai am vorbit cu Michael. Mi-a oferit un fel de slujbă.

— Ce fel de slujbă?

— Cred că tu i-ai spune „consultant”. Termenul vechi era „consilier”. Zice că are încredere în legăturile mele. Şi-n instinctul meu…

— Mă bucur c-a observat. Cowboy îşi freacă tuleiele bărbii. O să accepţi?

— Probabil. O coardă de amuzament vibrează în faţă. În felul ăsta, o să părăsesc strada.

Zâmbeşte şi apucă din nou sticla. Bea. Se gândeşte să între într-o clinică şi să-şi mai instaleze ceva cristal. Supercablare Santistevan integrală, independentă de foculviu. Arme de foc. Tactici pentru unităţi mici. Şi nu doar chestii de gloduroasă; doreşte cipuri pentru contabilitate, expediţie, activităţi de bursă… Lucrurile de care va avea nevoie în noua ei calitate de consilier al Hatmanului.

— O să călătoreşti mult, spune Cowboy.

Ea înalţă o sprânceană.

— Da. Ca şi tine. Putem continua să ne vedem.

Deoarece, continuă în gând, între ei există o relaţie făurită în vremuri de război, o sudură sub presiune… Când presiunile vor dispărea, este posibil ca elementele componente să se desfacă. Aceasta întrucât există amănunte pe care ea le cunoaşte şi nu i le poate spune; a dus o viaţă pe care, indiferent de afirmaţiile lui, Cowboy nu doreşte de fapt s-o afle. Bărbatul are propriile păreri asupra lumii şi rolului său în ea, iar Sara nu le poate înţelege. Când va fi pace, va trebui să se mişte atenţi, să se exploreze cu precauţie, ştiind că e posibil ca relaţia lor să nu dăinuie în absenţa situaţiilor ce i-au adus laolaltă. Trebuie lăsat, în acest scop, loc de acţiune pentru despărţire. Sau pentru cealaltă chestie. Mai ales pentru cealaltă…

Bea încă o duşcă.

— Ai promis c-o să-mi arăţi plopii tremurători, toamna. Nu văd decât nenorocitul ăsta de deşert. Ai o datorie!

— Daud, rosteşte tânărul, şi ea simte o răceală atingând-o, la auzul numelui, la accentul pus de Cowboy.

Amândoi ştiu că Daud este răspunzător de catastrofa de ieri, că epavele carbonizate din deşertul stâncos al Nevadei, fragmentele de aparate zburătoare aflate sub valurile protectoare ale Pacificului, bărbaţii înveliţi în prelate şi acoperiţi superficial de solul pustiului, toate poartă semnătura fumegătoare a lui Daud. Cowboy nu va uita asta, iar în codul lui trădarea nu este privită cu uşurinţă.

— Îi cumpăr un bilet, răspunde ea cu indiferenţă, ascunzându-şi spaima. Îl îndepărtez de aici.

— Şi dacă nu pleacă?

Reasigurările îngheaţă în gâtlejul femeii. Firea lui Daud este una lipsită de loialitate şi Sara i-a simţit toată viaţa înţepăturile trădărilor, căutând să se întărească în faţa lor, repetându-şi că ea era vinovată pentru perfidiile lui, că Daud *trebuia* să trădeze pentru a se asigura că lumea crede în el, iar ea l-a iertat întotdeauna... Însă toate aceste clemenţe au contaminat-o cumva, de parcă iertându-şi fratele îi venea mai uşor să treacă peste propriile-i trădări. Nu-l mai doreşte pe Daud în preajmă, nu vrea un memento viu al capacităţii ei de a vinde lucrurile la care ţine.

Îi este imposibil să nu-l iubească. Ştie asta. Tot ce poate încerca este să înceteze de *a fi* ca el.

— O să plece, vorbeşte ea. N-o să-i dau de ales.

Ochii lui Cowboy sunt duri precum cremenea.

— Nici eu.

Va trebui să-l încurajeze pe Daud la o ultimă trădare. Trădarea lui Nick. Dacă acesta mai există, dacă nu cumva l-a vândut el însuşi pe Daud, întrebuinţându-l pentru scopurile lui Tempel. O ultimă trădare, ca să-şi salveze propria piele.

Telefonul sfârâie încetişor în furcă. Sara răspunde.

— Aici e Reno, Sara. Reno continuă să acţioneze ca operator telefonic, coordonând fragmentele încă operaţionale ale reţelei, menţinând legătura cu diferiţii panzerboy şi terţi care vor vizita ranchul în următoarele zile. Am un apel din partea lui Roon. Vrea să vă vorbească.

— Spune-i să se ducă-n pizda mă-sii!
— Zice că-i vorba de afaceri.
Sara îl priveşte pe Cowboy.
— E Reno. Roon vrea să vorbească cu noi.
Spre surpriza ei, în ochii tânărului apare o luminiţă sălbatică, de parcă s-ar fi aşteptat la aşa ceva.

*

Glasul este mai liniştit acum, mult mai stăpânit. Efectul de ecou a dispărut.
— Cei din Orbitalul Sovietelor nu-s deloc încântaţi, Cowboy. Couceiro era o persoană pe care o agreau, pe care o puteau înţelege. Nu le place c-a fost răsturnat de o gaşcă de lutoşi.
Cowboy rânjeşte şi se întinde după sticla de whisky.
— Şi ce pot face?
— Nu pot modifica legile bursei. Sistemul este prea mare şi chiar din situaţia actuală ei câştigă mulţi bani, prin propriile manipulări. În plus, îşi dau seama că dacă încearcă să restrângă piaţa acţiunilor, o vor trece în clandestinitate – comunicaţiile sunt încă lipsite de control, orice bancă din i-faţă poate opera prin telefon. Nu, Cowboy, continuă netulburată vocea. Ei intenţionează să vă termine pe voi.
Un fior de gheaţă atinge pielea tânărului.
— Chiar aşa? face el. Şi care le-ar fi planul?
— Au ajuns la concluzia că existenţa bursei negre, alături de concurenţa Orbitalelor pentru aprovizionarea ei, reprezintă un pericol… Creează prea multe elemente necontrolabile. Ca atare, vor legaliza pieţele. Chiar în actuala sesiune legislativă, una dintre marionetele lor va introduce în Missouri un amendament pentru revocarea restricţiilor vamale. În felul ăsta se va crea un coridor Missouri-Kentucky peste cea mai mare parte a Vestului Mijlociu. O dată ce Missouri va accepta, celelalte state se vor prăbuşi ca piesele de domino. Pur şi simplu, panzerboy-ii vor deveni inutili.
— Cum i-ai putea opri?
— În niciun fel. Decizia aparţine Orbitalului Sovietelor.
Deznădejdea picură în venele lui Cowboy. Acesta este deci sfârşitul, finalul luptei sale şi a Coţcarului. Totul va fi şters dintr-o trăsătură a condeiului orbital.
— Acum eşti prevenit, continuă glasul. Te poţi pregăti.
— Nu mă pot închipui ca şofer de cursă lungă. Am stat prea

mult în afara legii.

— Eşti bogat. O să-ţi vină vreo idee. Uite… S.U. N-or să mai fie balcanizate. Poţi fi sigur în privinţa asta. Situaţia va fi mult mai destinsă în Nord-Est.

„Noi nu treceam Hotarul pentru cei din Nord-Est”, gândeşte Cowboy. „Şi nici pentru bani. Asta n-au înţeles niciodată Arkadi şi terţii, crezând mereu că putem fi cumpăraţi, că o să răspundem presiunilor economice. Se pare că asta n-o pricep nici Orbitalele – cristalele lor nu pot concepe astfel de modele planetare. Faptul că am fi parcurs pe gratis Drumul, doar pentru că aşa ceva reprezenta o modalitate de a fi liberi.”

— Cowboy? Pentru o clipă, vocea şovăie. Ai făcut un lucru bun, să ştii. Noi toţi am făcut ceva bun.

— Ştiu.

„Oare la cât mă pot aştepta să rezist?” se întreabă Cowboy. Poate chiar deloc. Dintotdeauna a crezut că o să termine în vreo porumbişte din Vestul Mijlociu, sub valuri de elicoptere guvernamentale revărsând un potop de rachete, perforând Chobhamul, pulverizând panzerul în bucăţele. Sau într-un cer supersonic, fără Lună, unde „legiuiţii” aşteptau să-l izbească, cu radiolocatoarele întinzând degete radiante care să-l atingă… Nu s-a aşteptat să afle că este scos din uz în patul de convalescenţă dintr-un ranch de agrement din Nevada. Că tot ce-a făcut până acum, legenda pe care şi-a clădit-o, a slujit doar la a-l termina pe el.

Râde. „Un panzerboy pensionar”, îşi spune. „O absurditate.”

Buna dispoziţie îi invadează făptura. Îşi simte membrele uşoare, de parcă gravitaţia şi-ar fi încetat efectul. Se gândeşte la planeta care se curbează sub el, la întunericul presărat cu stele, la crepusculul de margine, la ţinutul din faţa cupolei carlingii, arzând verde-cafeniu în razele soarelui… toate acele frontiere ce mărgineau Drumul şi care au dispărut acum o dată cu graniţele blindate ale vieţii sale, zonele cu inspectorii vamali interni, forţele armate şi regiunile de restricţii, tunelul mereu îngustându-se, în josul căruia a fost azvârlit, cu viteza luminii, spre necunoscutul apogeu violent ce-l aşteaptă la capăt. Legenda pe care a îmbrăţişat-o deoarece niciodată n-a fost capabil să îmbrăţişeze viaţa.

Îşi dă seama că este liber. Şi are prieteni în locuri sus-puse. Bănuieşte că un alt capitol al legendei va începe cât de curând.

*

Cowboy simte căldura nervilor invadându-i membrele, un semnal de avertizare. Crede că ştie ce se va întâmpla. Se întinde pe lângă Sara, descolăceşte un jack din telefon şi-l introduce în tâmplă.

— Reno, vorbeşte el. Rămâi pe fir. Vreau să-l auzi pe nenorocitul ăsta.

— Cum spui tu, Cowboy.

— În plus, mai vreau să faci nişte chestii.

Reno îl ascultă tăcut. Tânărul o simte pe Sara foindu-se surprinsă atunci când se apleacă peste ea.

— Bine, aprobă Reno. Înţeleg ce vrei.

— Cowboy? întreabă fata. Despre ce fişier vorbiţi? Am…

— O să-ţi zic mai târziu, o opreşte el.

Când aude glasul lui Roon, simte cum i se zbârleşte părul de pe ceafă. Sara se încordează alături. Cowboy îşi aminteşte coridoarele reci, din aliaje, imaginile copiilor plutind în beznă, plafoanele acoperite de holograme scânteind, cu aşezări orbitale ce reflectă lumina stelelor. Un zâmbet îngheţat, duhnind a mortăciune.

— Cowboy… Sara… Trebuie să vă felicit. Planul a însemnat un succes total. A fost binecuvântat, şi la fel sunteţi şi voi.

— Mulţumim, replică tânărul.

Trage o duşcă zdravănă de whisky, strâmbându-se când arsura îi coboară pe gâtlej. Îşi simte inima bubuind în piept şi o sudoare rece brobonindu-i fruntea. O senzaţie de greaţă în stomac, anticiparea…

— Sara, vorbeşte Roon. Aş dori să vii în cer alături de mine. Vocea lui aduce cu mângâierea mătăsoasă a unui ţurţure. Vreau să fii şefa echipei mele de securitate. Nu mă pot încrede în oamenii lui Couceiro.

Cowboy priveşte cicatricele înălbindu-se pe chipul femeii, alungindu-se o dată cu surâsul ei cinic.

— Vrei să fiu Cunningham al tău? întreabă ea.

— Numele lui adevărat nu era Cunningham. Însă da, doresc să faci pentru mine aceleaşi lucruri pe care le-a făcut Cunningham pentru predecesorul meu. Dosarul tău dovedeşte că deţii potenţialul necesar. Vino în cer, Sara. Priveşte-ţi de sus planeta natală. Iar după aceea, ajută-mă să-i modelez viitorul.

Cuvintele lirice par cumva mai terifiante rostite de glasul

inexpresiv al cristalului, cuprins de extazul îngheţat al demenţei profunde, triumfătoare.

— Tu vei fi intermediarul comuniunii mele cu planeta, Sara, continuă Roon. Instrumentul prin care o voi poseda. Extensia umană a cristalului meu.

Cowboy vede buzele Sarei răsfrângându-se.

— Nu, domnule Roon, replică femeia. Nu-i genul meu de acţiune.

Cu toate acestea, tonul ei poartă o urmă de ezitare, ca şi cum şi-ar lua rămas-bun de la un vis drag, aflându-i acum preţul.

— O să-ţi pară rău, spune Roon. Istoria le va permite libertatea numai răpitoarelor, nu şi creaturilor cu care se hrănesc ele. Întinde-ţi aripile, Sara. Îi voi da Nevăstuicii tale sângele cu care să se hrănească.

— Nu, repetă Sara. Ochii îi sunt împietriţi. Nu-i pentru mine.

— O să-ţi regreţi decizia. Cowboy, sper că tu vei fi mai rezonabil.

Tânărul îşi simte gura uscată. Îşi umezeşte buzele.

— Ce oferi? întreabă.

— Un loc. Talentele tale sunt mai presus de cele ale unui simplu pilot. Tu ai instincte de carnasier, poţi sesiza slăbiciunile altora şi acţiona ca atare. Ai zărit slăbiciunea lui Couceiro şi ai ştiut cum să-l dobori. Vreau să-mi dai acest talent al tău.

— Nu. Nu-i genul meu de muncă.

— Eşti periculos. Aprecierea detaşată înfioară venele lui Cowboy. Ai doborât un om puternic – nici el şi nici prietenii lui nu vor uita asta. Îţi ofer protecţia mea.

— Nu. Nu-i niciun secret ce am făcut. Şi alţii puteau face la fel. Lucrurile se vor schimba.

— Hotărârea ta este a unui om slab. Eşti un prost.

Urmează o secundă îngheţată, în care Cowboy aproape că aude decizia luată undeva în cristalul lui Roon.

— Cu toate acestea, rămâi periculos. Poate chiar prea periculos ca să fii lăsat să bântui după pofta inimii.

Cristalul arde în ţeasta lui Cowboy. A ştiut asta de la început, a ştiut că aşa se va întâmpla, deoarece Orbitalele nu pot permite existenţa unui om liber, o dată ce l-au remarcat.

— Reno, eşti acolo?

— Da, Cowboy.

— Bagă-i-o!

Un urlet răsună în mufa lui Cowboy, un urlet compus pe de o parte din programul Mintea Neagră, ce zbiară gonind prin fir cu viteza luminii, şi pe de altă parte din sunetele ce răzbat din beregata lui Roon când Reno îi depăşeşte protecţiile cristalului şi începe să se imprime pe sine în mintea orbitalului. Cowboy zăreşte deruta din ochii Sarei care aude zgomotele prin derivaţia ei telefonică. Îşi scoate jackul din tâmplă şi răcnetele încetează. Sara îl priveşte.

Cowboy se întinde şi-i ia receptorul din mână. Peste ţiuitul datelor, aude gemete îndepărtate, strigăte, scâncete. Râde.

Pune telefonul pe pat între ei şi explică. În ochii fetei apare un zâmbet, răspunsul unei corzi ce rezonează metalic.

Ascultă împreună, până ce sunetele încetează şi pot auzi în telefon glasul lui Reno. Cowboy are impresia că a încheiat un lung zbor de noapte şi acum, prin senzorii pielii, şoptindu-i peste cristal, mângâindu-i nervii, simte atingerea caldă a soarelui.